

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
GODKISSED BRIDE
BOOK THREE

STEEL
HEART
IRON
CLAWS

EVIE MARCEAU

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

\$TEEL *f*EART 1RON GLONLAR

TANRIKİ SSED BRİ DE

ÜÇÜNCÜ KİTAP

EVIE MARCEAU

Telif Hakkı© 2024 Evie Marceau tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Kapak Tasarımcısı: Trif Design trifbookdesign.com

İçerik Notu:

Godkissed Bride serisi, cinsel içerikli sahneler, şiddet, travma ve yetişkin dili.

Godkissed Bride serisine yeni mi başladınız? *Çelik Yürek Demir Pençeler 3*. Kitap ve her şeyin anlamlı olması için 1. Kitap *Beyaz At Siyah Geceler* ile başlamanızı tavsiye ederim!

CONTENTS

[Kadim Ölümsüz Saray Telaffuz Kılavuzu](#)

1. [Basten](#)
2. [Sabine](#)
3. [Basten](#)
4. [Sabine](#)
5. [Basten](#)
6. [Sabine](#)
7. [Basten](#)
8. [Sabine](#)
9. [Basten](#)
10. [Sabine](#)
11. [Basten](#)
12. [Sabine](#)
13. [Basten](#)
14. [Sabine](#)
15. [Basten](#)
16. [Sabine](#)
17. [Basten](#)
18. [Sabine](#)
19. [Basten](#)
20. [Sabine](#)
21. [Basten](#)
22. [Sabine](#)
23. [Basten](#)
24. [Sabine](#)
25. [Basten](#)
26. [Sabine](#)
27. [Basten](#)
28. [Sabine](#)
29. [Basten](#)
30. [Sabine](#)
31. [Basten](#)
32. [Sabine](#)
33. [Basten](#)

34. [Sabine](#)
35. [Basten](#)
36. [Sabine](#)
37. [Basten](#)
38. [Sabine](#)
39. [Basten](#)
40. [Sabine](#)
41. [Basten](#)

[Evie'den Bir Not](#)

THE ANCIENT IMMORTAL COURT

Savaşçı Vale, *Fae Kralı* Bakire
Iyre, *Erdem Tanrıçası* Okçu Artain,
Av Tanrısı
Vahşi Kadın Solene, *Doğa Tanrıçası*
Düzenbaz Popelin, *Zevk Tanrısı*
Cezalandırıcı Meric, *Düzen Tanrısı* Güneş
Getiren Samaur, *Gün Tanrısı* Yıldız
Gözcüsü Thracia, *Gece Tanrıçası* Aşık
Alyssantha, *Seks Tanrıçası* Ender
Woudix, *Ölüm Tanrısı*

PRONUNCIATION GUIDE

DARROM EVİ

Sabine Darrow: sah-BEEN DAIR-oh

Lord Charlin Darrow: CHAR-lin DAIR-oh

Lady Suri Darrow: SOO-ree DAIR-oh

EV VALVERE

Lord Rian Valvere: REE-an val-VAIR-ay Lord

Berolt Valvere: BEH-rohlt val-VAIR-ay Leydi

Runa Valvere: ROO-nuh val-VAIR-ay

ÖLÜMSÜZ FAE MAHKEMESİ

Vale: vayl

Iyre: EYE-ur

Artain: ar-TAYNE

Solene: soh-LEN

Popelin: POH-peh-lin

Meric: MAIR-ick

Thracia: THRA-see-uh

Alyssantha: ah-liss-AN-tha

Woudix: WOO-diks Samaur:

sah-MAR

DiğER İSİMLER

Basten: BASS-ten

Folke: FOHLK-uh

Kral Rachillon: RAH-shee-yon

Kaptan Tatarin: Ta-TAR-en

YERLER & SÖZCÜK DAĞARCIĞI

Astagnon: AH-stag-non Volkany:

VOHL-kah-nee Monoceros: mon-

oh-SAIR-ous Tamarac: tam-UH-

rak

BÖLÜM I

QASTEN

B Kafatasımın içinde eksiklik kükrüyor. Sol gözümün arkasındaki ağrı beynime bir balta gibi saplanıyor ve lanet olası kemik parçalanmadan önce başımın yanlarını kavriyorum. Ama acıdan daha fazlası , değil mi?

Daha kötü bir şey var.

Karanlık.

Hiçbir

şey.

Lanet bir *boşluk*.

Onu hatırla! Zihnimin arkasında bir ses çılgılık atıyor.

Ama zihnimin tutunmaya çalıştığı her neyse -her kimse- anısı elimden kayıp gidiyor. Peşinden koşuyorum, gün ortası ormanında tökezliyorum, kaçan anıyı yıldırım böcekleri gibi yakalayabilecekmişim gibi ellerimi boş havada gezdiriyorum. Ama tabii ki ellerim boş kalıyor.

Bir sonraki nefesimi veremedem boşluk tekrar kükrüyor.

Bekle... Neyi hatırlamaya çalışıyordum ki?

Göğsümden bir lanet gürlüyor ve ağaçların arasında yankılanarak bir karga sürüsünü uçuşa geçiriyor. Çılgın kanatları beni ürkütüyor.

Lanet zırhım çok sıkı. Yanlış bir şey var. Önemli bir şeyi unutuyorum. *Nefes alamıyorum.*

Kararsız adımlarla, ağaçların arasından gelen seslere doğru ilerlerken göğüs zırhımın tokalarını koparıyorum. Tanrı vergisi duyularımla, yüzlerce adım öteden gelen her kelimeyi algılayabilmeliydim.

ama şimdi her şey bulanık. Sesler, tepemde dolaşan bulutların, ciyaklayan kargaların ve kendi şiddetli nabzımın sesiyle karışıyor.

Bekleyen bir sıra arabaya doğru ilerleyen şık giyimli lordlar leydilerle dolu bir açıklığın kenarına doğru tökezliyorum. Sırtları bana dönük olduğu için bir süre gözlem yapıp neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Neden kafam bu kadar sisli?

Açıklıktaki çadırlar siyahtır; ürkütücü bir renk. Kırmızı cüppeli bir rahip karaağaçtan bir asa ve Ölümsüzler Kitabı'nın yaldızlı bir kopyasını taşıyor. Üzerine gül yaprakları serpilmiş yeni dönmüş bir toprak parçası toprak kokuyor.

Bu lanet olası bir cenaze töreni.

Lord Berolt'un cenazesi.

Şükürler olsun, şimdi aklıma geliyor.

Külleri üzerindeki kutsama. Adamdan nefret eden katılımcıların kuru gözleri. Törenden sonra Leydi Eleonora beni Rian'la birlikte çadıra çekerek uzun zamandır sakladığımız ve ikimizin de hayatını bir anda altüst eden bir sırrı itiraf etmemi istedi.

"Kurt mu?" Beni ilk Leydi Suri fark etti. Lord Charlin Darrow'un genç dul eşi, kendi kanında boğularak ona bir iyilik yapan Bremcote'lu iğrenç bir küçük lord. Yalnız olduğuma şaşırmış gibi boynunu bükerek arkamı arıyor. "Ne... Burada ne yapıyorsun?"

Güzel kaşları endişeyle kıvrılıyor.

Ağzımı açıyorum ama tek kelime yok. Neden buraya geri döndüm?

Hatırladığım son şey, Lord Berolt'un cenazesinden aceleyle ayrıldığımdı, ormanın derinliklerine dalmaya kararlıyım, kalabalıktan uzağa, asla geri dönmeye niyetim yoktu. Tek umursadığım, bu toplantıdaki herkesin Eski Koros'a siktir olup gitmesi ve beni huzur içinde bırakmasıydı.

Ama yalnız değildim. *Ormanda benimle birlikte bir kadın vardı.*

Leydi Suri'nin sorusu diğer katılımcıların dikkatini çekiyor ve onlar da büyük bir şaşkınlıkla dönüp bana bakıyorlar.

Ne oluyor be? Sırtıma yapışan bir vahşi kedi mi var?

Wildcat.

Kelimeyle ilgili bir şey, birinin anısının kaybolduğu o boşluğu tetikliyor ve göğsüm her zamankinden daha sıkı hissediyor, o kadar sıkı ki ciğerlerim binlerce fırtınanın gücüyle çılgık atıyor. Göğüs zırhımın tokasını ne kadar çekersem çekeyim gevşemiyor.

Nefes alamıyorum!

Panik bir bıçak gibi içimi kesiyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, dökülen saçlarım gözlerimin üzerine düşüyor, düşmemek için bir kolumu toprağa dayıyorum.

Hatırla! Seni piç, hatırla!

Ama sadece boşluk var. Boşluk.

Beyazlık.

Rian cenaze kalabalığını yararak ilerliyor ve önümde durup yüzünde kuşkuyla bana bakıyor ama Rian'ı düşünecek vaktim yok. Kafamın içindeki boşluk tüm mantığımı yutuyor, ta ki boğazımdan bir kükreme kopup toprağı tırmalayana kadar.

"Wolf, ne oldu lan?" Rian beni sakinleştirmek için omzumu sıkıyor. "Nerede-"

Dokunuşunu hissettiğim anda elini, onu kış üstü yere düşürecek kadar büyük bir güçle savuruyorum. Bu, tek bir hareketle kılıçlarını çeken muhafızlarını tetikliyor.

Hiç tereddüt etmeden üzerime çullandılar. İşte o zaman *gerçekten* panikliyorum.

Zihnim boşalıyor. Bedenim kontrolü ele alıyor. Köşeye sıkışmış bir köpek gibi içgüdülerimle hareket ederek ayağı fırlıyorum ve en yakındaki muhafızın çenesine bir yumruk atarak onu geriye doğru savuruyorum. İkinci muhafızın kılıcından sıyrılıyorum, sadece yan tarafına bir darbe alıyorum.

Kalabalıktan çılgınlık yükseliyor. Sesler garip, çok uzaktan geliyor. Tüm açıklık imkansız kokularla dolu. Kış meyveleri. Yağan kar. Bir okyanus esintisi.

Tanrı'nın öptüğü hislerim çılgına dönüyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, kan kulaklarımda uğuldarken topuğumun üzerinde dönerek orta bölgeye doğrultulmuş bir kılıçtan kaçıyorum. Kılıç gömleğimi sıyrıyor ve ileri atılarak omzumu muhafızın göğsüne saplıyorum, darbenin kemiklerimde dalgalandığını hissediyorum. Geriye doğru sendeledi ve ben de elimi onun kılıç kabzasının üzerine koyup kılıcı onun elinden aldım ve geniş bir kavis çizerek savurdum.

Duyularım bilgi ile patlıyor, her nefes çam reçinesi ve demir keskinleşiyor. Muhafızların hareketleri zihnimin gözünde yavaşlıyor, her seğirme ve irkilme bana ne yapmak üzere olduklarını söylüyor.

En yakın muhafızın savurduğu kılıç havada tıslayarak bir kalp atışı önce başımın olduğu yere saplanıyor.

Dişlerim birbirine çarpıp dilimi ısırırken bakırın tadı dilimi kaplıyor.

Dirseğimi üçüncü muhafızın boğazına geçirdim. Nefes borusu mide bulandırıcı bir çatırtıyla çöktü. Yere düşüyor, hırıltılar çıkarıyor, kılıcı yanında takırdıyor. Dünyanın kenarları bulanıklaşıyor ama benim odağım jilet gibi daralıyor.

"Panik atak geçiriyor," diyor Rian.

Yaşlı rahibin elindeki karaağaç asayı kapıyor ve doğrudan solar pleksusuma saplayarak nefesimi kesiyor.

Acı sinirlerime yayılırken iki büküm oluyorum. Bu, muhafızlara kollarımı arkamdan tutup beni dizlerimin üzerine çöktürmeleri için bir şans vermek için yeterli bir duraklama.

Göğsüm kabarırken, terden sıırıslam olmuş saçlarımın arasından Rian'ın karaağaç asayı bir kenara atıp yüzüme bakmasını izliyorum. Göz göze gelebilmek için yavaşça bir dizinin üzerine çöküyor ve beni ona bakmaya zorlamak için çenemi kavıyor.

"Tanrılar aşkına, Wolf, sorun ne?"

Kelimeleri bulmakta zorlanarak, "Ormanda... bir kadınla... birlikteydim," diye mırıldandım.

"Sabine," diyor Rian açıkça, sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi.

Kalbim göğsümde bir yumruk gibi sıkışıyor.

Sabine mi?

Vücudumun tepkisine rağmen, bu isim benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, hafızamı bulandıran sisin içinden çıkmaya çalışıyorum. "Beline kadar inen ateş kırmızısı saçları vardı. Göğsünde kırmızı bir anahtar işlemeli beyaz bir elbise vardı." Toprağa bir çizgi kan tükürdüm. "Kollarında fey çizgileri vardı. Kulakları da sivriydi. O Bakire'ydi. *Ölümsüz Iyre*."

Kalabalığın üzerine sağır edici bir sessizlik çöküyor. Hiçbir fısıltı duyulmaz. Tek kelime dedikodu yok, o yılan Leydi Runa Valvere'den bile.

Söylediklerim onlarca ağızdan kelimeleri çaldı. Tek bir yaprak bile titremeyene kadar rüzgâr bile kesilmiş gibi görünüyor.

Rian sonunda omzumu tutarak sessizliği bozuyor. "Ölümsüz Iyre ormanda sana mı yaklaştı? Buna yemin mi ediyorsun?"

"*Tamarac*." Çocukluğumuzda birbirimize karşı tamamen dürüst olmak için kullandığımız bir kelime. Bir çizgi daha kan tükürdüm. "Hangi tanrı adına yemin edersen et

o olduğunu söyledi. İnsan formunda göründü ama sonra büyüsunü bıraktı. Kendi parlayan dudaklarıyla kim olduğunu itiraf etti."

Kalabalığın nefesi kesilir ve biri feryat eder.

"Bırakın onu." Rian muhafızlara işaret ediyor, onlar da beni bırakıyor. Sonra gözleri, Rian'ın hayatta olduğundan bile daha uzun süredir Altın Nöbetçiler'de olan huysuz muhafız Maximan'a kaydı. "Maximan. Ormanı aramak için birkaç adam al."

"İyre'yi aramaya zahmet etmeyin," diyorum. "O gitti. Havada bir geçit açtı ve bir eşikten geçer gibi kolayca geçti."

Lord Gideon Valvere, Rian'ın büyükannesi Leydi Eleonora'ya mırıldanıyor. "Bu haber Duren'e ulaştığında sokaklarda kaos olacak. Ayaklanmalar başlamadan önce acele etmeliyiz."

Kalabalık daha şimdiden kaosa sürükleniyor, insanlar birbirlerini itip arabalarına koşarken yüzleri dehşetten soluyor. Tekerlekler gıcırıyor ve atlar kişniyor, sürücüler dizginleri kırbaçlarken toynaklar yere vuruyor, çok geç olmadan Duren'e kaçmak ve ailelerini uyarmak için çaresizler.

Gözlerim geride kalan tek figürlerden birine takılıyor: Leydi Suri. Kırmızı kollarını küçük göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuş. Her zamanki güneşli gülümsemesi kaybolmuş, yüzü artık gece gökyüzü kadar sade.

Rian'ın yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve kolumu sıkıca kavıyor. "Ama Sabine nerede, Wolf?"

Yine o isim. *Sabine*. Kim için bu kadar endişeleniyorlar? Onlara Ölümsüz İyre'nin yeryüzünde dolaştığını ve Fae'lerin Üçüncü Dönüşü'nü müjdelediğini söyledim ama onlar bir yabancıyla daha çok ilgileniyor gibi görünüyor.

Başımı salladım. "Ne dediğimi duydunuz mu leydim? Fae'ler uyanıyor. Ölümsüz İyre bin yıllık uykusundan uyandı ve diğer on tanesinin de uyandığına dair hiçbir fikrimiz yok. Doğruyu söylemek gerekirse, sadece İyre olduğu şanslıyız. Eğer Woudix, Meric ya da Vale'nin kendisi olsaydı-"

Suri sağ yanağıma açık bir avuç içi tokadı indirdi.

Ceviz kahvesi yanakları kızarmış, gözleri öfkeyle parlıyor. "Seni gün gibi duydum, Wolf Bowborn! *Beni duymadın mı?* Sabine nerede?"

"Leydi Suri, sakın olun." Rian bana tekrar tokat atmasını engellemek için elini tutuyor ama onu itiyor.

"O benim arkadaşım!" Suri ağlıyor. "Ve bir saat öncesine kadar senin nişanlısındı, Rian!"

"Nişanlın mı?" Bu kelimeyi ekşi üzüm gibi tükürüyorum. O kadar saçma ki neredeyse gülecektim. "Rian'ın nişanlısı yok."

Ancak bu sözleri söyler söylemez başımın arkasında bir ağrı zonkluyor.

Suri bana patlıyor, "Doğru, çünkü onu kendin için aldın! Onu güvende tutacağına söz vermiştin! Kendi hayatını onunkinden üstün tutacağını söylemiştin! Peki nerede o?"

Ölümsüz Artain'in kendisi beni altın uçlu bir okla vurmuş olsaydı daha fazla afallamazdım. *Kendi nişanlım mı?* Tanrılar aşkına, benim nişanlım falan yok. Aynı kadınla neredeyse iki kez bile yatmadım. Gözlerim Suri ve Rian arasında gidip geliyor, birinin kırılıp bunun çarpık bir saçmalık olduğunu kabul etmesini bekliyorum, oysa bu şaka yapılması gereken son zaman.

Dilleri tutuldu.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok, Leydi Suri." diyorum.

Suri kendini bana doğru fırlatıyor ve beni bir tavşanı boğacak kadar sert sarsıyor. "Seni *piç*! Onu kıyamete kadar seveceğini söylemiştin!"

Sesi o kadar acı yüklü ki sinirlerimi bozuyor. Dudaklarımı aralıyorum, emin değilim. Kafası karışmış olmalı. Belki de Fae'nin uyanışından duyduğu korkuyla çıldırmıştır. Ama inancı açıkça sorgulanmıyor ve bir kadının bir yalana bu kadar şiddetle bağlı olduğunu görmek içimde bir şeyleri yumuşatıyor.

"Özür dilerim," diye . "Keşke sana söyleyebileceğim bir şey olsaydı. Ama Sabine adında bir kadın tanımıyorum-"

Aynı anda, iki büküm olup ellerimi dizlerime dayamak zorunda kalana kadar kalbime bir acı saplanıyor.

Rian, Suri'yi üzerimden çekip alıyor ve Suri ona karşı çırpınırken bana gelmesi gereken darbeleri alıyor. "Bırak beni! Sen de daha iyi değilsin Rian! Ona tam bir pislik gibi davrandın!"

Rian hayatında o kadar çok hakaret duymuştur ki irkilmez bile. "Leydi Suri, durun. Leydi, sakın ol kadın!" Onu sıkıca çimlerin üzerine oturtur. "Wolf'un ne dediğini düşün."

Suri hala çırpınıyor, dilinin ucunda daha fazla hakaret var, ama sonra yüzünde bir aydınlanma belirliyor.

Nefes nefese kaldı. "Iyre'nin bir hafıza yakınlığı var."

"Kesinlikle," diye tıslıyor Rian. "O yumruğu gerçekten hak ettim mi?" diye mırıldanırken, kadının darbelerinden birinin indiği çenesine hafifçe dokunuyor.

İkinci kez düşünmez. "Evet."

Öfkeleri yatıştığında ve nefes alışları normale döndüğünde, acıma dolu gözlerle yavaşça bana dönüyorlar.

Acımak mı? Ne için acımak?

Tüm bunlar bir gölgeye tuzak kurmak kadar mantıklı. Eğer bu gizemli kadın Rian'ın , onu kendime alabileceğim hiçbir dünya yok. Emin olduğum bir şey varsa, o da benim için kardeş gibi olan bir adama asla ihanet etmeyeceğimdir.

Maximan her zamanki asık suratıyla açıklığa geri . Sessizce mırıldandı: "Leydi Sabine ve Ölümsüz Iyre'nin ayak izlerini güneye doğru üç yüz adım kadar takip ettik. İzler bir anda kayboldu."

Rian düşünürken her zaman yaptığı gibi Golath on sentini çıkarıp parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyor.

Suri, bir hizmetkâra benekli kısırağını getirmesini işaret ederken kararlı bir şekilde ofluyor. "Sabine'in izleri kaybolduysa, o da gitmiştir. Siz ikiniz burada kalıp bir hayaleti kovalayabilirsiniz. Ben Sorsha Konağı'na dönüyorum. Kütüphaneye, bilginlerin fae portalları hakkında ne söyleyeceklerine bakmaya."

Kısırağının üzerinde zarifçe sallanıyor ve kurumuş yapraklardan oluşan bir bulutun içinde havalanıyor.

Rian kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Ayaklarımın üzerinde dengesiz duruyorum, sanki bir aygır kaburgalarım tekme atmış gibi sarsılıyorum. Cenaze kampı artık hayalet bir kasaba. Birkaç hizmetçi ve hâlâ ormanı arayan Altın Nöbetçiler dışında herkes Duren'e geri kaçmış.

Rian bana alçak sesle, "Ölümün vücut bulmuş haline benziyorsun," diyor.

Beni sayısız kez bataktan çıkarıp sağlığıma kavuşturduğu zamanlardaki çocukluğumuza geri döndüğümüzü hissediyorum. Hayatım boyunca beni umursayan tek kişi o oldu. Şimdi bile, Astagnonian tahtının gerçek varisi ve onun en büyük tehdidi olduğumu bildiği halde, endişeli bir eliyle beni sakinleştiriyor.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Rian, hafızamda boşluklar olduğunu anlıyorum ama sana ihanet etmezdim."

Sanki tatsız bir yemeği hatırlıyormuş gibi dudakları düz bir çizgi halinde sertleşti. "Ah, ama sen yaptın."

Sanki ikinci bir burnu çıkmış gibi bakıyorum.

"Bu bir Basel oyunu değil, Wolf." Beni omzumdan sertçe tuttu. "Bu aşk ve savaş. Benim önümde kutsal bir sunakta gelinimi becerdin. Sen

Onun için kanla sana ait olması gereken bir tahttan vazgeçtin. Ve şimdi onu kaybettiniz, gerçekten hatırlamıyor musunuz?"

Bakışları keskin, meraklı, hatta biraz da korkulu, sanki bu konudaki hislerim gerçekten önemliymiş gibi.

Sessizce, "Hatırlamadığım bir kadını özleyemem," diyorum.

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun? Hiçbir şey hissetmiyor musun?" Daha yakına eğiliyor ve burada lanet bir duruşmada olduğumu hissediyorum.

Başımı sallıyorum ve omzumun üzerinden gölgeli ormana bakma isteğime karşı koymaya çalışıyorum. O gölgelerden bir şey beni çağırıyor. Damarlarımda dolaşan adrenalin beni *avlanmaya* itiyor. Kaybettiğim nesneyi bulmak için.

Onu bulmak için.

Ama kimi kandırıyorum ki? Bu gizemli kadının neye benzediğini bile bilmiyorum. Uzun mu kısa mı. Saçının rengini. Yüzünün hatlarını. Daha şimdiden, birkaç dakika önce söyledikleri ismi hatırlayamıyorum.

Rian tuttuğu nefesi bırakırken omuzları gevşiyor.

"Dinlenmeye ihtiyacın var," diyor. "Benimle Sorsha Hall'a gel ve bu işin aslını öğrenelim."

"Doğru." Titreyen elimi yüzümde gezdiriyor, terden sıırılsıklam olmuş saçlarımı tekrar tarıyorum. Kalbim istemese de hizmetçiye atımı getirmesini işaret ediyorum. "Seni her yerde takip ederim, Rian." "Her zamanki gibi." diye eklemeyi önce duraksıyorum.

BÖLÜM 2

\$ABINE

"B asten!"

Iyre beni ormanın havasında açılan kapıdan çekmeden önce bağırdığım son şey bu oldu, gücü üç yetişkin erkeğinki kadardı. Benim Kalbim köşeye sıkışmış bir canavar gibi çırpınıyor, son gücüyle hazır. Ben ona karşı mücadele ederken, görünmez portal kapısı kayboluyor.

Basten'ı güneşin öptüğü vadide son kez gördüğümde nefes nefese ve şaşkın bir halde kayboluyorum. Tırnaklarımla havayı tırmalayarak kendimi onun solan görüntüsüne doğru fırlatıyorum.

"Hayır!"

Ama artık çok geç. Glen gitti. *Basten* gitti.

Şimdi farklı bir ormana bakıyorum. Bu orman, dünyayı gölgelerle örten gökyüzüne uzanan yaprak dökmeyen ağaçlarla dolu. Ormanın karanlık girintilerinden garip renkli ışıklar geliyor. Bir bakıma çok güzel. Ama bu tehlikeli, korkutucu bir güzellik. Bu yerde ürkütücü bir şey var. Çok karanlık. Çok soğuk. Üşüten sis, ayak bileklerimin etrafında hayalet parmaklar gibi dolaşıyor.

Basten'in dördüncü parmağımdaki sicim yüzüğüne dokunuyorum, endişeyle çalışıyorum.

Bu soğuk yer benim atalarımın evi mi?

Iyre beni uyarmadan bırakıyor ve geçidin olduğu yere doğru yuvarlanıyorum ama ellerim şimdi boş havada geziniyor.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, altın zincir şarap kırmızısı elbisem yırtılıyor. Bir taş kumaşı yararak sol dizime saplanıyor.

Kan akıyor ama ben sadece şaşkınlıkla bakıyorum.

Acıyı hissetmeliyim ama uyuşmuş durumdayım.

Asıl ağrı yanımda, sanki İyre beni Basten'den ayırdığında organlarımdan birini koparmış gibi hissettiren hayali bir ağrı.

Basten benim diğer yarım. Tanıştığımız günden beri ona kozmik bir düzeyde bağlıyım. O acı çekerse, ben de çekerim. O acı çekiyor, ben de çekiyorum. Bütün olmadan nasıl çalışabilirim? Bilginler, Dünya ile Ay'ı görünmez bir çekim kuvvetinin birbirine bağladığını ve bu bağın kopması halinde Ay'ın gecenin siyah boşluğuna düşeceğini söylerler.

Ben de aynen böyle hissediyorum. *Serbest düşüş.*

Kendimi şimdi ve burada köklendirmek için parmaklarımı toprağa soktum, balçıklı, serin toprağın beni paniğin kenarından geri getirmesine izin verdim.

"Kim olduğumu bilmiyordu," diye tükürdüm sıkılmış dişlerimin arasından. "Benimle ilgili anılarını çaldın, onları geri ver!"

"Gittiler," diyor İyre, küçük, yuvarlak sarı bir şişeyi elbisesinin cebine sokarken.

Bir çılgınlıkla bir avuç toprağı yüzüne fırlatıyorum. Bir saniye içinde, yırtık pırtık elbisemle ayağa kalktım, pençelerimi açmış, solgun fae derisini kemiğine kadar parçalamaya hazır bir şekilde saldırdım. "Yalan söylüyorsun! İyre'nin Hafıza Şişeleri Hikayesi'ni binlerce kez okudum. Çalıntı anılarını şişede sakladığını biliyorum.

-Bunlar onun mu? Şu sarı şişedekiler?"

Cebine doğru hamle yapıyorum ama İyre doğaüstü bir hızla sağa doğru bir adım atıyor ve tekrar yere çakılmama neden oluyor.

Bir dal kolumu çiziyor.

Arkadan saldırmak için tekrar ayağa kalkarken ağlıyorum. Ben ona saldırırken İyre'nin yüzü pasifliğini koruyor. Gösterdiği tek duygu, yine yana doğru adım atıp benden kaçarken ve bu sefer beni üst kolumdan yakalarken hafif bir kızgınlık titreşimi.

Beni kendine çekti.

"Anılarını da mı almamı istiyorsun?" diye tehdit ediyor, parmaklarını şakağıma bastırırken sivri kesici dişleri parlıyor. "Sana o adamla ilgili her şeyi aynı şekilde unutturabilirim. Sana *her şeyi* unutturabilirim."

Şakağım parmak uçlarının altında karıncalanıyor. Nefesim ciğerlerimden sıkışık patlamalarla çıkıyor.

Kıpırdamadan duruyorum. Yakalanmış bir tavşan. Basten'i zaten kaybettim, onunla ilgili anılarımı da kaybedemem.

"İşte iyi bir küçük insan." Bir eli saçlarımda, beni önünde dizlerimin çöktürüyor. Beyaz deri çizmelerinin ucunu göstermek için eteğini yukarı kaldırıyor. "Şimdi, itaatini kanıtlamak için tanrıçana bir kurban sun." Çizmesinin ucunu oynatıyor. "Bir öpücük yeter."

Bir tiksinti dalgası beni parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar titretirken vücudum onun tutuşu altında kılınıyor.

Bu çok tanıdık. Bunu daha önce de yapmıştım.

Zihnimin en derin köşelerinden bir anı bana geri dönüyor:

On yaşındayım. Ölümsüz Iyre Manastırı'nın heybetli ahşap kapısının önünde duruyorum. Beyaz elbisem yeni ütülenmiş. Uzun saçlarım, hizmetçimin bütün sabah ördüğü ölümsüz bir taç içinde.

Küçük kalbim hızlı atıyor. Her şeyden çok umutluyum çünkü bu yeni bir başlangıç olabilir.

Kapılar gıcırdayarak açılıyor.

"Gözlerini aşağıda tut," diye bağırtıyor Charlin Darrow. "Ve ağzını kapalı tut."

"Evet, baba."

Kapılar tamamen açılıp kırmızı cübbesinin arkasına düşen uzun gri saçları olan yaşlı bir kadın ortaya çıktığında başımın arkasına bir tokat indiriyor.

Kirpiklerimin arasından ona hafifçe bakmaya cesaret ediyorum.

Babamın bana vurduğunu gördü, değil mi? Bir şey söyleyecek mi? Ne de olsa o Erdem Tanrıçası'na adanmış biri ve birinin çocuklarını dövmesine göz yumulması mümkün değil.

Ama o sadece kaşlarını çatıyor.

"Matron White." Babam beni öne doğru itti. "İşte kız. Her ayın ilk günü ödemeni alacaksın."

Başhemşire White küçük kollarımı dürtüklüyor. "Tarlada yardım edebileceğini söylemiştin. Bir deri bir kemik kaldı."

"Ve?"

Matron White arkamızdaki arabaya bakmak için boynunu büküyor. "Şu atınızı da atın, yoksa anlaşma yapamayız. Bana saban çekebilecek bir şey lazım."

Babam homurdanıyor ama Başrahibe manastırın meyve bahçesinden bir fiçi elma şarabıyla anlaşmayı tatlandırdıktan sonra yine yüzü gülüyor. Myst'i hizmetçilerden biriyle geri göndereceğine söz verdikten sonra

vedalaşırken, daha çok uşağa elma şarabını bagaja yüklemesini emretmekle ilgileniyordu.

Kapılar kapanıyor.

Yeni koruyucuma umut dolu gözlerle bakmaya cesaret ettiğimde kalbim küt küt atıyor.

Beni ölümsüz tacımdan yakaladı. Acı kafa derime saplanırken, beni yanında irkilerek ve tökezleyerek, manastır avlusunun ortasındaki Ölümsüz Iyre heykeline götürüyor.

Beni heykelin önünde dizlerimin üstüne çöktürüyor. Heykelin üzerinde büyüyen sarmaşıklar, çok az esinti olduğu için garip bir şekilde dalgalanıyor.

"Iyre'nin ayak parmaklarını öp, kızım. Ona sadakat yemini et. Belki o da sana bir nebze olsun fayda sağlar çünkü şu anda yükten başka bir şey değilsin."

Ellerimi sıkıca yumruk , tırnaklarım avuç içlerimi kesiyor, böylece acının ısırtığı beni anılardan uzaklaştırıyor.

Iyre parmaklarını saçlarımda daha da sıkıp başımı gerçek hayattaki ayak parmaklarına yaklaştırırken adrenalin seline kapılıyorum.

Panik yaklaştıkça midem sıkışıyor.

Ama sonra dizlerimin etrafındaki yırtık kadife kumaşa bir şey hışırdıyor ve küçük bir gıcırta duyuyorum.

Fare-konuşan mı? Nazik bir ses kafamın içinde fısıldıyor. ***Ben buradayım. Seninleyim. Yalnız değilsin.***

Orman faresi!

Uzuvlarım rahatlamaktan güçsüzleşiyor ve kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum. Fare küçük olabilir ama yumuşak, sıcak küçük varlığı bana cesaret veriyor.

Nefes alıyorum, sonra Iyre'ye bakıyorum. "Hayır."

"Hayır mı?" Iyre'nin yüzünde bir eğlence titreşimi beliriyor. "Başka seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun?"

Eli örgümün içinde daha sert dönüyor. Kuru dudaklarımı ıslatarak ormanı tarıyorum. Etrafımdaki yüksek ağaçlar beni içine çekiyor. Hangi yönün güney, Astagnon'a doğru olduğunu anlamak için tepemdeki güneşi bile göremiyorum.

Bırak kaçayım, diyor fare. ***Bu ormanda canavarlar var. Beni kovalarlar ve sana kaçmak için bir şans verirler.***

Onun varlığını belli etmek için fareye bakmaya cesaret .

Kendini riske atmana izin vermeyeceğim, küçük dostum, diye cevap veriyorum.

Elbiseme geri dönüyorum.

Saklan. Benim görevim seni korumak, tersi değil.

Fare endişeyle gıcırıyor ama dediğimi yapıyor. Yine de önerisi bana bir fikir verdi.

Vaftiz öpücüğümü uzatırken, zihnimin arkasından fısıldıyorum, ***Bu ormanın yaratıkları, kendinizi tanıtın.***

Meraklı ve cesur hayvanların tepki vermeye başlaması birkaç dakika alıyor.

Bir yılan tıslıyor, ***Meeee.***

Tepemizde bir çubuklu baykuş ötüyor.

Toprağın altındaki bir tarla faresi topluluğu hep bir ağızdan "***Bayanın yardıma ihtiyacı var mı?***" diye soruyor.

Yakındaki bir yaprağın üzerinde bir çekirge cıvıldıyor, ***kho sen misin?***

Başka sesler de geliyor. Garip bir yankılanması olan sesler. Bunlar, ormanın derinliklerinde onları izleyen görünmez fae yaratıklarının sesleri.

Bizimle konuşabilen bir

stran4er. Damarlarında Kin4'ün

kantı var.

Kayıp bir 4irlie.

Iyre sabrını kaybediyor ve başımı çizmesine doğru itiyor. "Yapın, Leydi Sabine. Tanrılarınıza itaatinizi gösterin."

Vole dostlarım, di4! Kafamın içinde haykırıyorum. Sertçe vurun! Şimdi!

İlk başta, ayağımın altındaki toprak o kadar az titreşiyor ki, neyi hissedeceğinizi bilmeseniz neredeyse fark edilmeyecek. Iyre'nin tutuşuna karşı mücadele ediyorum, saçlarımı kavrayışını pençeliyorum.

Ayaklarının altındaki zemin çöküyor. Toprak çatlıyor ve balçıklı yarıklar halinde ufalanıyor. Tökezleyerek bir adım geri atıyor, bu da yere çakılırken kollarını savurmasına neden olan bir göçüğe yol açıyor.

Koruyucu bir elimi eteğimdeki farenin üzerine koyarak çamurlu eteğimi kaldırıyorum, ayağa kalkıyorum ve ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde ormana doğru koşuyorum.

Teşekkürler, küçük yardımcılar! Tarla faresi kolonisini geri çağırıyorum.

Ormanın en karanlık kısmına dalıyorum, diz hizasında gezinen ve tüm yolları gözden saklayan serin bir sis tarafından .

Arkamda Iyre gülmeye başlıyor. "Nereye kaçacağını sanıyorsun, küçük prenses?"

QASTEN

I çok fazla sessizliğe uyanmak.

Sarsılarak doğruluyorum, ter çıplak göğsümden aşağı dökülüyor, nefesimi zar zor tutuyorum. Hayaller ışığın altındaki fareler gibi gölgelere dağılıyor, ben tek bir tanesini bile yakalayamadan kayboluyor. *Onu*. Rüyamda onu görüyordum, biliyorum. Gizemli kadınım. Adını bile hatırlayamadığım.

Yüzü

bir saniyeliğine oradaydı, ama şimdi yok.

"Siktir," diye tükürdüm şiddetle, örtüleri fırlatıp attım.

Rian'ın zengin yatağındayım, ancak cenaze kampından döndükten sonra tökezleyerek içeri girdiğimi ve bayıldığımı zar zor hatırlıyorum. Zihnim ve tamamen harap olmuş, birbiriyle savaş halinde ve bir gece mi yoksa üç gece mi uyuduğuma dair hiçbir fikrim yok. Deri koltuğun üzerindeki karmakarışık battaniye, Rian'ın yatağı bana verip yeri kendine ayırdığını söylüyor ama şu anda ondan hiçbir iz yok.

Başımı doğruca lavabonun buz gibi suyuna daldırıyorum ve sersemliğimi üzerimden atıyorum. Saçımdaki damlaları bir köpek gibi silkeliyorum ve çıplak göğsüme bir havlu silkeleyerek pencere camını açıyorum.

Sorsha Hall'un üçüncü kat penceresi, Doğu Pazarı'nı çevreleyen üst sınıf evlerden oluşan Golden Heights mahallesine bakıyor. Burası normalde satıcılarla ve küçük, havlayan köpekleriyle gezinen kadınlarla dolu hareketli bir meydandır.

Bugün mü? Mezarlık kadar sessiz.

Sokaklarda gümbür gümbür giden at arabaları yok. Dışarıda yürüyen kimse yok. n basamakları süpüren hizmetçiler yok. Zarif maliknelerin yarısı tahtalarla kapatılmış ve terk edilmiş görünüyor. Kıvırcık tüylü tek bir köpek ara sokakta bir şeye havlıyor.

Tek kayda değer hareketlilik, köşedeki evde oturan, sandıkları ve kutuları aceleyle taşıyıp sokağa park etmiş bir arabaya yükleyen bir aileden geliyor.

"*Acele et, Eloisa,*" der bir anne geçen kızına. "*şamdanları getir. Baban ğlene kadar Duren'den çıkmamızı istiyor.*"

"*lmsz Iyre gerçekten uyandı mı anne? Hizmetçiler onun Wolf Bowborn'un anılarını çaldığını söyledi.*"

"*Sus artık. Bu sadece dedikodu.*" Anne kızını aceleyle arabaya götürür. "*Ama hepimiz Yalnız Kurt ve Kanatlı Kadın hikyesinin trajediyle sonuçlanacağını biliyorduk.*"

Kendi ismini duyunca irkildim.

Midem sıkışıyor, vücuduma huzursuzluk yayılıyor.

"Yalnız Kurt ve Kanatlı Kadın mı?" Kafam karışmış bir şekilde mırıldanarak tekrarlıyorum.

Hikyenin isminde tanıdık bir şeyler var ama aklıma getiremiyorum. Duren'in arenasında durduğumu, kalabalığın benim için tezahürat yaptığını duyduğumu hatırlıyorum: *Yalnız Kurt! Yalnız Kurt!*

Ama Kanatlı Kadın kim?

"Hikâyeyi , değil mi?" diyor arkamdan bir ses.

Savunma pozisyonuna geçiyorum, duyularım yaklaşan birini fark etmediği için sinirleniyorum.

Hâlâ bulanıkım. Kendimde değilim.

Leydi Runa Valvere kapının çerçevesine yaslanmış, saten elbisesinin yakasındaki kurdeleyle oynuyor. Rian'ın hilekâr kuzeni. Daha doğrusu *benim* kuzenim. Aslında doğuştan bir Valvere olduğum gerçeğini kafama yerleştirmek çok zor.

Dürüstçe mi? Sanırım bir sokak faresi olarak daha iyiydim.

Yumruklarımı açıyorum ama kaslarım sımsıkı sarılı kalıyor, bu yumuşak derili engerektan gelecek tehlikeye karşı tetikteyim.

"Yalnız Kurt ve Kanatlı Kadın," diye tekrarlayarak Rian'ın masasına doğru ilerledi. "Duren halkının sen ve Leydi Sabine hakkında uydurduğu bir hikâye. Ona bu adı verdiler çünkü hayvanlarla konuşabilme gibi tanrısal bir yeteneği vardı. Sanırım Iyre onunla ilgili anılarını aldığında,

Onunla ilgili her şey de ortadan kayboldu. Bremcote'tan buraya kadar ona eşlik ettiğinizi hatırlıyor musunuz?"

Sağ gözüm seğiriyor. "Bremcote'dan yolculuk yaptığımı hatırlıyorum. Lanet olası inatçı bir kısrağ dışında tek başına."

Runa işaret parmağını masanın üzerinde gezdirirken gülümsüyor, sonra parmaklarının arasındaki hayali tozları siliyor. "Yalnız Kurt ve Kanatlı Kadın'ın hikâyesi Ölümsüzler Kitabı'ndaki bir hikâyeye dayanıyor. Kader Aşıklarının Hikayesi. Bunu biliyor musunuz?"

"Hayatım boyunca Ölümsüzler Kitabı'nın bir sayfasını bile gönüllü olarak okumadım."

Runa altın tutucudan bir tüy kalem çıkarır, tüyü tembelce döndürür. "Zamandan önce bir zamanda, Golath'lı bir hizmetçi ve Spezia'lı bir fırıncı çocuk, hiç tanışmamış olmalarına rağmen her gece birbirlerini hayal ederlerdi. Aria, hanımının mücevherlerini parlattığı uzun bir günün ardından gece yarısı uykuya daldığında, yakışıklı bir oğlanın hayaliyle büyülenirmiş. Etrafı açık ateşle çevrili, erimiş altın gibi gözleri olan, kumla tozlanmış bir çocuk. Günün pişirme işine başlamak için gece yarısı kalkan Aron da aynı şekilde, mücevherlerle çevrili, saçları altın gibi, gözleri zümrüt gibi güzel bir kızın hayalleriyle işkence çekiyordu.

"Aria gizemli erkeğinin bir çöl savaşçısı olduğunu düşünüyordu. Aron ise gizemli kadınının soylu bir hanımefendi olduğunu düşünüyordu. Ölümsüz Alessantha bu iki yabancıyla oynadı, özleminden delireceklerini düşünene kadar onları diğerinin hayalleriyle kuşattı. Ancak o zaman -tipik bir fae kaprisiyle- Alessantha onların yollarını Dramaine festivalinde birleştirdi. Aria'nın metresi onu elbisesinin kuyruğuna yardım etmesi için getirmişti. Aron da tören ekmeklerini teslim etmek için oradaydı."

Sabırsızlıkla ayak parmağıma vurarak bir ayağımdan diğerine geçiyorum ama Runa tüy kaleminin tüylü ucunu çenesinde gezdirirken kayıtsız kalıyor.

"Kader aşıkları Dramaine'de tanıştı," diye devam ediyor. "Aron kuma bulanmış bir çöl savaşçısı değildi, sadece unla tozlanmış bir fırıncı çocuğuydu. Aria da kendi mücevherleriyle süslü, soylu bir hanımefendi değildi, sadece onları parlatmakla görevli bir hizmetçiydi. Yine de aşıklar birbirlerini anında tanıdılar. Zaman nefesini tuttu ve tanrılar bir kez olsun ölümlülere gülümsedi. Hayatlarının geri kalanında mutlu bir şekilde yaşadılar."

Runa tüyü göğsünün geniş kıvrımlarında gezdiriyor, Rian'ın masasının sert kenarına yaslanırken nazlı bir kayıtsızlıkla göğüslerinin üst kısımlarını gıdıklıyor.

"Saçmalık." Rian'ın masasındaki sepetten bir elma aldım. "Tanrılar mutlu son vermez."

Büyük bir ısırık alıyorum suyu çıplak göğsüme damlıyor.

Runa bir kaşını kaldırıyor ve dikkati sanki yalamak istiyormuş gibi o damlaya yöneliyor. "Belki de. Her halükarda, Duren halkı senin ve Sabine'in aynı olduğunuzu düşündü: Alessantha'nın Kader Aşıkları yeniden doğdu."

Elim donuyor, elma hâlâ yumruğumda.

"Adını tekrar söyle." Sesim derin olsa da, ikimiz de yalvarmanın sınırını duyuyoruz. "O... kadının. Kanatlı Leydi'nin."

Runa dudaklarını kilitleme ve anahtarı atma hareketini yaparken acı bakla gibi bir gülümseme yayıyor.

Göğsümün derinliklerinde kaynayan öfke, beni bu engerek yılanını uzun boynundan yakalayıp dışarı atmaya itiyor ama o bir kraliyet mensubu.

Peki ya ben?

Damarlarımda ondan daha fazla kraliyet kanı var. Ama kağıt üzerinde? Ben bir hiçim.

"Zavallı küçük Wolfie." Runa tüy kalemini terden sırılsıklam olmuş şakağımda gezdirirken sahte bir sempatiyle suratını asıyor. "Iyre seni gerçekten mahvetti, değil mi? Ben de seni mahvedenin Leydi Sabine olduğunu sanıyordum."

Sabine.

Gözlerim kısa süreliğine kapanıyor. Her nasılsa, ilk kez duyuyorum ama avucumdaki yivler kadar tanıdık.

Runa'nın tüy kadar hafif dokunuşuyla geri çekiliyorum. "Ne istiyorsunuz Leydi Runa?" derken gözlerim onu uyarıyor.

"Benimle onurlandırmayı bırakabilirsin, kuzen. Artık Rian'ın aşağılık hizmetkârı değilsin." Komplocu bir şekilde fısıldarken eğiliyor, "Sen gerçek kralısın."

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için gözlerimi koridora çevirdiğimde, onu susturmak için elimi ağzına götürme dürtüsüne karşı koyuyorum.

Bunun yerine, "Diline değer veriyorsan bunu bir daha asla yüksek sesle söyleme" diye tıslıyorum. Tıslarken burnumun ucundaki tüye dokunuyor.

"Çok sinirlisin. Kendini üzme, ailede sadece biz senin ne olduğunu biliyoruz. sır."

"Rian'a unvanı yüzünden sadık değildim."

Homurdanıyor. "Leydi Sabine söz konusu olduğunda hiç de sadık değildin."

Çenemi kaldırıyorum, kraliyet mensubu bir kadını pencereden attığım için kaç yıl zindanda kalacağımı hesaplarken gözlerimi kısıyorum.

Sessizliğim üzerine pencereye doğru süzülüyor ve aşağıdaki hayalet kasabaya hafif bir ilgiyle bakıyor. "Sabine Darrow seni baştan çıkardı. Seni kullandı. Rian'la arana bir çivi soktu. Ve şimdi de Fae'lerle birlikte babasının düşman topraklarına geri döndü."

Alay ettim, "Iyre ile isteyerek mi gitti sanıyorsun?"

"O bir Volkish prensesi. Doğuştan bir hain. Tek bildiğimiz, Kral Rachillon'un onu Astagnon'a seninle Rian'ın arasını açmak için gönderdiği, çünkü ikinizin onun rakip tahtı üzerinde en güçlü hak iddiasına sahip olduğunuz." Pencereden dışarı eğilip elini gösterişli bir şekilde kulağına götürüyor. "Senin yetenekli kulakların kasaba halkının ne dediğini duymuyor mu? Ona sırtlarını dönüyorlar. Sonunda onun her zaman bizim düşmanımız olduğunu anladılar."

Bu gizemli kadın hakkında hiçbir şey hatırlamasam da, onu korumak için içimde şiddetli bir içgüdü yükseliyor ve Runa'nın bileğini pencere pervazından tutuyorum.

"Bilmiyordun-" Duraksadım. "Bilmiyordum-"

Siktir!

Gizemli kadının adı çoktan hafızamdan silinmiş.

İçimdeki karmaşayı hisseden Runa, tüyü elinde tembelce döndürüyor, gözlerini çıplak göğsüme indiriyor. Bakışları karmakarışık çarşaflara kayarken dudaklarını yalıyor.

"Kalmamı istemediğine emin misin?" diye soruyor.

Geri çekiliyorum, yanan bir dalmış gibi bileğini bırakıyorum. Tanrılar adına, ben onun *kuzeniyim*.

Tiksinerek onu itiyorum. Rian'ın siyah gömleklerinden birini kapıp üzerime ve kollarımı sıkmasına rağmen kabaca iliklemeye başlıyorum. "Çık dışarı."

Tüy kalemi bırakıyor, halının üzerinde uçuşmasına izin veriyor ve onun yerine gömüğümün yakasını tutarak üst kısmını iliklememi engelliyor.

Kısık bir fısıltıyla, nefes nefese, "Eski Koros'a yolculuk için Valvere mücevherlerini toplamak benim görevim. Elmas kolyeler. Yakut küpeler. Turkuazla işlenmiş Fae kulak kepleri. Başka ne buldum biliyor musun? Rian'ın Leydi Sabine ile ilk nişanlandığında yaptırdığı bir madalyon. İçinde onun resmi var."

Ölümcül bir yılan tarafından ısırılmış gibi sarsılıyorum. Gözlerimi tüyün ucu kadar ince yarıklar halinde kısarak, "Ne öneriyorsun?" diyorum.

"Madalyon, elbette. Söзде Kader Sevgilinizin tam bir anısının yerini tutamayabilir ama elinizden gelenin en iyisi bu. Karşılığında..." Dolgun masanın kenarına yaslıyor, yarı açık göğüslerini yukarı kaldırıyor, benim boyumdan neredeyse her şeyi görebileceğimi biliyor. "...Her zaman bir kraliçe tacı giymek istemişimdir."

Kan bağıyla bir Valvere olabilirim ama onlar gibi siyasi entrikalar konusunda eğitim almadım; bu yüzden farkına varmam bir saniye sürüyor.

Flörtleri, kurnaz gülümsemeleri, gerçek varisin ben olduğumu vurgulaması.
Hay sikeyim.

Bu kadın bir avcı.

Masaya doğru ilerledim, beyazlamış parmaklarımı parfüm kokulu küçük kışının iki yanına dayadım ve dudaklarımı onunkilere bir santim kadar yaklaştırdım.

"Tahtı Rian'dan mı çalacaksın?" Sesim zorlukla kontrol altına alınmış bir tehditle mırıldanıyor.

"Gerçek kral sizsiniz, hırsızlığı siz yapacaksınız. Ben sadece senin yüzüğünü takıyor olacağım."

Bu güzel yılanın küstahlığına neredeyse gülmek istiyorum. Kuzenin yatak odasına geliyor, eşyalarına dokunuyor ve her zaman onun yanında olan adamla onu sırtından bıçaklamak için çok tatlı bir şekilde komplo kuruyor.

Doğduğum aile *bu* mu?

Zorlukla nefes alabileceği kadar hızlı bir hareketle, boynunu elimin mengenesinde kavıyorum ve soluk borusunun kapandığını hissedene kadar sıkıyorum. Boyalı dudakları hava almak için kıvrılırken, gevşek saçlarım yanağına değecek kadar yakınına eğiliyorum.

"Beni iyi dinle *kuzen*. Rian Valvere'e asla ihanet etmeyeceğim. Benim için yaptıklarına şükran duyarak çizmelerindeki pisliği yalamazsam aptallık etmiş olurum. Ona tahtı verdim ve yarın ve sonraki her lanet günde de vereceğim. Seninle evlenmektense taşaklarıma kadar ateş karıncalarına gömülmeyi ve balla ıslatılmayı tercih ederim. Ve Rian'a entrikalarından bahsetmemi istemiyorsan, benden uzak duracaksın."

Onu bir hamleyle serbest bırakıyorum ve masanın üzerinde geriye doğru yığılıyor, boğazına masaj yaparken nefes almak için hırıltılar çıkarıyor.

"Çık dışarı," diye bağırdım.

Kapıda durur. "Bunu tekrar düşüneceksin, Wolf Bowborn. Birkaç gün içinde çok şey değişebilir, bak şimdiden ne kadar değişti."

BÖLÜM 4

\$ABINE

I arkana bakmaya cesaret etme.

Göğsüm kabararak, yüksek ağaçlardan oluşan labirentin içinden geçiyorum, yoğun sisin arasından güneşi görebilmek umuduyla yukarı doğru bakışlar fırlatıyorum. Botlarım çürüyen cesetler gibi pis bir koku yayan, parlayan turuncu mantarları eziyor. Alçak bir çam dalının altına eğildiğimde, bir sarmaşık üzerime düşüyor

kendi aklıyla sürünerek ilerliyor.

Kendimi sarmaşıktan kurtarmak ve ormanın derinliklerine dalmak için mücadele ederken çılgılığımı bastırmak için elimi ağzıma kapatıyorum. Kalçalarım yanana kadar körlemesine, koşabildiğim kadar çok koşuyorum. Bir adım daha koşamadığımda, beni gizleyeceğini umduğum bel hizasındaki eğrelti otlarının arkasına yüzüstü düşüyorum.

Aptal değilim. Iyre'nin ne kadar hızlı hareket edebildiğini gördüm. Hız konusunda neredeyse Tanrı'yı öpüyor. Yabancı bir ülkede onu geçmeye çalışmak hata olur.

Tek yapabildiğim saklanmak.

Nefesim kaburgalarımı zorluyor. Omuz hizasındaki saçlarım karmakarışık, dikenlerle dolu. Kollarım çizikler ve yaralarla kaplı. Altımdaki toprak doğal olmayan bir şekilde soğuk, o kadar soğuk ki etrafımdaki sis eğrelti otlarını donmuş halde bırakıyor.

Gözlerimi kapatarak dinliyorum, keşke Basten'in hislerine sahip olsaydım.

Yapraklar sabit rüzgarda hışırdıyor. Tepemde bir böcek ötüyor. Her an ayak seslerinin yaklaşmasından korkuyorum.

Beklediğim *son* şey meraklı bir sesin "*Ne yapıyorsun Airlie?*" diye cıvıldamasıydı.

İrkiliyorum, bir hırıltıyı yutuyorum ve savaşımam gerekirse diye gerginleşiyorum. Ama soluma baktığımda, dili sarkan dostane bir yüz beni selamlıyor.

Dudaklarım aralanıyor, ama sadece kelimeleri heceliyorum.

Bu yaratık bir tilki büyüklüğünde ve şeklidir, tilkinin ince acı bakla suratına ve sinsî siyah gözlerine sahiptir, ancak bunun ayakları yere değmez. Parlak gümüş mavisi kürkü yüzüyormuş gibi süzülüyor, gümüş pençeli pençeleri havada yürüyor.

Sen bir cloudfox'sun, dedim şaşkınlıkla.

Daha yükseğe çıkmak için havayı pençeliyor, burnunu kokluyor, beni incelemek için başını bir o yana bir bu yana eğiyor. Baş aniden sağa doğru sarsılıyor, gümüş kulakları duyamadığım bir sese doğru dönüyor.

Kız avlanıyor, diyor. ***Beni takip edin!***

Ben daha başka bir şey düşünmeden yaratık ağaçların arasından süzülüyor. Sarmaşıkların etrafından zarıfçe dolanarak ve dalların altından eğilerek yüzer gibi hareketler yaparken pençeleri yeri zar zor sıyrıyor.

Kait! Ağlıyorum, bir kararsızlık anında donup kalıyorum. Saklanmak hala en iyi hareket tarzı gibi görünüyor.

Ama cloudfox neredeyse gözden kayboldu...

Küfrediyorum ve ayağa kalkıyorum. Bir sonraki nefeste, peşinden koşuyorum.

Artık sesimi saklayamıyorum. Botlarım dökülen yaprakların üzerinde gürültülü. Önümdeki bulut çiçeğini görüş alanımda tutmak için acele ederken dallar kırılıyor. Gümüş mavisi rengi gölgeler arasında o kadar çarpıcı ki, ormanın derinliklerine doğru zahmetsizce ilerlerken fark edilmesi çok kolay.

Kait! Haykırıyorum. ***Lütfen, beni güneşe götür! Sınır***

duvarına! Kızım, beni takip et! Şarkı söyleyen bir sesle cevap veriyor.

Ağzımdan sinirli bir öfke çıkıyor ama bir dalın altına girip bulut çiçeğinin peşinden gidiyorum. Ayaklarım ağrıyor, kalçalarım yanıyor ve yan tarafımdaki bir sancı göğüs kafesimi tutmama neden oluyor.

Çok uzak değil! Lupin kahkahasıyla cıvıldıyor

Gücümü topluyorum ve dik, kayalık arazide kendimi daha fazla zorluyorum. Bu benim için bir çırpınış, ama bulut tilkisi sadece rüzgârda süzülüyor.

Sınır duvarına ulaşabilirsem, onu aşmanın bir yolunu bulabileceğimi biliyorum. Basten ve Rian bir tünel keşfetti, bir tane varsa muhtemelen daha fazlası da vardır.

Bir çıkıntıya tırmanırken, kısa bir güneş ışını sisi yararak yüzümü ısıtıyor.

Nefes almak için duraklıyorum ve düşüncelerim Basten'e dönüyor. Elim sol dördüncü parmağımdaki sicim yüzüğe gidiyor.

Basten şimdi nerede? Güvende mi? Benimle ilgili bir şey hatırlıyor mu? Uzun zamandır bana göz kulak olan oydu. Birine ihtiyacım olduğunu bilmediğim zamanlarda bile yanımdaydı. Beni korudu. Bana göz kulak oldu.

Gerçek şu ki, sahip olduğum tek yuva Basten'in yanı. Peki ya şimdi? Beni tamamen unuttu mu? Bu suçu düzeltmek için dünyanın altını üstüne getirmem gerekse bile yaparım.

Neredeyse geldik! Bulut tilkisi beni cesaretlendirmek için zıplayan patileriyle geriye doğru süzülüyor. **Az kaldı! Çabuk, çabuk!**

Tırnaklarım kırılmış ve kanlar içindeyken kendimi çıkıntının üzerine atıyor, dizlerimin üzerinde sürüklüyor ve sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Bulut tilkisi etrafımda dönüyor, cesaret vermek için topuklarımda havlıyor.

Daha ne kadar devam edebilirim
bilmiyorum. Kaslarım gevşiyor.

Görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Ağaçlar etrafımda öyle bir sallanıyor ki, kafamın içinde mi yoksa gerçekten bilinçli bir şekilde mi hareket ettiklerini anlayamıyorum. Bulut tilkisinin belli belirsiz yansıtıcı kürkü, tutunduğum tek şey olan işaret ışığım.

Devam et.

Bir sonraki adım beni ağaçların dışına çıkarıyor.

Bir açıklıktayım. Kızarmış etlerin kokusu ve kamp ateşinin dumanı burun deliklerime çarpıyor. Belirsiz sesler ve yakındaki bir demircinin çekici kulaklarına çarpıyor. İleride, yosun kaplı, otuz ayak yüksekliğinde bir taş duvar her iki yönde de görebildiğim kadar uzanıyor.

Sınır duvarı.

Sersemlemiş ve halsiz bir halde, çivit rengine boyanmış ve üzerinde yıldız amblemi olan çadırlara bakıyorum ve kalbim yeniden çarpıyor - bu kez korku içinde. Sınır duvarını çevreleyen bir ordu kampına girdim.

Bir *Volkish* kampı.

Bulut tilkisi ayaklarımın arasında dolanıyor, keskin gümüş köpek dişlerini ortaya çıkaran zalim bir gülümsemeyle bana sırtıyor.

Aptal 4irlie!

Öfke içimde çığ gibi büyüyor, yorgunluğumu bastırarak yüzen yaratığa doğru hamle yapıyorum. "Seni hilekâr şey! Beni kandırdın!"

Yakındaki bir kamp ateşinin etrafından şaşkın askerler ayağa kalkıyor ve beni temkinli bir şekilde karşılıyorlar. Birkaçı sırtlarına bağlanmış baltalar taşıyor. Diğerlerinin deri göğüs zırhlarında ise sıra sıra küçük bıçaklar var. Çadırların ötesinde bir yerden, daha önce karşılaşmadığım hiçbir hayvana ait olmayan bir kükreme yeri sarsıyor.

Her neyse, *büyük bir şey*.

Kendimi sabitlemek için çömeliyorum. Adrenalinim kontrolden çıkıyor. Kafamdaki her ses bana *kaçmamı* söylüyor.

Ama bedenim devam edemiyor. Bir bulaşık bezi kadar yıprandım.

Geriye doğru tek bir adım atıyorum ve topuklarımın üzerinde sallanırken çadır çemberi dönüyor gibi görünüyor.

Kamp ateşinin etrafındaki askerler bana saldırmak için hiçbir harekette bulunmuyorlar ama çivit pelerinli iki kadın bir çadırdan çıkıp sessizce arkama geçerek ormana doğru geri çekilmemi engelliyorlar.

Tökezliyorum, paniğin eşiğindeyim.

Iyre çadırlardan birinin arkasından çıkarken bir ses "Küçük prenses," diye alay ediyor, parlayan fey çizgileri bana duyarlı sarmaşıkları, bulut tilkisini ve bu lanetli krallıktaki diğer tüm aldatici büyülerini hatırlatıyor. "Tam da seni getireceğim yere koşman ne büyük incelik."

Bulut tilkisi arkasından acı bakla gibi bir kıs kıs gülüyor. Öfke içimi yakarken gözlerimi kısıyorum.

Kemiklerimde hiç güç kalmadığını düşünmüştüm. Bir yaprak gibi buruşmama bir nefes kalmıştı. Iyre fae portalını mühürlediğinde Basten'la olan güzel geleceğim sonsuza dek kapanabilirdi.

Ama tanrılara olan nefretimi hafife almışım.

"Sen." Cloudfox'a parmağım ile işaret ediyorum. "Seninle işimiz bitmedi." Sonra gerçek düşmanım Iyre'nin karşısına geçip çenemi kaldırıyorum. "Bu topraklara hükmettiğini mi sanıyorsun? Beni yönettiğini mi sanıyorsun?"

"Şey, *evet*." Manastırdaki Ölümsüz Iyre pozun aynısı olan bir alçakgönüllülük maskaralığıyla ellerini katlamış bir şekilde karşımda duruyor.

Bir anda, o yüksek taş duvarların içine geri döndüm.

Rahibelerin yerlerini saatlerce fırçalamaktan ellerim su topladı ve kanıyor. Sonunda koridorun sonuna ulaşıyorum ve bir oyukta o lanet heykel duruyor. Sarmaşıklar ben orayı temizlediğimden beri deli gibi büyüyor.

Kaç kez çıkarırsam çıkarayım, birkaç gün içinde tekrar büyüyorlar.

"Ölümsüz Iyre erdemlilere iyi talih yağıdır," diye homurdanan Beyaz Ana'nın sesi arkamdan geliyor, botları ovma fırçamın bir santim ötesinde duruyor. Heykelin kenetlenmiş ellerine yerleştirilmiş bir mumu düzeltiyor. "Ona tapındığımız için bize güçlü elma şarabı, başımızın üzerinde bir çatı ve tüm manastırı doyurmaya yetecek kadar kuzu yahnisi veriyor."

O kadar 'sert elma şarabı' yüzünden hıçkırarak dönüyor ve temizlemeyi yeni bitirdiğim yerde taze, çamurlu izler bırakıyor.

Çenemi sıktım. Elma topladım ve elma şarabı yaptım. Çatıyı yeniden örmek için sallantılı bir merdivene tırmandım. Bütün gün ateşin başında köle gibi çalıştım, daha birkaç saat önce hayatları için bana yalvaran kuzuları haşladım. Ve inleyen karnımı yatıştırmak için birkaç lokmadan fazlasını bile alamadım.

Şimdi, içimdeki o dövülmüş, on yaşındaki kız yardım için haykırıyor. Artık bir çocuk değilim.

Ben doğanın gücüyüm.

Acıyı dindirmek için tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum.

Sinsi bulut tilkisi kamp ateşinin yanına süzülmüş, toprağa düşmüş bir hindi kemiğinin etrafında dolanırken hâlâ kendinden memnun gülümsemesini sürdürüyor.

Bir fener gibi, mantıklı zihnim kapanıyor.

Şu anda ne olup bittiğinin sadece belli belirsiz farkındayım, sanki kendimi tepedeki dallardan bir baykuş gibi izliyorum. Kendi bedenimin dışında hissediyorum. Bu daha önce sadece bir kez olmuştu, Duren'in arenasında, Rian bir kaplanı masum bir çocuğun üzerine saldırdığında. Güçlerimi test etmek istemişti. Beni yeteneklerimin sınırına, gitmek istediğim yerin ötesine itmek istemişti.

O zamanlar bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Şimdi, bana neler yapabileceğimi gösterdiği için minnettarlığımı fısıldıyorum. of.

Yukarıdan izlerken, kendimi tam boyuma yükselirken görüyorum, artık yorgunluktan eğilmiş. Kollarımdaki çiziklerden sızan kan yere damlıyor. Gözlerim bulanık, garip bir gümüş parıltısıyla sırlanmış.

Askerler duruşlarını değiştiriyor, birbirlerine belirsizce mırıldanıyor, kaçmaya çalışırsam beni engellemeye hazırlanıyorlar.

Başım bir çocuk oyuncağı gibi bulut çiçeğine doğru kayıyor. Dudaklarım sessizce hareket ediyor, kendimi hem bedenimin içinde hem de dışında hissediyorum.

Bu kampı bir ateş topu gibi yak, emrediyorum.

Bulut tilkisi hırlıyor ve toprağı eşeliyor, dürtüme karşı savaşıyor.

Daha dikkatle odaklanıyorum, bana itaat edene kadar irademi zihnine sokuyorum. Vücudunu kasıp kavuruyor, havada garip, sarsıntılı çırpınışlarla sıcıyor, ama ben düşüncelerimi daha da derinleştiriyorum, ta ki küçük kaburgalarının arkasında hızlı kalp atışlarının teklediğini hissedene kadar. Çok narin. Çok küçük. Eğer isteseydim, o kalbi tek bir düşünceyle bir kelebeğı ezer gibi ezebilirdim.

Sustur şunu! Talep ediyorum.

Bulut tilkisi, ruhu benimkine yer açmak için karanlık bir yere çekilmeden önce son bir kez seğiriyor.

Şimdi, küçük tilkinin bedenindeki *benim* zihnim, gümüş dişlerini gösteriyor, tüylü pençelerini hareket ettiriyor. Askerlerin şaşkınlık çığlıklarının belli belirsiz farkındayım ama onlar kulağıma gelen sivrisinekler de olabilir. Bulut tilkisini kukla gibi oynatırken ellerim seğiriyor, onu doğal olmayan, sarsıntılı sıçrayışlarla çadırlara doğru zıplamaya zorluyorum.

Şimdiden içinde garip bir enerjinin çatırdadığını hissedebiliyorum. Daha önce hiç bulut çiçeğı görmemiş olmama rağmen bir şekilde orada olduğunu bildiğim parlak bir güç.

Ölümsüzler Kitabı'nda bulut tilkileri oyuncu, yaramaz yaratıklar olarak tanımlanır. Kanatlarında veba saçan yıldızleonların ya da araba büyüklüğündeki aylar olan altın pençelerin aksine, gerçek bir tehdit oluşturmazlar.

Ama her nasılsa, bedenimin içindeki bu derin, ikinci benlik bunun doğru olmadığını biliyordu. Bulut çiçekleri her zaman o kadim yazıcıların bildiğinden daha güçlüydü.

YAP ŞUNU! Emrediyorum.

Bulut tilkisinin son direniş de tamamen altına girmesiyle yok oluyor. Vücudu titrerken, tüylü, havada süzülen kürkünden bir şimşek fırlayıp gürleyen kamp ateşine çarpıyor. Kütükler bir kıvılcım yağmuruyla patlıyor, etrafa kıymıklar saçılıyor ve dumanlar yükseliyor.

Askerler geri çekilir, kafaları karışmıştır ama beklenmedik şeyler için eğitilmişlerdir. Kamp, çekilen demir kılıçların sesleriyle doluyor.

Kıpırdamadan duruyorum, çevremdeki varlıklarının sadece belli belirsiz farkındayım.

Iyre'ye bakmayı bir kez bile bırakmadım, gözümü bile kırpmadım.

Emrimle birlikte bulut çiçeğinden bir şimşek daha fırlıyor ve tepedeki karaağaç dalına çarpıyor. Dal koparak yere düşüyor ve iki çadırı parçalıyor.

Birisi acı içinde haykırıyor.

En yakındaki asker, kalın örgülü sakallı, canavar gibi bir adam, kılıfından bir ayak uzunluğunda tırtıklı bir bıçak çıkarıyor. Beni bıçaklayamadan önce, bulut çiçeğini ona bir yıldırım daha fırlatmaya zorluyorum. Adam beş adım geriye uçup kalın pazısını kızgın bir şişin içine gömüyor.

Etrafta askerler savaş moduna geçiyor. Ama
Iyre?

Iyre sakinliğini koruyor. Hatta eğleniyor. Gözleri karanlık bir zevkle parlıyor. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu prenses?"

Öfkem dünyayı ikiye bölmeye hazır olana kadar taşıyor. Şimşekleri yönlendirmek bulut tilkisinin canını yakıyor; kalbinin durduğunu, küçük bedeninin acıyla kıvrandığını hissedebiliyorum. Bir an için kendimden şüphe ediyorum ama sonra başka bir asker metal çivilerle süslü bir topuzla üzerime geliyor.

Bir çığlık atarak, küçük tilkiden bir yıldırım patlaması çıkmasını sağlıyorum. Şimşekler kampın dört bir yanına yayılıyor, askerleri uçuruyor, çadırları tutuşturuyor ve alevler içinde bırakıyor. Bağırışlar ve çığlıklar kulaklarımı deliyor.

Bulut tilkisinin vücudu yerde seğiriyor. *Yerde*. Artık havada ilerleyecek gücü bile yok. Bir topun içine kıvrılmış, sessizce acı içinde inliyor.

Ama zihnimdeki bu karanlık benlik? Canavarları kontrol edebilen mi?

Merhamet nedir bilmez. Acı onu etkilemez. Bu hilekâr fae tanrıçasının ellerinde bir ömür boyu yaptığı yanlışların intikamını almak istiyor ve Basten'a geri dönene kadar dünyayı şimşeklerle yakacak.

İnsanlık dışı bir çığlık atıyorum, cloudfox'u parçalayıp tüm kampı ve onunla birlikte Ölümsüz Iyre'yi yok etmeye hazırlarken sesim boğuluyor.

Çenem açık, donup kaldım.

Gözlerimi bir o yana bir bu yana
çeviremiyorum. Kalbim bile göğsümde
atmıyor.

Birdenbire içimdeki karanlık benlik sabah sisi gibi kayboldu.

Şimdi sadece ben varım, Sabine, kanlar içinde ve bitkin bir kız. Etrafımdan sadece benim olmadığımı anlayabiliyorum. Açıklıktaki her bir asker bir heykel gibi zamanın içinde donmuş durumda. Kamp ateşindeki alevler bile titremiyor.

Bunu Iyre mi yapıyor?

Ama sonra, göz ucuyla, cesetlerin arasında hareket eden çivit pelerinli kadınlardan birini görüyorum; ellerini önünde tutmuş, geri sayar gibi her seferinde bir parmağını indirirken dudakları sessizce çalışıyor.

Ufak tefek olmasına rağmen geniş omuzlu zırhı ve pelerini ona çok daha iri biri görüntüsü veriyor. Teni kuzey Kravada'ya özgü yumuşak kahverengi renkte, ipeksi siyah saçları gevşek bir örgü şeklinde örülmüş. Pelerininin broşunun üzerinde, tanrının öptüğü bir doğum lekesi seçebiliyorum.

"Leydi Iyre," diyor tanrıçaya Astagnonian dilinde, ağır bir aksanla. "Zamanı on saniyeden fazla durduramam."

Şimdiden parmaklarının yarısı aşağı inmiş durumda; bu da hareketsiz kalmam için beş saniyem daha olduğu anlamına geliyor.

Iyre, tanrının öptüğü askerin dondurduğu zamandan etkilenmeyen diğer tek kişi. Bana usulca yaklaşıyor ve yüzümdeki bir tutam saçı düzeltiyor.

Dört saniye daha, sayıyorum.

Iyre sakince, "On saniye yeterli Kaptan Tatarin," diye cevap verir.

Üç saniye.

Iyre kamp ateşinin yanındaki yığından bir demircinin tamir ettiği ağır bir demir zincir alıyor. Elinde tutuyor, sonra o buz gibi gülümsemesiyle bana yaklaşıyor.

İki saniye.

"Eğer bir hayvan gibi davranacaksan prenses, biz de sana öyle davranırız."

Ellerimi önüme doğru çekti ve onu durduracak gücüm yoktu. Ellerimi sıkıca birbirine bağlıyor, böylece bulut tilkisini kuklalaştırmak için parmaklarımı hareket ettiremiyorum.

Bir.

Sonunda zaman yeniden başladığında, zincire vurulmuş bir kız olacağım.

BÖLÜM 5

QASTEN

E Evet, okyanus sığılığı gibi.
Sağ yanağında mükemmel bir çil. Şu
göğüsler.

Uyandığımda on üç yaşında bir çocuk gibi yüksek sesle inliyorum, Rian'ın çarşaflarına dolanmışım, tenimi bir ter tabakası kaplıyor. O oradaydı. Zihnimin tam kenarında. Elimden kayıp giden bir rüyanın içinde.

"Seni pis piç." Yüzüme bir yastık çarptı. "Bu sana yatağımı son kez verişim."

Sersemlemiş bir halde gözümü açtığımda Rian'ı şöminenin yanında uyuduğu yerden battaniyesini katlarken buluyorum.

Elimi nemli saçlarımda gezdiriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Çarşaflarımı gece spermiyle lekeleyecek biri varsa o da benim.

Kasabanın son fahişesiyle. Şimdi temizlen ve eşyalarını topla. Arabalar şafakta yola çıkmaya hazır olacak. Tabii Eski Coros'a gelmekle ilgili fikrini değiştirmediyse? Burada kalıp yatağımla sevişmeye mi karar verdin?"

Yastığı ona geri fırlatıyorum. "Siktir git. Toplanacağım."

Eşyalarımı toplamam uzun sürmedi. Kaleden ayrılıp şehir kapılarına doğru ilerlerken muhafızlara başımla selam veriyorum.

Evim dediğim av bekçisinin kulübesine doğru ilerlerken Duren'in ne kadar ıssız olduğunu fark ediyorum. Dükkânların çoğu yağmacıların korkusundan tahtalarla kapatılmış. Pazarlar bomboş. Trafikteki tek artış

Her zamankinden daha fazla sarhoş ve afyon bağımlısı, ara sokaklarda sendeliyor ya da kapı girişlerinde sızıp kalıyor. Sanırım herkes Üçüncü Dönüş haberiyle kendi yöntemiyle başa çıkıyor.

Başka bir hayatta, muhtemelen o birlikte olurum. Pisliğin içine salyalarımı akıttırdım. Eğer Rian yıllar önce bendeki potansiyeli görmeseydi.

Sonunda av bekçisinin kulübesinin kapısını iterek açtığımda, evime - hayatıma- bir yabancının gözleriyle bakmak için bir an duruyorum.

Yapılmamış yatak.

Dikkatsizce doldurulmuş dolaplar.

Şöminenin yanındaki tekli sandalye.

Rian sana bir şeyler yapman için bir şans verdi ve senin yaptığın en iyi şey bu mu? Bravo, Wolf. Bravo.

Sırt çantamı birkaç eşyamla birlikte hazırlamam uzun sürmedi. Yayım ve sadağım alınacak şeyler yığınının içine girdi. Av bıçaklarım deri çantalarında. Fazladan bir çift bot ve iki çift yün çorap. Eski Koros'a vardığımda, orman kıyafetlerim başkentin gösterişli sosyetesine kıyasla beni bir mağara adamı gibi gösterecek ama olsun.

Fazladan birkaç pantolon ve gömlek çıkarıyorum ama şifonyerimin çekmecesini karıştırdığımda beklenmedik bir koku yüzüme çarpıyor.

Kendimi durduramadan eski püskü bir tişörtü kapıp yüzüme bastırıyorum. Bir afyon bağımlısının bir sonraki vuruşunu yapması gibi derin nefes alıyorum.

Menekşeler.

Anında öyle güçlü bir arzuyla çarpılıyorum ki kalbim göğsümden çıkmak için savaşılmaya çalışıyor. Nabzım alevleniyor, ateşe atılan yağ gibi cızırdıyor. Tüm bunlar, anında sertleşen sıkime giden lanet olası kan dalgasıyla kıyaslanamaz bile.

Bu onun kokusu. Öyle olmalı. Bu gömleği ödünç almış olmalı.

Sadece Kanatlı Kadın olarak bildiğim meçhul kadın, çünkü adını duyduktan bir dakika sonra, kafamdaki o esneyen uçuşuma geri çekilmeye devam ediyor.

Ama bu? Menekşe kokusu mu? Bir kadının taç yaprakları gibi pürüzsüz teninin kas hafızası? *Bunu* unutmadım. Iyre'nin zihnimden söküldüğü parçanın ötesinde bir yerde yaşıyor.

Bacaklarım gevşiyor ve bir fasulye çuvalı gibi yatağıma çöküyorum, kırıların ağırlığım altında inlemesine neden oluyorum.

Yüzümü tekrar gömleğime gömüp kokusunun her bir izini domuz gibi ararken, onu ciğerlerimin doldurabildiği kadar hızlı içime çekerken göğsümden eşdeğer bir inilti yükseliyor.

Kollarım kontrolsüzce titremeye başlıyor. İçimde bir panik dalgası yükseliyor, bana yaklaştırmaya cüret eden her şeye saldırmak için vahşi bir dürtü, hatırlama, HATIRLAMA ihtiyacıyla körleşiyor...

Gömleğin içinde hırlıyorum, parmaklarım kumaşın içinde kıvrılıyor, bu kadının tek bir anısı için dünyayı parçalamaya hazırım.

"Kurt mu? Girebilir miyim? Kötü bir zaman mı?"

Kapımda bir kadının yumuşak sesi beni zıplatıyor ve parmaklarımı onu ikna etmek zor olsa da gömleği sırt çantama tıkıyorum.

"Leydi Suri." Ön kapıyı açık bıraktığım için hızla kendime lanet ederken sesim hırçınlaşıyor. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Sanki döşeme tahtalarına tuzak kurmuşum gibi endişeyle av bekçisinin kulübesine adım atıyor. Geniş kahverengi gözleri mütevazı kilerimi, ateşin yanında kuruması için asılı duran iç çamaşırlarımı, yatağımın altındaki sidik kovaşını tararken, Brencote Leydisi'ne daha yakından bakıyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, Suri'ye hiç dikkat etmedim. Onunla ilk tanıştığımında, sonradan akla gelen biriydi. Genç ve güzel Kravadan kızı ne yazık ki Charlin Darrow ile evliydi.

Charlin, Rian'a şantaj yapmak için Duren'e geldiğinde ve Suri'yi de yanında getirdiğinde, onu merak uyandırıcı bulmuştum. Sarhoş bir hödükle evliyken bile neşeli bir mizacı korumayı başarmıştı. Hatta onun ölümüne bile ağlamıştı. Her nasılsa, kimse göremezken onun içindeki bir parça iyiliği görebilmişti.

Nasıl yapacağımı biliyorsam .

Suri, yarım paketlenmiş sırt çantamı gördüğünde yetersiz eşyalarımı incelemeyi bırakıyor. Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak, "Valveres ile Eski Koros'a mı gidiyorsun?" dedi.

Sırt çantasının kapağını kapattım, üzerinde onun kokusu olan gömleği korudum.
o.

"Elbette. Rian'a her şeyimi borçluyum, en azından hizmetimi."

Suri'nin dudakları sımsıkı kenetlenmiş, yüzü kendisiyle savaş halindeyken ağzından kaçırıyor,

"Eğer söylentilere inanılacaksa, ona hiçbir şey borçlu değilsiniz. Tahtta olman gerekirken değil-"

öyle keskin bir bakış attım ki sustu. Rüzgâr tavan kirişlerini gıcırdatırken uzun bir süre birbirimize baktık. Yaklaşan sağanağın ilk iri yağmur damlaları pencere camına vuruyor.

"Bu sabah Sorsha Hall'un hizmetkârlarının kendi çantalarınızı hazırladığını duydum leydim," dedim sakın bir sesle. "Eski Koros'a neden gittiğinizi de sorabilirdim."

"Kitap almaya gidiyorum."

Cevabı o kadar hızlı geliyor ki, yüzüme bir karga çarpmış gibi hissediyorum. "Ne yani, Sorsha Hall'un kütüphanesinde yeterince masal yok mu?" diye alay ediyorum.

"Masal peşinde değilim." Yüzünü çevreleyen koyu renk bukleleri düzeltirken yanakları kızarıyor. Sesini alçaltıyor. "Sabine'in aradığı bir kitabı arıyorum."

Şaşkınlıkla geri çekildim.

Leydi Suri kulübenin kapısını arkasından kapatır ve hızlıca şöyle der: "Lord Berolt'un vefatından önce Sabine yardım için bana geldi. Ben onun kadar yakından izlenmiyordum, bu yüzden fark edilmeden arama şansımın daha yüksek olduğunu düşündü." Kollarını kulübemin soğuşuna sımsıkı sarıyor. "İlk Dönüş'ten sonra yazılmış, türünün tek örneği olan bir cilt setinin peşindeydi. İlk cildi Sorsha Hall'da bulmuş; görünüşe bakılırsa, Fae tanrılarının nasıl uyandığını açıklıyormuş. Ama ikinci cilt kayıptı."

Suri sanki dışarıdaki fırtına onu tedirgin ediyormuş gibi pencereye doğru bakıyor. "Güya bu, insanların iki bin yıl önce fae'leri nasıl *tekrar* uyuttuğunu ortaya çıkarıyor."

Kaşlarım çatıldı. Uykuya geri mi döndün? Fae'lerin yeryüzüne son ayak basışından bu yana geçen bin yıl içinde insanlar saçma sapan bir sürü efsane yaydılar. Ama duyduğum en zorlama masallar bile insanların tanrılar üzerinde herhangi bir güç uygulayabileceğini ima etmiyordu.

Sırt çantama koymak için bir çift çorap alıyorum.

Suri endişeyle parmaklarını oynatıyor. "Sabine'i arama konusunda fikrini değiştirdin mi?"

İsmi duyunca ellerim donuyor. Ben farkına bile varmadan parmak eklemlerim bembeyaz oluyor, kalbim öyle bir çarpıyor ki, yağın yağmurla yarışıyor. Tereddüt ediyorum, dün geceki rüyamla ilgili hatırladığım çok az şeyi düşünüyorum. Gizemli kadını. Hayır, Rian'ın eski nişanlısını.

Hızla yatağın üzerindeki eşyalarım dönuyorum. Çorapları sırt çantamın ön cebine sokuyorum. "Kusura bakmayın Leydi Suri ama

Bana piç dedin. Onu *tanımıyorum*. Ve duyduğuma göre, krallığa ihanet etmiş."

"Kutsal olan her şey için! Wolf, buna gerçekten inanıyor olamazsın!"

Ellerini havaya kaldırır. "Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

enemde bir kas kıpırıyor.

Sabine, isim tekrar kaybolmadan önce kendime hatırlatıyorum. *Sabine*.

Sabine.

"Hayır."

Suri'nin alnı kırışırken sempatik doğası ortaya çıkıyor ve daha yumuşak bir sesle şöyle diyor: "O seni sevdi. Sen de onu sevdin. İkiniz hakkında türküler yazdılar. Bir hafta önce kaçırılmış olsaydı, onu geri getirmek için buradan cehenneme kadar her yeri arardın. Sen usta bir iz sürücüsün!"

"Onu *tanımıyorum*!"

Bağırışımın gücü beni bile ürkütüyor. Suri'nin gözleri bir şekilde daha da yuvarlaklaşıyor, kadife kahverengi irisler iki gümüş ayna gibi yüzümü yansıtıyor. Bir elimi enseme ovuşturuyorum, kanım kabarırken yatağın önünde volta atıyorum.

Sabine, kafamın içinde tekrar ediyorum. *Onun adını hatırla, seni piç*.

Öfkem yatıştığında karyolayı kavırıyorum, saçlarım yüzümü günah çıkarır gibi perdeliyor.

Sessizce mırıldandım, "Anlamıyorsunuz, Leydi Suri. İyre Sabine'e dair hafızamı aldığında, *her şeyi* aldı. Neye benzediğini hatırlamıyorum. Hatta siz söyleyene kadar adını bile hatırlamıyordum. Alışkanlıkları, hareketleri, ortakları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Elimde hiçbir şey yok. Bir gölgeyi bile takip edemem."

Suri beni izlerken dudakları birbirine yapışıyor ve aklından neler geçtiğini anlayamıyorum.

Bir süre sonra alt dudağını hafifçe ısırtıyor. "Ölümsüz İyre'nin Hafıza Şişeleri hikayesi var. İyre anılarınızı onun şişelerinden birine koyarsa, onları geri alabilirsiniz-"

"O eski hikâyelerin hiçbirisi doğru değil," diye . "Bunu bilemezsin."

Çantamı hazırlamaya devam ederken çenemi sıkı tutuyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra pelerininin iç cebine uzanıyor. "Rian'ın onun hakkında kulağına zehir akıtmasından endişelendim,

Bu yüzden sana bir şey getirdim. Sana onu hatırlatması için. Bu Charlin'e aitti."

Bir zarf çıkarıyor. Kenarları sararmış.

"İyre anılarını çaldı ama bir tanrıça bile her şeyi senden söküp alamaz." Duraksıyor. "Anılardan daha fazlasında yaşıyor."

Yutkunarak zarfa yan gözle bakıyorum.

Suri'nin hakkını vermeliyim. Konuşmamızın başından beri duvarlarımı yükselttim ama o duvarları kararlı görünüyor. Zavallı kız, demir gibi kalın derisi olan bir canavarı dürttüğünün farkında değil.

Mektubu aldım. "Bu her neyse? Evet, umurumda değil. Bu kadının kim olduğunu düşünmüyorum. Onu hayal etmiyorum. Kayıp anılarımı özlemiyorum. Eski Coros'ta küçük kitabını bulmada iyi şanslar. Ben ait olduğum yerde olacağım. Rian'ın yanında."

Mektubu buruşturup soğuk ocağa atarak büyük bir gösteri yapıyorum.

Sırt çantamı sarsak hareketlerle bağlıyorum, sonra omzuma atıyorum.

Suri'nin iki katı büyüklüğündeyim ve birkaç adımda onu kapıya kadar sürükledim.

Gözleri bana ateş püskürüyordu, sözde sevdiğim kadına bu kadar kolay sırtımı döndüğüm için öfkeliydi. Ve lanet olsun, Suri gibi bir arkadaşı biraz kıskanmadım değil. Herkes benim gizemli kadınıma sırtını dönerken, Suri sadık kaldı.

Kapının pervazına yaslanıp boyumun onu korkutmasına izin verirken, "Şimdi yağmur elbiseni mahvetmeden önce kaç git," diye bağıyorum.

Suri'nin yanakları hayal kırıklığıyla kıpkırmızı oldu. Çenesini kaldırıyor, zoraki kabadayılığımın içini görebiliyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor ve mırıldanıyor: "Rian'ın onu hak etmediğini biliyordum. Belki de senin hak ettiğini düşündüm. Ama sen ve Yüce Lord? Siz sadece birbirinizi hak ediyorsunuz."

Kapıyı arkasından çarpıyor.

Elimi yüzümde gezdirerek uzun bir nefes veriyorum. Dışarıdan gelen ayak seslerini dinliyorum.

O gider gitmez mi?

"Siktir et." Ocağa koştum ve buruşturulmuş mektubu açtım, açgözlülükle okudum.

Sevgili babacığım,

Geçen hafta on üçüncü yaş günümdü ve sanırım ne kadar büyüdüğümü görseniz şaşırırdınız. Artık şapeldeki en yüksek raflara ulaşabiliyorum. Başhemşire White yakında Rahibeler Rose ve Scarlet'in üzerinde yükseleceğimi söylüyor, bu da bahar temizliği zamanı geldiğinde işime yarayacak. Çalışmalarında gayretli olduğumu ve kış ateşiyle hasta olduğumda bile tüm yıl boyunca hiçbir av seansını kaçırmadığımı duymaktan memnun olacaksınız.

Myst'in sağlığının iyi olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum, ancak manastırın hapsi onun özgür ruhunu azaltmıyor. Zamanımı keçilerle ilgilenmek, Rahibeler için elma şarabı yapmak ve tapınağının zeminini cilalayarak Ölümsüz Iyre'yi onurlandırmak gibi faydalı uğraşlarla geçirdim. Başrahibe White'a göre itaatimde her zaman mükemmel değilim ama size söz veriyorum, benimle gurur duymanızı sağlayana kadar hatalarımı düzeltmek için çabalamaktan vazgeçmeyeceğim.

Doğum günümde yine ziyaretime gelemediğiniz için üzgünüm, ancak elbette Bremcote malikanesinde size ihtiyaç duyulduğunu anlıyorum. Sizi ve hizmetkârları çok özliyorum ve gelip sizi görmek istiyorum. Annemin mezarına saygılarımı sunmak beni çok mutlu eder. Geçmiş yıllarda hayır dediğinizi biliyorum ama bu yıl ziyaret için bana izin verir misiniz?

Kızın, Sabine

Mektup, mutsuzluğun üzerine mutlu bir cila çekmek için elinden geleni yapan kararsız bir genç kızın özelliklerini taşıyor. El yazısı titrek bir mükemmellik noktasına kadar dikkatli, sanki mektubu doğru yazmak için bir düzine kez yeniden yazmış gibi. Bu kelimelerin ardındaki kız, babasının ilgisinin bir parçasına bile muhtaç olacak kadar çaresiz. Birkaç yazım yanlışı -dua için av, takım için is, canım için geyikçe- tuğla gibi sert kalbimin yumuşamasına neden oluyor.

Bunu yazarken çok gençti. Çok yalnızdı. Bir çocuk.

Ve onun piç babası muhtemelen cevap bile vermedi.

Charlin Darrow'a -onu yüzüstü bırakan herkese- duyduğum öfke mektubu buruşturmam için bana bağıyor, ama kendimi bu dürtüye karşı koymaya zorluyorum. Çünkü Suri'nin söylediği doğrudu - bu benim gizemli kadınımdan bir parça.

Anılardan daha fazlasını yaşıyor.

Sırt çantasının yanındaki yatağıma uzanıyorum ve mektubu tekrar okumak için düzeltiyorum. Her geçişte, bu kızı biraz daha tanıdığımı hissediyorum. Yol

"t "lerinin yukarı doğru eğik olması, hapishanenin ortasında bile umutlu bir ruha işaret ediyor. Kendisini umursamayan bir adama olan naif bağlılığı, onun sarsılmaz nezaketini gösteriyor.

Size ne görmediğimi söyleyeyim; bu kızın içinde hain bir kemik olduğuna dair en ufak bir pırıltı bile yok.

Beni boğulana kadar üzerimden akıp giden bir dizi soruyla dolduruyor. Sabine artık büyüdü, ruhu hala bu mektubu yazan kız kadar kırılmamış mı? Onu ihmal ve istismar eden Rahibelere karşı öfke duyuyor mu? Dünyadaki iyiliği bulma dürtüsü devam ediyor mu?

Parmağımı mektubun altındaki ismin üzerinde gez.

SEVGILER, SABINE.

Bu mektup bende olduğu sürece, onun adı da bende olacak. Ama mektuplar yanabilir. Yok edilebilir ya da kaybolabilir. Ya biri bu mektubu üzerimde bulursa? Rian'ın nişanlısını onun önünde tekrar becerebilirim.

Yağmur teneke tavana çarparken, nefes almak için kısa an ayırıyorum. Parmaklarım düğümleniyor, bu ismi lanet olası bir mücevher gibi tutmak istiyorum.

Bu kısa nefes, ayırabildiğim tek şey.

Yatağın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve av bıçağımı alana kadar sırt çantamı karıştırıyorum. Bıçak, pencereden gelen yağmurun yıkadığı ışıktaki parlıyor.

Çenemi sıkarak sol kolumu dirseğime kadar kıvırdım, sonra bıçağın ucunu etime dayadım.

Bıçak on iki inç, acımasız bir alet, ama tek bir organını bile koparmadan bir cüce farenin derisini yüzebilecek kadar ustalaştım.

Acıya karşı yanağımın içini ısırarak S harfini oymaya başlıyorum.

BÖLÜM 6

\$ABINE

M Kalçalarım seks sonrasında daha çok ağrıyor. Üç gündür mızrağın sivri ucunda Volk ordusunun devasa fae altın pençelerinden birine binmeye zorlanıyorum. savaş hayvanları gibi kullanılıyor. Lord Berolt'un cenazesinde giydiğim kadife elbisem yara bere içindeki uzuvlarımda lime lime olmuş. Askerler ormanda çıplak ayakla fazla koşamayacağımı bildikleri için botlarımı çaldılar. En çok bileklerim acı çekiyor, ağır demir zincirlerle bir eşya gibi bağlıyım.

Hayır, bekle.

Sözümü geri alıyorum.

kötüsü mü? *Kokusu.*

Benden daha uzun süre banyo yapmamış bir altın pençeye binmek kesinlikle tavsiye edilmez.

Zamanı donduran öpücüğe sahip büyücü asker Yüzbaşı Tatarin'e tatlı tatlı "Çişim geldi," diye sesleniyorum. Zavallı yüzbaşı bana bakıcılık yapmakla görevlendirildi, bu da onun da altın pençenin kokusuna katlanmak zorunda olduğu anlamına geliyor. "Bu ayının güzel eyerine işeyeyim mi?"

Kaptan Tatarin bana sabırsız bir bakış fırlattı. "Bir saat sonra öğle molası için duracağız, Ekselansları. O zaman mesanenizi boşaltabilirsiniz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Demek eyere işememi istiyorsun."

"Devam et," diye cevap veriyor, benim sahte neşeli ses tonuma uyarak. "Norhelm'e ulaşana kadar üç gün daha kendi pisliğin içinde oturacaksın."

Blöfümü gördüğünü anlayınca gözlerim kısıldı.

Kaçırıldığımdan beri beni esir alanlarla konuştuklarım aşağı yukarı bu kadardı. Volk askerlerinin çoğu Astagnonca konuşmuyor ve Iyre, grubun başında bir altın pençenin sırtında taşınan küçük, kapalı bir arabaya binmeyi tercih ediyor.

Kuzeye doğru ilerledikçe arazi giderek dikleşiyor kayalıklaşıyor, yine de arabaları ve erzakları taşıyan altı altın pençe engebeli zeminde zahmetsizce ilerliyor, dev pençeleri arkalarında altınla tozlanmış izler bırakıyor.

Altın pençem - altı sıranın ikincisi olduğu için yaratıcı olmayan bir şekilde İki olarak adlandırılıyor - ve ben geçici bir rutine yerleşiyoruz. Yaralı sol kulağının arkasındaki akar ısırtıklarını kaşırsam, aksi takdirde yüzüme tokat atacak olan alçak dallardan nezaketle kaçınıyor.

Ormanın derinliklerine daldığımızda, öfkemi bir kenara bırakıp safir ve çivit mavisinin imkansız tonlarında parıldayan narin kır çiçeklerine, yaprakları durgun bir göldeki ay ışığı gibi parıldayan yapraklara hayran kalıyorum. Ağaç gövdelerine yapışan ürkütücü mantarlar zümrüt rengi bir parlaltı yayıyor. Kanatlarında ışıldayan noktalar bulunan böcekler arkalarında ışıklı izler bırakır. Arada sırada, bir asker kılıcıyla koparmadan önce bileğime dolanmak için dökülen yaprakların arasından bilinçli bir sarmaşık yılan gibi kıvrılıyor.

Böyle bir yerin var olduğunu hiç bilmiyordum. Soğuk büyüün, yaşayan gölgelerin ülkesi.

Hiç gitmediğim bir yerin prensesiyim.

Akşam, askerler ağrıyan bedenimi altın pençeden aşağı sürüklüyor ve kamp kurarken beni zincirlenmiş ve bağlı bir şekilde bir ağacın dibine yerleştiriyorlar. Çadır kurma ve kamp ateşinde kızartma telaşının arasında beni görmezden geliyorlar.

Fare burnunun ucunu dışarı çıkarırken elbisemin etekleri fırfırlanıyor, seğiren bıyıkları çıplak ayaklarımı gıdıklıyor.

Günlük raporunu hazırlıyor: ***Kahvaltıdan sonra durgun su, öğle yemeğinden önce kır çiçeği nektarı, ardından günün geri kalanında çam reçinesi kokusu aldım.***

Harika iş, onu takdir ediyorum. Şimdi saklan. Sana biraz akşam yemeği kırıntısı ayıracağım.

İkimiz birlikte Iyre'nin sınır duvarından Volkany'nin başkenti Norhelm'e kadar olan rotasını çiziyoruz ki kaçma şansımız olursa geri dönüş yolunu bulabilelim. Bunu çok az kişi biliyor ama

Mütevazı olsalar da, fareler mükemmel koku takipçileridir. İkimizin arasında, yürüyüşümüzün iyi bir zihinsel haritası var.

Durgun su mu? *Bu bataklık demek.*

Kır çiçeği nektarı mı? *Devrilmiş devasa bir meşe tarafından çıplak bırakılmış bir tarla.*

Çam reçinesi mi? *Bütün öğleden sonra içinden geçtiğimiz orman.*

Bacaklarımı sıkıca kavrayıp yanağımı dizime yasladığımda uzun bir nefes veriyorum.

Kimi kandırıyorum ben? Kaçış fantezisini farenin iyiliği için kuruyorum, benim için değil. Gerçek bir kaçış şansımız yok. Zaten denedik. Daha önce yaşananların tekrarlanmasını kesinlikle istemiyorum - küçük cloudfox'a bu kadar acı çektirdiğimi düşündüğümde midem suçluluk duygusuyla çalkalanıyor.

Ayrıca, Basten gibi yetenekli bir oduncu değilim.

Başımı kaldırıp ağaç gölgeliklerindeki bir aralıktan görünen aya bakarken onu düşünmeden edemiyorum.

Şimdi de aynı aya mı bakıyorsun Basten?

Iyre, Yüzbaşı Tatarin ya da diğer askerlerden herhangi biri istismar edebilecekleri bir zayıflık belirtisi görmeden önce boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Birkaç dakika sonra Kaptan Tatarin elinde iki kase güveçle yanıma indi. Boynundaki bir sicim parçasından bir anahtar çıkarıyor ve prangalarımın kilidini açıyor.

"Biliyorsun," diyorum bileklerime masaj yaparken. "Adam kaçırma dışında başka iş olanakları da var."

Kaşığını yahnisine daldırıyor. "Adam kaçırın, ha? Bu ilginç bir bakış açısı."

"Sen buna ne ?" Kendi kaşığımı kâseme saplıyorum.

Düşünceli bir şekilde sert bir geyik eti parçasını çiğniyor. "Majesteleri, sizi kimse kaçırmadı. Bu başından beri bir kurtarma operasyonuydu. Babanız sizi eve getirmek için büyük çaba sarf etti, hatta uyanmış bir tanrıça bile gönderdi."

Öyle bir kahkaha patlattım ki burnumdan çorba fışkırdı. Çeneme vurarak mırıldandım, "Kurtarma mı? Zincirlerle mi?"

"Zincirler senin suçun," diye karşı çıkıyor. "Askerlerimi öldürmeye çalıştın."

Bir acı kahkaha daha atıyorum, bu sefer daha sessiz.

Sabırla, soğutmak için yahnisine üflüyor. Birkaç ısırık daha aldıktan sonra tahta kaşığının ucunu göğsüme, yırtık pırtık elbisemin

yakamdaki doğum lekesi görünüyor. "Hayvanlarla konuşabilen biriyle hiç tanışmamıştım."

Sessiz kalıp sadece yahnî için ağzımı açıyorum. Ama açlığım geçince ruh halim biraz düzeliyor.

Günlerdir Yüzbaşı Tatarin'i yakından izliyorum. Diğer askerlerle zar oynarken hile yapmıyor. Her sürüşten sonra altın pençeleri iyice fırçalıyor. Hassas burunlarındaki kesiklere merhem sürüyor. Kimsenin izlemediğini düşündüğünde alınlarından bile öpüyor.

Ayrıca, dürüst olacağım - sadece bir fareyle konuşmak sıkıcı olmaya başladı.

İç çekiyorum. "Vaftiz öpücüğüm artık bana pek yardımcı olmuyor, değil mi? Bana kaçmam için bindirdiğin altın pençeye onlarca kez sordum ama o sadece bilmece oynamak istiyor."

Kaptan Tatarin neredeyse yahnîsinden boğulacaktı. "*Bilmece* mi dediniz?"

İnledim. "Bütün gün. Her gün. Altın pençelerin karınlarından başka düşündükleri tek şey bu."

Merakla ve biraz da hayretle başını eğiyor. "Bana bir tane söyle."

Güvecimin son kalanını da mideye indirirken bağdaş kurup bacaklarımı altına çekiyorum. "Bir atı takip edersen ne görürsün?"

Altın pençem İki, dün beni bu konuda şaşkına çevirdi.

Kaptan burnunu kırıştırdı. "Kararlı mı?"

"Arka tarafı."

O kadar sert gülüyor ki yakındaki askerlerden birkaç şaşkın kafa dönüp merakla bize bakıyor. "Bir tane daha."

Kollarıma yaslanıyorum. "Altın olup da hiç parlamayan nedir?" "Hmm. Bilmiyorum."

"Tatlım."

"Ne kadar da ayı gibi," diye kıkırdıyor. Boş kâsesini yanındaki çimlere bırakıp bağdaş kurarak oturuyor, sonra da örgüsünü çekiştirerek çözmeye başlıyor. "Bu arada bana Tati diyebilirsin. Bütün arkadaşlarım öyle der."

. Çünkü biz arkadaş *değiliz*.

Güvecimin kalıntılarını ekmeğimle siliyor, kabuğunun tadını çıkarıyorum. Sonunda biraz yumuşamış hissederek boğazımı temizliyorum. "Beni kurtardığına gerçekten inanıyor musun?"

Kaşları sanki çok açılmış gibi kalkıyor. "Elbette, Majesteleri. Babanız kral. Norhelm'de, sizin konumunuzdaki bir prensesin hak ettiği tüm lükslere sahip olacaksınız. Gümüş işlemeli elbiseleriniz olacak.

ve altın. En iyi kürklerle örtülü bir yatak. En nadide lezzetlerle yemek yiyeceksiniz."

Başka tarafa bakıyorum. "Bunun umurumda olduğunu söyleyemem - belki yemek hariç."

Kaptan Tatarin'in yüzünde bilmiş bir gülümseme belirir. "Sizin de güvenliğiniz olacak. Hem tanrıların hem de kralların koruması. Özgürlükten bahsetmiyorum bile. Volkany'de kadınlar kilit altında tutulmaz ya da en yüksek teklifi verene gönülsüz gelinler olarak satılmaz. Sevgililerimizi seçebiliriz. Avlanabilir ya da orduda hizmet edebiliriz." Yüzbaşısının rütbe broşuna dokunuyor. "Ve ailenle birlikte olacaksın, en önemli şey bu. Babanla."

En önemli şey mi? Bir zamanlar babam olarak gördüğüm Charlin Darrow'u düşünürken toprağa ayak basıyorum.

Manastırın kapısındaki Mistlemas ağacının üzerine yumuşak bir kar yağıyor. Saatlerdir burada, yolun kenarında oturuyorum, küçük kaslarım kaskatı. Yanımda, akşamları yapabildiğim yetersiz Mistlemas hediyeleriyle dolu bir bohça: Babam için ağaç kabuğundan yapılmış bir kitap ayracı. Hizmetçiler için arta kalan balmumundan yapılmış bir mum. Ahırımızdaki hayvanlar için mutfak artıkları.

Kar daha da ağırlaşıyor.

Bütün gün bekledim ama babam beni gelmedi.

"O gelmiyor." Matron White içeri girmem için başını salladı. "Muhtemelen içkiyi fazla kaçırmıştır. Her halükarda, ben ve Rahibeler tatil için Eski Koros'a yapacağımız yolculuğu erteleyemeyiz. Senin hâlâ burada olmaman gerekiyordu."

"Özür dilerim, Matron White." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıp kara düşüyor.

Nefesinin altında mırıldanıyor, "Seni buralarda tek başına dolanmaya bırakamam, ha? Eşyalarımızı mı karıştırıyorsun? Mutfağı mı karıştırdın?"

Gözyaşlarım dökülürken gökyüzünün durgunlaştığını fark ediyorum. Hayretle yukarı bakıyorum. "Kar bak! Durdu! Bu demek oluyor ki babam her an burada olabilir!"

Sakin gökyüzüne kaşlarını çatarak bakıyor ve sanki bununla bir ilgim varmış gibi bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. Kısa bir süre, arabalarını yüklemiş olan ve yükselen aya sabırsız bakışlar fırlatan Rahibelerle konuşuyor.

"Çok geç. Kar yağsın ya da yağmasın, gitmek zorundayız. Benimle gel." Beyaz Başhemşire kulağımdan tutup beni elmanın altındaki mahzene sürüklüyor.

ahırda, tuzak kapısının açık olduğu yerde. "Aşağı."

Ben merdivenden iniyorum, Rahibeler de peşimden sürüklüyorlar. Başhemşire White yere bir battaniye atıyor. "Orada bir su fiçiniz ve elmalarınız var. İki hafta içinde geri geleceğiz."

Tuzak kapısını çarpıyor. Yine yalnızım.

"Ekselansları? Benimle gelin."

Günümüze geri döndüğümde Iyre'nin elinde boş bir kadehle arkamda durduğunu görüyorum. Hem kadehin ağzı hem de dudakları şarap olamayacak kadar koyu kırmızı bir sıvıyla lekelenmiş.

Midem kötü bir hisle kasılıyor.

Boş bardağı tarla aşçılarından birine uzatıyor.

Ellerimi o kadar sıkıştırmışım ki tırnaklarım avuç içlerimi oymuş. Öfkem kaynakken kamp ateşine dönüyorum. "Ben almayayım."

"Bu bir rica değildi. Arabamda konuşabiliriz." Iyre uzun kırmızı tırnaklarını birbirine geçiriyor ve ayağa kalkmadan önce derin bir iç çekiyorum; eğer uslu durmazsam Basten'le ilgili anılarımı benden çalma tehdidini her zaman savuruyor.

Iyre'yi arabasına kadar takip ederken ekmeğimin geri kalanını Tati'ye atıyorum; araba şu anda yerde duruyor ve arabayı taşıyan altın pençe Six arabanın yanında usulca horluyor. Iyre arabanın kapısını açarken onun metalik kürkünü karıştırıyorum.

"Paz. Dışarı."

Koyu kahverengi tenli yakışıklı bir asker, açık gömleğinin düğmelerini aceleyle ilikleyerek dışarı süzülüyor. "Evet, Leydi Iyre." Iyre'nin bekleyen eline bir öpücük kondurduktan sonra baldric kemerini ve kılıcını kapıp piyade çadırlarına doğru ilerliyor.

Boynumu Iyre'ye doğru uzatıyorum. "İffetin koruyucu tanrıçası, ha?"

"Eğer merak ettiğin buysa, Paz'ı becermiyorum. O başka şekillerde işe yarıyor." Kurt gibi gülümsüyor. "Şimdi içeri gir."

İçeri girmek için kendimi yukarı kaldırmam gerekiyor. Arabanın alt tarafındaki dev sarmal yaylar, Altı'ya monte edildiğinde bir yandan diğer yana çok şiddetli bir şekilde savrulmasını engelliyor ve şimdi hafifçe sallanmasını sağlıyor.

Arabanın içi zengin, baharatlı pipo otu kokuyor. Küçük bir alan - ayakta dururken eğilmem gerekiyor - kadife minderli iki dar bank birbirine bakıyor.

Iyre arkamdan tırmanıyor ve banklardan birine uzanıyor. Tavandan bir fener sallanıyor olsa da, parlayan fey çizgileri küçük alanın ihtiyacı olan tüm aydınlatmayı sağlıyor.

Dizini bir santim kaydırıyor - benim için yapacağı tüm uyum. "Otur," diyor. "Bir içkiyi paylaşalım."

Onun karşısındaki dar banka garip bir şekilde yerleşiyorum, dizlerimiz degecek kadar yakın. Tırnaklarım koltuk minderinin üzerinde o kadar sıkı kıvrılıyor ki neredeyse kumaşı yırtacaklar.

Öfkeyle bakarken içim çalkalanıyor. "İçki mi? Kadehindeki şaraptan mı bahsediyorsun? O şaraptı, değil mi?"

Başını geriye atıp şeytanca gülüyor. "Senin için içtiğimden daha uygun bir şeyim var."

Bir bölmeyi açıyor ve içinden farklı boyut ve renklerde birkaç cam şişe çıkıyor. Gözlerim küçük, yuvarlak, sarı bir şişeye takılıyor - ormanda elinde tuttuğu şişenin aynısı.

Standart bir şarap şişesi ve iki saplı bardak bulur.

Beni rahatlatmak için normal şaraba benzeyen bir şarap doldurdu ve sordu: "Acı veren bir şeyi hatırladığında bir tikin olduğunu biliyor ? Tırnaklarını avuçlarının içine bastırırsın. Bana ellerini göster."

İsteksizce, tırnaklarımın neden olduğu yarım ay şeklindeki nasırları ortaya çıkarmak için ellerimi avuç içlerime doğru tutuyorum.

"Gördün mü?" Dilini tıkırdatıyor. "Bunu birkaç kez yaptığını gördüm. Hoş olmayan anıları uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Bir tür acının yerine başka bir acı koyuyorsun."

"Yani?" Gözlerimi şişe bölmesinden ayırmadan sessizce soruyorum.

Bana bir şarap kadehi uzattı. "Düşman olduğuma inanmaya kararlı olsanız da, sizi temin ki . Sizi arabama davet ettim, böylece birbirimizi tanıyabiliriz. Size yardım edebilirim."

Bardağı alıyorum ama içmiyorum. "Basten'e *yardım ettiğin* gibi mi?"

Merakla bana bakıyor. "Ormandaki adam mı? O ve anıları için endişelenmeyin Leydi Sabine. Önünüzde o köylüyle birlikte olmaktan çok daha büyük bir kader var."

Gözüm seğiriyor. Bankta kayıyorum, rahat edemiyorum. Cildimin kaşıyamadığım yerleri kaşınıyor.

Kompartımandaki yuvarlak sarı şişeye bir bakış fırlatıyorum. "Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Susuyor ve koltuğunda arkasına yaslanıp şarabını yudumluyor. "O adamın hayatında bir gün bile tanrılara dua etmediğini biliyorum."

"Yani onu lanetledin mi?"

"Lanet mi? Küçük prenses, yaptığım şey bir lütuftu. İkiniz için de. Seni unutup yoluna devam etmesi daha iyi. O adamın kaderi Astagnon'a bağlı. Seninkinin Volkany'ye olduğu gibi." Sessizce devam ediyor, "Basten Bowborn senin için doğru kişi değil."

Öne doğru eğilip bardağını sıkıca kavıyorum. "Yani onun kim olduğunu biliyorsun. Fae bilgeliğin onun bir kralın kanını taşıdığını göremiyor mu?"

"Birinin kanı belki," diyor Iyre esneyerek ve şarabını yudumluyor. "Ama birinin iradesi değil. Senin için daha iyi eşler var. Damarlarında hırs olan ve ordular çağıran adamlar."

Gözlerimi şişe bölmesinden ayırmadan şarabımı yavaşça yudumluyorum. Iyre'nin Hafıza Şişeleri Hikâyesi'ne göre Iyre çalınan anılarını Drahallen Salonu'nun Aurora Kulesi'nin kapısı büyüyle kilitlenmiş gizli, yüksek bir odasında saklıyor. Erişilemez.

Tabii uçabilen biri yoksa.

Iyre sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi parmaklarını şişe çeşitlerinin üzerinde hafifçe gezdiriyor. Sesi tuhaf bir tona bürünerek şöyle diyor: "Drahallen Salonu'na bayılacaksınız. Benim odam güneybatıdaki Aurora Kulesi'nde. Güvenlik olağanüstüdür. Koğuşlarla korunuyor. Kulemin kapı ve pencerelerinden sadece Fae kanı taşıyanlar girebilir."

Mesaj daha açık olamazdı: Kanatlı arkadaşlarımdan hiçbiri onun kulesine giremeyecek.

"Şarap için teşekkür ederim," diyorum sıkıca. "Ama yardımınızla ilgilenmiyorum. Ben gidiyorum."

Omuz silkiyor. "Sen bilirsin."

Kapının kolunu kavrayıp ahşap pencere kafesinden içeri bakarken midemde bir düğüm oluşuyor. Tati, Üç ve Dört'ü gece için , demir tasmalarını yere bağlı zincirlere sabitlerken kalın metalik kürklerini okşuyor.

Aniden, yapraklı bir dalın arkasından gümüş bir çizgi süzülüyor. Baktığımı fark edince geri çekildi.

Cloudfox.

Sınır duvarından en az 10 mil uzaklaştık. Takip ediyor mu Biz mi?

Tedirgin bir şekilde kapıyı açıp temiz gece havasına çıkıyorum. Bulut çiçeğinden eser yok ama içimdeki huzursuzluk daha da artıyor.

Sanki bu krallığın tuhaf büyüü benimle daha yeni oynamaya başlamış gibi hissediyorum.

BÖLÜM 7

QASTEN

Troan kısırağım Dare'i Sorsha Hall'un avlusuna sürerken yağmur durmak bilmiyor.

Lanet olası bir sirk.

Altı araba ve on dört at arabasından oluşan bir sıra, yağmurdan kayganlaşmış yağlı pelerinler giyen uşaklar Valveres'in Eski Koros'ta ihtiyaç duyacağı mobilya, sandık ve diğer ev eşyalarının üzerine brandalar bağlarken alanı dolduruyor.

Eski Koros'a yolculuk iyi havalarda altı gün sürüyor ve şimdiden midem bu süreyi böyle bir tantananın ortasında geçirmek zorunda olduğum için homurdanıyor.

İliklerine kadar ıslanmış hizmetkârlar, arabalardaki yerlerini alırken Valvere ailesi üyelerini sağanaktan korumak için başlarının üzerinde ahşap paneller tutuyor. Leydi Eleonora, yol arkadaşı olarak Sorsha Konağı'nın Kale Bekçisi Serenith ile birlikte ilk arabaya biner. Lord Gideon ve Leydi Runa ikinciye bindi. Geri kalanlar ise uzak kuzenler ve bir şekilde Rian'ın gözüne girmeyi başararak onun hükümdarlığında bir yer edinmiş yüksek lordlarla dolu.

Leydi Suri son vagonda yerini alıyor ve onaylamayan bir bakışla gözüme takılıyor.

Beni burada görmemeyi umuyordu - Sabine için ormanı arıyor olacağımı.

Bugünlerde herkesi hayal kırıklığına uğrattıyor gibiyim.

Sol ön koluma bağlı bilek korumasını dalgınca ovarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Deri panel, kolumdaki deriyi gizlemek için iyi bir iş çıkarıyor.

Bandajlar. Zaten kimse bandaja gözünü kırpmazdı, yıllarca asker ve avcı olarak çalıştım.

Yine de gizli olmasını tercih ederim. Sadece benim gözlerim için paketlenmiş bir hediye. Bir *isim*. Artık tenime kazındığı için hafızamda da kilitli olan bir isim.

Teneke bir davula benzeyen metal şangırtısı herkesin dönmesine neden oluyor. Son vagon, en büyüğü ve en güçlüsü, genellikle ordu toplarını taşımak için ayrılmış, on fit uzunluğunda ve neredeyse bir o kadar yüksekliğinde kapalı bir demir kafes taşıyor. Tek bir pencere ya da parmaklık yok, sadece şaşırtıcı sayıda kilitle sabitlenmiş bir kapı var.

Tüm kutu sallanırken bir metal çarpması daha dişlerimi takırdatıyor.

Kaptan Fernsby "Fazladan bir zincir seti ekleyin!" diye bağıyor.

Dare altımda dans ediyor, gergin; burun delikleri havayı kokluyor. Neredeyse hiçbir şey onu ürkütmüyor, bu yüzden Valvere ahırından seçtiğim binek o. Bir avcının kendine güvenen bir bineğe ihtiyacı vardır.

Ama o demir kafesin içindeki şey Dare'i tilki kokusu alan bir yılan gibi kıvrandırıyor. Ve ne olduğunu tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok.

"Ne düşünüyorsun, Rian?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bir cevap geliyor.

"Savaşta giderken," diyor Rian'ın derin sesi arkamdan, "insanın en güçlü silahını alması akıllıca olur, sence de öyle değil mi?"

Atı Colossus'un üzerinde otururken yağmur, siyah yün binici pelerininin aşağıya damlacıklar oluşturuyor.

Yaldızlı arabalardaki diğer Valver'lerle birlikte değil de yağmurda dışarıda olmasına şaşırdığımı saklayarak eyerimde kayıyorum.

Hızla toparlanarak, "Tabii o silah lanet olası bir canavar değilse," diyorum.

Kutudaki monoceros, Tòrr, en büyük Valvere aygırının bile iki katı büyüklüğünde ve Rian'ın kafesteki kaplanlarından birinden daha acımasız. Saf solaryumdan yapılmış üç ayak uzunluğundaki boynuzu, güneş ışığından yararlanarak bütün bir

şehri yerle bir etti.

Rian bunu biliyor. Monoceros'un yarım düzine nöbetçiyi ezerek öldürdüğünü gördü. Kendi babasını göğsünden bıçakladığını gördü.

Gerçeği söylemek gerekirse, Rian'ın riske rağmen monoceros'u neden Eski Koros'a getirdiğini anlıyorum. Barut fıçısına eşdeğer bir bombayı Sorsha Hall'un bodrumunda gözetimsiz bırakmak, biri Tòrr'u en sevdiği ballı tahılla beslemeyi unuttuğu ilk anda Duren'in yok olmasına yol açabilir.

Ayrıca, bir monoceros'a sahip olmak Rian'a Astagnonian tahtını Büyük Rahip Beneveto'nun seferine karşı kazandırmıştı. Rian'ın değerli silahını geride bırakma ihtimali yoktu.

Rian'ın ağzı alaycı bir yarım gülümsemeyle kıvrılıyor. "İyi ki beni kendi aptalca eğilimlerimden korumak için geliyorsun."

"Birinin yapması gerek."

"Doğruyu söylemek gerekirse," diyor Rian, dikkatimi titreyen kutudan çeken alçak tehlikeli bir sesle, "monoceros tarafından sırtımdan bıçaklanmaktan senin tarafından bıçaklanmaktan daha az endişeliyim."

Eyerde daha dik oturuyorum, gevşek saçlarımın uçlarından soğuk yağmur damlıyor. Dikkatlice soruyorum, "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini arabaların sırasından ayırmadan Golath parasını çıkarıp parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyor. "Ailem şafakta bir toplantı yaptı. Karar, yolculuğumuzdaki ilk mola yerinde kahveni zehirlemem ve cesedini ormanda çürümeye bırakmam yönündeydi. Doğuştan hakkın olduğu için hepimiz için bir tehdit olduğunu düşünüyorlar. Ne de olsa anlaşmamızın şartları değişti. Sana taç karşılığında Sabine'i verdim ve şimdi Sabine yok. Anlaşmamızdan dönmeyeceğin ne malum?"

Parasını avucunun içinde sıkıca tutuyor ve bana bakıyor. Cinayetimi planlamaktan, Eski Koros'a gideceğimiz rotayı tartışır gibi rahatça bahsediyor.

Yüzümü onunki kadar maske gibi tutmaya çalışarak eyerimde tekrar kayıyorum. "Bir cinayet planını kurbanla paylaşmak akıllıca mı lordum?"

Sonunda gözlerimin içine bakarken yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Tamarac?"

Durakladım. "Tamarac." *Tamamen dürüstlük.*

Seni öldürmeyeceğim, Wolf. Aileme onların kahvesini seninkinden daha çabuk zehirleyeceğimi söylediğimi bilmek hoşuna gidecektir. Evet, bunu inkar edemezsin: Gözümün önünde gelinimi siktin, seni cesur, altın sikli piç. Ama aramıza bir kadının girmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Yaşadığımız onca şeyden sonra? Senin olması gereken tacı bana verdikten sonra?"

Sesi neşeli, sanki yeniden çocuk olmuşuz da Sorsha Hall'un gül bahçesinde güreşiyormuşuz gibi. Ama Sabine'in Midtane partilerinde flört ettiğimiz güzel oda hizmetçileri gibi sadece dikkat dağıtıcı bir şey olmadığını biliyorum. Sabine onun için de bir şeyler ifade ediyordu; bunu gözlerinde, elini nemli alnına götürürkenki hafif titreyişinde görebiliyorum.

Rian, Colossus'u Dare'e yaklaştırırken Golath on sentini fırlatıp yakalıyor. Gözlerine tam olarak ulaşmayan neşeli bir sesle, "Aslında kahve içerek ölmek yerine, taç giyme törenimde seni Birinci Kılıç yapmaya karar verdim," der.

Parasını bana doğru savuruyor ve ben de içgüdüsel olarak onu yakalamak için uzanıyorum. Değerli parasına bakmak için avucumu açtığımda, "İlk Kılıç mı?" diye mırıldandım.

Kralın kişisel danışmanına, sağ koluna verilen unvan. Bunun şoku beni , her zamankinden daha temkinliyim, ama arsız bir gülümsemeyi zorluyorum. "Biraz yükseltme, lordum. Ölümümden sonra."

Göz kırpıyor. "Biraz."

Bir parmağımı paranın üzerine kapatmadan önce paraya tekrar bakıyorum.

Kaptan Fernbsy ona konvoyun yola çıkmaya hazır olduğunu söyler ve Rian başını sallayarak Colossus'u ön saflara doğru mahmuzlar.

Sonunda tuttuğum derin nefesi bıraktım, parasını cebime atarken yağın yağmura karşı duruşumun eğilmesine izin verdim.

İlk kılıç mı? Tanrılar aşkına. Bu unvan her asker için büyük bir onurdur ama ben zehirli kahveyi içmeyi tercih ederim. Liderlik benim kanımda yok. Ormanın yalnızlığı beni çağırıyor, askeri kışlalar değil.

"Tebrikler Lord Basten." Bir Altın Nöbetçi yanımdan geçerken bana başıyla selam veriyor ve ben de bu onurlandırıcı söz karşısında gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

"Lord Basten," diyor bir başka asker başıyla selam vererek.

Herkesin üzerime yağdırdığı övgülere karşı, cezalandırıcı yağmurdan daha güçlü bir şekilde, Dare'i dörtlüla koşturuyorum ve seyahat konvoyundan ayrı, en yakın arabadan birkaç at uzakta sürüyorum.

Sonunda düşünmek için bir an.

Folke, doğal olarak, atını yanıma yanaştırmak için bu en iyi fırsatı değerlendirdi. Kırılmış saçları dağınık bir şekilde arkaya toplanmış. Gömleği ütülenebilirdi. Onunla tanıştığım günkü kadar kaba görünüyor, ikimiz de stajyerken ordu kışlasında yarı sarhoştu.

"Konvoya girmene izin verdiler mi?"

Dedim. Sırıttıyor. "Ben Rian'ın en iyi casusuyum."

Omzumun üzerinden bakınca Ferra'yı seyahat grubunun içinde görüyorum. Buklelerinin üzerinde ipek bir şemsiye açmış, Palamino kısrağının üzerine tünemiş olan Ferra, Folke'nin tam zıttı. Valvere'in tanrı öpücüğü almış güzellik heykeltıraşı olarak, şehir modasının özünü koruyor.

İkisinin bir araya gelmesi beni her gün şaşırtıyor.

"Sen Rian'ın en iyi casususun çünkü kurbanlarını dövüyorum." Sol elimi yumruk yapıp ona doğru sallıyormuş gibi yapıyorum.

Sırıtır ve kaçıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Ön koluna ne oldu?" "Yok bir şey." Dizginleri tekrar elime alıp yolu incelerken sustum. İleride. Ama sessizlik kulaklarımda uğulduyor, bu yüzden "Her neyse, *Lord Basten* şimdi sana."

"Ha! Evet, Birinci Kılıç. Terfi için tebrikler. Bazıları Rian'ın sadakatini bu parlak yeni unvanla satın aldığını söyleyebilir."

"Beni satın almasına gerek yok," diye çıkıştım, sinirlenerek. Sadece Folke böyle bir işlemeden paçayı kurtarabilirdi. "Ben o politik oyunları oynamam."

"Gittiğimiz yerde oynamayı öğrenmen gerekecek. Hekkelveld Kalesi Duren gibi değil. Koridorlarda yumruk atarak dolaşamazsın. Orada her şey oyunla ilgilidir. Blöf yapman gerekecek. Ne zaman çekileceğini bilmelisin. En önemlisi, kazanan kartların kimin elinde olduğunu bilmelisin."

Ona yakından bakıyorum. "Zaten oyunun içindeymişsin gibi konuşuyorsun."

Omuz silkiyor. "Akıllı bir oyuncu neye bulaştığını bilir, buna diğer oyuncular da dahildir. Eski Koros'ta güç sahibi pek çok erkek var. Kadınlar var. Son birkaç haftadır birkaç haberci kargayı ileri geri gönderiyor olabilirim, bu doğru. Şimdilik tek bir üst düzey oyuncu var gibi görünse de -" Rian'a dikkatle bakıyor "-bu onun her zaman zirvede olacağı anlamına gelmiyor. Başka oyuncular da olabilir, örneğin kazanan elle doğmuş ama onu hiçbir şeyle takas etmemiş bir *joker*."

Çenem sıkıştı. Burada ihanete çok yaklaşıyor. Sessizce, "Sana Rian'a sadık olduğumu söylemiştim," diye mırıldanıyorum.

"Rian hakkında kim bir şey söyledi? Varsayımlardan bahsediyoruz, dostum." Atını yaklaştırır ve eğilir. "Astagnonian tahtı bir şans oyunu değil. Ve söz konusu olan bütün bir krallığın hayatı. Gerçekten Yalancılar Lordu'nun bu iş için en iyi adam olduğunu mu düşünüyorsun..." Bakışları beni delip geçerken duraksıyor. "...*jokerler*?"

Folke'den ve onun imalarından uzaklaşmak için Dare'i dörtlüye koşturuyorum.

Entrikacı olması beni şaşırttı mı? Tabii ki hayır. Ama planlarının *beni* içermemesini tercih ederim. Çünkü iyi bir kral olacağımı düşünüyorsa, son on yılını benimle bir tankardın dibinde geçirmedir.

Duren'in şehir kapıları ileride belirirken, tahıl ambarının yan tarafını kaplayan devasa siyah bir çizgi dikkatimi çekiyor. Dare'i kenara çekip bir demirci dükkânının tentesinin altında durmasını sağladıktan sonra attan iniyorum.

Deponun güney duvarı, altın sarısı saçları sonsuz dalgalar halinde görünen bir kadının duvar resmine benzeyen bir şeyle kaplı, ancak şimdi siyah boya ile kaplanmış. Birisi kadının boyalı yüzüne kömür sürmüş. Ağzının üzerinde "HAİN" yazıyor.

Orijinal duvar geriye kalan tek şey, üst köşeye boyanmış birkaç kelebek, altta bir tutam saç ve kadının boynunun sivri bir çeneye doğru uzanan zarif kıvrımı.

Karnıma keskin bir ağrı saplanıyor ve bu ezici güç karşısında iki büklüm olurken bir elimi karnıma götürüyorum.

Bu duvar resmini hatırlıyorum - en azından burada bir duvar resmi olduğu gerçeğini hatırlıyorum. Ama o siyah boyanın altındaki yüzü bir türlü hatırlayamıyorum.

Sanırım oydu. Sabine'in bir portresiydi.

Yeryüzü ayaklarımın altında kayıyor gibi. Hava yaz sonu için alışılmadık derecede serinliyor ve tüylerim diken diken oluyor. Elimi, derime kazınmış ismi gizleyen bandajların üzerine koyuyorum.

Nefes nefese, gözlerimi duvar resminden geriye kalan birkaç parçadan ayıramıyor, onları kırıntı gibi yalayıp yutuyorum. Çenesine ve saçının bir tutamına bir anlık bakışımın bile onun şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı kadın olduğunu anlayabiliyorum. Rian'ın ondan bu kadar etkilenmesine şaşmamalı. Yüzü karartılmış olsa bile, halkın neden onun hakkında soneler yazdığını hayal etmek kolay. Onu örtbas etmeye çalışmışlar ama siyah boyanın altında hâlâ ıslıl ıslıl parlıyor.

Anılardan daha fazlasını yaşıyor.

Arabası bana yandan çarpmadan bir saniye önce bir adam bağılıyor ve bembeyaz bir kısrak beni ezmeden önce geri çekiliyorum.

Kısrak bir santim önümde durdu. Sürücüsü ona küfredip kırbaçlasa da ayakta kalmaya devam ediyor.

Sadece
bakabiliyorum.

Bu Myst.

Kısrak, Folke kadar eski bir dost gibi hissettiriyor: güvenilecek biri oldukları kadar sorun da yaratan türden.

Garip bir durum. Myst'i, Bremcote'tan yolculuğumuz, homurtuları ve kafa atmaları da dahil olmak üzere mükemmel bir şekilde hatırlıyorum, ancak o zamana dair anılarımın kenarları bulanık.

Bulanık çünkü Sabine'in içinde olması *gerekiyor*.

"Myst." Gülmekle alay etmek arasında bir yerde duran bir huff çekiyorum.
"Seni yaşlı baş belası."

Saçının ön kısmını okşamak için uzanıyorum ama başını yukarı kaldırıp ayağıma sert bir darbe indiriyor.

"Ow!" Ayak parmaklarımı tutarak iki büklüm oldum. "Bu da neydi ?"

Myst siyah gözleriyle beni iğneliyor. Hayvanlarla konuşma yeteneğim yok ama bu at ve ben? her zaman anladık. Ve şu anda bana tam bir *aptal* olduğumu söylüyor.

"Evet, ama Leydi Suri bu sonuca senden önce varmıştı," diye mırıldandım.

Arabacı kırbacını kaldırır. "Özür dilerim Lord Basten. Bunun içine ne girdi bilmiyorum."

Myst'e gitmesini işaret ederek kenara çekiliyorum. Koşarak gitmeden önce bana bir kez daha yan gözle bakıyor.

Zorlukla nefes alırken, sokakta başıboş bir köpek gibi durduğumu fark ediyorum.

Dare'e binip şehir kapılarından geçen kafileye katıldığında, bilek korumama yaralarımı yeniden açacak kadar sertçe bastırıyorum. Kan parmak eklemlerimden aşağı süzülüyor, yağmurla karışıp çamura damlıyor.

BÖLÜM 8

\$ABINE

O Beşinci günde en sarp dağlardan çıkıyoruz. Birkaç çiftlik evi tepelik araziye süslüyor, ormanlık arazinin ortasında bahçe alanları ve otlaklar açıyor.

Vadi genişledikçe köyler ortaya çıkıyor. Başlangıçta sadece birkaç ev kümesinden ibarettirler. Gün ortası yaklaştıkça, bazılarında ticaret noktaları veya bir han bulunan daha büyük yerleşim yerlerine dönüşürler. Ancak medeniyetin bu kalelerinde bile orman her zaman zorlukla kontrol altına alınmış gibi hissedilir, sanki köylüler ormanın çevresini yakından takip etmezlerse, pencerelerinden sızan sarmaşıklarla uyanacaklarmış gibi.

Burada kolay bir yaşam olamaz, ancak şaşırtıcı bir şekilde geçtiğimiz her at semiz ve her araba parlak turuncu balkabaklarıyla dolup taşıyor. İnsanlar yoksul görünmüyor. Çocuklar tarlalarda Kör Adam Blöfü oynarken gülüyorlar. Dükkân sahipleri uzun asker kuyruğumuzu selamlıyor. Mutlu, tozlu köpekler altın pençelerin peşinden koşuyor.

Tati, İki'nin yanında yürürken, "Sinirli görünüyorsunuz, Majesteleri," diye gözlemliyor.

"Astagnon'da," diye duraksayarak başlıyorum, "Volkany hakkında çok az biliyoruz ama öğrendiklerimiz buranın müreffeh bir krallık olduğunu göstermiyor. Bana dilencilerle ilgili hikâyeler anlattılar. Hırsızlar. Ağaç kabuğu yiyen aç aileler."

Tati kıkırdar. "Volkany vahşi bir krallık olabilir ama her zaman kutsanmıştır. Her Dönüş'te, yeni uyanan tanrılara ilk tapan burası olmuştur. Böylece, Fae'lerin iyiliğini kazanmıştır. Tanrılara kurban verenler zengin bir şekilde ödüllendirilir."

Altın pençeli eyerimin üzerinde kaygıyla ayak parmaklarıma vurarak kayıyorum ve omzumun üzerinden bizi takip eden askerlere bakıyorum. Volk köyleri gibi Volk ordusu da beklediğimden farklı. Elbette bol miktarda konyak, zar oyunları ve göz sulandıran kurs dili var. Ancak, kadın askerlerin varlığı alayın enerjisini dengeliyor ve bir nezaket çekirdeği getiriyor gibi görünüyor.

Söyleyebileceğim kadarıyla, kadın askerlerin çoğu Tati tarafından komuta edilen ve tamamen tanrı öpücüğü almış askerlerden oluşan büyücü grubuna ait, ancak piyade ve okçu gruplarında da kadınlar gördüm.

Burası hakkında ne düşünüyorsun Basten?

Basten'i düşündüğüm anda gülümsemem kayboluyor. O şimdi nerede? Kalbim göle düşen bir taş gibi batıyor. Birlikte geçirdiğimiz onca ay onun için hiçbir şey ifade etmiyor olabilir. İki hafta önce yakalanmış olsaydım, beni kurtarmak için her şeyi yapardı. Ama şimdi buna inanamıyorum. Duren'in tamamı benim bir hain olduğumu düşünüyor - hakkımda duyduğu zehri ancak hayal edebilirim.

Boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalışırken, beni izleyen iki gözün farkına varıyorum.

Bulut çiçeğinin parlayan zümrüt rengi bir eğrelti otunun arkasına saklandığını görmek için hızla dönüyorum. Kalp atışlarım dengesiz bir şekilde atıyor.

A4ain misin? . Khat ister misin?

Öfkeli ses tonuma rağmen, suçluluk duygusu midemi düğüm düğüm ediyor, ta ki geri gelmekle tehdit edene kadar. Kafasının içinde olmanın, onu elektrik yüklerini dışarı atmaya zorlamanın, acının cezalandırıcı eziciliği altında onunla birlikte acı çekmenin korkunç hissinden kurtulamıyorum.

Evet, cloudfox bana haksızlık etti - ama ona acı çektirmiş olmam, değer verdiğim her şeye ihanet etmişim gibi hissettiriyor. Belki de asıl kızgın olduğum kişi *benimdir*.

Gümüş uçlu kulakları bir eğrelti otunun arkasında kayboluyor, ancak birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıkıyor, bu sefer devrilmiş bir kütüğün uzak tarafında.

Neden beni takip ediyorsun? Temkinli bir şekilde soruyorum.

Bulut tilkisinin mavi gözleri, dönüp gölgelere doğru uzaklaşmadan önce ay ışığıyla aydınlanmış bir buzulla aynı soğuk tonda parlıyor.

Yedinci gün son dağ geçidini de aşarak Norhelm'i ilk kez . Derin bir vadi, bir dizi şelale oluşturmak için uçurumlardan aşağı yuvarlanan azgın bir nehir tarafından oyulmuş dramatik bir V şeklinde altımıza dalıyor.

Görebildiğimden daha geriye uzanan asker hattımız son bir mola vermek için dururken, bir büyücü gözcü varışımızı duyurmak için önden koşuyor.

Bir uçurumun tepesinde sessiz bir kuytu buluyorum, orada güvende olmak için bir fidana tutunuyorum ve babamın başkentine bakıyorum.

Buradan bakıldığında başkent ufukta siyah bir böceğe benziyor, sivri çatıları tehditkâr sivri uçlardan oluşan parlak bir kabuk oluşturuyor. En yüksek kuleler Drahallen Salonu'na ait, babamın evi ve benim doğduğum yer.

Anne, fısıldıyorum. *Neden ?*

Tabii ki, hayaletler cevap vermez.

Babamın ölümünden sonra annemin Kral Rachillon'cariyesi olduğunu öğrendim. Ortaya çıkarılan günlükleri, kraliyet ahırlarından Myst'i çaldığını ve hamile olduğunu anladığında Astagnon'a kaçtığını ortaya çıkardı. Ama günlükleri *nedenini* açıklamıyordu.

Iyre yanıma sokuluyor, manzaraya bakarken uzun piposunu tüttürüyor.

"Çarpıcı bir şehir, değil mi? İki bin yıl önce, adanmışlar İlk Dönüş'ten sonra Fae Kralı'nın onuruna Drahallen Salonu'nu inşa ettiler. Beş kule kadim Fae monoceros küheylanlarının isimlerini taşıyor: Aurora, Hailstrom, Sunflare, Stormwatch ve Cloudveil. Biz fae'ler İkinci Dönüş için uyandığımızda, kale ölümsüz fae mahkemesinin merkezi olarak hizmet etti. Bu Dönüş için de öyle olacak."

"Büyüleyici," diyorum fidanı sıkıca kavrayarak. "Drahallen Malikânesi hakkında tek bildiğim, o duvarların içinde öyle korkunç bir şey olduğu ve orada bir kız çocuğu doğurma fikrinin annemin canını kurtarmak için kaçmasına neden olduğu. Ve benim de."

Iyre sakince göz kırpmıyor. "Ve şimdi geri döndün." "Ve şimdi geri döndüm," diye yankılıyorum gergin bir sesle.

"Leydi Iyre!" diye bağırıyor büyücü gözcü, uçurum patİKasının tepesindeki gevşek kayalıklara tırmanırken. Yanakları efordan kıpkırmızı yanıyor. "Majestelerinin Kılıçları kuzeyden yaklaşıyor."

Iyre'nin yüzündeki dinginlik kayboluyor. Bilmediğim bir dilde nefesinin altından bir şeyler mırıldanırken, Altı'nın üzerine koşumlanmış arabasına doğru adım atıyor.

Kalabalığın arasında Tati'nin dağdan inişe hazırlanmak için Three'nin koşum takımını test ettiğini görüyorum.

"Kralın Kılıçları kim?" Ben soruyorum.

Tati'nin eli koşum takımının üzerinde duraklarken yüzünde kısa bir gölge belirir. "Kılıçlar Majesteleri'nin korumalarıdır. Babanızın danışmanları olarak hizmet ederler. Onun en hayati emirlerini yerine getirmekle görevlidirler." Kolan kayışını sıkmak için zorlanırken yüzünü buruşturuyor ve nihayet tokayı taktığında dudaklarını aralıyor, gözlerinde temkinli bir ifade var. "Blade Boys hakkında-

O beni uyaramadan, nefes kesici kestane rengi bir iğdiş dağ yolunu aşıyor, ardından benekli bir aygır, sonra da mavi bir kısrak geliyor ve görüş alanındaki her asker durup bakıyor. Atlar çok güzel ama üç binicisi?

Binicileri ancak bir tablodan fırlamış mutlak *fanteziler* olarak tanımlanabilir.

Bu... beklenmedik bir şey, sanırım.

Öndeki binici, Volk halkının tipik bronz teni ve beyaz-sarı saçlarının yanı sıra ekmek dilimleyebilecek bir çene çizgisine sahip bir erkek tanrısıdır. Nehir taşlarına rakip olabilecek yontulmuş çıplak karın kaslarının üzerinde derin bir V şeklinde kesilen demir çivili deri zırh giyer.

İkinci adam ilkinden bir baş daha uzun ve daha az yakışıklı değil, teni sıcak gölgeler rengine ve kalın, dreadlocked saçları kaynayan, kapüşonlu gözleri göstermek için geri çekilmiş.

Üçüncü adam tam bir tezat: kuzguni saçlar ve soluk bir ten. Koyu renk gözleri tuhaf bir bulanıklıkla parılıyor, bu da beni şaşırtıyor ve dikkatinin nerede olduğundan emin olamıyorum. Kısrakının yanında şık bir dişi tazi onu takip ediyor.

Ağzımın açık kaldığını fark ediyorum ve hemen çenemi kapatıyorum.

Üç adam da muhteşem ama içimden bir ses beni uzak durmam konusunda uyarıyor. Parmağımdaki sicim yüzükle oynuyorum. Basten'in kömürün içinde saklanan bir elmas gibi cesur, karanlık, kusurlu güzelliğinden yoksunlar.

Fazla güzel diye bir şey var.

Ancak kadın askerler, günlerdir birlikte seyahat ettiğim ölümcül okçular ve kılıç kullananlar yerine baygın aptallara dönüştükleri için benim duygularımı paylaşmıyor gibi görünüyorlar. Omuzlarının üzerinde sağlam bir kafası olan Tati bile ağız kokusu olup olmadığını kontrol etmek için gizlice elini ağzına götürüyor.

Gözlerimi deviriyorum, o da hemen sadece burnunu kaşıyormuş gibi yapıyor.

Onlara doğru başını sallıyor. "Hayalet, Fısıltı ve Gece. Bunlar Blade Boys'un kod adları. Hayalet"-beyaz-sarışın olanı işaret ediyor

- "Fısıltı" - saçları rastalı olanı işaret ediyor- "ve Gece." Elinde tazı olan koyu saçlı olanı gösteriyor.

Karnımda bir ürperti dolaşıyor. Bu isimlerde Basten'ın yıllarca Rian'ın yanında, gerçek adının saygınlığı olmadan onun karanlık emirlerini yerine getirmesini hatırlatan bir şey var.

"Kurt," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Tati kaşlarını çatar. "Pardon, Majesteleri?"

Kekeleyerek başımı sallıyorum, "Yok bir şey."

Tati'nin deyimiyle Bıçak Çocukları atlarından inip su ve şarap isterler ve hemen getirilir. Birbirleriyle şakalaşır, muzip gülümsemeler takas eder, askerlere zahmetsiz bir güvenle komuta ederler.

Bana Rian'ı hatırlatıyorlar.

Iyre alaycı bir tavırla üçlüye doğru ilerliyor. "Çocuklar. Siz *kendinizi* ne sanıyorsunuz? burada ne yapıyorsunuz?"

Fısıltı denen uzun boylu kişi, kendisi bir tanrıça ve o da sadece bir ölümlü olmasına rağmen ona bir bakış bile atmıyor. "Kral Rachillon kızına Norhelm'e giden son yolda eşlik etmemizi emretti."

Iyre gözlerini kısar. "Ben mükemmel bir şekilde-"

"Bu o mu?" Omuzları bir okçunun yayı kadar geniş olan sarışın olan - Hayalet- yeşil gözlerinde bir parıltıyla bana doğru yürüyor. Yürüyen bir kibir. O sırtışın yüzünü bir an olsun terk ettiğini sanmıyorum.

Kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturuyorum, çenem sanki rahatsız olmamışım gibi rahatça yukarı kalkıyor.

Ghost yavaşça beni değerlendirici bir gözle çevreliyor. "Mmm," diye mırıldanıyor düşünceli bir şekilde, gözlerinin vücudumda gezinmesine izin vererek. "Kesinlikle avlanmaya değer."

Kıllarımı kıpırdatıyorum ve kollarımı daha sıkı sarıyorum.

Fısıltı, kurt gibi sırtırken bir elini korkunç buklelerinin üzerinde gezdiriyor. "Güneşin kendisinden daha parlak."

Gece - kuzguni saçlı ve bulutlu gözlü olan - sol tarafına tereddütsüzce bastırılmış şık tazı ile öne doğru yürüyor. "Sözüne güveniyorum."

O kör. Bunun farkına varınca kafam karıştı. Kral Rachillon'un en güvendiği korumalarından birinin gözleri görmüyor mu?

"İzin verir misiniz, Majesteleri?" Night siyah deri eldivenlerinden birini yavaşça çıkarıyor, her seferinde bir parmağını kaldırıyor ve soluk elini aramızda havada gezdiriyor.

Ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı.

"Oh. Um... Sanırım öyle."

Köpeği onu yarım adım öteye kadar götürüyor. Tereddütle bileğini tutuyorum ve parmaklarını yüzüme dokunması için yönlendiriyorum. Teni kadar soğuk ki içgüdüsel olarak titriyorum. Parmakları sert ve nasırlı ama bir heykeltıraşınki kadar ince işlenmiş.

Parmaklarını yüzümün hatlarında gezdiriyor, bir şekilde hem saygılı hem de skandal yaratacak kadar samimi bir dokunuşla yüz hatlarımı okuyor.

Başını eğerek selam veriyor. "Leydi Sabine. Her zamanki gibi güzel." "Her zamanki gibi mi?" Ağzımdan kaçırdım.

"Bize güzelliğinizden bahsedildi," diye açıklıyor Gece. "Duren'in arenasındaki savaşınıza tanık olan akıncılar tarafından."

Ghost başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken kaslarım gevşemek istemeyerek geriliyor. "Bununla baş başa bir gece geçirmek için neler yapmazdım."

"Sakin ol," diye takılıyor Fısıltı. "Ağzının suyu akıyor Hayalet. Taze et istiyorsan Drahallen Salonu'ndaki aşçıları ziyaret et, kralın kızının yatak odasını değil."

Bu adamların küstahlığı beni boğuyor.

"Yatağıma doğru bir adım bile atmaya cüret edersen boğazını kesmeyeceğimi düşünecek kadar cesursun." diye tükürürken yanaklarım kızarıyor. Basten'in sicim yüzüğünün dördüncü parmağında olduğu elimi kaldırıyorum. "Her halükarda, ben çoktan çağırıldım."

Özür dilemelerini bekliyorum ama onun yerine üçü de kıkırdıyor. Hayalet, parmağımdaki sicimi açıklamak için kuzguni saçlı Gece'ye yaklaşıyor.

"Ben ciddiylim!" Açıklıyorum. "İsterseniz gülün ama yüzük ister sicimden ister altından olsun, Duren'li Basten Bowborn ile nişanlıyım!"

"Majesteleri, bizi affedin," diyor Ghost, çabucak ayılarak, ama gözlerinde hâlâ alaycı bir ifade dans ediyor. "Size gülmüyoruz."

"Gerçekten de," diye ekliyor Fısıltı. "Seni bu aşkının gerçek olduğuna inandıracak kadar zalim olan Ölümsüz Alessantha'ya gülüyoruz."

O kadar hareketsizim ki kalbimin göğsümde attığını zar zor hissedebiliyorum. Zalimlikten mi bahsediyorlar? Aşkımın alay etmeleri kadar zalimce bir şey duyduğumdan emin değilim.

Sertçe arkamı dönüyorum ve kamp ateşine doğru yürüyorum. Alevlere bu kadar yakinken hava yoğun ve dumanlı. Ama en azından Bıçaklar, yanlarına sokulan diğer, daha istekli kadınların lehine bana olan ilgilerini kaybediyorlar.

Kızım. Çiçekli bir çalının arkasından yumuşak, neredeyse yalvaran bir ses geliyor. Dönüyorum, kaslarım geriliyor ve yanardöner mavi çiçeklerin arasından görünen bulut çiçeğini gördüğümde sıkı bir nefes alıyorum.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. İlk içgüdüm bulut tilkisine bir kez daha görüş alanımdan çıkmasını ve beni rahat bırakmasını söylemek oluyor. Onu daha önce incitmiştim, bunu daha iyi bilmeliydi.

Ama bunun yerine, ihtiyatla soruyorum, **neden beni takip ediyorsun? Sana tekrar zarar vereceğimden korkmuyor musun?**

Bulut tilkisinin gümüşü gözleri parlıyor, beyazları görünüyor, patileri çimenlerin birkaç santim üzerinde endişeyle zıplıyor.

Evet, evet, acıya. Sesi titriyor ama kendini tutuyor. **Ama şimdi ödeştik, değil mi? Girlie zihnime baktı... Ben de 4irlie'ninkine baktım.**

Alnımı kırııştırıyorum, hala tehlikeye hazırım. **Khat mı demek istiyorsun?**

Gördüm... Sesi bir sessizliğe dönüşüyor. **4irlie'nin bir ismi 4rant etme gücüne sahip olduğunu gördüm. 4irlie'nin gerçekte ne olduğunu gördüm. Ben...4irlie'ye çekildim.**

Omzumun üzerinden bakıyorum, içgüdüsel olarak yalnız olup olmadığımı kontrol ediyorum. **Bir isim mi istiyorsun? Konu bu mu?**

Hevesle başını , mavi dili sallanıyor.

Sicim halkamı büküyorum, ona güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim. Bu istek beni tamamen hazırlıksız yakalamamalıydı. Sıradan hayvanlar -fareler, kediler, kuşlar- isimleri umursamazlar. Bir ismin anlamını kavrayamazlar. Birbirlerini tüy rengi ya da kuyruk şekli gibi ilkel özelliklerle tanımlarlar.

Ama öğrendiğime göre Fae yaratıkları bir isim istiyorlarmış.

Onlar için isimler muazzam bir güce sahiptir. Kendilerine bir isim veremezler; uzun zamandır gömülü bir hazine gibi ortaya çıkarılmalı, sadece sabır ve içgörü ile ortaya çıkarılmalıdır. Haftalarımı aldı, ama sonunda Tòrr'un adını keşfettiğimde, imkansızı başarabildim - ona binmek ve komuta etmek.

Cloudfox'a söz veriyorum, **adını bulacağım ama karşılığında benim için bir şey yapmalısın.**

Iyre'nin arabasına bakıyorum. Arabayı kilitli tutuyor ve yoldaşı Paz tarafından korunuyor, bu yüzden şu anda şişelere ulaşmak için gizlice girmenin bir yolu yok. Onları kuledeki odasına taşıyana kadar beklemem gerekecek.

Bulut tilkisinin gür kuyruğu sallanır ve havaya dağılan küçük bulut pufları fırlatır. **Görevinizi söyleyin!**

Duraksıyorum. **Öncelikle, sana nasıl güvenebilirim?**

kıcı kıpırdıyor. ***ke bir fae bar4ain'i vuracak!***

Tam olarak ne demek istediğinden emin değilim. ***Peki ya yalan söylersen? 4irlie hiçbir şey bilmiyor mu? Fae bar4ains bağlayıcıdır!*** Dik oturur ve şarkı gibi bir tekerleme söyler. ***"Anlaşmayı kapatmak için bir tutam toprak; şimdi verilen, 4 turda mühürlenecek.***

Gümüş pençeleriyle toprağı kazıyor ve beklentiyle bana bakıyor.

Gevşemiş topraktan küçük bir tutam alıp parmak uçlarımin arasında ovuyorum. ***Bunun gibi mi?***

Evet, evet. Ke dünyamızı karıştırıyor. Anlaşma .

Pençesini iki toprak yığınınız arasında sürükleyerek onları bir araya getiriyor.

Bu benim için yeni bir bilgi. Ölümsüzler Kitabı'nda fae pazarlıklarından sadece geçerken bahsediliyor. Bildiğim kadarıyla, fae'ler cezasız bir şekilde yalan söyleyebilir, hile yapabilir ve çalabilirler. Herhangi bir şeyin onları bağlayabileceğı gerçeğı... güçlü.

Yavaşça parmaklarımdaki kiri temizliyorum.

Drahallen Salonu'na vardığımızda, "Gel beni bul" diyeceğim. Sana talimatları vereceğim.

Bulut tilkisi heyecanla çenesini sallıyor. Ormana doğru ilerlemek için çömeliyor ama sonra durup geri dönüyor.

Kızım beyazlı kadının yanında daha dikkatli olmalı, diye uyarıyor.

Kanım son toprağın parmaklarımin arasından düşmesine izin veriyorum.

Khy?

Senin kadehinde şarap varmış, öyle diyor. ***Ama Fae'nin kadehinde yokmuş.***

Bulut tilkisi cevabımı beklemiyor. Kuyruğunun bir hareketiyle ormana doğru fırlıyor ve gümüş mavisi bir bulanıklık içinde kayboluyor. Onun kayboluşunu izliyorum, kalbim olması gerekenden daha fazla çarpıyor. Son sözleri zihnimde yankılanıyor ve midemi bulandırıyor.

Iyre'nin arabasına baktım. ***Senin kadehinde şarap vardı. Ama fae'nin kadehinde yoktu.***

Boğazım sıkışıyor, acı bir tat yükseliyor.

Kan. Biliyordum. Iyre kan içiyordu.

Ama neden? Paz'la yaptığı şey bu mu? Bundan ne kazanıyor? Ölümsüzler Kitabı'nın Iyre bölümündeki tüm hikâyeleri okudum, kan içmekle ilgili hiçbir şey söylemiyorlar.

Bir elimi korsajımdaki yırtık pırtık kurdelelere bastırıp kendimi nefes almaya zorluyorum ama midemdeki düğüm daha da sıkışıyor.

döndüğümde Iyre tam arkamdaydı. Zıplıyorum, havayı içime çekiyorum. "Iyre!"

Gözleri belli belirsiz parlıyor. "Norhelm'e varmak üzereyiz prenses. Ve o çocuklara burada gerçekten kimin yetkili olduğunu hatırlatmam gerekiyor."

Bulut tilkisiyle yaptığım konuşmayı görmediğini fark ettiğimde omuzlarım gevşiyor. Omzunun üzerinden kamp ateşinin etrafında toplanan Blades'lere bakıyorum, kahkahaları dumanı kesiyor. "Bunu tam olarak nasıl yapacaksın?"

"Sakin ol." Şakağıma doğru uzandığında, aklında ne olduğunu bir saniye geç fark ediyorum. "İşte böyle."

Kaslarım geriliyor ama kaçabileceğim hiçbir yer yok. Iyre'nin ipeksi parmak uçları alnımın solundaki saç çizgimi sıyrıyor ve ben daha bir sonraki nefesimi içime çekmeden her şey kararıyor.

Düşüyorum, düşüyorum, gece kadar siyah bir boşluğa düşüyorum.

BÖLÜM 9

QASTEN

N *Ew şehri, aynı lanet tören.*

Altı günlük yolculuğun ardından, yükselen bir kralın beklemesi gereken tüm ihtişamla Eski Koros'a giriyoruz. Valvere renginin şerefine ana kapıdan sarkan altın sancaklar içeri girerken üzerimize parıltılar saçıyor. Valvere sikkesinin amblemini gösteren parşömenler her belediye binasında asılı.

Sokaklar, yeni naiplerini görmek için dirsek atacak ve çatılara tırmanacak kadar hevesli başkent sakinleriyle doludur.

Kendimi tutamayıp bir homurtu çıkardım. Rian, altın çocuk, geleceğin kralı olarak yaltaklanıyor.

Buna bayılıyor olmalı.

Halkın coşkusunun Rian'a olan derin bağlılığından kaynaklandığını söylemek isterdim ama bu yalan olur. Duren'i Valverler yönetiyordu elbette, ama bu aristokratların çoğu için orası değersiz bir taşra kasabası; tek önemsedikleri onun taze kan olması.

Genç, yakışıklı ve sulu skandal vaadiyle dolu. Eminim tüm bunları ve daha fazlasını sunacaktır.

Öğle sıcağından kurtulmak için yakamı çekiştirerek eyerimde kayıyorum. Yolculuk grubunun ortasında at sürdüğüm için minnettarım. Rian'ın Colossus'a bir fatih gibi binip bölgesini incelediği en önde değil.

Kader farklı olsaydı, bu tören alayının başında *ben olacaktım*. Kalabalıkların yaltaklandığı ben olurum. Yükselen kralın altın halkasını takan ben.

Tanrılara şükürler olsun ki öyle değil.

Yine de, Dare'deki koltuğumu ayarlarken, derimin altındaki bir kıymık gibi küçük bir vicdan azabı duyuyorum. Bir parçam, hakkım olan unvanı kabul etmenin, bir şeyleri değiştirme gücüne sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyor. Bu görevi bir başkasının omuzlarına yıkmak benim için doğru muydu? Tanrılardan gelen çağrımı kaçırıyor muyum? Ama sonra sorumluluğu, sürekli incelemeyi, lanet olası kolalı yakaları hatırlıyorum ve homurdanıyorum.

Ayrıca, tanrıların canı cehenneme.

Her krallığın bir hayduta ihtiyacı vardır ve ben *bu* unvanı ikinci bir deri gibi taşıyorum.

Başkente ilk kez gelmiyorum ama Eski Koros'tan geçerken kendimi her şeyi yeni bir yoğunlukla incelerken buluyorum. Yedi krallık boyunca insan başarısının zirvesi olarak ünlenmiş. Sokaklar hassas bir ızgara şeklinde düzenlenmiş. Taş setli kanallar nehir teknelerini şehrin bir bölümünden diğerine taşıyor. Hekkelveld Kalesi'nin beş kulesi bile insani erdemlerle - Onur, Bilgelik, İnanç, Merhamet ve Yardımseverlik- adlandırılmıştır.

Elbette, tanrıların varlığı burada hissediliyor. Çoğunlukla "The Fae Charmer" veya "Popelin's Lark" adlı barlarda ve on tanrısal emre adanmış Kırmızı Kiliselerde.

Yine de, kavgaları süsleyen heykellerin aslan payı tanrılara değil, insan kahramanlara aittir. Kral Jorun'un huzurlu günlerinde, fae'ler yeraltındaki uyuklarının derinliklerindeyken, bunun bir önemi yoktu.

Ama Iyre uyandığından beri her şey değişti.

Elimi bırakmadan önce kendimi sol şakağımda çiçek açan acıya karşı parmaklarımı bastırırken buluyorum.

Umarım Rian ne biliyordur.

Arkamda birkaç at süren Ferra, Folke'ye "Duren'in Günah Sokaklarını şimdiden özledim" diye mırıldanırken dilini şaklatıyor.

"Eski Koros'un bir de yasal ahlaksızlıklar bölgesi var, mücevherim," diye yanıtlıyor Folke, sesi eğlenerek hafifliyor.

"Aynı şey değil." Ferra'nın iç çekişi bir özlem notası taşıyor. "Duren'de gerçekte olduğun kişi olabilirdin. Pisliğin içinde bile bir özgürlük hissi vardı. Ama Eski Koros'ta her zaman rol yapmak zorundasın."

Folke, "Kendin olmak her yerde çok az kişinin bir lüks," diyor.

Konuşmalarının teması kulaklarımı tırmalıyor. Kendimi her zaman açık bir kitap olarak gördüm, asla Rian ya da diğer politikacılar gibi maskelerin arkasına saklanmadım. Ama burada, onların sözlerini dinlerken, rahatsız edici bir düşünce içeri sızıyor.

Belki de rol yapıyorumdur. Gerçek bir kral, herkes gibi rol yapan bir asker rolünü oynamaya zorlandı.

Bu farkındalık göğsüme rahatsız edici bir şekilde yerleşiyor.

Folke iyi huylu bir şekilde, "Ayrıca," diyor. "Kimse senin kadar iyi rol yapamaz."

Ferra'nın cevabı hızlı ve savunmacı. "Bu da ne demek oluyor?"

Folke elinin tersiyle kızın yanağını okşuyor. "Bu sadece senin vaftiz öpücüğüne bir göndermeydi. Yüzünü yeni bir kıyafet gibi kolayca değiştirebilirsin. Eski Koros'ta gelişmek senin için çocuk oyuncağı olmalı."

Ferra'nın sesi kızgınlıkla çatallaşıyor. "Görünüş değiştirmek sandığın kadar kaygısız bir şey değil. Her zaman değişmek zorunda olmak bir lanettir. Gerçek yüzünü asla göstermemek. Bunun bir hediye olduğunu sanıyorsun ama aslında bir hapisane."

Folke kıkırdar. "Peki sen kaç hapishaneye girdin mücevherim?" Ferra atının dizginlerini çeker. "Bir, eğer *seninle* olmayı sayarsan."

Atını ileri doğru mahmuzluyor, beni geçiyor ve Suri'nin arabasını kuşatmak için ilerliyor.

Bir trompet sesi beni zıplattı.

İleride, Hekkelveld Kalesi'nin kireçtaşı kuleleri binaların üzerinde yükseliyor.

Seyahat grubu boyunca yumuşak ünlemler duyuluyor. İnsanın Hekkelveld Kalesi'ni ne kadar sık gördüğü önemli değildir; her seferinde sanki ilk kez görüyormuş gibi hisseder.

Eski Koros insanoğlunun başarılarına bir saygı duruşu olabilir, ancak bu kale duvarlarında tanrıların varlığı inkar edilemez.

Tüm kadim Fae kaleleri gibi, beş köşeli yıldız şeklinde dizilmiş. Sorsha Salonu da aynı şekilde. Aynı şekilde, Volkany'deki Drahallen Salonu'nun Ölümsüz Vadi'nin ana ikametgahı ve fae mahkemesinin merkezi olduğu iyi bilinmektedir.

Buna paralel olarak, Hekkelveld Kalesi de İlk Dönüş sırasında Adalet ve Ceza Tanrısı Ölümsüz Meric'i onurlandırmak için inşa edilmiştir.

Ancak, o zamandan bu yana geçen iki bin yıl içinde, orijinal fae tarzı insan eklemeleriyle örtülmüştür. Meric'in düğüm sembolünün oymaları aşınmış, sadece kalenin eski temelinde görülebiliyor. Fae taş işçiliğinin yeni insan eklemeleriyle bulunduğu bölümler yeşilliklerle büyük ölçüde gizlenmiş. Meric'in suçluları cezalandırmak için kullandığı orijinal labirent şimdi özenle bakımlı bir bahçe.

Ön merdivenlerde bizi bir karşılama partisi bekliyor. Buradaki pankartlar dikkat çekici bir şekilde Valvere altın renginde değil. Gri renkteler, üzerlerinde gümüş kuzgunlar var ve mesaj çok açık: Rian'ın nereden geldiği önemli değil, o artık Eski Coros'un bir hizmetkârı.

Rian'ın az pişmiş morina balığı yemiş ağzının kenarlarının çöktüğünü görünce sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Rian Valvere'i gri giymesi için evcilleştirebileceklerini düşünüyorlarsa Tanrılar Kral Konseyi'ne yardım etsin.

Arduvaz rengi cüppeli, beyaz saçlı bir adam anons eder, "Majesteleri, Yükselen Kral Rian, büyük Astagnon krallığının gelecekteki naibi, Kral Konseyi bugün sizi büyük bir onurla karşılıyor!"

Bir esnemeyi bastırıyorum ve yüzleri ayırt edilemeyen kırıksıklıklardan oluşan bir bulanıklık halindeki diğer dokuz eşit derecede beyaz saçlı adamı fark ediyorum. Görünüşe göre Kral Konseyi üyeleri de Yaşlı Joruun'a mezarda katılmaktan çok uzak değiller.

Sözcü sözlerine şöyle devam ediyor: "Her ne kadar denenmemiş ve liderliğin getirdiği yüklerde yeni olsanız da, önümüzdeki çalkantılı zamanlarda bir yol çizmek için elinizdeki benzersiz araçların farkındayız. Sahip olduğunuz nadir varlıklarla, Astagnon'a zorlukları aşmasında liderlik etmeye hazırsınız. Hükümdarlığınız sarsılmaz başarılarla dolu olsun. Çok yaşa Yükselen Kral Rian!"

Rian'ın yüzü kalenin kireçtaşı tuğlaları gibi hareketsiz kalır. Karşılama kulağa ne kadar zararsız gelse de, danışmanın söylemedikleri canını yakıyor.

Valvere soyadı hakkında tek kelime yok. Rian'ın dürüstlüğüne övgü yok. Bilgelik, yiğitlik ya da merhametten bahsedilmiyor.

Bir askerin yanındaki adama, "*Tek umursadıkları şey,*" diye fısıldadığını duyuyorum, "*bir monoceros'a sahip olması.*"

Kahretsin, Rian'ın tüm bu beyaz saçlı kıçlara bir Valvere'in işleri nasıl hallettiğini nasıl göstereceğini düşündükçe gülümsemesem olmaz.

Bir uşak, Rian'ın attan inmesi için Colossus'u tutarken derin bir selam veriyor. Kalenin merdivenlerindeki kalabalık -lordlar ve leydiler, dükler ve kontlar- Duren'de bıraktığımızdan daha iyi giyinmiş, daha iyi *kokuyor*. Burada gül yağı ve sandal ağacı kokusu var, halkın inek gübresi kokusu değil.

Her neyse. Hala tencereye işiyorlar.

Rian Kral'ın Konsey Üyeleri'nin önünde eğiliyor, ama alışlageldiği kadar derin değil. Gururlu bir gülümsemeye zorlarken azı dişlerinin çenesinde gıcırdadığını duyabiliyorum. Taç başına oturana kadar henüz onların kralı değil, kendini kabul ettirmesi gerekiyor.

"En içten teşekkürlerimi sunarım," diyor kararlı bir şekilde, bir elini kılıcının üzerine koyup her bir parmağını kabzanın etrafında yavaşça kapatarak, yüzlerindeki sırtışları eritiyor. "Hem tanrılar hem de insanlar tarafından bana bahşedilen bu rolü büyük bir onurla kabul ediyorum. Ölümsüz Popelin'in kutsal kadehi üzerine krallığa onurla hizmet edeceğime yemin ederim."

Daha iyi düşünmeden önce gözlerimi deviriyorum. Ölümsüz Popelin ailesinin koruyucu tanrısı olabilir ama Popelin sırf eğlence faktörü için bir krallığın yanışını izlemeyi tercih ederdi.

Yolculuk ekibi eşyalarını yerleştirmek gibi zorlu bir göreve başlar. Rian'ın personelinin büyük kısmı yeni kaledeki görevlerine atanmak üzere dağılırken, Altın Nöbetçiler de kraliyet kışlasına doğru geçit töreni yapar. Valvere ailesi ve diğer saray mensupları Hekkelveld Kalesi'nin mağaramsı girişine yönlendirilir.

Rian, şehrin ikiz sloganları olan CESARET ve YÜREKLİLİK'in yazılı olduğu büyük pirinç çift kapının önünde duraksıyor. Etrafına bakınarak kalabalığın arasından beni seçiyor ve işaret ediyor.

"Kurt. Gel."

"Harika," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Birinci Kılıç olarak, huzur içinde kışlaya sıvışamam.

Öğle sıcağından sonra kalenin içi son derece serin. Zemine zeytin dallarıyla çevrili yuvarlak bir kuzgun mozaiğı yerleştirilmiş. Temel kayaları binlerce yıllık, o kadar eski ki yüksek görüşüm sıkıştırılmış silttaşına içine hapsolmuş küçük fae deniz canlılarının fosillerini seçebiliyor.

Dalgınca, bilek korumasını sol ön koluma geçiriyorum ve başparmağımı bandajın yumuşak kenarına sürüyorum.

Bir ses şöyle sesleniyor: "Yalancıların Efendisi yemin ediyor ve biz ona inanacak mıyız?"

Kraliyet zırhı giymiş, gümüş zincir zırhlı kuşağı olan yakışıklı bir adam merdivenlerden Rian'a doğru iniyor. Bu kuşak onu Demir Sancak Lordu, yani kraliyet ailesi ile krallık ordusu arasındaki iletişimi sağlayan elçi olarak işaretliyor.

Elim anında kılıcıma gidiyor. Demir Sancak Lordu durmadan önce Rian'ın yanına gidip silahımı çekiyorum.

"Yükselen Kral'a hakaret etmeye cüret mi ediyorsun?" Sesim kılıcımla aynı vaatle kesiliyor. Gevşek saçlarımın arasından bakarak kendimi dövüşe hazırlıyorum. Sadece birkaç gün önce Birinci Kılıç unvanını almış olabilirim ama Rian'ı savunmak için bir ömür harcadım.

Giriş kuşatan kraliyet muhafızları kılıçlarını çekerken havada metal bir çınlama yankılanıyor.

Bir gök gürültüsü gibi, elektrik havada cızırdıyor.

Kulaklarım, Hekkelveld Kalesi'nin Kuzgun Salonu'nda silah çekmeye cüret eden adamın kim olduğuna dair spekülasyonlar yapan hizmetkârlar ve Kral'ın Konsey Üyelerinden oluşan kalabalığın tedirgin mırıltılarını duyuyor.

"...ona Yalnız Kurt diyorlar."

"Iyre'nin hafızasını çaldığı tek Ölümsüz." "Yükselen

Kral'ın yanında bir ömür geçirdi..."

Demir Sancak Lordu sadece göz kırıyor, son derece sakin. "Kuzgun Salon'da kılıç çekmekten daha büyük bir cüret olamaz sanırım," diyor. Burası kutsal bir yer. Merhum Kral Joruun tarafından sonsuza dek barışın eşiği olarak kabul edildi."

"Şey," , "Joruun öldü."

Rian öksürüğünü gizleyerek gülüyor ve elini sakinleştirici bir hareketle omzuma koyuyor. "Sakin ol Kurt. Dünyada Yükselen Kral'a hakaret edebilecek tek bir kişi varsa, o da Kendan Valvere'dir."

Kendan Valvere?

Rian'ın en büyük kardeşini on beş yıldır görmemiştim, Lord Berolt'la öyle şiddetli bir anlaşmazlık yaşamışlardı ki Kendan Duren'i terk etmiş ve bir daha da geri dönmemişti. Rian yıllar içinde seyahat ederken ya da Eski Koros'ta Kendan'la karşılaşmıştı ama onu tanıyamazdım.

İlk bakışta Valvere zarafetinin hiçbirine sahip değil. Valvereler tamamen cilalı ve hassas. Süslenme konusunda ölçülü olmasıyla tanınan Rian bile kirpik çizgilerine bir fûme mavisî sürme çekmekten hoşlanır. Tanrılar biliyor ki saç ve sakalının terbiye edilmesi hayatlarının bir parçası.

Kendan ise bir şahinin tüm yalın açılara sahip, hem ölümcül ve çarpıcı hem de tüylerinin rengi sade. Saçları Rian'inki gibi kuzgunî siyahtır ama Rian'dan on yaş büyük olduğu için şakaklarında ve çenesini saran kirli sakalında bir tutam gri vardır. Zırhı özenle parlatılmış olsa da, bir dizi çentik ve eziği gizleyemiyor. Görünüşe göre, Demir Sancak Lordu unvanı ellerinin ara sıra kirlenmediği anlamına gelmiyor.

Yavaşça kılıcımı kınına sokuyorum ve kraliyet muhafızları da beni takip ediyor.

Kendan'ın ağzı hesaplı bir gülümsemeyle kalkıyor ve *işte*. Şimdi görüyorum; Valvere'in meşhur duygularını mükemmel bir şekilde kontrol etme yeteneğinin bir ipucu.

"Hoş geldiniz." Rian'ı omuzlarından tutup içten bir şekilde kucaklıyor ama gözleri Rian'ın omzunun üzerinden bana kayıyor ve esrarlı bir parıltıyla parlıyor.

"Kardeşim."

Zırhımı sallayacak kadar sarsıldım.

Kendan yüzüme bir kova su da dökebilirdi. Vurdumduymaz kalmak, ikisinin zahmetsizce yaptığı gibi bir maske takmak bir mücadele.

Tanrılar aşkına, o biliyor mu?

Bu sözler söylenir söylenmez Kendan mükemmel alaycı ağabey rolüne geri dönüyor. Rian'ın omzuna sert bir şaplak atıyor, artık tamamen gerçek bir gülümsemeyle.

Ama kalbim hızla çarpıyor ve zihnim tedirginlikle uğulduyor.

"Rian - ve taç başına geçene kadar sana böyle hitap edeceğim, ha? Küçük kardeşimin Hekkelveld'in tahtında kışını ısıtmak üzere olmasından ne kadar gurur duyduğumu bilemezsin."

Rian ellerini birbirine sürterken derin derin kıkırdar. "Evet, güzel bir kış. Ailenin en iyisi."

"Buna saraydaki hanımlar karar versin." Kendan şeytanca eğilerek sadece Rian'ın duyabileceği şekilde mırıldanıyor, "Önceki nişanınız geçersiz olduğuna göre kraliçe olmak için can atan kadınlarla dolu olacak elleriniz."

Sol elimi esnetirken boğazımda bir yumru oluşuyor ve dikkatimi bilek korumamın altındaki bandaja çekiyorum. Bandajı sıyırmak, etime kazınmış harfleri görmek için can atıyorum.

Ama yapamam. Burada olmaz, şimdi olmaz.

"Kuzen Kendan!" Leydi Runa tavus kuşu tüyünden yelpazesini dalgalandırarak konuşmaya dahil oluyor. "Ne kadar gösterişli bir adam olmuşsun. Sakalındaki *aklar* mı?"

"Gümüş," diye araya giriyor Leydi Eleonora, elmas uçlu bastonuna yaslanarak. "Valveres gri değil, biz *gümüş*üz."

"Büyükanne." Kendan bir adım öne çıkarak onun buruşuk yanağına bir öpücük konduruyor.

Lord Gideon Valvere ve kuzenlerin geri kalanı onun dikkatini çekmek için gösteriş yapıyor ama Kendan'ın gözü sadece merdivenlere doğru gizlice kaçmaya çalışan genç kadında -Lady Suri'de-.

"Peki *bu* kim?" Kendan soruyor.

Suri sıcıyor, elbisesini düzeltirken zoraki bir sırtışla kendi etrafında dönüyor. Altın süslemeli ayçiçeğı elbisesinin içinde Eleonora'nın elmasından bile parlak.

Kendan şaşkın görünüyor. Kendini toparladıktan sonra devam ediyor: "Kardeşim, Sorsha Hall'un sarayında böyle güzel kızların olduğunu bilseydim, eve daha sık dönerdim." Suri'ye eğilip elini uzatıyor. "Leydim, daha önce tanışma şerefine nail olduğumuzu sanmıyorum. Ben Lord Kendan Valvere, Demir Sancak Lordu ve bana uzaktan kuzen olduğumuzu söylerseniz yıkılırım."

Suri'nin boğazından bir kahkaha fokurduyor ve Suri bunu kibar bir el sıkışmaya dönüştüremiyor.

"Bu Leydi Suri Darrow." Rian elinin hızlı bir hareketiyle takdim etti. "Bremcote'lu Lord Charlin Darrow'un yeni dul eşi ve eski nişanlımın üvey annesi."

Rian'a dönerken Kendan'ın gözleri muziplikle parıldıyor. "Ah, evet, eski nişanlın. Sonunda krallığın en büyük haini olmadı mı? Drama yeteneği olan kadınları seçme konusunda yetenekli olduğunu hep biliyordum, Rian."

Kelimeler içinde bir sinire çarpıyor, içgüdüsel bir korumacılık dalgası orman yangını gibi alevleniyor. Parmaklarını yanımnda seğiriyor, tanımadığım bu kadını savunmak için can atıyorum. Bu dürtüyü bastırmak için çenemi sıkıyorum.

Rian'ın kahkahası zoraki. "Evet, herkesin hayatında bir skandala ihtiyacı vardır, değil mi? İşleri ilginç kılar."

Kendan'ın sırtışı genişler. "Doğru, ama herkes kendininkiyle *evlenmiyor*." Kendan tekrar Suri'ye döner. "Dul mu? Doğru mu duydum? Kaybınız için çok üzgünüm."

Geniş gülümsemesi sözlerini yalanlıyor.

Suri'nin gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bu nazik sözlerinizle lordum, şimdiden kardeşinizden daha centilmen olduğunuzu kanıtladınız."

"Peki neden?" Kendan soruyor. "Küçük kardeşim rahmetli kocanız hakkında kötü mü konuştu?"

"Aslında onu öldürdü," diye tatlı tatlı cevap veriyor.

Kaşlarını çatan Rian'ın yüzüne gölge düşer.

Kendan bir sonraki nefesinde boğuluyor, şaşkınlığını gizlemek için iki büklüm oluyor ve kısa bir süreliğine yüzünü duvara dönüp gülmemek için burnunu sıkıyor. "Sevgili hanımefendi, bu güzel şehirde sizin gibi bir ödüle sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

Rian ayağını yere vuruyor, flörtlerinden hiç hoşlanmıyor.

Rian, "Leydi Suri *benim* davetim üzerine burada," diye vurguluyor, gözleri onun pahasına anlık yoldaşıklarından dolayı kıskançlıkla parlıyor. "O bir

Astagnon'daki liderliğime büyük itibar kazandırdı. Hatta-" Kaşları sertçe kalktı, "-Kale Muhafızlığı görevini ona vermeye karar verdim."

Geleceğin kralına takdim edilmeyi sessizce bekleyen ve duvarda sıralanan kıdemli personelden bir mırıltı yükselir.

Kiraz ağacından bastonuyla zarif ve yaşlı bir kadın dudaklarını sıkıyor, parmakları bastonu büküyor. Belirgin hoşnutsuzluğuna bakılırsa, şimdiki Castlekeep olduğunu varsayıyorum.

Suri'nin yanakları kararıyor. "Ne?" diye kekeliyor, gözleri ay gibi yuvarlak. "Şatonuza bir bez parçası götürmektense bir domuz ahırını temizlemeyi tercih ederim-"

"Yükselen Kralınızdan gelen doğrudan bir emri inkâr mı ediyorsunuz?" Rian çenesini eğerek meydan okuyor, böylece tam boyundan aşağı bakabiliyor.

Çenesini meydan okurcasına uzatıyor ama hâlâ bir baş kısa. Parmak uçlarına basarken kulaklarını bir hışırtı duyuyor, eteğinin herkesten gizlediği bir gerçek bu. "Beni buraya sarayınızın bir üyesi olarak davet ettiniz, bir hizmetçi olarak değil."

"Leydi Mildred Edgewood Kontesi," diyor Rian şu anki Kale Muhafızı'nı işaret ederken ve Suri'nin güzel dudaklarını mıncıklarken duyduğu rahatsızlıktan keyif alarak sırıtıyor. "Kendan, Demir Sancak Lordu'na ek olarak Gwendolyn Dükü. Kurt'un bile artık bir unvanı var! Yine de hepsi Hekkelveld Kalesi'ne *hizmet ediyor*." Kafatasının üstündeki yuvarlak tacını ayarlıyor. "Bazıları benim kral olarak aslında krallığın en büyük hizmetkârı olduğumu söyler."

"Belki de diyarın en büyük *kıçtı*," diye mırıldanıyor.

"Pardon?" Rian kulağına dokunarak söylüyor.

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

Homurdanmamı yumruğumun arkasında bastırıyorum.

"Ayrıca." Rian ses tonunu yumuşatıyor. "Kale Muhafızı temizlik yapmaz, sadece kalenin küçük personelini denetler. Sizi temin ederim, güzel ellerinizi kirletmeyeceksiniz."

Suri küçük yumruklarını sıkıyor ama bu kadar çok tanık varken kralının doğrudan bir emrini reddetmesi beklenemez.

Kendan uzun çenesini sıvazlıyor, bir şahin gibi onu gözlemliyor, avcı mı yoksa av mı olduğunu kanıtlamasını bekliyor.

Ne yaptığının farkına varmadan araya giriyorum. "Kale muhafızı olarak Leydi Suri'nin kaledeki her odanın anahtarı olacak, doğru değil mi? Depoların, tavan aralarının, *kütüphanenin*?"

Suri'nin ilk baştaki şaşkın bakışı, kütüphane kapısının üst kısmının zar zor görüldüğü ikinci kat koridoruna bakarken yerini anlayışa bırakıyor.

Görünüyor. Sabine'in kitabı istiyorsa, işte ona altın bir fırsat.

Hem Rian hem de Kendan aynı merakla başlarını eğiyor. Belki doğuştan kardeş değiller ama ikisinde de Valvere merakı var.

"Eee? Anahtarlar hakkında söylediklerin doğru mu?" Suri kuşa benzeyen gözlerini Rian'a kırıştırtarak bir cevap bekliyor.

"Neden?" Rian sinsice sorar. "Odama gizlice girip iğrenç kocana yaptığım gibi boğazımı kesebilesin diye mi?"

"Cinayet aklıma gelen *ilk* şey olmazdı Majesteleri," diyor tatlı bir sesle.

"Oh?" diye alay ediyor.

"Senin yatağın da öyle!" diye ağzından kaçırırken yanakları pembeleşiyor. Rian'ın sırtışı daha da genişler.

Kendan şu anki Kale Muhafızı'na doğru ilerlerken, "Anahtar muhafızlığı Kale Muhafızı'nın en önemli sorumluluklarından biridir," diyor ve kısa bir konuşma yaptıktan sonra bir parmağında şingırdayan bir anahtarlıkla geri dönüyor.

Rian bir hışımla elinden alır, sonra Suri'ye uzatır.

Parmakları şangırdayan demir tuşların etrafına kapanır kapanmaz dışarıdan gelen ani bir metal gürültüsü herkesi yerinden sıçratır. Tekrar geliyor, lanet olası Valor Bell'den daha yüksek sesle çınlıyor.

Eski temel inlerken ahşap tavan kirişlerinden aşağı ince bir toz tabakası yağıyor.

Suri çığlık atıyor ve Kendan öne atılarak ona destek kolunu uzatıyor. Suri yuvarlak gözlü bir takdirle ona bakar. Leydi Eleonora da neredeyse dengesini kaybediyor ama kimse yardımına koşmuyor.

Büyük pirinç kapılara doğru döndüğümde bir önsezi hissi tenimi yılan gibi sarıyor.

Çarpışma tekrar geliyor, ardından binlerce ölüm perisi gibi doğaüstü bir çığlık geliyor.

"Solgun yüzlü Kendan, "*Bu* da ne?" diye sordu.

BRAVERY ve FORTITUDE yazılı açık çift kapıdan görünen monoceros'un hapisanesi, Torr metal toynaklarını demiri del kadar sert bir şekilde duvarlara vurdukça onu vagona bağlayan zincirleri takırdatıyor.

"Bu," diyor Rian gururla, kadife kahverengi gözleri koyu bir zevkle parlıyor, "*benim* ödülüm."

CHAPTER 10

\$ABINE

W Güneş ışığının kolları yanağımı okşuyor ve gözümü kırpıştırarak uyanıyorum.

Gözlerimin alışması bir an alıyor. Kemerli bir pencereden giren doğrudan, sabahın ortasındaki ışıklardan yüzümü gölgeleyene kadar her şey bulanık.

Yüce Tanrım. Hayatımda gördüğüm en garip yatak odasıdayım.

Ağır ahşap mobilyalar, pencereden gelen sabah ışığı ve apliklerde titreyen mumlara rağmen gölgelerle kaplanmış hissi veriyor. Havada eski taşları andıran mineral bir koku var. Boğumlu sarmaşıklar harçtaki çatlaklardan geçerek duvarlara karmaşık desenler halinde tırmanıyor; canlı, kestane rengi çiçekleri herhangi bir sanat eserinin veya duvar halısının yerini alıyor.

Dört direkli yatak dev bir ağaç gövdesinden oyulmuş gibi görünüyor. Gevrek saten çarşafların üzerine kürk postlar örtülmüş. Yatağın gölgeliği kağıt gibi kurumuş yaprakları taklit edecek şekilde dikilmiş.

Hepsi bir arada, doğanın odayı ele geçirdiği ve aynı zamanda mükemmel bir denge içinde var olduğu hissini veriyor.

Dik oturduğumda, kıyafetlerim yüksek sesle hışırdıyor.

Telaşla yere baktığımda Lord Berolt'un cenazesinde giydiğim kirli, yırtık pırtık kadife elbisenin artık üzerimde olmadığını görüyorum. Birisi bana ağır obsidyen ipeğinden daldırma yakalı, koyu kristal boncuklu, yarasa kanadı kollu ve yılan gibi dantel korseli yeni bir elbise giydirmiş.

Daha da mı kötü? Beni de yıkadılar.

Tırnaklarımdaki kirler temizlendi. Ayaklarım yumuşak bir mükemmellik için parlatıldı. Saçlarım yeni yıkanmış, kurutulmuş ve karmaşık bir fae taç örgüsü gibi hissettiren bir şekilde bükülmüş.

Ellerimi vücudumda gezdirip bunu kimin yaptığını hatırlamaya çalışırken paniğe kapılıyorum. Bana kimin dokunduğunu. Birinin beni giydirdiğine dair bir anı olması gereken yerde sadece bir boşluk var.

Ciğerlerim sıkışıyor, yeterince derin bir nefes alamıyorum ve devasa yataktan çıkmak için örtülerle mücadele ediyorum.

Bu korkunç boşluk... Iyre anılarını aldığında Basten'in hissettiği şey bu muydu?

Bir özlem acısıyla parmağımdaki sicim yüzüğü çılgınca çeviriyorum. Onu düşünmek odanın dönmesine neden oluyor ve pencereye koşuyorum, Menteşeli ahşap kafesi iterek açtım. Hava temiz, içinde yabancı bir çiçek tütsüsünün izi var. Bir akşamüstü ilahisi havada süzülüyor, bir siren şarkısı gibi garip bir şekilde beni . Tam olarak yatıştırıcı değil... daha çok bir sarhoşluk gibi. Kendimi pervazın üzerine eğilmiş, gözlerimi kapatmış, derin derin nefes alırken buluyorum.

Gözlerimi açtığımda Norhelm altımda uzanıyordu.

Başkentte, zorlukla evcilleştirilmiş vahşi doğanın ürkütücü bir hissi var. Vadinin her iki yanını saran dağ kayalıkları, budaklı, rüzgârla savrulan ağaçlarla bezeli. Devasa karaağaçlar binaları gölgeliyor ve doğal bir akarsu sistemi sokakların arasında bir goblen gibi örülüyor. Bu dereler Drahallen Konağı'nı üç taraftan çevreleyen azgın bir nehre karışıyor. Kalenin kendisi bir burun üzerinde kayalık nehir vadisine doğru uzanmaktadır.

Düşecek olsaydım? Altmış metre aşağıya, sivri kayalara çakılırdım.

Yine de, dramatik ortamına rağmen, küçük şehrin hareketli bir cazibesi var. Norhelm'den ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum. Belki de akıldan çıkmayan, gölgelerle kaplı kuleler. Dünyanın geri kalanının unuttuğu bir şehir. Görünüşe bakılırsa, Norhelm bunların hepsi ama aynı zamanda çok daha fazlası.

Yolculuğumuz sırasında geçtiğimiz köylerde olduğu gibi, sokaklarda belirgin bir sefalet belirtisi yok. At arabaları arnavut kaldırımlı yollarda gürültüyle ilerliyor ve sakinler birbirlerini el sallayarak selamlıyor. Nehrin kıyısında bir pazar görüyorum, müşteriler inanılmaz bir taze balık bolluğunu incelemek için itişip kakışıyor, sanki balıkçılar ıslık çalmış ve somonlar ağlarına atlamış gibi.

Eyerli bir geyiğe binen bir adam gördüğümde iki kez bakıyorum. Pazarın yakınında, bir kadın kolundaki sepetten cloudfox yavruları satıyor, tasmalar

kıpır kıpır küçük yavruların uçup gitmesini engelliyor. Küçük bir kız, çay fincanı yerine kullandığı çiçek tomurcuğundan nektar yudumlayarak sokakta yürüyor.

Burası babamın saltanatına bağlı sözleşmeli işçilerle dolu kasvetli bir şehir değil. Aslında, ilk bakışta, Norhelm... çekici görünüyor.

Ta-DA! Dokuma halıdan küçük bir ses yükseliyor.

Arkamı döndüğümde, yatağın altından fırlayan orman faremi buluyorum. Kuyruğunu sallayarak bir daire çiziyor.

Küçük dostum! İşte buradasın! Onu ellerimin arasına almak için dizlerimin üzerine çöktüğümde gözlerimin kenarlarında rahatlamış gözyaşları birikiyor. **Iyre beni bayılttığımda ayrıldığımızdan korkmuştum!**

Seni her zaman bulacağımı söylemiştim. Kuyruğunu gururla sallıyor.

Rahatlamış gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken boğazımdan bir kahkaha fokurduyor. **Kaleyi keşfettin mi?**

Mutfaklar 4. katta. Her şey için bir kiler var.

Kök sebzeler. Tuzlanmış et. Hatta bir şekerleme.

Gülümsüyorum çünkü elbette bir farenin **aklına** önce yemek gelir. **Başka?**

Kalenin beş kulesi ve aralarında duvarlarla çevrili beş avlusu var. Katlar arasında sürünme boşlukları var, böylece kolayca ve fark edilmeden seyahat edebiliyorum. Oh-ve bulut tilkisi? Ormandan mı? Bu sabah pencerendeydi ama göremedim-

Kapımın sertçe çalınması onun kesti.

İkimiz de sıçradık.

Saklan! Fareye, halının üzerinden atlayıp gardırobun altına saklanmaya çalışırken bile söylüyorum.

doğru acele ediyorum, açmadan önce duygularımı dizginlemek için duraklıyorum. Kim olduğunu gördüğümde sendeleyerek bir adım geri atıyorum. "Sen!"

Baş Rahip Beneveto salonda bekliyor. Papaz cüppesini giymiyor, onun yerine binici pantolonu ve yakası açık bol siyah bir gömlek giyiyor. Onu saçlarından tanıyorum; bir gözünün üzerindeki beyaz çizgi, ona kutsaldan çok çapkın bir görünüm veriyor.

Hafif bir selam verir. "Majesteleri, Norhelm'e hoş geldiniz dememe izin verin. Babanız tanıdık bir yüz tarafından karşılanırsanız daha rahat edebileceğinizi düşündü."

Yüzüne sert bir tokat atma isteğimi bastırmak için parmaklarım avuçlarımda içinde kıvrılıyor. "Sanırım babam aşinalığı düşkünlükle karıştırıyor olabilir." Verdiği tek yanıt kendini beğenmiş bir yüz ifadesi olunca yumruklarım titriyor.

Gülümseyin. "Sanırım burada olman Rian'ın senin hakkında haklı olduğu anlamına geliyor. Astagnon'a sadakatsizlik ettiğinden hep şüphelenirdi."

Beneveto sırtarak elini bir ilmik gibi boynuna doluyor. "Suçlu."

Oh, bu çekilmez adam.

Bir kez daha düşündüm, dürtüye boyun eğdim ve avucumun düz kısmını yeni tıraş edilmiş yanağına koydum.

"Hain," diye tükürdüm.

Şaplak koridorda yankılanıyor. Parmaklarımda bir sızı hissediyorum ve elimi sallayarak onun kendini beğenmiş sırtışına kendi sırtışımınla karşılık veriyorum.

Elmacık kemiğine hafifçe vururken kaşları çatılıyor ve kırışıklıkları derinleşiyor. "Kötülüğe karşı gelmek hainlik midir? Yoksa sadece ihtiyatlı olmak mı?"

Teninin parmaklarımda bıraktığı hissi yok etmek için elimi elbisemin mücevherli korsajında gezdiriyorum. "Astagnon'dan mı bahsediyorsun? Güya çobanlığını yaptığınız krallık için şeytan çok ağır bir kelime."

Kapı aralığında öne doğru eğilirken, beyaz saçları gri gözlerine düşüyor. "*Sana* da iyilik yapmayan bir krallık." Doğruldu, saçlarını geriye doğru savurdu, sonra bir eliyle saçlarını tarayarak resmiyete geri döndü. "Ben hâlâ Astagnon'daki ruhların çobanıyım. Bu yüzden buradayım, Majesteleri. O zavallı kayıp ruhlara daha iyi bir hayat vermek için babanızla birlikte çalışıyorum."

Elbisemin dar korsajı kaburgalarımı sıkıyor. "Savaş pahasına da olsa mı?"

Beneveto cevap vermek yerine kaşlarını çattı. "Savaş konusunu açacaksan babanla konuşmalısın. Gelin, . Sizi ona götürüyüm."

Kollarımı bir kalkan gibi kavuşturup sert bir dış kabuk oluşturun ve bunun kalbimin içinde nasıl çarptığını gizlemesini umuyorum.

Yirmi iki yıl sonra gerçek babamla mı tanışacağım?

Yutkunarak, yolu göstermesi için başımı sallıyorum.

Drahallen Salonu'nda ilerlerken, istemeyerek de olsa meraklanmadan edemiyorum. Taş duvarlar on fae sembolüyle yontulmuş. Hizmetkârlar asimetrik etek uçlarına sahip ince, ışıltılı üniformalar içinde geçiyorlar. Merdiven boşluğunda Ölümsüzler Kitabı'ndaki hikâyelerin tasvir edildiği duvar halıları asılı:

Bir tanesi, Artain'in geyik kılığına girmiş Solene'i kovaladığı Gece Avı'nı gösteriyor.

Bir diğeri ise Alessantha'nın bir araya getirdiği kader arkadaşları Aria ve Aron'u gösteriyor.

Üçüncüsü ise Meriç'in Adalet Labirenti'nde dolaşan lanetli mahkûmlarını gösteriyor.

"Volkany babanın yönetimi altında kutsanmıştır." Üçüncü kata ulaştığımızda Beneveto'nun bana olan kızgınlığı yatışmış görünüyor. Üst kattaki yatak odalarına odun taşıyan genç bir hizmetçi çocuğa işaret ediyor. "Kral Rachillon büyük ve yeni bir çağ başlatıyor. Örneğin bu çocuk, Fae'lerin Üçüncü Dönüşü'ne tanıklık edecek kadar yaşayacak."

Belli belirsiz bir cevap mırıldanıyorum, gerçekten ne düşündüğümü dile getirmek istemiyorum: zavallı çocuk fae'lerin oyuncağından başka bir şey olmayacak.

Hepimiz gibi.

Gece mavisi bir elbise giymiş ve gümüş kulaklar takmış genç ve güzel bir soylu kadın, biz yanından geçerken Baş Rahibe kibarca başını sallıyor. Göğüs kemiğinin üstündeki kıvılcık kahverengi teninde tanrının öptüğü bir doğum lekesi göz kırıyor. Elini yanmayan bir muma doğru uzatıyor ve parmak uçlarında bir alev canlanıyor.

Ağır bir Kravadan aksanıyla, "İyi günler, Yüce Rahip," diyor.

Omzumun üzerinden geriye bakıp mum sırasına doğru ilerleyişini, akşam için her birini vaftiz öpücüğüyle yakışını izliyorum.

"O Kravadan mı?" Ben soruyorum.

"Drahallen Konağı'ndaki pek çok sakın ve hizmetlinin yedi krallıktan geldiğini göreceksiniz. Bu durum babanızın uyuyan fae'leri bulma çabalarından kaynaklanıyor. Onların ebedi istirahatgahlarını aramak için bol miktarda tanrı öpücüğü almış insana ihtiyacı var."

Midem sıkışıyor. "Yani kaçırıldılar ve ona hizmet etmeye zorlandılar. Astagnon'da kaybolan tanrı öpücüğü almış insanlar gibi."

Beneveto suçlama karşısında gözünü kırpmıyor. "Birçoğu buraya zorla getirildi, evet, ama çok azının anavatanlarına dönmek istediğini göreceksiniz. Dahası, çoğu kendilerine daha iyi bir yaşam fırsatı verildiği için memnun. Mum yakarken yanından geçtiğimiz şu soylu hanımefendi var ya? Leydi Caelena mı? Bir çöl savaş lordunun köle kızıydı. Kral Rachillon'un Tanrı'yı öpen araştırmacılarından oluşan filosu onu serbest bıraktı, buraya getirdi ve babanız onun Volkany'ye yaptığı katkıyı bir unvanla ödüllendirdi."

Kafamdaki şüphelere ses vermek istemeyerek dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Tati, Volkany'nin lanetli bir krallık olduğu konusunda yanıldığım konusunda beni temin etti. Vücudumdaki her içgüdü bunu kabul etmeye karşı kışkırtıyor, ama yapabilir miyim?

Kendi gözlerimle gördüğüm kanıtları inkar mı edeyim? Müreffeh köyler? Gelişen bir şehir? Fae'leri canavar değil de tanrı olarak kutlayan insanlarla dolu bir kale? O halde, kötülüklerinin Iyre'den daha büyük bir kanıtı olabilir mi?

Beneveto, demir zırhlı bir asker tarafından korunan yaldızlı bir kapının önünde durur. "Şimdilik buradan ayrılıyorum. Baban içeride bekliyor."

Benden ayrılmadan önce başıyla onaylıyor.

Benden tam bir baş boyu uzun olan askerle yüzleşirken midem küçülüyor. Sessizce kapıyı açtı.

Ayaklarım hareket etmek istemiyor gibi. Ellerim elbisemi düzeltiyor, var olmayan kırıksıklıkları açmaya çalışıyor. Babam bu kapının ardında. Charlin Darrow değil, beni manastıra kapatan sarhoş lord.

Benim gerçek babam.

Kendimi içeriye bir adım atmaya zorluyorum. Oda penceresiz ve karanlık olduğu için boyutunu kestirmek neredeyse imkânsız. İlk bakışta bir dolap ya da bir katedral olabilir.

Gözlerim karanlığa alışıyor, duvarlardaki alçak ışıkların parıltısını seçiyor. Işıklarda garip bir şey var. Mumlar gibi titreşmiyorlar.

Bir tanesine dikkatle yaklaşıyorum, ayakkabılarım taş zemine yumuşak bir şekilde basıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, ışıltı duvar apliklerine yerleştirilmiş fosforlu bitkilerden geliyor.

Gözlerim tam olarak alıştığında, kendimi her biri parlayan bitkilerle aydınlatılmış, bel yüksekliğinde mermer kaidelerden oluşan bir odada buluyorum. Uzak duvara devasa bir cam su tankı yerleştirilmiş. İçinde parlayan hayali balıklar yüzüyor, sırtlarındaki benekler imkansız renkler yayıyor.

Yalnız gibiyim, bu yüzden Iyre'nin Astagnon'dan Volkany'ye bir geçit açmak için kullandığı uzun demir iğneyi tutan ilk kaideye dikkatlice adım atıyorum. İğneyi kapıp onun yaptığı gibi havayı dürtmeden önce omzumun üzerinden şöyle bir bakıyorum ama olan tek şey yanlışlıkla parmağımı sokmak oluyor.

İç çekiyorum.

Sürpriz değil. Fae aletlerini kullanmak için Fae olmanız gerekir.

Bir sonraki kaidede demir bir zincirle kilitlenmiş deri ciltli bir kitap, diğerlerinde ise paslanmış bir at nalı, bir balıkçı ağı ve insan saçından örülmüş bir kement bulunmaktadır.

Su tankında, parlayan yüzgeçleri olan yılan balığı benzeri bir balığın dikkatini çekmek için hafifçe vuruyorum ve yavaş yavaş bir çift insan gözünün farkına varıyorum

diğer taraftan bana bakıyordu.

Çılgık atarak geriye doğru sıçradım.

Tankın uzak tarafından bir figür yavaşça yaklaşıyor, yüz hatları yılanbalığının elektrik ışıltısına bürünmüş. Kalbim, Tati'nin on parmağını kaldırması kesin bir şekilde durmuş gibi görünüyor.

Bir adam yavaş, ağır bir sis gibi odaya girer. Hava gerginleşiyor, neredeyse elle tutulur bir güç hissiyle doluyor. Sakalları ağarmış olsa da saçları hâlâ bal sarısıdır ve kafatasının dibinde kalın bir düğüm halinde geriye doğru . Bir yıldızın noktaları gibi yükselen tacının on noktası, fae sarayının sembolleriyle kazanmış. Doubletine iliştirilmiş çelik bir broş, anatomik bir kalp boyutunda ve benzerliğinde dökülmüştür.

Bu o.

Daha parlak ışığa adım attığımda, ciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş gibi oluyor. Charlin Darrow'un şişkin yüz hatlarında kendimi hiç görmedim.

Ama Kral Rachillon'un evinde?

Benim düz, ölçülü burnum onda da var. Aynı deniz mavisi gözlerim. Anladığım kadarıyla, aynı uzun saçlara da sahip.

"Kızım." Sesi, ömrünü kamp ateşlerinin etrafında geçirmiş gibi hırıltılı ve derinden geliyor. "Seni görmek için uzun zamandır bekliyordum."

Bedenim hareket etmeyi reddediyor, dudaklarım donmuş, korku ve huşu arasında sıkışıp kalmış. Kral ellerini yüzümün yanlarına koyuyor, sanki yüz hatlarımda kendini bulmaya çalışıyor.

Titreyerek nefesimi tuttum.

Başımı yavaşça aşağı eğiyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. Beni bıraktığında anatomik kalp broşuna dokunuyor ve fısıldıyor, "Tanrılar aşkına. Ona çok benziyorsun."

Boğazım kelimeler için çok kuru hissetse de, bunları zımpara dilimin üzerinde zorluyorum: "Babam -evlatlık babam- sık sık annemin özelliklerini taşıdığımı söylerdi. neye benzediğini ayrıntılı olarak hatırlayamayacak kadar küçüktüm."

Rachillon uzun sakalını sıvazlıyor. "Isabeau çok güzeldi. Ama bundan daha fazlasıydı. Sende gördüğüm bir meydan okuma vardı onda. İşte bu yüzden, her ne kadar öyle değilmiş gibi davransan da, seni Astagnon'dan aldığım için öfkeyle kaynadığımı biliyorum."

Beni Astagnon'dan daha fazlasından aldın sanırım. Beni Basten'den aldın.

Öfkemi kontrol etmek için dudaklarımı mühürlüyorum.

Tepkimi ölçerek yavaşça, "Yüzlerce Tanrı'nın öptüğü insanı kaçıran ve masum vatandaşları katleden bir krallığı, hatta ailemin krallığını bile kucaklamaya istekli değilim" diyorum. Çenemi parlayan eğrelti otlarına doğru eğiyorum, serin ışıkları tenimi yıkıyor. "Ben de oradaydım. Duren'in arenasında. Akıncılarının senin emrinle neler yaptığını gördüm. Starleon'ları da."

Charlin Darrow'a karşı çıktığım nadir durumlarda, beni günlerce ağrıyan bir tokatla düzeltti. Kral Rachillon ise meydan okumamı gözlerinde bir gurur parlamasıyla karşıladı.

"Masumların ölümünden zevk almıyorum." Bir çift yıpranmış deri eldivenin sergilendiği bir kaideye doğru adım atıyor. "Yine de savaş böyledir. Tanrılar beni kendi tanrı öpücüğümle kutsadı; bunu inkâr edemem, tıpkı sizin kafanızdaki hayvan seslerini susturamayacağınız gibi. Tanrıların dediğini yapmalıyım. Onları uyandırmamı *istiyorlar*. Bunu yapmak için, fae dinlenme yerlerini bulma yetenekleri için tanrı öpücüğü almış insanlara ihtiyacım var."

"Ve?" Mermer kaideyi aramıza yerleştiriyorum, sıradan görünen eldivenlerin üzerine doğru eğiliyorum. "Tanrılar sana teşekkür edeceğini mi düşünüyorsun? Ödüllendireceklerini mi? Tanrılar seni bir mezara koyup üzerinde dans edecekler."

Geleceğinden emin olduğum tokat için geriliyorum ama onun yerine Rachillon başını geriye atıp gülüyor. Sonunda gözlerindeki neşeyi sildiğinde, basitçe, "Tanrıların kaprisli olabileceği konusunda haklısın," diyor.

Kaprisli.

Sanki yarım santimlik boynuzlarını birbirine vuran keçi yavruları gibiler.

Deri eldivenlerden birini sanki bir mücevhermiş gibi büyük bir saygıyla eline alıyor. "Bunların ne olduğunu biliyor musun? Bunlar Ölümsüz Artain'in av eldivenleri. Bunları kim giyerse mükemmel nişan alır. Gel bakalım. Şuna bir bak."

Rachillon beni bir sonraki kaideye yönlendiriyor.

"Bu bıçağa -" elini sapında yılan oyması olan vahşi kavisli bir bıçağın üzerinde gezdiriyor, "- Yılan Bıçağı deniyor. Altın Çocuk'un Kurban Edilmesi'nde kullanılmıştı. Hikâyeyi biliyor musun?"

Başımı usulca sallıyorum. "Manastırda sadece Ölümsüz Iyre'nin bölümündeki hikâyeleri okurduk."

Parmağını yılan deseninin üzerinde gezdiriyor. "Zamandan önce bir zamanda, Ölümsüz Vale, bir çiftçiye, ödüllü çocuğunu kurban etmesi karşılığında iyilik vaat etti.

keçi sürüsünü fae'lere teslim etmiş. Açgözlü ve yarı deli olan çiftçi, bıçağı en küçük oğlunu öldürmek için kullandı ve çocuğun kanıyla dolu bir kadehi bir sunağın üzerine koydu. Vale şarap olduğunu düşünerek kadehten içmiş. Efsaneye göre, ilk kez bir insan hayatı fae'lere kurban edilmişti. Vale insan kanı içmek istememişti ama içti ve bu ona çok daha büyük güçler verdi. Hepsini uzun ömürlü fae'lerden *tanrılara* dönüştüren şey buydu."

Bir çocuğun öldürülmesinden, akşam yemeği menüsünü tarif eder gibi rahatça bahsediyor.

Iyre'nin dudaklarındaki kanı düşündükçe damarlarımda buz dolaşıyor.

Kanımız onların güçlerini besliyor.

Beni, camın içinde donmuş mistik koyu mavi baloncuklarla dönen narin bir vazanın bulunduğu bir sonraki kaideye götürüyor.

"Bu fae eserlerini yaklaşık kırk yıl boyunca büyük masraflarla topladım," diye açıklıyor. "Bunu bir gemi enkazından çıkarırken bir dalgıç öldü. Bu Ölümsüz Thracia'nın gece yarısı vazosu. Efsaneye göre, İlk Dönüş sırasında Ölümsüz Samaur'un düğün hediyesi olduğu için onun en değerli varlığı. Bir buzulun altındaki kumu ısıtmak için güneşi çağırdı ve ona alışılmadık rengini verdi. Güneş ışığı olmasa bile herhangi bir çiçeği sonsuza dek canlı tutabilir."

Sırtımdaki eli beni bir sonraki kaideye doğru yönlendiriyor, ama bir elim elbisemin dar korsajına bastırarak onun elinden kurtuluyorum.

"Eğer yönetiminiz bu kadar adil ve krallığınız bu kadar büyükse, annem neden kaçtı?"

Mavi gözleri, yılanbalıkları cam muhafazalarında dönüp durdukça değişen alçak, yanardöner ışıktaki parlıyor. Sonunda orta yere bakıyor ve iç çekiyor.

"Isabeau bir oyuncuydu, bunu biliyor muydun?"

Bu beklenmedik gerçeğin dünyamı ne kadar sarstığını saklayamam. Gerçek şu ki, annemi ne kadar sevsem de onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. On yıl boyunca geçmişini bir sır olarak sakladı. Geceleri ondan bana küçük bir kız olduğu zamanları anlatmasını istediğimde, fantastik masallar uydurur ve ben kıkırdayarak uyuyana kadar beni gıdıklardı.

Rachillon tepkime gülümsüyor, ilgimi çektiğini biliyor. "Isabeau'nun vaftiz öpücüğü kendisini ve çevresindeki nesneleri sahip olmak. Tahmin edebileceğiniz gibi, bir aktris için mükemmel bir hediye idi. Yüzünü her role uyacak şekilde değiştirebiliyordu. Ama yeteneği görünüşünün ötesine uzanıyordu. Sahnede bir harikaydı. Sözleri, gözleri - tek bir ifadeyle tüm dünyaları aktarabilirdi."

Kısık sesindeki yumuşaklığa bakılırsa, onu sevdiğine neredeyse inanabilirim. Onu.

"Onu ilk kez The Night Hunt'ın bir prodüksiyonunda gördüm," diye devam ediyor. "O Ölümsüz Solene'i oynuyordu. Sahneyi bırakıp bana hizmet etmeyi kabul edene kadar aylarca ona kur yaptım. Bir cariye, evet. Halktan biriyle evlenemezdim. Yine de gece gündüz beraberdik, her zaman eşittik. Ama sonra-" Zor bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "-hamile kaldı. Çok sevindim. Evli olmamamıza rağmen, birlikteliğimizden doğacak bir çocuktan başka bir şey istemiyordum. Tanrının öptüğü bir kahin senin dişi olacağını öngördü ve yine tanrının öptüğü... üç gün sonra Isabeau öldü."

Uzuvlarım bu bilgiyle sarsıldı. Hayatım boyunca, annemin geçmişini bilmek için bir kralın fidyesini ödeyebilirdim ve şimdi bana özgürce veriliyor.

Ve yine de, açgözlülükle, daha fazlası için salyalarım akıyor.

"Neden?" Bastırıyorum. "Madem bu kadar aşıktınız, neden kaçtı?"

Rachillon akvaryuma dönüp parmaklarını yüzeyde gezdirerek balıkların hareketlerini izliyor. "Isabeau yaklaşan savaştan korkuyordu. Bir yıl ya da otuz yıl içinde yaklaştığını hissedebiliyordu. Seni ondan saklamak istedi." Başını eğiyor, böylece yılanbalığının değişen ışığında parlayan profilini görebiliyorum. "Saklanman gerektiğini düşünmedim. Ruhumun derinliklerinde, savaşın sonucunun anahtarı olacağını biliyordum. Ve bu yüzden kaçtı. Senin bir devrimcinin hayatını yaşamamı istemedi. Sadece mutlu olmanı istedi."

Mutluyum. Bu kelime beni kaburgalarımın şişiyor.

Peri masalı gibi hissettiriyor. Bir fantezi. Belki annem ölmemiş olsaydı, Brencote'ta mutlu olma şansım olurdu. Ondan dikiş dikmeyi ve dans etmeyi öğrenir, çocuksu tatlı bir küçük lordla evlenir, kendi çocuklarıma sahip olurum. Ama o öldü. Peki ya sonrasında olanlar?

Pek mutlu sayılmam.

Bu bilgiyi içime sindirmek için zaman ayırıyorum, onu içimde derinlere saklıyorum, bu fae eser odasından daha değerli bir yere kilitliyorum.

Annem beni severdi. Beni korumak istedi.

Bir ömür boyu tahmin yürüttükten sonra, bu bilgi susuzluktan ölmek üzere olan bir kız için su gibidir.

Rachillon sessizliğin uzamasına izin veriyor ve bunun için minnettarım. Aceleyle getirilmemesi gereken bir zaman varsa, o da şimdi.

Sonunda kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Bir soru daha. Ormanda korumasız bir haldeyken tam olarak nerede nasıl bildin?"

Lord Berolt'un cenazesinde, Ölümsüz Iyre'nin beni yakalaması için mi?"

Kendi kendine gülüyor ama içinde neşe yok, sadece hüznün var. Yazık. Çünkü Ben. "Bana tam yeri ve zamanı söylendi." "Ne?"

Ağzımdan kaçırdım. "Kim tarafından?"

Yüzen yılan balıklarına dönüyor, ışık benimkine çok benzeyen yüz hatlarımın üzerinde parıldıyor. "Bilmiyor musun?"

Fae eser odası kendi ekseninde dönüyor ve ben dengemi kaybetmeden önce mermer kaideyi kavıyorum.

Gözlerimi kapatırken boğazımda mide bulantısı dalgası yuvarlanıyor ve yeryüzünde yürümüş olan her tanrıya bunun düşündüğüm isim olmaması için dua ediyorum.

Ellerim titriyor, Drahallen Salonu'ndaki her örümceğin uyarı uğultusunu duyuyorum.

"SSSSsssss, tck-tck-tck, sssSsssss, TCK-TCK-tck..."

Acımı hissediyorlar. Hafifletmeye çalışıyorlar. Ruhumdaki dayanılmaz feryadı dindirmeyi umuyorlar.

Ancak tek bir şey beni Volk düşmanına ihanet eden kişinin kimliğini öğrenmek konusunda daha iyi hissetmemi sağlayacaktır.

...onların tanrıları, lanet olası ölüm.

Rachillon sessizce, "Seni satan adam Rian Valvere'di," dedi.

BÖLÜM II

QASTEN

TEski Koros'taki ilk birkaç gün bavulları boşaltma, taç giyme töreni planlaması ve Duren'in arenasıyla boy ölçüşen lanet olası bir kalede kaybolmakla geçti.

Sadece benim yatak odam bile Rian'ın Sorsha Hall'daki geniş odasından daha büyük. Kim dört kişinin yatabileceği bir yatağa ve iki şömineye ihtiyaç duyar ki? Üstelik odam hapşırmama neden olan şakayıklarla dolu. Onları hemen gördüğüm ilk hizmetçiye veriyorum ve annesine götürmesini söylüyorum.

Eski Birinci Kılıç her kimse, umarım kendisine bahşedilen lükslerin kıymetini biliyordur. Çünkü ben kesinlikle takdir etmiyorum.

Bana bir kamp ateşi ve yatak için yosun verin.

Evet, sürpriz değil ama Eski Koros'taki resmiyetten en az beklediğim kadar nefret ettiğimi öğrenmek beni dehşete düşürdü. Bu piçler gerçekten de kralın Birinci Kılıcı'nın *her gün* saçını taramasını bekliyorlar.

Yine de, günler ne kadar acı verici olsa da, geceler işkence gibidir.

Yarı uyku içeri sızar sızmaz, Sabine rüyalarımın geri dönüyor. Cesaret Çanı'nın gece için son çanı ile şafak için ilk çanı arasında, vücutlarımızın bağlanabileceği her türlü olası yoldan oluşan lanet olası bir alem. Ağız ağıza, dudaklarım onun mükemmel göğüslerinde, kalçalarımız birlikte kıvrılıyor. Rüyalarımın gülümsüyor, kahkahalar atıyor ve saatlerce sincaplar hakkında konuşuyor ve ben hiç kimsenin sözlerine bu kadar takılmamıştım. O neyi önemsiyorsa, ben de onu önemsiyorum. Onun tutkusu bulaşıcı.

Sonra, o lanet olası Valor Bell beni sarsarak uyandırıyor ve ben rüyanın ayrıntılarını yazmak için kaleme koşmadan, çoktan gitmiş oluyor.

"Lord Basten." Kapım keskin bir sesle çalındı. "Yükselen Kral Rian sizi çağırıyor."

"Ona mahmuzlarının üzerine oturmasını söyle!" İnledim.

Zırhımın altında çok sert duran ipek tunikle boğuşuyor, beni Birinci Kılıç olarak işaretleyen gümüş kılıç broşunu takıyor ve Rian'ın odasına giderken kaybolmamaya çalışıyorum.

Bir hizmetçi beni Rian'ın özel bahçesine inen bir balkona yönlendirirken İlk Kılıç iğnesi göğsüme saplanıyor ve onu bir gül ağacına kaşlarını çatmış halde buluyorum.

"Joruun gülleri severdi, ya da bana öyle söylendi," diyor ben yaklaşırken. Parmaklarının arasında gezdirmek için kadifemsi kırmızı bir çiçeği koparıyor. "Açıkçası, kokusunu iğrenç buluyorum. Sonunda hepsini biçtirip yerlerine zakkum dikeceğim. Daha hoş bir koku. Bonus olarak, zehirlidirler."

Rian'ın dairesine adımımı attığımdan beri güllerin baskın kokusundan kaşınan burnumu ovuşturuyorum. "Ben her zaman menekşelere düşkün olmuşumdur."

Rian donup kalıyor, sonra yavaşça omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Ne?" Kirli sakallarımda kahve izi var mı diye çenemi silerek soruyorum.

"Menekşeler. Küçük menekşe. Eskiden böyle derdiniz..." Üzerinden bir bulut geçiyor yüzünü. "Boş ver."

Elim sol ön koluma gidiyor ve bilek korumasını sıkıyor.

Dairesel su bahçeleriyle kaplı bir patikada onunla birlikte yürümemi işaret ediyor. Efsaneye göre, bu havuzlar bir zamanlar Ölümsüz Meric'in fae ve insanların sefahat alemlerine ev sahipliği yaptığı doğal kaynaklardı - ama şimdi sadece zambak yastıkları barındırıyorlar.

"Seni bu geceki taç giyme töreninde istiyorum," diyor.

Neredeyse bir kaldırım taşına takılarak başlıyorum. "Taç giyme töreninin kral ile tacı taşıyan rahip arasında özel bir mesele olması gelenektir."

"Siktir et geleneği." Parmaklarını çenesinde gezdiriyor ama bu alışkanlık gerginliğini azaltmışa benzemiyor. "Seni ve kılıcını orada istiyorum. Bu lanet insanları henüz tanımıyorum. Ve sen yanımda olmadan kimsenin boynuma yaklaşmasına izin vermem."

Başımı eğiyorum. "Elbette, Majesteleri."

Ölümsüz Meric'in bir zamanlar suçlulara işkence etmek için kullandığı labirent duvarların arasında dolaşıyoruz. Ölümsüzler Kitabı'na göre, eğer

Hapishaneler doluysa ya da o gün kendini özellikle zalim hissediyorsa, mahkûm edilmiş bir günahkârı içindeki ölümcül fae canavarlarıyla yüzleşmesi için labirente atardı. Normal bir gözün fark edemeyeceği kadar aşınmış tırnak izleri hâlâ taşların üzerinde duruyor.

"Majesteleri." Maximan ağır botlarının altında çakıl taşları çıtırdarak bahçedeki yürüyüş yolunda ilerliyor. Miğferinin altında yüzü her zamankinden daha da asık.

Rian'a rulo haline getirilmiş bir parşömen uzatmadan önce diz çöker. "Kuzey ordusu generalimizden bir mektup geldi. Iyre'nin ayaklandığı ve Volkany ile işbirliği yaptığı haberi sınır kasabalarına yayılmış. Köylüler protesto için onun saman büstlerini yakmışlar ve karşılığında Volkany bir sürü yıldız tilkisi göndererek bela yağdırmış. Kayıpların şimdiden düzinelerce olduğunu söylüyorlar." Miğferini çıkarıyor ve terden sıvanmış alnını siliyor. "Misilleme olarak, Astagnonian köylüleri Volkish halkına saldırmak için sınır duvarını yıkmaya çalışıyorlar."

Rian mektubu avucunun içinde buruşturacak kadar sert bir şekilde kapıyor. "Bu duvar beş yüz yıldır ayakta. Halatlar ve makaralar bir tuğlayı bile yerinden oynatamaz."

Lanet Birinci Kılıç iğnesi yine göğüs kafesine saplanıyor. Dikkat çekmeden yerinden çıkarmaya çalışarak yer değiştiriyorum ve Maximan bana onaylamayan bir kaş çatıyor.

Rian mektubu buruşturur. "Generale sınır köylerine iki tabur göndermesini söyle. Okçular ve piyadelerden birer tane. Süvariler beklemede kalsın. Eğer bu savaşın başlangıcıysa, o zaman askerlerimiz savaşmalı, çiftçiler ve ormancılar değil."

Emri beni solar pleksusuma vurulmuş bir darbe gibi çarpıyor ve rüzgârı içimden söküp atıyor. Sertçe yutkunuyorum, boğazım zımpara kağıdı kadar kuru ve kendimi nefes almaya zorluyorum. *Savaş mı? Şimdiden mi?* Bu kelime zihnimde yankılanıyor, önümüzdeki karanlık zamanların habercisi olan acımasız bir vuruş.

Maximan net bir şekilde başını sallar. "Evet, Majesteleri."

Gözden kaybolduktan sonra ayak sesleri çakılların üzerinde çıtırdıyor.

Rian derin bir nefes alıyor ve kararan bulutların arasında bir noktaya bakıyor. Gökyüzünün ağırlığı üzerine çökmüş gibi görünüyor, ilk birkaç yağmur damlası yanağına sıcıyor.

"Lanet olsun, belki de sen olmalıydın Kurt. Bu krallık tahtta iyi bir adamı hak ediyor. Ve ben iyi bir adam değilim." Yağmuru siliyor.

Bu nadir kırılmalı parıltısı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Suçluluk duygusu Rian Valvere'in bildiği ilk -hatta yirminci- duygu değildir.

"Sence ben daha iyi miyim?" Havlıyorum. "Günah Sokakları'nda yaptığımız sefahati hatırlamıyor olmalısın."

Düz bir şekilde gülüyor ve güllere geri dönüyor.

Kendi babasının cinayetini planlayan bir adama soru sormaktan daha iyisini biliyorum. Karşımda duran müstakbel kraldan daha fazla kendine güvenen bir ruhun yaşadığından emin değilim ve onu bu kadar suçlu hissettiren şeyin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Taç giyme töreni kutsanmış bir şekilde kısadır. Rian'ın alnına kutsal yağ sürülür, rahip bir dua eder ve Rian kutsal yemini okur.

Bum.

Taç mı? Kafada. Boğaz? Sağlam.

Kutlama ziyafeti ise bambaşka bir hikaye. Taç giyme töreninin kendisi küçük ve kutsalsa, ziyafet bundan farklı bir şey değildir.

Hekkelveld Şatosu'nun Büyük Salonu kızarmış tavus kuşları, ot yağı sürülmüş etli geyik eti ve taze meyvelerle dolu turtalarla dolu masalarla doludur. İpekler ve kadifeler içindeki soylular birbirleriyle kaynaşıyor ve bazıları dans pistine başladı bile. Bu, Sorsha Hall'un yumruk yumruğa kavgaların sıkça görüldüğü balolarından daha ölçülü bir zenginlik biçimi. Buradaki moda, kalaylı küpe ya da asimetrik etek çizgisi ile fae esintili değil.

Midem gurulduyor. Bu kadar çok kokunun duyularıma saldırması en son ne zaman yemek yediğimi merak etmeme neden oluyor. Yine de, Rian'ın sağındaki yerimi almak için baş masaya doğru ilerlerken midem isyan ediyor.

Tabağımda kızarmış bir tavus kuşu, portakal sosuna batırılmış iri bir parça cevizli ekmek ve mum ışığını yansıtan neredeyse taşmış bir kadeh şarap duruyor.

Tek düşünebildiğim: *Bugün bir ordu sınıra yürüyor. Köylüler vebadan öldü. Ve biz tavus kuşu yiyoruz.*

Rian, kuzgun tüyüne benzetilmiş çelik tacı içinde ihtişamlı görünerek masanın başında otururken gülümsüyor.

Altı saat önce savaş emri verdi. Şimdi gülüyor mu?

Ölüm cezası verdikten sonra yapabileceğim son şey gülümsemekti. Ama ekmeğimi yerken içimi kemiren bir suçluluk duygusu bırakmıyor. Bazıları

Anlamsız bir yanım neredeyse o lanet tahtı *istiyor*, sırf Astagnon hak ettiği huysuz, çatık kaşlı krala kavuşsun diye.

Edep mi? Hayır, o konuda başarısız olurum.

Ama saf strateji? Ben olsam dalar giderdim.

Suri Hanım solumda oturuyor, o kadar küçük, kuş gibi ısırıklar alıyor ki bitirene kadar gece yarısı olacak. Kendan onun karşısında oturuyor ve aldığı her yudumdan sonra su bardağını yeniden dolduruyor. Kravada'daki son diplomatik görevini anlatırken geniş el hareketleri yapıyor.

Masanın geri kalanı uzak Valvere kuzenleri, birbirinden ayıramadığım beyaz saçlı konsey üyeleri ve isimlerini eninde sonunda öğrenmem gereken soylularla dolu.

Kendan bir generalle konuşmak için ayağa kalktığında Suri bana "*Birilerinin* iyi vakit geçirmesine sevindim," diye fısıldıyor. Elindeki tereyağı dans pistini işaret ediyor.

Folke ve Ferra da çiftler arasında yer alıyor, ancak zarif Koroslu çiftlerin aksine, hareketleri kibar bir kısıtlamayı yansıtmıyor.

Folke bir eliyle Ferra'nın tüylerle süslü elbisesinin altındaki kalçasını sıkıca kavramış, onu kalçalarına o kadar yakın tutuyor ki dokuz ay sonra bir bebeğin şerefine kadeh kaldıracığımızı düşünüyorum. Ferra'nın uzun saçları taç giyme töreninin şerefine altın rengine boyanmış ve gevşek dalgalar halinde sırtından aşağı cesurca dökülüyor. Hoppa yüzleri kırmızı yanaklı, gözleri cam gibi, birbirlerini yakalarken ayakları tökezliyor.

"Görünüşe göre şarabı erken içmişler," diye gözlemliyorum. "Ve sık sık."

Suri bir kahkaha atıyor. "Barıştıklarına sevindim. Bu ikisiyle bahar gibi, değil mi? Gece bir fırtına, öğleden sonra güneşli bir gökyüzü. Ertesi gün yine aynı şey." İç çekiyor, çatalını havada narin bir vals yaparak döndürüyor. "Gerçek bir aşkın eşleştiğini görmek yüreklendirici."

"Eşleşmeden bahsetmişken," diye araya giriyor Leydi Eleonora masanın diğer tarafından. "Artık taç giydiğine göre, Rian, bir kraliçe bulmanın zamanı geldi."

Rian büyükannesine alaycı ve hoşgörülü bir yarım sırıtişla şarabını yudumluyor. "Büyük torun için çok mu heveslisin?"

"Bir varis yetiştirmek her kralın görevidir." Leydi Eleonora şarap lekeli dudaklarını kaşdı ve içimden bir ses onun şarap içmeye Ferra ve Folke'den bile önce başladığını söylüyor.

Kahretsin, muhtemelen şafakta.

"Krallığın devamını sağlamak için," diye devam ediyor. "Joruun varis bırakmadan öldüğünde yaşanan kaosa bir bakın. Baş Rahip

o tacı giymek için bir tanrının fısıltısı içinde."

"Mmm," diye gözlemliyor Rian şarap kadehini döndürerek. "Lafi açılmışken, sevgili Baş Rahibimiz Beneveto'nun bu gece aramızda olmadığını fark etmeden edemedim."

Suri elindeki suyu bırakıp sesini yükseltiyor: "Önceki Kale Muhafızı bana Baş Rahibin rahatsız olduğunu söyledi. Ölümsüz Iyre Manastırı'ndan Başrahibe White, onun adına Kızıl Kilise'yi temsil etmek üzere burada bulunuyor."

Dikkatim, iki masa ötede, hepsi de sert kırmızı cüppeler giymiş küçük bir rahibe topluluğuyla oturan asık suratlı bir kadına kayıyor. Başrahibe çengelli burnundan aşağı bir şahin gibi bakıyor, gözleri bir dua çubuğu kadar soğuk ve sert.

Onu gördüğüm anda kaslarım bir yay kirişi gibi geriliyor. İçgüdüsel bir tiksinti dalgası içimde dalgalanıyor, nedenini bulamasam da tenimi karıncalandırıyor.

"O yaşlı cadı mı?" Rian bardağını yere çarptı ve tabağının üzerine eğildi, kara gözlerinden zehir fışkırıyordu. "Leydi Sabine'e yaptıklarından sonra bana yüzünü gösterdiğine göre Ölümsüz Vale'nin cesaretine sahip olmalı."

İsmi duyunca irkildim. Çenem dilimi ısırarak kadar sıkılıyor, kanın metalik tadı duyularımı bastırıyor. Boğazımda yükselen paniği gizlemek için bir elimi yüzüme sürüyorum.

O yaşlı kadın Sabine'e zarar mı verdi? Rian'ın söylediği bu mu?

Sabine Darrow'un gözlerinin rengini size söyleyemesem de, bu sabah onun adını inleyerek uyandım.

Benim için bir şey ifade ediyor, anlam bir şey. Takıntıya dönüşen bir şey.

Leydi Eleonora tersler, "O kızın adını ağzına alma. Sen artık bir kralısın, Rian. Eski nişanlın bir hain. Matron White'ın onu akbabalar temizlesin diye bağlamış olması önemli değil. O seni ilgilendirmez."

Birkaç gergin an boyunca hepsi tavus kuşlarını seçiyor ve arpçının solosuyla ilgileniyormuş gibi yapıyorlar. Bu süreyi Büyük Salon'da dolaşan dedikodulara kulak kabartmak için kullanıyorum.

Masanın sonunda, ordu generalleri o öğleden sonra gönderdikleri birliklerin hareketlerini tartışıyor. Bir sonraki masada bir kont ve karısı, Baş Rahip Beneveto'nun yokluğunun gerçek nedeni hakkında spekülasyon yapıyor.

"Haftalardır Eski Koros'ta görülmediğini duydum," diye fısıldıyor kontes. "Hâlâ Rian'a karşı planlar yaptığını söylüyorlar."

"Saçmalık. Gerçek o kadar da karmaşık değil. Taç neredeyse onundu," diyor kont, "ve rakibinin onu taktığını görmeye dayanamadı."

"Leydi Suri." Rian tavus kuşuna sertçe vurarak, "Astagnon'un daha büyük endişeleri olsa da, büyükannem haklı. Bir varis üretmek için yakında bir kraliçeye ihtiyacım olacak. Şato Muhafızı olarak bana bir eş bulmak sana düşüyor. Benim için krallığın en iyi kadınlarını bulmanı istiyorum. Bir geçit töreni düzenleyin, diyelim."

Suri'nin gözleri öfkeyle *parlıyor* ve "Kadınların geçit töreni mi?" diye soruyor.

Rian tavuskuşu lokmasını ağzına atıp mırıldanıyor: "Basitlik olsun diye. Niteliklerini karşılaştırmak için hepsini bir arada görmek isterim."

Suri'nin kara yanakları alev alev yanıyor. "Sabine'in Astagnon'un yarısında çıplak bir şekilde geçit töreni yapması emrini verdiğinde benim de orada olduğumu unutuyorsun. Saçlarını vücudunu örtecek şekilde düzenleyen bendim. Onu avluda titrerken, cesur olmaya çalışırken gördüm. Herhangi bir kadını senin gibi bir adamla bir ömür geçirmesi için gönüllü olarak cesaretlendireceğimi mi sanıyorsun?"

Masa o kadar sessizleşiyor ki mumların alevlerinin yumuşak vınlamasını duyabiliyorum.

Leydi Runa bu skandal yorum karşısında neredeyse salyalarını akıtarak eğiliyor. Kendan sandalyesinde kıpırdanıyor, ellerini serbest bırakmak için gümüş takımlarını dikkatle bırakırken kaşları birbirine çarpıyor.

Hava o kadar gergin ki iğneyle delebilirim.

Rian dirseğine rahatça yaslanıp çenesini sıvazlarken uzun kirpiklerinin altından dikkatle ona bakıyor. "Bir kralla konuştuğunuzun farkında mısınız, Leydi Suri?"

Elleri masanın kenarında sıkışıyor. Dilini ısırarak dikkatlice, "Sizin için bir kadın *geçidi* düzenlemeyeceğim Majesteleri," dedi.

Leydi Runa, dikkati onlar arasında gidip gelirken ağzına bir üzüm atıyor.

Rian ağır meşe sandalyesinde arkasına yaslanmış, çelik tacı mum ışığında parlarken Suri'yi yeni keşfettiği bir ilgiyle değerlendiriyor. Gözlerinin ardında dans eden haylazlığı görmek için vaftiz öpücüğüme ihtiyacım yok.

Bunu seviyor, onun nefretini seviyor.

Ayağa kalkıyor ve yavaşça Suri'nin sandalyesine doğru yürüyor, sonra sandalyenin arkalığını kavıyor ve kulağına mırıldanmak için eğiliyor, "Pekâlâ. Eğer bana uygun bir gelin bulamazsan, o zaman sanırım *seninle* evlenmek zorunda kalacağım."

Suri iki büklüm oluyor ve bez peçetesine öksürüyor. "Majesteleri, kesinlikle şaka yapıyorsunuz!" diyebilmek için bir an kendine gelmesi gerekiyor.

Rian uzun bir şarap içmek için yerine dönerken bir omzunu silkiyor. "Aslında oldukça ciddiym. Gençsin. Sağlıklıydın. Asil bir geliyorsun. Sanırım bu tüm şartları karşılıyor. Bana muazzam miktarda zaman kazandıracağından bahsetmiyorum bile." Gözleri karanlık, zalim bir zafer edasıyla kıza dikiliyor. "Elbette, yüzüğümü takmak istemezseniz, gelecek hafta en iyi adayları sunmanızı bekleyeceğim."

Kadehini ona doğru kaldırdıktan sonra generallerle konuşmak üzere oradan ayrılır.

Suri öfkeden öyle bir titriyor ki tırnaklarının tıkırdadığını duyabiliyorum. "O gerçekten psikopat." diye mırıldanıyor.

Ellerimi tabağımın iki yanına koyarak mırıldanıyorum: "Yapabileceğiniz en kötü şeyi yaptınız Leydi Suri. Rian'ın dikkatini çektiniz."

"Ona *hakaret ettim!*" diye tıslıyor.

"Sorun da bu zaten." Saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Rian şimdiye kadar sadece nefreti tanıdı. Babası korkunç şeyler yaptı, hayal bile edemeyeceğin şeyler. Kardeşleri onu terk etti. Büyükannesi, Leydi Eleonora'nın gazabını biliyorsun. Peki ya senin de onu küçümsediğin gerçeği? Sadece tanıdık geldiği için *hoşuna* gidiyor. Valvere ailesinde sevgi ve nefret birbirine karışmıştır. Sen ondan ne kadar nefret edersen, o da sana işkence etmekten o kadar zevk alacaktır."

Boğazındaki titremeyi gidermek için narin bir elini yakasına bastırıyor. Hakkını yemeyelim, bu haberi yüzünü buruşturmak yerine düşünceli bir baş eğmeyle cesurca karşılıyor.

"Bu Sabine'e karşı hisleri için ne anlama geliyor?" diye sorar.

İsmi duyunca tekrar sarsıldım. Taşaklarımdaki sıcak mum beni bu kadar zevk ve acıyla kıvrandıramazdı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu hiç sevdi mi?" Suri usulca soruyor, bir generalin kulağına alçak sesle fısıldarken gözleri kalabalığın içinde Rian'ı arıyor. "Yoksa bu bir karışıklık mıydı-aşk ve nefret?"

Duraksıyorum, cevap vermenin eşiğindeyim, ama düşüncelerim bomboş. Gerçek şu ki, Rian'ın Sabine hakkında ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu çevreleyen tüm anılar gibi, bu da bir boşluk.

Koridorun karşısında, Rian bana işaret ediyor.

"Affedersiniz, Leydi Suri." Sandalyemi geri itiyorum.

Rian beni Büyük Salon'un sessiz bir köşesine götürüyor ve alçak sesle, "Birinin Kendan'ı gölgelemesi gerekiyor," diyor.

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. "Kardeşin mi?"

"Yanlış türden insanlarla görüştüğüne dair kıpırdanmalar var."

Tüylerim diken diken oldu, çünkü hainlerin kokusunu almakta genellikle çok iyiyimdir. Ve Rian'ın ağabeyinden en ufak bir şüphe kokusu bile almadım.

Kibir mi? Oh, evet. Ama aldatma

değil. Başımı salladım. "Ben yaparım."

Rian bir elini omzuma koyup başını sallıyor. "Hayır Kurt, sen artık bunu aştın. Sen Birinci Kılıç'sın. Onun yerine Folke'u gönder."

Folke?

Söz konusu adamın dans pistinde sarhoş bir şekilde sallandığını görüyorum, yüzü Ferra'nın geniş göğsüne gömülmüş, izleyen zarif Koroslu hanımları çok rahatsız ediyor.

Folke'un çabuk ayılabildiğini bilecek kadar uzun süredir arkadaşız. Rian'ın tek bir sözüyle, bir saat içinde şehirdeki en iyi casus olarak gölgelerde dolaşmaya başladı.

Ama onu Ferra'nın saçının bir telini sevgiyle arkaya atarken görmek lanet olası katılaşmış kalbime bir şeyler yapıyor.

Bir an için birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum neredeyse-

Bu düşünceler çok uzağa gitmeden önce kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum,

ziyafet salonunun cam pencerelerinin ötesindeki karanlık şehre bakarken, İlk Kılıç iğnesi bir kez daha göğsüme saplanırken yer değiştiriyorum.

"Ben yaparım," diye tekrarlıyorum ve sonra ekliyorum, "Ellerimi kirletmeyi özledim."

BÖLÜM II

\$ABINE

"**T** lanet olası piç!"

Drahallen Salonu'ndan bir kasırganın tüm gücüyle fırlıyorum, gözlerimin kenarından öfkeli yaşlar sızıyor, dünya dönüyor. Baş döndürücü bir bulanıklık içinde, aşağı ile yukarı arasındaki farkı anlamamı engelliyor.

Gökyüzünde iğne ucu kadar yıldızlar, Rian Valvere'in evinin her yüzeyinden damlayan mücevherler gibi parıldıyor. Uzun otlar ayakkabılarımın etrafına dolanıyor, onları ipeksi örümcek ağları ve gece yarısı çiysiyle kaplıyor. Havada dumanlı, bitkisel bir koku var. Kendimi ferforje bir bahçe bankının arkasında yakalıyorum, çılgık atan ciğerlerimi havayla doldurmaya çalışmak için iki büklüm oluyorum.

Seni satan adam Rian Valvere'di.

Korseme ciğerlerimi nefes alamayacak kadar sıkıyor. Obsidyen mücevherleri güzel olabilir ama kısıtlayıcı olmanın ötesinde. Sonunda gevşeyene kadar korseyi bir arada tutan kıpkırmızı kurdeleleri çekiştiriyorum.

Göğüslerimin üst kısımları serbest kaldı. Destek almak için banka tutunarak titrek nefesler alıyorum.

"Ekselansları? İyi misiniz?"

Karmakarışık saçlarımın ve gözyaşlarımdan ıslanmış yüzümün farkında olarak başımı kaldırdığımda Yüzbaşı Tatarin'i koyu kahverengi gözlerinde endişeyle kapıdan çıkarken buluyorum. Dengeleyici bir elini bana doğru uzatıyor ama ben hemen doğruluyorum, kırıksıklıkları düzeltmek için elbisemi çekiştiriyorum.

"Oh. Tati. Sensin."

Gözleri kocaman oldu. "Majesteleri, ağlıyorsunuz! Ne oldu? Şifacı çağırayım mı?"

"Hayır!" Bir elimi gevşemiş korseye bastırıyorum. "Lütfen, yapma. Sadece ihtiyacım var. Sadece ihtiyacım var... Oh, lanet olsun! Rian Valvere'in *boğazına* bir ilmik geçirmeliyim!"

Tati tereddüt ediyor, kaleye doğru bakıyor. Ama muhafızları yerine boynundaki bordo atkıyı çözüyor ve ellerime tutuşturuyor.

Gözlerimi kurulamak için eşarbı kullanırken titrek bir teşekkürle başımı sallıyorum.

Tati sempati ile bakar. "Rian Valvere, ha? Sanırım o adamı neden boğazlamak istediğini tahmin edebiliyorum."

Şaşkınlıktan neredeyse eşarbını düşürecektim. "Öyle mi?"

Boğazını temizliyor. "Umarım bunu bana karşı kullanmazsınız Majesteleri ama birkaç hafta önce Rian Valvere ile sınırda buluşup anlaşmayı yapan bendim."

Normal şartlar altında, böyle bir bilgi beni ayağa fırlatır ve cevaplar talep etmemi sağlardı. Ama kalbim çoktan düğümlenmişken, sadece gözlerimi kısıyorum.

"Bana her şeyi anlat."

Tati sesini alçak tutuyor. "Kral Joruun'un vefatından sonra Astagnon'un tahtında bir müttefikimiz olsun diye Baş Rahip Beneveto'yu göreve getirmiştik. Beneveto bir yıldan uzun bir süredir gizli bir ajan olarak bizimle çalışıyordu. Baban ondan ne isterse Kızıl Rahiplerine ve Kızıl Rahibelerine yaptırırdı. Ama sonra, Rian Valvere cazip bir teklifle bir haberci gönderdi. Eğer Kral Rachillon, Beneveto yerine onun tahta geçmesine yardım ederse, senin yerini bildirecekti. Baban Beneveto'ya iddiasını geri çekmesini emretti."

Parmaklarım bahçe bankının etrafında sertçe kıvrılıyor. "Rian'ın beni kendi tarzında sevdiğini düşünmüştüm." Drahallen Salonu'nun pencerelerindeki yumuşak, parıldayan ışıklara bakıyorum. "Sanırım, belki de bunca zamandır düşmanımın kim olduğu konusunda yanılmışımdır."

Tati yumuşak bir elini omzuma koyuyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Şimdi Rian'ın beni Basten'a neden bu kadar az itirazla teslim ettiği anlaşılıyor. Taht için beni zaten bir kez takas etmişti. Bunu tekrar yapmak onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. O Yalancıların Efendisi. Daha iyi bilmeliydim."

Gözyaşlarımı uzak tutmak için burnumu sıkıyorum. Yine de bir damla gözyaşı yanağımdan yuvarlanıp göğsümün üstüne sığıyor. Onu siliyorum ve göğüslerimin neredeyse dışarı taşıdığını fark ediyorum. "Tanrım. Elbisem. Berbat görünüyorum, değil mi?"

"Bu büyük bir endişe değil, Majesteleri. Burada, Volkany'de formaliteler umurumuzda değil. Gördünüz mü?"

Kendi bol kesim erkek pantolonunu ve büyük boy gömleğini işaret ediyor. Onu ilk kez zırhının dışında görüyorum.

Burnumu çektim. "Kadın askerlerin erkek kıyafeti giymesine izin mi veriliyor?"

"Görevde olmadığımız zamanlarda istediğimizi giyebiliriz. İçki içebilir, küfredebilir ve Kötü Ot içebiliriz."

"Wicked Weed?" Kulaklarım dikildi. Bu zararlı maddenin sadece Astagnon'un Günah Sokaklarında fısıldandığını duymuştum.

"Hiç denemediniz mi, Majesteleri?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Hayır, ben bir manastırda büyüdüm."

Tati'nin gözleri muzipçe parlıyor ve eşarbının ucundan tutarak beni duvarlarla çevrili bir bahçeye doğru çekiyor. "Burada bir deyiş vardır: 'Otu içinize çekin, dertlerinizi dışarı atın. Gel bir fırt dene. Rian Valvere hakkındaki her şeyi unutmaya yardımcı olacaktır.'"

Tereddüt ediyorum.

Dertlerimi dışarı mı atayım? Evet, *lütfen*.

Onu duvarlarla çevrili bahçeye kadar takip ettiğimde havayı kaplayan bitkisel, dumanlı koku güçleniyor. Yumuşak seslerin yükselip alçalması kulağıma çarpıyor, kahkahalarla bölünüyor. Dalları yeri süpüren devasa bir baldıran ağacının etrafında yeşilimsi bir duman sisi asılı duruyor. Baldıran dallarının arasından rahat, samimi bir fener ışıltısı geliyor.

Alçak bir dalı çadır perdesi gibi kenara çekiyor. Dallarin alçaktan sarkması doğal bir gölgelik oluşturarak içeride sigara içenleri perdeliyor ve özel bir alan yaratıyor.

Merakla boynumu eğip iğnelerin arasından bakmaya çalışıyorum; ancak ateş kırmızısı saçları sivri kulaklarından geriye taranmış birini seçebiliyorum.

"*Iyre?* Hayır. Hayatta olmaz. Bir fae ile aynı pipoyu paylaşmam."

Tati'nin atkısını hızla toparlayıp ona doğru itiyorum ve geceyi faremle sohbet ederek geçirmeye hazır bir şekilde şatoya dönüyorum ama Tati kolumu tutuyor.

Büyük gözlerle şöyle diyor: "Fae'ler uyanıyor, Majesteleri. Hayata eskisi gibi geri dönmek yok. Sadece yaratmak üzere oldukları yeni dünyada ilerlemek var ve eğer o dünyada gelişmek istiyorsanız, onların yöntemlerini bilmelisiniz. İyi ve kötü. Iyre'den başlayarak."

Ona gidip o Fae sürtüğüyle samimi olabileceğini söylemek üzereydim ki duraksadım.

Iyre buradaysa... o zaman kule odasında değil.

Çenemi yukarı doğru eğiyorum, Aurora Kulesi'nin zirvesi Drahallen Salonu'nun çatılarının geri kalanından görülebiliyor. En yüksek odadaki fenerler kapalı. Göz ucuyla karanlık, duvarlarla çevrili bahçeyi tarıyor, gümüş mavisi bir titreşim arıyorum.

Cloudfox, kafamın içinde soruyorum. **Burada mısın?**

Birkaç dakika boyunca cevap yok. Fare bana daha önce penceremde olduğunu söyledi, ama gitmiş olabilir. Ormana dönmüş olabilir. Ama sonra, çalılar hışırdadı ve bir ses cıvıldadı:

İşte, 4irlie! Küçük gümüş yüzü yaprakların arasından görünüyor. Tati'ye "Bir fırt" dediğimde göğsümde *bir* heyecan yükseliyor.

Sırıttıyor.

Ağacın çadıra benzeyen gölgesine girerken, bulut tilkisine fısıldıyorum: **Aurora Kulesi'ne git. En yüksek odaya. İçeride küçük, yuvarlak, sarı bir şişe ara. Ben Iyre'ye göz kulak olurum.**

Bulut tilkisi coşkuyla başını sallar.

Baldıran otu dallarının altındaki alan şaşırtıcı derecede geniş, içeride uzanan bir düzine kadar insanı rahatlıkla barındırıyor, hepsi Iyre'nin etrafında toplanmış. Kendilerini ahşap mobilyaların üzerine atıyor ya da yorganların üzerine uzanıyorlar. Alçak masaların üzerinde taşan meyve tepsileri ve bol miktarda şarap şişesi duruyor. Mumlarla dolu yuvarlak cam küreler minyatür aylar gibi en yüksek iç dallardan sarkıyor.

Girişte tüm konuşmalar kesiliyor. Yüzler bana doğru dönüyor. Paz'ı tanıyorum ama diğerlerinin çoğu yabancı.

Kılıçlar da burada -Hayalet, ve Gece- ve yanında Gece'nin köpeği var. Tuhaf bir durum. Daha önce fark etmemiştim ama köpeğin sesini kafamın içinde duyamıyorum.

Merhaba dostum, diye deniyorum ama köpek çenesini Night'ın dizine dayayarak beni görmezden geliyor.

İzlendiğimi hissediyorum ve Iyre'yi uzun kirpiklerinin arkasından beni incelerken buluyorum, parlayan fey çizgileri sert gölgeler oluşturuyor

köşeli yüzünde. Yavaşça havaya mükemmel bir duman halkası üflüyor.

"Ekselansları," diyor sivri kesici dişlerini göstererek. "Katılmak için cesurca bize."

Kalabalık arasında kıkırdamalar dalgalanıyor.

Ghost ayağa kalkıyor, uzun, sarı saçlarını bir omzunun üzerinden tarayarak bana göz kamaştırıcı bir gülümseme sunuyor. "Yerime oturun, Majesteleri."

Bankı işaret ederken açıkta kalan pazularını esnetiyor.

Birdenbire toplantının kenarına kilitlenmiş gibi hissediyorum. Tanrım, burada olmak bir hata mı? Ya cloudfox beni yine kandırırsa? Fae pazarlığımıza güvendiğim için aptal mıyım? Yanaklarım hâlâ kurumuş gözyaşlarıyla kaplı ve onlara herhangi bir zayıflık göstermek isteyeceğim son şey.

Oh, ve göğüslerim gevşemiş korsemden dışarı fırlıyor.

Harika.

Temkinli bir şekilde, Ghost'un sunduğu koltuğa gömülüyorum ve korse şeritlerini sıkmaya çalışıyorum.

"İşte ruh bu!" Tati battaniyelerden birinin üzerine yığılırken gülüyor. Iyre'den piposunu alıyor, bir metre uzunluğundaki sapından bir nefes çekiyor ve ardından gökyüzüne doğru yeşil bir duman püskürtüyor.

Memnun bir şekilde iç çekerek pipoyu bana uzattı.

Bir demircinin maşasını tuttuğum kadar beceriksizce tuttuğum pipoyu alırken tüm gözler utanmaz bir ilgiyle beni izliyor.

"Bunun gibi," diyor derin bir ses. Kuzguni saçlı Gece bileğimi tutuyor, diğer elini omzumdan geçirip çenemi buluyor ve sonra pipoyu dudaklarıma götürüyor. Bulutlu gözleri uzaklarda bir yere sabitlenmiş halde kulağıma mırıldanıyor: "Ciğerlerinden nefes al, ağzından değil. İşte." Eli yanımdan aşağı kayarak göğüs kafesimin üzerinde, gevşemiş korse şeritlerinin üzerinde duruyor, kaba başparmağı göğüslerimin üstünü sıyrıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Bankta kayıyorum, tedirginim. Dokunuşunda açıkça baştan çıkarıcı bir şey yok. Yine de yabancı erkeklerin bana dokunmasına alışık değilim.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Üçe kadar sayınca pipoyu emiyorum. Boğazımdan aşağı bir kıvılcım fırlıyor ve yeşil duman bulutları öksürerek iki büklüm oluyorum.

"Bu, bu yakıyor!"

Iyre pipoyu almak için uzanırken kıkırdıyor ve sonra uzun, pratik bir nefes çekiyor. "Öğreneceksin, küçük insan."

Ciğerlerim yanıyormuş gibi hissediyorum ama birkaç dakika boğazımı temizledikten sonra nihayet düzenli nefes alabiliyorum.

Wicked Weed doğrudan kafama vuruyor. Kısa süre sonra kaslarım ısınmış bal gibi yumuşuyor, endişelerim yok oluyor. Kendimi Hayalet ve Gece'nin arasındaki banka yaslayıp küre şeklindeki fenerlere bakıyorum.

Tati kendi ayağıyla ayağımı dürtüyor ve bana bir dilim güzel meyveli kek uzatıyor. Midem guruldayarak aç olduğumu haber veriyor. Pastaya saldırıyorum, iki ısırıkta mideye indiriyorum ve sonra parmaklarımı yalarken inliyorum.

Ghost kaslı kolunu arkamdaki bankın arkasına uzatırken kulağıma "Sakin ol, Majesteleri," diye takılıyor. "İştahının bir kısmını kendine sakla, ben de sana daha sonra dudaklarını yalaman için daha iyi bir şey vereyim. Bir gece, tek ihtiyacım olan bu. Bir gece ve bir daha asla başka bir erkeğe bakmayacaksın."

Yüzümü buruşturarak kolunu itiyorum. "Daha iyi teklifler aldım - kendi egolarına takılmayan erkeklerden."

Kaşlarını oynatıyor. "Norhelm'deki kadınların yarısını rahatsız etmiyor gibi görünüyor."

Bu güzel, kendini beğenmiş soytarıya bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Teatral bir şekilde şişkin kasları ve mükemmel bir şekilde taranmış saçlarıyla, züppe bir ahmağın tanımı. Zararsız mı? Kesinlikle hayır. Babamın en iyi korumalarından biri olmasının bir sebebi olmalı. Yine de tanıdığım en ciddiye almadığım adam olabilir ve ben *Rian Valvere* ile nişanlıydım.

"Eğer bu doğruysa," diye karşı çıkıyorum dizinden uzaklaşırken, "O zaman bu gece benden başka bir arkadaş bulmakta zorlanmayacaksın. Ya da daha iyisi, zavallı hanımları rahat bırak ve kendini tatmin et."

Derin bir kahkaha atmak için başını arkaya doğru eğiyor.

Birden kendimi çok sıcak hissediyorum, Hayalet ve Gece'nin arasındaki dar bankta tikiş tikiş oturuyorum - güzellikleri bir deri bir kemik olmasa Basten'inkine rakip olacak iki adam - ve Tati'nin yorganına doğru ilerliyorum.

Yumuşak bir gülümsemeyle pipoyu tekrar bana uzatıyor.

Bu sefer sadece biraz öksürüyorum.

Boruyu bir sonraki kişiye verdiğimde, neden kızgın olduğumu zar zor hatırlayabiliyorum. Başım dönüyor. Kaslarım jöleye dönüşüyor. Dalların arasından Aurora Kulesi'ne doğru bakmaya çalışıyorum ama gece çok karanlık. Dengemi kaybediyorum ve baldıran otuna bakmak için yorganın üzerine sırtüstü düşüyorum.

"Onu kaybettik," diye Ghost'un Tati'ye takıldığını duyuyorum. "Küçük prensesimiz bu gece nereye gidiyorsa, oldukça uzun bir yolculuk olacak."

Bitki beni gerçekliğin içinde ve dışında silikleştirirken, zaman garip bir şekilde ilerlemeye başlıyor-

-Birdenbire yorganın üzerinde dört ayak üstüne düştüm, Gece'nin köpeğinin nefesi yüzümdeydi, tazı kulağımı yalıyordu ve ben gülüyor ve köpeğin çenesini kaşıyordum.

-Fısıltı ve şeftali kadar güzel bir kız dallardan sarkan küre fenerlerin altında dans ediyor. Onlara, ilkinen hiç benzemeyen bir başka kadın katılıyor. İkizler mi? Üçlünün adımları dikkatsiz, göz bebekleri Wicked Weed'den fırlamış.

-İkizler şimdi Whisper'ın kucağında oturuyorlar, Whisper dilini en yakın olanın boğazına sokarken bedenleri bellerinden aşağı doğru itilerek iri göğüsleri ortaya çıkarılıyor-

-Tati, kıkırdayarak, parmaklarıyla ondan geriye doğru sayarken diğer dans eden çiftleri zamanında durdurmak için vaftiz öpücüğünü kullanır ve ardından sallanma hareketleri yeniden başlar-

-Ayağa fırlıyorum ve ellerimi baldıran dallarına doğru kaldırarak gece baykuşlarına sesleniyorum. **Gelin, arkadaşlar!** Kafamın içinde emrediyorum-

-Dallar titrer ve düzinelerce baykuş artık üzümlerimizi ve kek dilimlerimizi gagalamak için içeri dalarken, eğlenceye katılanlar soluk soluğa alkış tutarlar.

-"Senden hoşlanıyor," diye fısıldıyor Gece kulağıma. Her nasılsa, bankta onun kucağına oturmuşum, güçlü ellerinden biri sarhoş bir şekilde çimlere yuvarlanmamı önlemek için arkadan belimi sarıyor. Köpeği başını diğer dizine yaslamış, kocaman siyah gözleriyle bana bakıyor.

"Onun adı Hawk," diye fısıldıyor Gece.

"Onunla konuşamıyorum," diyorum hıçkırarak. "Bazı nedenlerden dolayı sesi çıkmıyor."

- "Hayır, hayır, hayır, küçük prenses. Kendin al." Fısıltı şarap kadehini geri tutuyor, kadehi ondan çalmaya çalıştığım için bana azarlayan bir parmak sallıyor-

-Beni dalların altında ustalıkla yönlendirirken, tüneyen baykuşların arasında manevra yaparken şimdi Ghost'la dans ediyorum. Sesi kulağımda nefes nefese. "Seni bekliyorduk. Artık burada olduğuna göre, her şey başlayabilir."

*-Kollarımı baldıran ağacının gövdesine dolamış duruyorum. Ağacın nefes alıp verdiğini, kabuğunun kucağımda genişlediğini hissettiğime yemin . **Git**, diyor ağaç bana, bu da beni kıkırdatıyor çünkü bitkiler konuşamaz. **Burası sana göre değil.***

Wicked Weed sersemliğimden sıyrılıp şimdi ve buraya geldiğimde hislerim yerine oturuyor.

Yalınaya

k.

Boşa

gitti.

Ufukta şafak sökerken çimen lekeli bir elbiseyle.

Etrafıma bakıyorum. Kötü Ot'tan etkilenen tek kişi ben değilim. İkizler ağaca tırmanmaya çalışıyor. Iyre ve Paz yorganlardan birinin üzerinde yarı çıplak yatıyor, Iyre Paz'ın boynunu öperken Paz da Iyre'nin boynunu öpüyor. Bıçaklardan ikisi bilek güreşi yapıyor.

Cloudfox!

Bacaklarım dengesiz. Sonunda sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve baldıran ağacının dışına çıktığımda, taze şafak havası beni bir kova su gibi ıslatıyor.

Aurora Kulesi'ne göz kırparak duraklıyorum.

"Majesteleri, bekleyin." Tati zor nefes alıyor, bana yetişmek için koşarken örgüsü çözülüyor. Parmak uçları üst koluma saplanırken boğazı yutkunmak için titriyor.

"Odama gitmem gerek." *Cloudfox'u kontrol etmek için.*

Yine de devam ediyor. "Sana Rian Valvere ile görüşmem hakkında bir şey söylemedim." Duraklıyor, kaşları kırışıyor. "Dikkati dağılmıştı. Çok rahatsızdı. Nedenini sorduğumda, kardeşi gibi gördüğü bir adamın ona ihanet ettiğini söyledi."

Zihnimin etrafındaki bulanıklık kayboluyor ve dikkatimi ona veriyorum. "Ne?"

"Bunu size Astagnon'un tahtına ne tür bir adamın oturmak üzere olduğunu göstermek için söylüyorum. Baban neden onun yerine bize sadık birinin konusunda bu kadar kararlı. Rian'ın söylediklerini ve gözlerindeki buzu asla unutmayacağım.

Onu kardeşim gibi görüyordum. Şimdi, ağzı bağlanana kadar durmayacağım. Zincirlenene kadar. Sahibini ısırana ve bir daha asla gün ışığı görmeyecek bir av köpeği gibi kırılana kadar durmayacağım. Kendisine bu kadar yakın biri için bunu söylediye, hiçbir şey borçlu olmadığı sıradan insanlara ne yapardı?"

Sarsılmış bir halde bir bankın arkasına tutunuyorum. Tati'nin Rian'ın kötülüğüne dair verdiği örneklere ihtiyacım yok. Rian'ın suçlarını önden ve arkadan biliyorum.

Çok geç olmadan Basten'ı uyarmalıyım.

BÖLÜM I

QASTEN

F Üç gün boyunca Kendan'ı Eski Koros sokaklarında, Hekkelveld Kalesi'nden Ölümsüz Meric Tapınağı'na kadar takip ettim. Lommer Bölgesi'ndeki üç katlı bir malikânedен, afyonlarıyla bilinen bir gözleri sulandıran Wicked Weed.

Şehirde ilerlerken sokaklardaki korku hissediliyor. Kapılar kilitli ve parmaklıklı, pencereler yağmacılara karşı tahtalarla kapatılmış. On tanrıya adanmış her ara sokak tapınağı, çaresiz vatandaşlar yükselen fae'lerin lütfunu satın almaya çalıştıkça yiyecek, bozuk para ve hatta gümüş eşya adaklarıyla dolup taşıyor. Tüm mahalleler boş, kırsal kesimin güvenliğini arayanlar tarafından farelerin taşınması için boş bırakılmış.

Savaştan önceki enerji gibi tadını alabiliyorum: Tatlı bir heyecan patlamasıyla karışık keskin bir korku, kaynayıp taşmak üzere.

Cesaret Çanı gece yarısını çalarken, çarşafıara gömülmeye ve ölümler gibi uyumaya hazır bir şekilde odama geri dönüyorum. İlk Kılıç broşunu çözüyorum. Bilek korumamı çıkarıp bandajları açıyorum, enfeksiyonu önlemek için kesikleri sirkeyle tedavi etmem gerekip gerekmediğini değerlendiriyorum ki uzaktaki ayak sesleri beni duraksatıyor.

Bir kat aşağıdalar, kale koridorundan doğuya, kraliyet kütüphanesine doğru ilerliyorlar. Kişi dikkatlice hareket ediyor, gıcırdayan zeminlerde fazla ses çıkarmıyor. Vardiya değiştiren bir muhafız değil bu. Ve tüm hizmetçiler yataklarında.

Yatak odamın kapısını havayı koklayacak kadar aralıyorum. Kişi bir kat ötede olduğu için kokusu benim için bile silik ama konsantre olursam karanfil yağıyla baharatlanmış portakal çayının izini alıyorum.

Yani bu bir Valvere de değil. Hepsi kendilerini sandal ağacı tütsüsüne boğuyor.

Yün pelerinimi alıp aşağıya inerken üzerimi örtüyorum. Birinci Kılıç olarak kralın sağlığından ben sorumluyum. Elbette bir koruma filosu var, ama o sert omurgalı kıçlar sadece törenden ibaret. Bir suikastçıya karşı kılıcın hangi ucunu kullanacaklarını bile bilmezler, sadece nasıl parlatacaklarını bilirler.

Koridorların kenarlarında, döşeme tahtalarının yüksek sesle yerlerde duruyorum. Gölgelelerin arasında saklanıp sessizce merdivenlerden inerek ikinci kattaki koridora çıkıyorum ve ipek pelerinli bir figürün büyük pirinç bir anahtarla kütüphane kapısını açtığını görüyorum.

Şimdi daha yakın olduğum için, portakal çayı kokusuyla karışık lavanta saç yağı kokusunu alabiliyorum.

Bu ve anahtar bana tam olarak kimi takip ettiğimi söylüyor.

Omuzlarım gevşedi. Bu bir suikastçı değil. Rian tehlikede değil. Ve yatağım beni çağırıyor.

Yine de merak beni kadının arkasından kütüphaneye girmeye itiyor. Kalbi o kadar yüksek sesle atıyor ki, onu susturmak için avucumu arkadan ağzına bastırana kadar beni duymuyor.

"Leydi Suri-çığlık atmayın," diye mırıldandım. "Sadece benim."

Suri'nin gözlerinin akı, çevresel görüşünde beni görmek için dönerken parlıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve ben yavaşça başımı sallıyorum. Avuçlarımın altındaki nabızı normale dönüyor ve o da benimle aynı şekilde başını sallıyor.

Elimi çekip bir adım geri çekiliyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Wolf?" diye sert bir fısıltıyla soruyor. "*Senin* burada ne işin var?" Karşılık veriyorum.

Birbirimize bakarken kütüphanenin sessizliği etrafımızı sarıyor ve sonunda kollarını raflara doğru kaldırıyor.

"Ne düşünüyorsun? Sabine'in bana bahsettiği kitabı arıyorum."

Raflara bir göz attım. Elli bin cilt olmalı. "Bu gidişle yıllarca arayacaksın. En azından sana yardım edeyim. En yüksek raflardaki başlıkları merdiven olmadan okuyabilirim."

Başını sallıyor.

Her birimiz kütüphanenin farklı bir bölümüne bakıyoruz. Suri şöminenin yanındaki alçak raflardan başlıyor, ben de en üsttekileri tarıyorum. Kütüphanenin ilk başta sinir bozucu olan sakinliği, C'leri bitirip D'lere geçtiğimde daha rahat hale geliyor.

Konuşmak üzereyken bana doğru dönmeye devam ediyor ama sonra kitaplara geri dönüyor.

Sonunda yüksek sesle fısıldayarak, "Rian neden bu kadar göt?"

D'lerden bir sonraki rafa doğru ilerlerken göz devirmemi bastırıyorum. Suri'nin Rian'ın geçmişi hakkında pek bir şey bilmediğini kendime hatırlatmak zorundayım. "Ailesine baksana. Onu kimin yetiştirdiğini düşünürsek, ona biraz merhamet göstermelisin, değil mi? Götün teki olduğu kesin. Ama tipik bir Valvere engereği olmamaya çalışıyor."

"Deniyor ve başarısız oluyor," diye mırıldanıyor. Bir sonraki raflara geçip parmağını sırtlarda gezdirirken konuyu kapatacağını düşünüyorum ama sonra, "Lord Kendan gayet makul görünüyor," diyor.

"Lord Kendan muhtemelen taşaklarını parfümlüyordur."

İlk şoku kıkırdamaya dönüşmeden önce nefesi kesiliyor. "Öyle bir tipe benziyor, değil mi?"

Kitaplarımıza dönüyoruz, ama bir dakika bile geçmeden geri dönüp, "Yani, Rian insanlarla oynamaktan ne kazanabilir ki?" diye mırıldanıyor.

D'ler değersiz çıktı, ben de E'lere geçtim. "Eğlence, Leydi Suri. Ve en çok siz sağlıyorsunuz gibi görünüyor."

Bu onu susturur. Bir kitap çıkarır, sırtını okumak için üzerindeki tozu karamsar bir şekilde üfler.

Yumuşatıyorum. "Rian'a lanet olası kadınlar geçidini vermelisin demiyorum. Sadece dışarıda herkes için birileri olduğunu söylüyorum, çöpçatanlar öyle demiyor mu? Altın kalpli bir kadın onun içindeki iyiliği bulmak isteyecektir. Onun maskaralıklarını öfkeli olduğu kadar çekici bulan bir barones. Onun kendine olan aşkını paylaştan bir kontes. Birkaç yalan yüzünden mutluluğu ona çok görmeyin."

Kitabı zorla rafa geri itiyor. "Eğer yalanlar altın olsaydı, krallığın en zengin adamı olurdu."

"O krallıktaki en zengin adam."

Ellerini kalçalarına dayıyor. "Demek istediğim tam olarak bu."

Dışarıda bir döşeme tahtası gıcırdıyor ve başım sese doğru savruluyor.

"Bekle," diye tısladım. "Sessiz ol."

"Ne duyuyorsun?" diye fısıldıyor.

İki kat aşağıdaki şatonun girişinden gelen ayak seslerini takip ederken sessiz kalması için elimi kaldırıyorum. Bu adımlar da sessiz olmaya çalışıyor ama Suri'nin hafifliğinden eser yok. Bir zincir zırh kuşağının belli belirsiz şingirtısını duyuyorum.

Ben Kendan.

"Gitmem gerek."

"Bekle, Wolf, Rian hakkında-"

Ama ben çoktan sessizce kütüphane kapısından çıkıp koridora doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Sessizce, koşar adımlarla orta merdivenlerden aşağı iniyor ve girişe giriyorum. Gölgelelerin arasına daldığımda, küçük bir yan kapının klik sesiyle kapandığını görüyorum.

Dikkatli bir mesafeyi koruyarak Kendan'ı kaleden çıkıp şehrin sokaklarına kadar takip ediyorum. Hekkelveld Kalesi'ni çevreleyen zengin mahallesi gergin ama sessiz, kraliyet askerleri yağmacılara karşı huzuru korumak için her sokak köşesinde konuşlanmış durumda.

Ancak şehir merkezine girdiğimde, huzursuzluk işaretleri mantar gibi bitiyor. Bir tavernanın yan tarafına "FAE ASLA UYANMASIN" yazılmış. Boyalı yünden yapılmış kızıl saçlı Ölümsüz Iyre'nin saman bir kuklası, saman bilekleri zincirlerle bağlanmış halde bir sokak lambasına dayanmış. Öfkeli protestocular Ölümsüz Vale Tapınağı'nın önünde durmuş, "Bu şehri Fae'ler inşa etti, ama insanlar ona hayat verdi!" ve "Volkany'ye ve tüm Fae destekçilerine ölüm!" sloganları atıyor.

Huzursuzluğa rağmen omuzlarım gevşiyor ve adımlarım kolay bir yürüyüşe dönüşüyor. Burada, ayaktakımının arasında, birahanedeki bir sarhoş kadar iyi uyum sağlıyorum. Burası Duren değil ama kaotik sokaklar aynı. *Onlar* benim çocukluk evim.

Kendan'ın ayak izlerini zengin bir beyefendinin kulübüne kadar takip ediyorum ve bir saatimi dışarıda, yakındaki bir tabakhanenin yanında bekleyerek kulübün kapısını izleyerek geçiriyorum. Tabakhanenin pis kokusu duyularımı çıldırtıyor ama diğer herkesin yakından bakmasını engelliyor.

Sonunda sabrım ödüllendirildi.

Kendan kulüpten çıkar ve kapıcıya bir şeyler söyledikten sonra caddeyi geçerek Ölümsüz Meriç Tapınağı'na girer.

Pipomu söndürüp caddenin karşısına geçiyorum, koyu renk pelerininin içinde bir gölgeden daha fazla görünmüyorum ve saçlarım yüzüme düşüyor.

Kendan hızlı bir kararlılıkla hareket ediyor ve ben dikkatli bir mesafeyi koruyarak bir hayalet gibi kalabalık gece eğlencelerinin arasından sıyrılıyorum.

Bu saatte tapınak boştur. Ahşap sıralar küçük nefe yayılmış ve kilitli bir cam kutuda Ölümsüzler Kitabı'nın yaldızlı bir kopyası bulunuyor. Tütsü kokusu havayı boğuyor, taş duvarların nemli soğuşuna karışıyor.

Kendan mihraba dua etmek için duraklamıyor, doğrudan yan kapıya yöneliyor.

Tapınağın kıvrımlı koridorlarında, bir geyiği takip ederken gösterdiğim sessiz odaklanmayla onu takip ediyorum. Kilitli bir demir kapıda duruyor ve kalbim avın heyecanıyla güm güm atıyor.

İşte bu kadar.

Av bıçağımın kılıfının kapağını hafifçe açıyorum, her an çelik çekmeye . Rian'ın şüphelendiği gibi Baş Rahiple buluşuyorsa -Tetikte olmam gerekecek. O kendini beğenmiş kutsal adam, Beneveto, dua okumaktan daha iyi kılıç sallıyor ve bahse girerim bir adamı vaazla kutsamaktansa ona kılıç saplaması daha olasıdır.

Kendan kapının kilidini açıyor ve tapınağın altına inen karanlık bir geçitte kayboluyor. içeri giriyorum, aşınmış taş basamaklarda adımlarım sessiz, beni şehrin yeraltı mezarlarına, sırların ölümlerle birlikte gömüldüğü bir yere götürdüğünü fark ettiğimde içimde bir beklenti dolaşüyor.

Eski mezarlarla kaplı dar bir yeraltı odasına çıkıyoruz. Kendan rahatça hareket ediyor, ama benim boyumda, alçak taş kirişlerden kaçınmak için eğilmem gerekiyor. Sarmal bir merdiven bizi tekrar yüzeye çıkarıyor ve burada beni şaşırtan bir şekilde bir demirci dükkânının arka kısmına çıkıyoruz.

Demir ve odun dumanı kokusu yüzüme bir kova buzlu su gibi çarpıyor. Demirci dükkânı artık boş, keskiler ve çekiçler düzgünce duvardaki kancalara asılmış, ancak deponun ortasındaki demir ocağı közleri parlarken gıcırıyor.

Kendan arka kapıdan çıkarken alnında biriken teri bir bezle siler.

Duraksayıp, bu sokakların haritasını hatırlayarak yönümü bulmaya çalışıyorum. Şu kapının dışında lüks bir geneleve giden bir sokak var. Muhtemelen, bu onun sahnesi değil. Çok kendini beğenmiş görünüyor. Ancak, sokağın sonunda, Kızıl Kilise tarafından desteklenen, her saat açık, yoksullar için bir sülük evi var ve bu buluşma için mükemmel bir yer olabilir.

Ayak seslerinin uzaklaştığını duyar duymaz arka kapıyı sessizce açıp sokağa çıkıyorum-

Ve *lanet* olsun.

Biri hemen başıma bir çuval geçiriyor, ikinci bir adam da boğazıma bir bıçak dayıyor. Çuval lamba yağıyla ıslatılmış olmalı, çünkü koku o kadar baskın ki başka hiçbir şeyin kokusunu ya da tadını alamıyorum.

Donup kalıyorum, ellerim teslimiyetle havaya kalkıyor, ama zihnim beni esir alan iki kişiyi kanlı bir şekilde dövmenin yollarını .

İlki kulaklarımın etrafına dolgulu bir kayış sıkıştırarak duymamı engelliyor.

İşte o zaman *gerçekten* boku yediğimi anladım.

Bu adamlar vaftiz öpücüğümü biliyorlar, yani bir tuzağa düştüm.

BÖLÜM I4

\$ABINE

Cloudfox? Pencereyden sesleniyorum. *Orada mısın?*
Endişeyle ayak parmaklarıma vurarak bekliyorum ama cevap yok.
Cloudfox! Bir anlaşma yaptık! Sözünü tutup tutmadığını bilmem gerek. Senin ismini düşünüyordum. Yaklaşıyorum.

Yine cevap yok.

Lanet okuyarak arkamı dönüyorum. Küçük baş belası, onu Iyre'nin odasından Basten'in anılarının olduğu şeyi çalması için gönderdiğimden beri şüpheli bir şekilde ortalıkta yoktu. Ya Iyre onu bir şekilde yakaladı, ki baldıran otu korusunda bütün gece Iyre'yle birlikte olduğum için bu şüpheli. Büyük ihtimalle, fae pazarlığımız başka bir numaraydı.

Kendime not: Bir cloudfox'a asla güvenme.

"Kahretsin," diye mırıldandım yüksek sesle.

Gündüz vakti aya bakıyorum. *Basten, geliyorum.*

Beni hatırlamayabilir. Benden nefret bile edebilir. Benim bir hain olduğuma inanabilir. Ama Rian, Midtane toplantısında olanlar için bir tür çarpık, ayrıntılı ceza planlıyor. Basten'in yardımına koştığı onca zaman için, şimdi onu kurtarma sırası bende.

Birkaç gün sürdü ama sonunda şansım oldu.

Gün ortası ışığı pencerelerden içeri süzülürken, koridordan gelen yüksek sesler dikkatimi kapıya yönlendiriyor. Ayak sesleri, bir avuç hizmetçinin heyecanlı çığlıklarıyla birlikte koşmaktan çok sekerek koridordan aşağıya iniyor.

Merakla kapıyı açtım. "Neler oluyor?"

Orada görevli muhafız, yüzü düğün çiçeği kadar parlak bir hizmetçiyle konuşuyor.

Hizmetçi haykırır, "Majesteleri, mübarek haberlerimiz var! Kralın araştırmacıları Ölümsüz Thracia'nın dinlenme yerini buldular! Tanrı tarafından öpülmüş bir mistik, trans sırasında Gece Tanrıçası'nın en batıdaki Cratian Adası'nda uyuduğunu ortaya çıkardı. Yakında baban onu uyandıracak ve aramızda bir tanrıça daha olacak!"

Bu haberin beni nasıl etkilediğini gizlemek için kapının kenarına .

Şimdiden Ölümsüz Iyre aramızda dolaşıyor ve neden olduğu tüm belalara bir bakın. Basten'in anılarını çaldı. İkimizin de mutluluğunu yok etti. Uyanışı iki krallıkta da huzursuzluk yarattı.

Ve şimdi *iki tane* uyanmış Fae mi olacak?

Daha da kötüsü, Ölümsüz Thracia'nın yakınlığı iyileştirme. Bu kulağa bir lütuf gibi gelebilir, ancak son Dönüş'te bu yakınlığı kullanarak yardımcılarını neredeyse yenilmez hale getirdi. Eğer babam Thracia'yı tanrı öpücüğüyle uyandırır ve o da ordusuna yardım ederse, Volkany'nin askerleri yenilmez olacaktır.

Astagnon yok edilecek.

Başka bir hizmetçi koşarak geliyor. Heyecanla zıplarken, bana göstermelik bir selam veriyor. Sonra ilk hizmetçinin elini tuttu. "Kral Rachillon, Thracia'nın dinlenme yerinin keşfini kutlamak için bu gece bir parti verilmesini emretti!"

"Ooh!" İlk hizmetçi heyecanla alkışlar.

Pencereden dışarı bakıyorum. Fırtına Gözetleme Kulesi'nin yatak odamın bulunduğu noktasından, hem sağdaki mutfak bahçesine hem de soldaki giriş avlusuna bakabiliyorum. Haberciler haberi yaymak için kaleden dışarı akın ediyor. Bir çoban güzel beyaz bir keçiyi kaleye doğru götürürken, mutfak bahçesi çelenk için kadife çiçeği toplayan hizmetkârlarla uğulduyor.

Altın Çocuğun Kurbanı'nı ve o zavallı keçinin kaderini düşündükçe midem bulanıyor.

"Sizi çok güzel giydireceğiz Majesteleri," diyor ilk hizmetçi. "Örgülerinize kadife çiçekleri örebilir ve altın kulak uçlarınızı kulaklarınıza sabitleyebiliriz-"

"Doğru," diyerek hızlıca düşünmeye başladım. Son birkaç gündür hep yakından izleniyordum. Ya yatak odamda olmam ya da babam, Iyre ve Bıçaklar'la birlikte baş masada yemek yemem bekleniyordu.

İlk defa dikkat dağıtıcı bir şey oldu.

Boğazımı temizliyorum. "Mesele şu ki, kendimi iyi hissetmiyorum. Volk yemekleri alışık olduğumdan çok daha ağır." Elimi karnıma bastırırken zayıf bir kahkaha atıyorum. "Dün geceki sos beni daha iyi yaptı. İsteyeceğim son şey Ölümsüz Thracia'nın sunağının her yerinde hasta olmak. Bu akşamı odamda yalnız geçirsem iyi olacak. Lütfen babama özürlerimi iletin."

İkinci hizmetçi bilmiş bir bakışla eğilir ve "O sos beni de hep hasta eder" diye ima eder.

Kapıyı kapatabileceğim ana kadar gülümsemeyi sürdürüyorum. Gülümsemem anında düşerken, masa sandalyesini kapı kolunun altına asmak için sürüklüyorum.

Babam odamı zenginliklerle donatarak bir hata yaptı. Belki başka bir hayatta, duvarları ışık patlamalarıyla boyayan kristal apliklerden, yaldızlı mücevher kutusundan ya da şöminenin üzerine dizilmiş paha biçilmez kitaplardan etkilenirdim.

Ama ben samanların içinde uyuyarak büyümüş bir kızım. Mücevherler artık sadece Astagnon'a rüşvet olarak ne kadar satabileceğim için önemli.

Basten'e.

Bir avuç dolusu mücevheri ve diğer birkaç eşyayı saten bir mendile doldurduktan sonra gardırobun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Küçük fare, fısıldıyorum. Fark edilmeden kaleden çıkmam gerek. Toni4ht. Parti tam anlamıyla başladığında. Katlar arasında bir boşluk olduğunu söylememiş miydin?

Burnu dışarı çıkıyor, bıyıkları *seğiriyor*. *Fareler onu geçiş yolu olarak kullanıyor. Sanırım küçük bir insanın sığabileceği kadar büyük.*

Göster bana. Kapıya dönüp bakıyorum, arkasından daha heyecanlı hizmetçilerin aşağıya atlama sesleri geliyor.

Fare beni soğuk şömineye götürüyor; burada zemine metal bir ızgara yerleştirilmiş ve altında külleri toplamak için bir kül kutusu var.

4'lüğü kaldırın, fare emrediyor. Altındaki tahtalar çürümüş. Gördünüz mü?

Terleyerek parmaklarımı ağır ızgaraya geçiriyorum ve onu halının üzerine kaldırıyorum. Batık kül kutusu yaklaşık iki fit genişliğinde, iki fit uzunluğunda ve dokuz inç derinliğinde. Elimi küllerin içine daldırıyorum, havada pıhtılaştıkça öksürüyorum ve kutunun arkasını yokluyorum.

Elbette, oradaki tahta neredeyse çürümüş. Geri kalanını kırmak için metal kül kepeğiyle birkaç darbe yeterli.

Ve işte bu . Özgürlüğe giden yolum.

Karnımda bir tuğla ile o karanlığa bakıyorum. Mantiğa meydan okuyan bir şekilde, gitmek istemiyorum. Babama bir şans vermek istiyorum. Drahallen Salonu'na geldiğimden beri Rachillon bana cömertlikten başka bir şey göstermedi. Beni buraya isteğim dışında getirmesi bile bir çeşit nezaket olarak kabul edilebilir: Beni doğuştan hakkım olan evime, hayatıma ve aileme geri döndürmek.

Basten'in beni sahip olduğum tek gerçek ailemden uzaklaştırmasına izin vermek delilik mi? Basten beni hatırlamıyor bile.

Ama onu hatırlıyorum.

Cesaretimin her zerresine değer. Kim olduğumu bile bilmeden onun kılıcı ve kalkanı olmam gerekiyorsa, öyle olsun, onu kurtaran kişi olmak için savaşıcağım.

On dört yaşındayım. Manastırın bahçesinde elma topluyor, "Çömlekte Yaşayan Zavallı Kadın" şarkısını söylüyorum. Rahibe Rose akşam yemeği için kuzugöbeği mantarı ararken oradan geçiyor ve bir elma ağacında dinlenmek için duruyor. Meyvelerden birini koparır, alaycı bir şekilde ısırır ve şöyle der: "Çömlekte Yaşayan Zavallı Kadın mı? Bu senin hakkında da yazılmış olabilir. Zavallı Sabine Hanım'ın hiç evi olmadı, ya sizin? Muhtemelen kendinize ait diyebileceğiniz bir teneke kap için minnettar olurdunuz."

Daldan elmaları alırken sessizliğe gömülüyorum.

"Ev yok," diye devam ediyor. "Annesi yok. Reşit olduğu anda onu en yüksek teklifi verene satacak bir baba. Bundan yıllar sonra okul çocuklarının senin hakkında hangi iç karartıcı şarkıyı söyleyeceklerini merak ediyorum."

Rahibe Rose elma çekirdeğini başımın arkasına fırlatırken kıkırdıyor.

Kaslarım gerildi.

Kendime dilimi tutmamı söyledim. Sırtımda hala son dayaktan kalma yaralar var.

Ama Rahibe Rose'un altında durduğu elma ağacının bir dalı aniden kafasına düşüp onu bir haftalığına revire gönderdiğinde?

Sonra gülümserim.

O gece, hizmetçiler akşam yemeğini odama getirene kadar sabırsızlıkla bekledim, sonra aşağıdaki Vale Salonu'ndaki partinin seslerinin hararete ulaşmasını

Herkesin sarhoş olduğundan ve benden başka bir şey düşünmediğinden emin olduğumda.

Bornozumu silkerek çıkardım ve yatak örtüsünün üzerine katladım. Geceliğim dizlerimin etrafından sarkıyor ve soğğun çıplak ayak bileklerimi öpmesine izin veriyor. Tercihim sadece bir vardiyayla kaçmak olmazdı, ama sürünme boşluğu hakkında söyleyebileceğim kadarıyla, bir elbisenin üzerindeki herhangi bir boncuk veya dantel hemen takılırdı. Giydiğim her şeyin külle kaplanacağından bahsetmiyorum bile.

Elimdeki bohçayı ocağın üzerine bırakıyorum; içinde değiştirmem için bir elbise, bir çift ayakkabı ve yaldızlı mücevher kutusundaki tüm mücevherler olan bir çarşaf.

Karnımın üzerine uzandığımda, aşağıdaki dans yüzünden döşeme tahtaları titreşiyor. Bir kemancı yüksek bir akor çalıyor ve midem sıkışıyor.

Hazır mısınız? Orman faresi burnunu teneke kül kutusundan çıkarıyor, yumuşak gri küller hapşırana kadar başını kaplıyor.

Hazır. Paketi önümden sürünme boşluğuna itiyorum, sonra omzumun üzerinden, yüksek Vallen Dağları'na bakan yüksek kemerli pencereleri, görkemli koyu renk mobilyaları, karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap karyola çerçevesi, hepsi mum ışığının yumuşak parıltısıyla yıkanan yatak odamın gotik zarafetine son bir kez bakıyorum.

Başka bir hayatta, bu harikulade garip yerin serin kucağına sarılıp burada güvende hissettiğimi hayal edebiliyorum. Soğuk, karanlık taşlar, tanrılara söylenen ilahilerle aynı çekicilikte beni çağırıyor. Bu kale, ruhani ve karanlık güzelliğiyle, beklenmedik bir şekilde *evimi* fısıldıyor.

Geliyor musun? Fare ısrarla soruyor. **Aşağıdaki ziyafet devam ediyor -Kimsenin gittiğini fark etmeyeceği bir zamanda gitmelisin!**

Kül kutusunun içine girmek için kendimi hazırlıyorum, ancak tekrar kapıya bakıyorum.

Özür dilerim baba. Senin yüzünden gitmiyorum.

Acele et, fare-konuşan! diye bağırır fare.

Karnımın üzerine uzandım ve kül kutusunun içine doğru kıvrıldım. Beklediğimden daha derin ve ellerim burnuma kaz tüyü gibi yapışan yumuşak küllere batıyor ve hapşırma dürtümle savaşıp nereden geliyor. Çürümüş bölüme doğru sürünmek için biraz kıvrınmak gerekiyor.

Emekleme boşluğuna tamamen girdikten sonra düz bir şekilde uzanıyorum ve yönümü bulmak için gözlerimi kısıyorum. Boşluk ancak bir ayak yüksekliğinde. Bir zamanlar muhtemelen yalıtım için samanla doldurulmuştu, ancak bunların hepsi çoktan parçalandı ve şimdi örümcek ağları dışında boşluk boş. Üstteki döşeme tahtalarındaki boşluklardan süzülen zayıf ışık çizgileri dışında karanlık.

O zayıf ışıktaki, orman faresinin ileriye doğru fırladığını görüyorum.

Geceliğimi yırtan kaba yontulmuş tahtaların üzerinde ilerlerken, "Bu senin için... büyük ölçüde... daha kolay," diye inliyorum. Bohçayı önüme iterek, avuçlarımın her santiminde kıymıklar biriktirmeden emeklemeye çalışıyorum.

Labirenti andıran sürünme boşluğunda farenin izlediği yolu santim santim takip ederken tahtalar altımda inliyor.

Drahallen Salonu'nun yerleşimi hakkındaki bilgilerim bulanık. Ara sıra parfümlü çarşafların kokusuyla karışan sessizliğe bakarak, daha fazla uyku odasının altından geçtiğimizi varsayıyorum. Altımda boğuk sesler ve ayakkabı tıkırtıları var. Vale Salonu yatak odamın bir kat aşağısında ama tam olarak nerede olduğundan emin olamıyorum. Partinin müziği döşeme tahtalarını titreştiriyor, görünüşe göre aynı anda her yönden geliyor.

Ne kadar uzağa? Fareye soruyorum.

Çok uzak değil! diye cevap veriyor. ***İleride gevşek bir taş Twili4ht Garden'ın üstündeki çatıya çıkıyor. Aşağıya doğru tırmanabileceksiniz.***

Emekleme odasında dökülmüş bir yılan derisinin üzerinden geçiyorum ve bir ürperti bastırıyorum. Kulaklarım en ufak bir tehlike sesine karşı diken diken. Müziğin durması için. Başımın üstündeki koridorda botlar tepiniyor. Gardiyanların kaybolduğumu haykırması için.

Merak ediyorum: Aklımı tamamen mi kaybettim? Alacakaranlık Bahçesi'ne ulaştığımda nereye gideceğim? Tek düşünebildiğim ahırlara koşmak. Atlardan birine gizlice bir elma verip bana yardım etmesi için yalvarmak.

Yirmi iki yıl önce annem için işe yarayan planın aynısı.

Kalbim Myst'i tekrar görmek için cezalandırıcı bir istekle sıkışıyor. Cesur kızımın bir zamanlar bu kalenin ahırında bir araba atı olduğuna inanmak zor. Önce annem, sonra da benim için çok daha fazlası oldu.

Yıllardır en iyi, tek arkadaşım.

Basten'la tanışana kadar.

Göğsüm özlemle daralıyor. Her şeye rağmen birbirimizi en zor anımızda bulduk. Kendi Fae masalımızı gerçeğe dönüştürdük. Sadece, Fae'lerin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Bunu biz yaptık. Dağınık, kusurlu insan aşkımız.

Ve Rian'ın ona zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Yedi krallıkta bir yerlerde, kırılmış zihinleri onarabilen, Tanrı'nın öptüğü bir şifacı olmalı. Ya da kayıp anıları canlandıracak kadar güçlü bir iksir...

Geceliğim bir çiviye takılıyor ve onu sertçe çekiyorum, ama sıkıca tutuyor. Yüzümü buruşturarak daha sert çekiyorum. Bu hareket tahtaları gıcırdatıyor. Partiyi burada daha net duyabiliyorum, kahkaha sesleri yukarı süzülüyor

döşeme tahtalarından.

Saat kaç? Gece yarısı mı? Şansım yaver giderse şenlikler sabaha kadar sürecektir. Zihnimin gözlerinde, dans eden çiftlerin, uyuyan bir tanrıçanın onuruna, sadece çürüyüp yok olacak zenginliklerle dolu bir sunağın etrafında döndüklerini hayal ediyorum.

Bir küfür mırıldanarak geceliğimi daha sert çekiyorum ama kumaş çiviye daha derinden saplanıyor.

"Tanrılar aşkına!" Çıplak ayağımı en yakındaki kirişe vuruyorum ve kumaş nihayet yırtıldığında kırıntı gıcırdatıyor.

Altımdaki tahtalar bükülüyor-

-Ve bir şey bulacak zamanım yok. Kulak tırmalayan bir çatırtıyla döşeme tahtaları kırıldı.

Fare haklıydı. Yer altı boşluğu bir insanın boyuna uygun olabilirdi.

Ama ağırlığı değil.

Fare-konuşmacı! Orman faresi bana doğru koşuyor, sanki kaçınılmaz olanı bir şekilde durdurabilecekmiş gibi minik pençesini uzatıyor.

Artık çok geç.

Yerin altımdan kayıp gittiğini hissetmeden önce onun korku dolu siyah boncuk gözlerine son bir kez bakıyorum.

BÖLÜM 15

QASTEN

"F "Geri dönersen," diye uyarıyor bir ses, "boğazına bir bıçak dayanır."
Beni Old Coros'un yarısına kadar sürükledikten sonra,
saldırganlarım beni bir sandalyeye oturtular ve ellerimi arkadan
bağlayarak

İpler. Başıma geçirdikleri yağla ıslatılmış çuval, boğazım yanana ve gözlerim
sulanana kadar duyularıma saldırıyor. Onun ötesinde tek bir koku bile
alamıyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Fazla bir şey de duyamıyorum.

İpuçlarını yakalamaya çalışmak için sandalyede olabildiğince kayıyorum;
botlarımla altımdaki zeminin türünü hissediyorum, dirseklerimi kolçaklara
sürterek sandalyenin tarzını algılamaya çalışıyorum. Oymalı oluklar beni
kaçıranların zengin olduğu, zımparalanmamış ahşap ise haydutlar olduğu
anlamına gelir.

Saldırganlardan biri sol bacağıma sürtünüyor ve ben de bu fırsatı
değerlendirerek dizimi kasığına doğru sokuyorum.

Kulaklarıma boğuk bir küfür ulaşıyor ve o kafamın arkasına vurmadan
önce kendi kendime karanlık bir şekilde gülümsüyorum.

Ani bir çekişle çuval başımdan çekildi.

"Lanet olsun, Wolf!" diyor arkamdaki adam. "Bir gün çocuk sahibi olmak
isteyebilirim!"

İlk başta, ışığın acısı üzerime çöküyor. Duyularım boğuluyor, aynı anda
çok fazla görüntü ve ses var. Bir evin içindeyim. Bir dakika. Ev *neydi?*
Duvarlar isle kaplı ve mobilyaların yarısı kömürleşmiş. Her yer o kadar kötü
duman kokuyor ki

Taze pişmiş ekmek, gülsuyu, nane çayı gibi eski kokuları zar zor alıyorum - bir zamanlar burada yaşayan bir aileden geriye kalanlar.

"Folke. *Seni piç kurusu.*" Sesini anında tanıyorum ve omzumun üzerinden sözde arkadaşımı görmeye çalışarak başımı çeviriyorum. "Bu da ne böyle?"

Folke sandalyenin önüne doğru ilerliyor, yüzü acıyla buruşurken bir eliyle taşaklarını tutuyor. Evin yanmış ocağının önünde volta atarken kendini ayarlıyor. "Tek başına yakalanması zor bir adamsın. Sen kaleden uzaktayken sana saldırmak zorunda kaldık. Çuval için üzgünüm. Ve ipler için. İlk gölgede sallanmaya başlayacağını biliyorduk."

Olabildiğince öne doğru eğiliyorum, en iyi arkadaşımın beni saçma sapan bir fidye girişimi için kaçırmadığını anlamaya çalışırken saçlarım gözlerimin içine düşüyor.

"Lanet olası bir *ulak* gönderemez miydin?"

"Bunun için değil."

İkinci adam sandalyenin arkasından gelirken, morarmış taşaklarını bir kez daha düzeltiyor. Gözlerimi ona dikmeden önce duyularım bilgi toplamaya başlamıştı bile. Zincir zırhı kuşağının yumuşak tıngırtısı. Kolonya izi. Zarafetle hareket eden ayak sesleri.

"Kendan Valvere." Sandalyede arkama yaslanıyorum ve görüş alanıma girdiğinde gözlerimi kısıyorum. Rian'ın en büyük kardeşi kılık değiştirmeye çalışmış, Folke'un ki gibi kahverengi yün bir pelerin giymiş ama yetersiz beslenme ya da çiçek hastalığından etkilenmemiş kusursuz teni onu hemen bir asilzade olarak ele veriyor. "Bunun arkasında sen *varsın*, bu da ne böyle?"

Kendan kaşlarını çatarak Folke'ye döner. "Onu serbest bırakmanın güvenli olduğundan emin misin?"

Folke pantolonunun önünü sıvazlıyor. "Zararını çoktan verdi."

Kendan isteksizce bir bıçak çekiyor ve bağlı kollarımı kurtarıyor. İp düşerken bileklerime masaj yapıyorum, sol bilek korumamın üzerinde duruyorum. Ama bandajlar hakkında yorum yapmıyorlar.

"Bu," diye anons ediyor Folke yanmış bir ev kabuğuna, "üçümüzün de güzel ve derin bir mezara girmesine neden olabilecek bir toplantı."

Boğazımda bir inilti dolaşıyor. *Fantastik*. Anılarımı çalan bir fae, her gece beni rahatsız eden bir kadının rüyaları ve düzenli olarak yıkanmam gerektiği anlamına gelen süslü yeni bir unvanın üzerine tam da şu anda ihtiyacım olan şey.

"Eee?" Havlıyorum. "Bekliyorum."

Folke pelerinini geri çekerek karşıdaki banka oturan Kendan'a bakıyor. Ela yeşili gözleri parıldıyor. Rian'ınkilere çok benziyorlar ama aralarındaki tek benzerlik de bu.

Kendan'ın çenesinin kesimi sanki bir aynaya, farklı bir hayattaki versiyonuma bakıyormuşum gibi hissettiriyor. Şımartılmış bir hayat. *İyi beslenmiş* bir hayat. Kendan'ın saçları benimkilerden daha açık, gözleri benimkilere göre ela yeşili, ama kardeş olarak aramızdaki benzerlik yadsınamaz.

"Alışılmışın dışındaki selamlamamı bağışlayın Lord Basten." Kendan sanki o da benzerliğimizi fark etmiş gibi bir elini kare şeklindeki çenesinde gezdiriyor. "Folke'den bu toplantıyı krallığın geleceğiyle ilgili derin endişeler taşıyan küçük bir grup güçlü kişi adına düzenlemesini istedim. Hepsinden önemlisi, Ölümsüz Iyre'nin uyandığı ve Üçüncü Dönüş'ün başladığı haberiniz üzerine."

"Fae'lerden korkuyor musun?" diye sordum. "Güzel. ."

Ellerini birleştiriyor. "Sadece Fae'ler değil, bu krallıkta onlara karşı koymak zorunda kalacak liderler de var. Kardeşimin denenmemiş olduğunu söyleyebiliriz. Bu onun lehine kullanabileceğim en nazik kelime; sizi temin ederim ki ortaklarım çok daha kötü kelimeler kullanıyor. Eğer Rian da babamız gibiyse, o zaman kral olarak konumunu sadece kendi amaçlarını ilerletmek ve Astagnonian halkına yıkım getirmek için fae'lerle pazarlık yapmak için kullanacaktır."

Demek gerçekte buymuş. Kendan Valvere kendini krallığın kurtarıcısı sanıyor.

Suratına homurdanmak istiyorum ama kardeşinin yönetimini sorgulayarak aldığı büyük riskleri de göz önünde bulundurmak zorundayım. Yakalanırsa idam edilebilir.

Yüzümü Folke'ye doğru çeviriyorum. "Ve sen buna katılıyor musun?" "Ben buradayım, değil mi?" Folke ellerini uzatıyor.

"Rian ona karşı komplo kurduğundan şüpheleniyor." Kendan'ın tepkisini görmek için dikkatle izliyorum.

Omuz silkiyor, umursamıyor. "O bir Valvere. Herkes ona karşı komplo kuruyor."

Saçlarımı geriye tarıyorum. "Buna karşı çıkamam. Leydi Runa zaten Rian'ı öldürüp onunla evlenmemi önerdi."

"Komik. Bana da aynı teklifi yaptı, ama *senin* ölümünü de içeriyordu." Kendan daha da yaklaşarak ellerini kavuşturuyor. "Lord Basten, soyunuz hakkındaki gerçeği biliyorum. Siz benim öz kardeşimsiniz. Damarlarında Valvere kanı var. Bu başlı başına bir lanet.

Berolt'un evi. Size entrika çevirmek ve ihanet etmek öğretilmedi. Bu nedenle, ortaklarım ve ben bu krallık için üstün bir yönetici olup olamayacağınızı sorguladık."

Oh, lanet olsun.

"Bu *seni* tahta oturtmakla ilgili değil mi?" Havlıyorum.

"Hayır." Kendan uzun parmağını bana doğru uzattı. "Bu seni ona koymakla ilgili."

İhanet mi? Vatana ihanet mi teklif ediyorlar?

Kafamı yanmış evin etrafında dolaştırıp kendime saplayabileceğim eski bir ateş demiri arıyorum. Çünkü şimdi hızlı bir ölüm, zindanda bir ömür geçirmekten çok daha iyi olurdu.

Folke ekliyor, "Elbette Rian tahttan kendi isteğiyle vazgeçmeyecektir. Gerçek iddianızı kamuoyuna açıklasak bile aylar sürecektir tartışmalar yaşanacaktır. İlerlemenin tek yolu Rian'ın bir kaza geçirmesi."

Kanım dondu.

Vatana ihanetin üzerine bir de cinayet eklenince, bir adamın derisi yüzülür, ardından saban atları tarafından çekilip dörde bölünür ve parçalanmış cesedi şehrin surlarının dört bir yanında sergilenirdi.

Folke'a inanamayarak bakıyorum. "Bu ihanettir."

Kendan derin bir nefes alır. "Lord *Basten-kardeşim*- umursuyor olmanız bile tahtı hak eden kişinin siz olmanızın nedeni. Tam da bunu istemediğiniz için. Bunu kendi zenginleşmeniz için bir yol olarak görmüyorsunuz. Siyasi oyunlardan hoşlanmıyorsunuz. Açgözlülük ve gücün siyasi makinesi seni mahvetmedi."

Ona soğuk bir bakış fırlatıyorum ama bu bakış göğsümde canlanan garip bir ateşi gizliyor. Boğazım düğümleniyor ama bu Kendan'ın itiraf etmek istemediğim bir şeylerin peşinde olabileceği hissini bastırmaya yetmiyor.

Taht benim olmalı ve başka bir adamın oturmasına izin vererek sorumluluğumdan kaçmış mı oluyorum? Bu krallık benim gibi sokaklarda büyümüş pek çok çocukla dolu. Kızlar fahişelik yapmaya ya da sefalet içinde evlenmeye zorlandı. Kendim için hayatı iyileştirebileceğimi bile bile eski benliğime sırtımı mı dönüyorum?

Yoksa sadakatimde tereddütsüz müyüm?

Boğazımı temizliyorum ve öne doğru eğiliyorum. "İyi dinle." İki adam da eğildi.

Sandalyedeki pozisyonumu ayarlıyorum, ahşap benim ağırlığım altında inliyor. Alnımdan damlayan ter, yüzümdeki kirin arasından çizgiler çiziyor.

Belirgin kelimelerle, "Daha önce yanılmıştın. Herkes Rian'a karşı komplo kurmuyor. *Ben yapmıyorum*. Damarlarımdaki kanın kime ait olduğu umurumda değil. Bir yemin ettim. Tahtı Rian'a bırakacağıma yemin ettim ve benim sözüm önemlidir." Ayağa kalktım, yumruklarımı sıktım. "Her şeyimi borçlu olduğum adama ihanet edeceğimi düşünüyorsan-"

"Onu ." Kendan sözümü keskin bir şekilde kesti, gözleri parlıyordu.

Gözlerimi kısarken odaya bir ürperti yayılıyor. "Ne dedin sen?"

Sessizlik üçümüzün arasında kayıyor, gerginlik su gibi akıyor. Folke yarı yanmış bir dolabı karıştırıp sağlam bir viski şişesi çıkarırken nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor.

"En azından önce bir içki içmesine izin ver." Folke şişenin ağzını dişleriyle açıyor ve masanın üzerinden bana uzatıyor.

Vücudum gergin, şişeyi elime alıyorum ve kokluyorum. Zehirli olmadığından emin olunca, şişenin yarısını uzun bir yudumda içtikten sonra şişeyi geri kapatıyorum. "Şimdi tekrar deneyelim. Ne dedin sen?"

Kendan bir elini zincir zırh kuşağının üzerinde gezdirerek bakışlarımı yakalıyor. "Yalancıların Efendisi ile bir anlaşma yaptın. Yalan söylemesine şaşırdın mı?"

"Ne *demek* istiyorsun?" Konunun etrafında dans etmekten yorulduğum için boş sandalyemi itiyorum.

"Casuslarımdan biri Rian'ı Kral Rachillon'un ordusundan bir yüzbaşıyla buluşurken görmüş." Kendan viski şişesini yavaşça masanın kendi tarafına doğru kaydırды. "Rian, Rachillon'la bir anlaşma yaptı. Pazarlık kozu da Leydi Sabine Darrow'un yeri idi."

Başımı eğiyorum, kulaklarıma güvenebileceğimden emin değilim. Belki de o kadar çok lamba yağı soludum ki duyularım karıştı. Acı bir tat boğazımdan geriye doğru kayıyor ve nefes alışım hızlanırken eğilip tükürüyorum, "Bu lanet bir yalan."

"Bunu bir düşün." Kendan sesini alçaltırken göğüs cebini karıştırıyor. "Kral Rachillon Ölümsüz Iyre'yi tam olarak nereye göndereceğini başka nasıl bilebilirdi ki? Lord Basten, kanıtım var." Katlanmış bir mektup çıkarır. "Casusum, Rian'ın ulak kargayla gönderdiği mektubu ele geçirdi-"

Mektubu elinden kaptığım gibi yere fırlatmadan önce buruşturuyorum. "Bu da başka bir Valvere komplosu! Folke, cidden buna kanmıyorsun, değil mi?"

Folke viski şişesini çeviriyor. "Mektubu oku, Wolf."

Ayaklarım huzursuz. Volta atmadan duramıyorum. Kaslarım seğiriyor, dövüşmek için yalvarıyor. Ama içimde küçük, şüpheli bir parça var. Mektubu almak için eğildim.

Hava karanlık, bu yüzden gece görüşüm açılıyor, dünya grinin tonlarına dönüşüyor.

Okurken ellerim titremeye başlıyor. Bir kurt üzerime gelse bile titremeyen *okçu* ellerim.

El yazısı neredeyse yirmi yıldır gördüğüm el yazısıyla aynı. Eskiden Yüce Lord'un imzasıydı. Şimdi ise Kral'ın.

Ve bu beni kırıyor.

Beni milyonlarca parçaya ayırıyor, hepsi de dönüp duvara fırlattığım yarısı dolu viski şişesi gibi yere düşüyor.

Kölden başka bir şey olmayana kadar beni kırıyor.

-Kızgınlık ve öfke.

BÖLÜM I6

\$ABINE

I *Düşüyorum.*

Kollarımı döndürürken kalbim boğazıma çarpıyor, bir kıymık gibi saplanıyor. Soğuk hava hızla geçiyor. Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum.

Sonra-etki.

Sırtım sertçe çarpıyor, o kadar sert ki yıldızları görüyorum. Kırık tahtalar üzerime çarpıyor. Acı her uzvuma vuruyor ve kaburgalarımı tutarak nefes nefese kalıyorum. Görüşüm, tepemdeki altın ve gümüşün girdaplı tonlarına, altımdaki yumuşak kumaşa, etrafımdaki parıldayan çatal bıçak takımına bulaşıyor.

Yanağımda ıslak bir şey var, kan mı?

Sarsılıyorum, yüzüme dokunuyorum,
parmaklarıma bakıyorum. Hayır, bekle...

Tohumları mı var?

Ahududu reçeli.

Gözlerimi kırıştıtırıp kaosu bir araya getirmeye çalışıyorum. Vale Salonu'ndayım. Ziyafet masasının ortasında yatıyorum. Şarap elbisemin eteklerinden sızıyor ve belime yakın bir yerden dökülen bir tencere, devrilmiş bir yaban domuzu böğrüne sos damlatıyor. Üstümdeki avizeler sallanıyor, sarkan siyah inci dizileri ışığı yakalıyor ve odaya ürkütücü gölgeler düşürüyor.

Her şey *ağrıyor*.

Hava almaya çalışırken kendimi bir dirseğimin üzerine zorluyorum. Aniden müzik duruyor, yerini yüzlerce partilinin kopuk kopuk konuşmalarından oluşan bir gelgit dalgası alıyor.

Gözlerimi kısarak yukarı bakıyorum. Üstümdeki tavan paramparça olmuş. Küller ve tozlar tüy gibi yağıyor, masayı ince bir pislik tabakasıyla kaplıyor.

Belli belirsiz fark ettim: *Tavandan baş ziyafet masasının üzerine düştüm.*

Yüzler her yönden aşağı bakıyor. Tuhaf yüzler bunlar. Tanıdık ama değil, çarpık bir tabloya bakmak gibi.

Sonra ağır bir sandalyenin sürtünmesi geliyor.

Parlak mavi bir parlaltı beni kör ediyor. Işık yaklaştıkça titreyen bir elimle gözlerimi siper ederek irkiliyorum, enkaz halindeki ziyafetin üzerinde dalgalanan su gibi parlak çizgiler oluşturuyor. Bu özel ışık türünü biliyorum - sadece fey çizgilerinden gelir.

Dudaklarımı aralıyorum, Iyre'nin adını söylemeye çalışıyorum- Ama üzerimde yükselen Iyre değil.

Iyre ayaklarımın yanında oturuyor.

Arkaya itilmiş sandalyeden bana bakan yüz hem Kral Rachillon'a ait hem de değil.

Babamın...ve değil.

İnce burnu ve kalın kaşları aynı olsa da sakalındaki gri, cıva gibi parlıyor. Artık demirhaneden yeni çıkmış erimiş altın gibi parlayan bir canlılık var onda. Hafifçe aralanmış dudaklarının arasından keskin kesici dişlerini seçebiliyorum.

Hayır.

Bu doğru olamaz. Böyle bir şey olamaz.

Kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Kendimi yukarı itmeye çalışıyorum ama vücudum uyuşmuş durumda. Hâlâ enkazın arasında yayılmış durumdayım, etrafım akşam yemeğini mahvettiğim baş masanın etrafındaki dört tuhaf yüzle çevrili. Gözleri bana kilitlenmiş, delici ve tehlikeli.

Benim babam.

Iyre.

Hayalet.

Fısıltı.

Onlar Fae, *hepsi* Fae.

Ghost eğilip parmağını yanağıma bulaşan ahududu reçelinin üzerinde gezdiriyor. Yavaşça, kasıtlı olarak yalıyor, sivri kesici dişleri parlarken dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Vay, vay, Leydi Sabine. Habersiz geldik, öyle mi? Böyle bir giriş yapacağınızı bilseydik, büyülerimizi açık tutardık. Ama sanırım artık sır ortaya çıktı, değil mi?"

I. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Vadi Salonu'ndaki tüm gözler, açık büfe yemeklerin arasında sanki menüdeki en leziz ürün benmişim gibi bana bakarken panik başlıyor.

Sunağa inmemiş olabilirim ama yine de kendimi bir adak gibi hissediyorum.

BÖLÜM 17

QASTEN

W İnsanlar neden Yalancıların Efendisi'ne sadık olduğumu sorduklarında, onlara Güzellik'ten bahsediyorum.

Beauty, Lord Berolt'un ödüllü av köpeğiydi, benimkine rakip bir burnu olan, inanılmaz çeviklikte kızıl bir tazı. Eğer on mil içinde bir tilki varsa, Beauty diğer köpekler daha kokusunu almadan onu köşeye sıkıştırırdı. O zamanlar, on beş yaşında çelimsiz bir delikanlıyken, başıboş köpekleri toplayıp sürüye geri katmakla görevli Kırbaç olarak atlı gruba sessizce eşlik ederdim.

Bir keresinde, bir köpek yanlış kokuya -bir tavşan leşine- takıldı ve beni ana av partisinden uzağa götürdü. Onu takip ederken, ilerideki sesleri ve Beauty'nin acı dolu sızlanışlarını duydum.

Atımı durdurup Lord Berolt'un av ustası ve Rian'la uzaktan yaptığı konuşmayı dinledim.

"*O bizim en güçlü av köpeğimiz baba,*" diye karşı çıktı Rian, dişleri çenesinde o kadar sert gıcırdıyordu ki neredeyse yarım mil öteden duyabiliyordum.

"*İşte tam da bu yüzden bunu yapmalısın,*" diye emretti Berolt. "*Bu av, beceriksiz soyluların okçulukta kendilerini Ölümsüz Artain'in kendisi kadar yetenekli hissetmelerini sağlamak içindir. Güzellik çok iyi. O ahmaklar koca kışlarını eyere bile koyamadan tilkiyi tuzağa düşürüyor. Onları aptal gibi gösteriyor.*"

Beauty'nin iniltileri kulaklarımı tırmaladı; onu sıkıca bağlamış olmalılar.

Rian'ın ne yapacağını görmek için bekledim. Babasının tavsiyesine uyup birkaç zengin aptalın kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için sürünün tek yetkin köpeğini katledecek miydi yoksa Beauty'nin canını bağışlayacak mıydı?

"*Git, Güzelim! Koş!*" Rian bağırdı.

Orman, tasmasını arkasına takarak çalılıkların arasından kaçan Beauty'nin sesiyle doldu.

"*Seni itaatsiz aptal.*" Keskin bir tokat sesi ormanda yankılandı.

"*Aptal mı?*" Rian öfkeyle kükredi. "*Aptallar en aptallarına inat en iyi tebaalarını öldürürler.*"

Bu olaydan sonra Rian üç hafta boyunca sadece su içerek odasına kilitlendi ve sonunda serbest bırakıldığında otuz kilo vermişti ama soğuk, meydan okuyan gülümsemesini kaybetmemişti.

Benim tanıdığım Rian bu, insanlara söylerdim. Ama bugün?

Bugün, av köpeklerinin peşinde koşan gençler değiliz. Bugün Rian, tüm haklarıyla benim olması gereken bir tahtta oturuyor. Sahip olduğu güç, Lord Berolt'un hayal edebileceğinden çok daha fazla. Rian isteseydi, bu krallığı daha iyi hale getirebilirdi. Fae tanrılarını uzak tutabilir. Hatta belki sıradan halkın hayatını iyileştirebilir.

Ama Rian hâlâ savunmasızları savunan o çocuk değil. Ve ben onun işini *bitireceğim*.

Folke ve Kendan'dan ayrıldıktan sonra, yanmış evden doğruca Hekkelveld Kalesi'ne gidiyorum.

Rian'ın katına.

Rian'ın yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtığımda, onlarca yıllık askeri eğitimi onu yatakta kavgaya hazır hale getiriyor.

Benim olduğumu görür görmez esniyor ve gözlerini kısarak pencereye bakıyor. "*Lanet olası tanrılar, Wolf. Daha şafak bile sökmedi.*"

İki korumasının salonda yığılıp kaldığını, bilinçsiz şakaklarında çürükler oluştuğunu, kılıçlarının taş zeminde süpürge sopası gibi işe yaramaz bir şekilde yattığını fark etmemiş olmalı.

Elini uykulu yüzünde gezdiriyor. "*Ne halt ediyorsun-*"

Yatak odasına doğru birkaç güçlü adım atıyorum ve elimi boğazına atarak önünü kesiyorum. Kalın kirpikleri gözlerinin akını görebildiğim kadar yukarı kalkıyor.

Elimi çekiştiriyor ve parmaklarımı koparmaya çalışarak saçmalıyor.

"Sen. Sattın. Onu. Sattın." Her kelime, bıçağımı çarşafı kıpırmayı olana kadar ona saplamak için duyduğum karanlık dürtünün habercisi olan hızlı bir vuruş. Neredeyse burunlarımız birbirine değene kadar eğilerek, "Kral Rachillon'a Sabine Darrow'u nerede bulacağını söylemişsin."

Parmakları dondu. Bir saniyeliğine, sabahın erken saatlerinde yatak odasının mükemmel durgunluğu sadece ikimizin de nefes alış verişleriyle bozuluyor ve sonra tam solar pleksusuma keskin bir tekme indiriyor.

Nefesim kesildi ve yanımı tutarak sendeleyerek geri çekildim. Bir bakıma bunu istiyordum. Bunu memnuniyetle karşıladım. Çünkü rüyalarımın giren kadından şüphe ettiğim için bile bunu hak ediyordum.

Onun bir hain olabileceğini düşünmüştüm? O yaptı.

Rian, başından beri.

Doğrulurken boynumu uzatıyorum, kaslarım suyun içinde kan kokusu almış bir köpekbalığı gibi beklentiyle esniyor.

"İnkâr mı edeceksin?" Tersledim.

Rian yataktan fırlıyor, boğazına masaj yaparken çıplak gövdesi ömür boyu antrenman yaparak kazandığı kaslarla dalgalanıyor.

Gözleri sertleşmeden önce dalgalanıyor. "Hayır."

"O zaman neden?" Öfkemi zar zor dizginleyebildiğim için patlıyorum. "Tanrıları uyandırmak isteyen yabancı bir piçle neden anlaşma yaptın?"

Karyola direklerinden birini kavrayıp burnunun kenarını sıkıyor. "Beneveto kral seçilecekti. Konsey buna çoktan karar vermişti. Rachillon'un kucak köpeğini geri çekmesi gerekiyordu."

"Onu lanet bir taş için mi sattın?" Kendimi durduramadan ona doğru hamle yaptım. Yumruğum çenesine doğru uçtu, ama ondan kaçmayı başardı ve omzunu göğsüme çarptı.

O yarı çıplak ve sersemlemiş, ama ben hâlâ viskiden sarhoşum ve lanet bir sandalyeye bağlı olduğum için güçsüzüm - ikimiz de en keskin halimize yakın değiliz.

Bir hırıltıyla kolumu arkadan boynuna doladım ve onu boğdum. Bileğini bileğimin arkasına doluyor ve ayağımı altımdan çekerek ikimizi de yere düşürüyor.

Dizim çıplak taşa çarpıyor ama acının çatırtısı öfkeden o kadar körelmiş ki hiçbir şey hissetmiyorum.

Baldırından tutup onu halının üzerinde sürüklüyorum, ta ki göğsünü yere yapıştırıp arkadan ayı gibi sarılarak güreşene kadar.

"Nedenlerimi biliyormuş gibi davranma!" diye bağıyor, kafası bana tükürmeye çalışmak için bükülmüş.

Tüm ağırlığımla onu haliya yapıştırdığım için ne kadar çırpınırsa çırpınsın kurtulamıyor. "Onu hiç sevmedin!"

"Peki ya sen?" diye karşı çıkıyor, altımda bir yılan gibi kıvranıyor. "Onunla ilgili hiçbir anın yok! Neden bir *yabancıyı* umursuyorsun ki?"

Kafasını yere çarpıyorum. "Iyre'nin hafızamı alacağını biliyor muydun? Bu senin fikrin miydi?"

"Bırak lan beni!" Bir elini serbest bırakıp demir bir çizme sıyrığı tutuyor ve ben darbeyi savuşturamadan şakağıma vuruyor. Acı kafatasımda sekiyor ve kanayan yarayı tutarken sendeleyerek ondan uzaklaşıyorum.

Rian yerde koşuşturarak masasına gider ve masanın altında tuttuğu bıçağı kapar.

Kendini ayağa kaldırıyor.

Çıplak göğsü terden kayganlaşmış, şafağın ilk ışıklarında parıltıyor.

Bıçağı tutarak bağıyor, "Ait olduğu yer orası, Wolf! İstersen benden nefret et ama bir saniye düşünürsen haklı olduğumu göreceksin. Sabine burada güvercinler arasındaki bir kuğu gibi duruyordu. *Burası onun evi değil*. Ailesi Volkish. Onun halkı Volkish. Dünyanın çekirdeği kadar derin, hatta onun fark ettiğinden bile daha derin güçleri var ve ikimiz de bunu biliyoruz. Sence bir günlüğüne benim yanımda, anavatanıyla savaş halinde olan krallığı yönetmekten memnun olur mu? Yoksa *senin* yanında, halkı duvarın kuzeyinde katledilirken tarla fareleriyle evcilik oynamaktan mı?"

Belki de kan kaybından, ama kendimi yatağın direğine yaslayana kadar sendeliyorum.

Birkaç gergin nefes alıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, söylediklerini zar zor algılayabiliyorum. Doğru ya da yanlış, mantıklı ya da aptalca.

"Bir dakika bile bunu onun için yapmışsın davranma" diye tükürdüm.

Çenesini yukarı kaldırıyor, benim kadar zor nefes alıyor. "Hayır. Kendim için yaptım. Ama asla onu incitecek bir şey yapmam, sana yemin ederim."

"Küfür mü ediyorsun? Sanki sözlerin bir *bok* ifade ediyormuş gibi?" Tek görebildiğim kırmızı bir öfke. "Rachillon bir deli!"

"Ve ben Yalancıların Efendisiyim!" diye patlıyor. "Yedi krallıkta, üç bin yıl boyunca, lanet bir aziz gibi hüküm süren tek bir hükümdar olduğunu mu sanıyorsunuz? Baş Rahip Beneveto'nun

bu krallığın ruhlarına çobanlık etti ve onları sattı. Yaşlı Joruun'un bile kötü alışkanlıkları vardı. Sabine'in orada başarılı olma şansı burada olduğundan daha yüksek!"

Parmak eklemlerimi kırıyorum, öfkeleniyorum. "Bunu kendine bir kez daha söylersen belki inanırsın."

Rian bıçağın kabzasını masaya vurur. "Onu benim *önümde* becerdin, Wolf!"

Bağırışının yankılanması için bir an sessizlik uzuyor.

"Asıl mesele de bu, değil mi?" Öne çıktım. "Sen ikimizin de sevgisini kendine isterken, o ve ben birbirimizi sevdik!"

Ellerini alaycı bir şekilde havaya kaldırır. "Ne yani, sihirli bir şekilde anılarını mı geri kazandın? Iyre'nin fae şişelerinden birini mi buldun? Birdenbire ona olan aşkını mı hatırladın?"

İrkildim. Taze bir yaraya tuz basmak gibi.

Elimden geldiğince kararlı bir sesle, "Yüzünü ya da sesini hatırlamıyor olabilirim ama ne olduğunu biliyorum. O ve ben birbirimize aşıktık. Onunla ilgili rüyalar görüyorum ve rüyalar ilk ışıpta kaybolsa bile kalbim hatırlıyor. Bu yüzden onu geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Onu *ve* anılarımı. Bu Iyre'yi boğmak anlamına geliyorsa, daha iyi. Eğer *seni* boğmak anlamına geliyorsa, buna da karşı değilim."

Rian sanki içindeki alaycılığı tokatlamışım gibi bana bakıyor. Maskesi artık yok; yüzü lekeli ve kızarmış, gözleri ender rastlanan bir kırılganlıkla dalgalanıyor.

Nefesi boğazından çıkarken düzensizleşiyor.

Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve başka yere bakmıyor; sanki yirmi yıl önce tanıştığımızdan beri ilk kez kim olduğumuzu görüyormuşuz gibi birbirimize bakıyoruz.

Eğilir ve bir çizgi kan tükürür. "Tacı istedim. Sana zarar vermek istedim. Ama *sakin* onu sevmediğimi söyleme."

Yerdeki kan damlacıklarının, buruşuk halinin ve bükülmüş yatak çarşaflarının üzerinden geçerek göğüslerimiz bir santim açılana kadar acele etmeden ilerliyorum.

Yumruğunda tuttuğu bıçağı unutmadım. Ya da her an daha fazla korumanın beni darağacına sürüklemek için koridordan aşağıya doğru hücum edeceğini.

Sadece bazı şeyler tehlikeden daha önemlidir.

İlk Kılıç broşunu gömleğimden çıkarıp ayaklarının dibine bırakıyorum. Yere çarparken çıkardığı ses, bir kapının çarparak kapanması gibi son bir his veriyor.

"Tahtın sende kalsın," diye homurdandım. "Seni takip etmekle aptallık ettim. Sana inandığım için. Hemen anlamalıydım. Yalanları, manipölasyonları, hepsini görmeliydim. Sana değer verdim. Peki ne için? Herkese yaptığın gibi benimle de oynadın."

Bıçağı kavrayışını ayarlıyor, sözlerini ısırarak geri alıyor. "Kurt-" "Basten, tanrılar kahretsin! Benim adım Basten! Seni aptal sanmışım. kendinizden başka kimseyi umursamazdınız. Ama şimdi anlıyorum. Sadakati hak etmiyorsun. Tanrım, çok açık. Rüyalarım bana gerçeği anlatmaya ama ben dinlemiyordum. Artık dinliyorum. Kadınımı elde edeceğim -hatırlasam da hatırlamasam da o benim- ve kalbini sökmememin tek nedeni bu zevki ona saklıyor olmam."

Dönerken omzum sertçe onunkine çarpıyor, onu yaldızlı masasının üzerine bir santim geriye itiyor ve paha biçilmez tüy kalemalarının yere düşmesine neden oluyor. Sonuncusu düştüğünde, ben çoktan kapıdan fırlamıştım bile, bilinçsiz korumaların üzerine basarak.

Hekkelveld Kalesi'nin dolambaçlı koridorlarında ilerlerken, boğazıma düğümlenen kalbimin sesi dışında hiçbir şeyin farkında değilim. İnanc Kulesi koridorundaki merdivenlerden Valvere ailesi üyelerinin odalarına doğru bir kat yukarı çıkıyorum.

Orada duran koruma bana sinirli sinirli bakıyor ama Birinci Kılıç'ın karşısına çıkmaya cesaret edemiyor.

"Lord Basten." Eğiliyor.

"Aç şu lanet kapıyı," diye emrediyorum.

Muhafızın boğazı hızla kolu çevirirken titriyor, sabahın erken saatlerindeki kargaşada metresini görme ihtimaline karşı dikkatle başka tarafa bakıyor.

Kapının açılma sesini duyan Runa Hanım yatağında doğrulur ve eli yastığının altında tuttuğu bıçağa gider.

Kendi lazımlığını bir kez bile boşaltmamış, şımartılmış bir soylu kadın olabilir ama yine de o bir Valvere. Ve hepsi bıçakla uyur.

"Kurt." Alçak ışığa doğru adım atıp topuğumla kapıyı iterek kapattığımda vücudu yumuşuyor.

Şakağımdaki kanı göremeyecek kadar karanlık. Tek gördüğü, yatak odasına girmek için her şeyi riske atan bir canavar.

Niyetimi yanlış anlayarak bir elini dekoltesinin üzerinde gezdiriyor, gözbebekleri büyürken nefesi kesiliyor.

"Wolf, geleceğini biliyordum-"

İpek çarşafların arasından sıyrılıp yüzüme dokunmak ister gibi yapıyor ama bir elimle bileğini tutup diğer elimle ağzına vuruyorum.

"İyi dinle, seni Valvere sürtüğü. Eğer çılgılık atarsan, seni bir daha asla ses çıkaramayacağın kadar boğarım. Madalyon. Nerede olduğunu göster."

Ağzı avucuma karşı nemli, nabzı korku ve hastalıklı bir uyarılma karışımı içinde damarlarında hızla atıyor. Tanrı aşkına. Bu onu *tahrik* ediyor.

Kolunu arkasından daha sert bir şekilde çekiyorum. Avuçlarıma karşı nefes nefese iniliyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Daha sert çekiyorum ve iniltisi sonunda acıya dönüşüyor.

Boştaki eliyle gardırobu işaret ediyor.

Onu sürükledim ve kapıyı açtım. Her zamanki ipek elbiseler ve dantelli iç çamaşırlarıyla doluydu. Parmağı en üst çekmeceye doğru gitti. Çekmeceyi öyle bir açıyorum ki, paha biçilmez mücevherler yere dökülüyor.

Üzerinde S harfi olan bir madalyon görene kadar botumla parçaları itiyorum.

Kaptığım gibi açtım. Ve donuyorum.

Bu sadece bana bakan güzel bir yüz değil - gerçi, *lanet olsun*, Fae tanrıçalarını düveler gibi gösteriyor. Gözlerindeki meydan okuma. Deniz mavisini gözleri. Beni bir balık yemi gibi yakalayan ve yabancı ya da değil, beni içine çeken gözler.

Nefesim kesiliyor ve parmak uçlarımdan göğsüme doğru yoğun bir sıcaklık yayılıyor. Çıldırıcı, bu doğaüstü çekim. Bu yüzün tek bir kıvrımını bile tanımıyorum, yine de mantığın ötesinde bir şekilde ona bağlı hissediyorum.

Anılardan daha fazlasını yaşıyor.

Evet. Evet, öyle.

Yumruğumu madalyonun etrafına kapatıyorum, sonra Runa'yı yatağına doğru iterek serbest bırakıyorum. Kendini yatağın üzerinde yakalıyor, gözbebekleri tamamen patlamış bir halde omzunun üzerinden geriye bakıyor. Yavaşça dilini dudaklarında gezdiriyor, el izim hâlâ yüzünde.

"Wolf Bowborn. Eğer dövüşüyorsan, bir tanrı gibi sevişiyor olmalısın."

Çenem o kadar sert kenetleniyor ki azı dişlerim ağrıyor. Bu aşağılık kadını dört katlı pencereden aşağı itmek istesem de bunun yerine kendimi kapıya doğru zorluyorum.

"Tanrılar yakında hepimizi sikmek için burada olacaklar," diye homurdanıyorum çıkarken.

BÖLÜM 18

\$ABINE

M *Baban bir Fae.*

Hayalet ve Fısıltı da.

Düşünceler o kadar sarsıcı ki nefes almaya devam etmek için tek yapabildiğim bu. Vale Salonu'nun ziyafet masasına yayılmışım, kırık tavan kalıntıları servis edilmeyi bekleyen grotesk bir tatlı gibi etrafıma saçılmış.

Etrafta düzinelerce partili şaşkın şaşkın bakıyor. Onlar insan. Bu da bir şeydir, en azından bir tek ben değilim. Kalabalığın içinde Baş Rahip Beneveto'yu görüyorum. Kaptan Tatarin'i de. Hiçbiri masanın etrafında oturan fae'lere şaşırmış görünmüyor.

Bir tek ben varım.

Bunu bilmeyen bir tek ben varım.

"*Tsk tsk.* Thracia'nın onuruna verilen ziyafeti ne hale getirdin. Eğer burada olsaydı, çok kızardı."

Fısıltı'nın sesi havayı keserken irkiliyorum, hınzır gülümsemesi tepsideki düşen bir üzümü alırken kıvrılıyor. Üzümü ağzına attığında çikolata kahvesi dudaklarının kenarları belli belirsiz parlıyor ve yüzünün hatlarında ezilmiş ateşböcekleri gibi uzanan feyizli çizgilerle birleşiyor.

"Sen Ölümsüz Samaur'sun." Kelimeler ağzımdan dökülürken onun korkunç, ruhani güzelliği karşısında nefesim kesiliyor.

Kesinlik üzerime çöküyor. Fısıltı Gün Tanrısı'dır. Manastırımızın Ölümsüzler Kitabı'nın kopyasında Samaur beyaz bir

Kumral saçlı bir adam, ama bu bir sanatçının tahminiydi. Bin yıldır kimse onu gerçekten görmedi.

Görünüşü ne olursa olsun, kimliğini inkar etmek mümkün değil. Koyu tenindeki yanıklık güneşte kavrulmuş toprak kadar sıcak ve alev alev yanan gözleri tam olarak öğle güneşinin rengi ve yoğunluğunda, o kadar ki yüzümü gölgelemek zorunda kalıyorum. Hepsinden önemlisi, Ölümsüz Thracia'yı savunması. Gece Tanrıçası. Diğer yarısı.

"Biz de burada kendini hissetmediğin için senin adına üzülüyorduk." Adam Hayalet gümüş bir kadehten gelişigüzel bir yudum alırken -hayır, *fae*-biliyordum. Uzun, beyaz-sarı saçları mükemmel yüzünün etrafına dökülüyor, her nasılsa şimdi tam *fae* ihtişamıyla daha da güzel. Yeni yetişen baldıran otunun canlı yeşili gözleri, bir yayın ucu kadar keskin yukarı doğru eğimli kaşlarının altında muzipçe parlıyor. Kulaklarının tepesi keskin bir açıyla yükselir ve kulak kabuğunu delen küçük bir kalaylı okla süslenmiştir.

Kibirli alaycılığı kimliğini ele vermediyse bile, okla delinmesi ele verirdi.

"Sen Ölümsüz Artain'sin," diye mırıldanıyorum, kelimeler ağzımda kül gibi.
Av Tanrısı.

Kadehi indirdiğinde, bir damla kan dudaklarını boyuyor. Korku mideme kramplar sokuyor.

Kan gibi Iyre içiyor.

"Suçluyum," diyor sivri kesici dişlerini alt dudağına doğru alaycı bir şekilde ısırırken. "Bu, birlikte bir gece geçirme konusundaki fikrini değiştirdi mi? Bir *fae* ile bir gece geçirirsen, bir daha asla insan bir sevgiliyle tatmin olamazsın."

Oturur pozisyona geçiyorum, dizimle masadaki yaban domuzu böğrüne vuruyorum. Kızarmış et ve yapışkan tatlı ahududu reçeli kokusu midemi bulandırıyor ve elimi topuğunu geceliğime bastırıyorum.

Korsesiz bile nefes alamıyorum. Panik başlıyor. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Koş.

İçgüdülerim devreye giriyor ve yaban domuzunun kanadını masanın üzerinden takip ediyorum, dengesiz bir şekilde yuvarlanarak ayağa kalkıyorum, uzuvlarım düşüşten dolayı hâlâ o kadar hantal ki kendimi masanın kenarına yaslamak zorunda kalıyorum.

Omzumun üzerinden kapılara
bakıyorum. Açık. Korumasız.

"Sabine." Kral Rachillon -hayır, bir kral değil, en azından insanların kralı değil- kapıya doğru kaçacağını hissetmiş gibi elini uzatıyor. Anatomik kalp broşu ışığı yakalıyor ve beni kör ediyor. "Nefes al. Sadece nefes al."

Hava zehirli gaz gibi gergin. Nefesler tutulmuş, ne yapacağımı görmek için bekliyorlar. Bir kıvılcım tüm balo salonunu ateş topuna çevirebilirmiş gibi hissediyorum.

"Sana gerçeğe hazır olmadığını söylemiştim," diye mırıldanıyor Iyre masanın sonundaki koltuğundan, yemeğinden başını kaldırıp bakmıyor bile. Tabağından sırlı bir havuç koparıyor ve küllerini üflüyor, neden olduğum enkazı umursamıyor.

Keten pantolon ve ipekli bir ceket giymiş olan Yüzbaşı Tatarin, bileğimin nabzını tutmak için aniden kalabalığın arasından fırlıyor. Dudakları kıpırıyor ama sözlerini sanki suyun içinden duyuyorum.

"Ekselansları? Bir şeyiniz . Durun, yaralı mısınız bir bakayım."

Yaraları kontrol ederken varlığını zar zor fark ediyorum. Elleri kilometrelerce uzakta gibi. Zihnim dönüyor.

Fısıltı Samaur. Hayalet,
Artain.

Ve babam sadece bir Fae değil. O Fae'lerin *Ölümsüz Vale-Kralı*.

Bunu inkar edemem. Geniş omuzlar, bal renginde vahşi saçlar, hızlı gümüş sakal. Hepsi orada, bu sefer *Ölümsüzler Kitabı*'ndaki çizimlere tıpatıp benziyor. Ama onu bu şekilde görmek -Kral Rachillon'un narin tacını değil, efsanedeki ağır Savaş Miğferi Tacı'nı takmış, eski Golathian savaş miğferlerine benzemek için koyu demirden dövülmüş- çok fazla. Bu gerçeğin ağırlığı üzerime çöküyor, ciğerlerimi eziyor.

Görüşümün kenarları kararmaya başlıyor.

"Nefes al, Sabine," diye tekrar ısrar ediyor Vale, gözleri gözlerime kilitleniyor. Sesi nazik ama altında kadim ve karanlık bir şey var.

Nefes almak mı?

Gözümü kırpabileceğimden bile emin değilim.

Ayağım kapıya doğru bir parça hareket ediyor. Bakışları Artain'e kayarken Vale'nin ifadesi kararıyor. Av Tanrısı kirişinden kurtulmuş bir ok gibi harekete geçiyor.

Artain avizeden sarkan inci dizili bir ipi yakalar ve onu bir kement haline getirir.

Sonunda vücudum çığlık atıyor.

Kaçın, hemen!

Fırlayarak taş zemini yırtıyorum, çıplak ayaklarım yüksek cilada kayıyor. Ben onlara çarpmaktan kıl payı kurtulurken saray mensupları çığlık atıyor. Arkamda Artain'in adımlarının yavaş ve kendinden emin gümbürtüsünü duyuyorum ama geriye dönüp bakmaya cesaret edemiyorum.

"Salonu boşaltın!" Babam yumruğunu ziyafet masasına vuruyor ve kalabalık hemen odanın kenarlarına dağılıyor.

Yalnız bırakıldım. Açığa çıktım. Kalbim hızla çarpıyor, çıkışa doğru koşarken kollarımı pompalıyorum.

Çift kapı açık. Eğer ahırlara, bir ata ulaşabilirsem-

Kapılardan hızla geçerken, aniden siyah deri bir dublör giymiş sert bir kas duvarına çarpıyorum. Siyah eldivenler beni sabitlemek için omuzlarımdan kavıyor ve sersemlemiş bir halde başımı kaldırdığımda kendimi Gece'yle yüz yüze buluyorum.

Blades'in soğukkanlı üçüncü üyesi bugün koyu renk saçlarını salık bırakmış, buğulu gözlerinin üzerine sarkıtmış. Ölümcül derecede solgun yüzü şaşkın bir ifadeyle bana doğru eğiliyor.

"Leydi Sabine?" Sesi kadife gibi dalgalanıyor. "Ne oldu?"

Gece'nin insan olduğunu gördüğümde -yuvarlak kulaklar, fey çizgileriyle kırılmamış bir ten- dudaklarımdan bir rahatlama çığlığı dökülüyor ve onun kucağına yığılıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Ben yüzümü onun geniş göğsüne gömerken Night koruyucu elini sırtımın alt kısmına koyuyor. Diğer eli yavaşça bileklerimden birine dolanırken, saçlarımı yavaş ve rahatlatıcı darbelerle okşuyor.

Ben aptal değilim. Gece'nin babam için çalıştığını biliyorum. bir Blade, yani Ghost ve Whisper'ın gerçek kimliğini biliyor olmalı. Ama bir insanın koruyucu dokunuşunu hissetmek, etrafımdaki ezici tehlikeyi bir anlığına da olsa unutmamı sağlıyor.

"İyi geceler." Nefesim ceketinin esnek derisinde yoğunlaşıyor. "Bana yardım et. *Lütfen.*"

Vadi Salonu'nun geri kalanı kayboluyor. Burada, onun kollarında kendimi fırtınadan korunmuş hissediyorum. Sıcaklığı iliklerime kadar işliyor, odanın her santimini kaplamış gibi görünen soğuğu eritiyor.

Yüzümü ona dönene kadar eldivenli eliyle çenemi yukarı kaldırıyor. Parmak eklemini yavaşça yanağımda gezdiriyor, yontulmuş dudakları aralanıyor.

"Ne güzel bir ruh," diye mırıldanıyor. "Bir gün benim olacak."

Sesinde boynuma ilmik gibi dolanan bir şey var.

Oh. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. *Oh, Tanrım. Olamaz.*
Night'tan uzaklaşmaya çalışıyorum ama bileğimdeki tutuşu bir
mengene gibi. "Sen" diye başlıyorum, sözümü bitiremeyecek
kadar şaşkınım. "Sen-"

Gece beni bir bez bebek gibi Vale Salonu'na geri itiyor. Ayak seslerim
kirişlerin arasında yankılanıyor. Dans pisti artık boş. Tamamen açık. Ortaya
doğru sendeleyerek ilerliyorum, tek başıma. Yavaş bir daire çizerken çıplak
ayaklarım nemli izler bırakıyor.

"O tamamen senin kardeşim," diyor Gece karanlık bir
sesle Vale'e. O kelime. *Kardeş.*

Gece omuzlarını geriye atarken, derisinde feyli çizgiler beliriyor.
Kulakları ve kaşları uzar. Teni, karga tüyü kadar koyu renk saçlarının altında
ölümün solgunluğuna bürünüyor. Zaten son derece çekici olan bu adam,
şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzel hale geliyor.

Korkunç bir güzellik, Son'un güzelliği.

"Sen Ölümsüz Woudix'sin. Ender. Ölüm Tanrısı," diye nefes alıyorum
titreyen dudaklarımın arasından.

Köpeği Hawk ona doğru yaklaşıyor. Şimdi onun da büyüsü bozuldu ve
onunla neden iletişim kuramadığım acı bir şekilde anlaşıldı. Eti yamalı.
Çürüyor. Dişlerini göstermek için yanağının bir kısmı eksik.

O öldü.

Midem sıkışıyor. Bir acı kalbimi ele geçiriyor, bir mum koçanı gibi
tükenmiş hissedene kadar her damla kanı sıkıyor. Her an bacaklarım
tutmayabilir. Zihnimin ve bedenimin kapandığını hissediyorum. Bunu
kaldıramıyorum.

Ama orada.

Salonun ön tarafındaki uzun, kemerli pencere açık. Nefes nefese ona
doğru bir adım atıyorum.

Artain mırıldanırken ağır ayak sesleri arkamdan yaklaşıyor, "Devam edin,
Majesteleri. Koşmaya çalışın. Avımı yakalamadan önce onunla oynamayı
severim." "Artain!" Babamın gür sesi bir çan sesi gibi . "Leydi Sabine bu
diyarın bir prensesi. Senin oynayacağın bir oyuncak değil.
ile!"

Artain'in sırtışı duraksıyor.

Panik beni ele geçiriyor. Sanki her an bayılacakmışım gibi görüş alanımın
kenarlarında noktalar oluşuyor.

Kalabalıkta bir boşluk bulmaya çalışarak soluma doğru dalıp gidiyorum
ama Ölümsüz Samaur tarafından engelleniyorum. Kalbim hızla atıyor,
geri geri sağa doğru ama

Ölümsüz Woudix ve köpeği o yeri doldurmak için harekete geçti. İleri bir adım atıyorum ama Artain beni engelliyor.

Beni sıkıştırmayan tek fae, ilgisiz bir şekilde kavrulmuş havuç yemeye devam eden Iyre.

Karanlık, görüş alanımın kenarlarında daha yüksek sesle kükrüyor.

Çaresiz, açık pencereye doğru koşuyorum ve kendimi taş çıkıntının üzerine çekiyorum. Aşağıdaki vadiden bir rüzgar esintisi yükseliyor.

Aşağı bakmaya cesaret ediyorum.

Vadi Salonu'nun kalenin zemin katında olması önemli değil, çünkü Drahallen Salonu'nun tamamı Ramvik Nehri'nin üzerindeki yüksek bir burunda yer alıyor. Düşüş, pürüzlü nehir kayalarına doğru otuz fittir.

Aşağıda, alçaktan uçan şahinler benimle nehir arasında eşmerkezli daireler çizerek süzülüyorlar.

Partiye katılanlar hemen sessizliğe bürünüyor ve ben ayağımı geriye doğru atarken ortak nefeslerini tutuyorlar.

Artain'in yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış kaybolur.

Babamın acelecisi sesi sessizliği bozuyor. "Sabine, yapma. Ne düşündüğünü bir . Sen bir insansın. Böyle bir düşüşten geri dönemezsin."

"Geri dönmek mi?" Şahinlere bakarken göğsüm kabarıyor. Bir çift kartal ve dev bir şahin de onlara katılmış, ihtiyacıma doğru çekiliyorlar. "Neye dönmek? Bana yalan söyleyen bir babaya mı? Yalancı tanrılarla dolu bir saraya mı?"

Babam yavaş ve temkinli bir adım atıyor. "Sen kabul etmeye hazır olana kadar gerçeği açıklamak için bekliyorduk."

Tüm o süslü partiler. Bütün zenginlikler. Tüm o gülümseyen hizmetçiler. *Hepsi dünyamı yıkmadan önce beni kendi taraflarına çekmek içindi.*

Ama kaderime karar veren tek kişi benim.

Kalabalıktan nefes sesleri yükselirken, ayağımı bir santim daha geriye kaydırıyorum, bakışlarımı nehre çeviriyorum, aşağıda daireler çizen kuşların sayısını sayıyorum, düşüp düşmeyeceğimi ya da uçacak kadar güçlü olup olmadığını tartışıyorum.

BÖLÜM 19

QASTEN

D Bir zamanlar "efendim" dediğim adamı yatak odasında kırık ve kanlar içinde bıraktıktan sonra koridorda ilerlerken, Hekkelveld Kalesi'nin beyaz kireçtaşı pencere pervazlarının ötesinde bir şafak yükseliyor.

Sabine'in portresinin bulunduğu madalyonu o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Onu cebime sokuyorum, orada bir madeni paraya çarpıyor. Rian'ın Birinci Kılıç olduğumda bana verdiği Golath on sentini çıkararak duraklıyorum. Bir an için başparmağımı paranın gezdirip Daha mutlu zamanlar.

Ama sonra biri bağırır.

İki saniye içinde tüm kale kaos içinde.

Korumalar beni aramak için koridorlarda gürlüyorlar ama onlardan kaçmak neredeyse gülünecek kadar kolay. Başımı omuzlarımdan ayırmaya hazır, kılıçlarını çekmiş bir halde merdivenleri çıkarken ve koridorlarda yarışırken ayak seslerini kalenin öbür ucundan duyuyorum.

Ama önce beni yakalamaları gerekecek.

Dört muhafız, odamı yağmaladıkları Bilgelik Kulesi'nden inerken, yedek bir misafir odasına çekiliyorum. Zırhlarının içinde takırdayan teneke kutular gibi yanımdan geçip gidiyorlar. Onlar geçtikten sonra, ters yönde beşinci kattaki kıdemli hizmetkârların odasına doğru süzülüyorum.

Parmak eklemlerimi soldaki son kapıya vurduğumda, içeride çarşafların hışırdadığını duyuyorum, çünkü biri halsizce elini yanında uyuklayan kişiye doğru sallıyor.

Bir erkek sesi, "*Eğer onu alırsan, benim parlak mücevherim, bu gece tam bir saat boyunca yüzümü dizlerinin arasına gömeceğim*" diyor.

"Ah, lütfen," diye inliyor bir kadın sesi, "*beş dakika sonra sıkılırım.*"

Uzun bir iç çekişten ve bir sabahlığın hıştırtısından sonra, kapı süpürülerek açıldı ve şaşkın bir yüz *benim* olduğum kanlı karmaşayı gördü.

Ferra'nın yüzü makyajdan arınmış ve uzun saçları ilk kez doğal küllü kahverengi tonunda. Kendisine lila rengi bukleler ya da elektrikli mercan dudaklar vermek için vaftiz öpücüğünü kullandığını görmeye o kadar alışmışım ki, gerçekten ne kadar genç olduğunu görünce irkilerek gözlerimi kırptırıyorum.

Başımı dikkatlice eğiyorum, başımdaki bir yaradan kaynaklanan büyük kan kaybının sonunun iyi olmayacağını farkındayım. "Leydi Ferra."

İlk baştaki şaşkınlığı, ipekli kollarını göğsünde kavuştururken yerini kadınsı bir kızgınlığa ve tırnakları pençe gibi parlayarak kollarının üst kısmına vuruyor.

"Wolf Bowborn? Burada ne işin var senin? Tek ihtiyacım olan, bir dakika içinde kadın olmadan hiçbir işe yaramayacağını kanıtlayacak ikinci bir erkek." Omzunun üzerinden yatağının diğer tarafındaki yumruya bakarken iç geçiriyor.

Folke bir askerin keskin içgüdülerine sahip, ama yanmış evdeki gecemizden sonra görünüşe göre bir sarhoşun susuzluğunu da kazanmış. Üzerinden içki ve seks kokuları yayılıyor, ama en azından sikiinde sadece Ferra'nın kokusu var, genelevdeki bir yabancınn değil.

"Folke, sanırım bu ahmak senin için burada." Ferra yumrunun üzerine bir yastık atar ve Folke yaklaşan akşamdan kalmalığundan dolayı homurdanır.

"Aslında-" Yakındaki bir sandalyenin üzerine sarkmış saten bir eşarblı kapıyorum ve yüzümün sağ tarafındaki kanı temizlemek için kullanıyorum, "-sana da ihtiyacım olabilir, Ferra."

Dışarıda, cesaret çanı acımasız bir alarmla çalmaya başlıyor. İrkildim. "Bu, ah, acil."

"Seni aptal adam." Bir hava üfledi. "Ne yaptın sen?"

"Muhtemelen bilmeseniz daha iyi olur."

Alarm zili Folke'un iki elini kulaklarına dayayarak dikleşmesine neden oldu. "Tanrılar aşkına, sanki o zil kafatasımın içinde takırdıyor!"

Bir kat aşağıda, merdivenlere yönelen muhafızların botlarının sesi geliyor ve çenemi sıkıp Ferra'nın odasına giriyorum, Folke'nin yarı çıplak çarşafını yırtıyorum.

Vücut. "Kalk. Hemen. *Dün* bu kaleden çıkmam gerekiyor."

Elleri kulaklarından uzaklaşıyor ve yüzümde ciddi olduğumu söyleyen ifadeyi gördüğünde mucizevi bir şekilde ayılıyor. Aniden keskinleşerek ayaklarını yere vuruyor. "Ferra, kapıyı kapat."

Hiç tereddüt etmez ve iyi bir önlem için topuzun altına bir sandalye arkılığı sokar.

"Giyin, mücevherim." Folke ona gardırobundan bir elbise fırlatır, sonra yatağın üzerinde asılı duran gömleğini bulur ve başına geçirir. Ayak sesleri, yüzünü buruşturmasına yetecek kadar gürültülü bir şekilde yakındaki merdivenleri tırmanıyor.

"Sanırım bu yoldan çıkış yok," diye mırıldanıyor.

Tek pencereyi açıp aşağıya bakar ve yatağın altından bir ip bobini çıkarır. İpin bir ucu yatağın ağır meşe ayaklarından en yakın olanına bir düğümle bağlanmıştı bile.

"Ferra'nın odasında hazırda bir kaçış sistemi mi vardı?" diye sordum.

Beni pencereye doğru iterken homurdanıyor. "Bu muhteşem koridorların da aynı derecede ölümcül olduğunu bilecek kadar Günah Sokakları'nda zaman geçirdim ve hiçbir kadının kolay lokma olmayacak."

Ferra, parmakları elbiseyi omuzlarına geçirmek için uçarken alay ediyor. "Ben kimsenin ördeği değilim."

"Kes şu şarlatanlığı, mücevherim," diyor adam, elbisesinin arkasındaki düğmeleri iliklemek için onu döndürürken. "Buradan yirmi mil uzakta, hayatta ve erikli kek yerken . Şimdi, çabuk. Önce sen, Kurt. Sonra Ferra. Ben arkadan takip edeceğim."

İpi kavıyorum ve bir bacağımı pencereden dışarı atıyorum. Dar ahşap çerçeveye sığmak için kendimi bir düğüm haline getirmem gerekiyor, ama başarıyorum ve sonra ayaklarımı kireçtaşı tuğlalara dayayarak Wisdom Kulesi'nden aşağı iniyorum.

Sırada Ferra var, onu yere indirebileceğim kadar yaklaşıp kadar ipte beceriksizce ilerlerken yüksek sesle şikayet ediyor.

Folke, hâlâ içki kokan son altı metreden aşağı düşer ama çabucak toparlanır. Reliquary Bahçesi'nin mezar taşlarının etrafında kümelenmiş zakkum çalılarını tararken karışık saçlarını yüzünden savuruyor. "Şimdi nereye, seni baş belası piç?"

Çenemi Mercy Tower'a doğru salladım. "Ahırlar."

Üçümüz Astagnon'un ölmüş krallarının mermer anıt mezarları arasında ilerliyoruz. Muhafızların hareketlerini dikkatle dinliyorum ve

Folke ve Ferra'ya ne zaman duracaklarını ve ne zaman kaçacaklarını öğretin. Ahırların yanından geçen alçak bir taş duvara ulaşıyoruz ve çömeliyoruz.

"Muhafızları ahırlardan uzaklaştırmamız gerekiyor," diyorum sessizce.

"Drama mı? Bu benim uzmanlık alanım." Ferra'nın menekşe gözleri neredeyse parlıyordu.

uzun bir tırnağını göğsüme vuruyor. "Bir fikrim var. Benimle gelin çocuklar."

Bir sıra mezar taşı, düşmeyi bekleyen domino taşları gibi dizilmiş, Reliquary Bahçesi'nin uzunluğu boyunca uzanıyor. Ferra tek kelime etmeden omzunu ilk taş dayıyor. Sallanırken, anlamaya başlıyorum.

"Ferra, yapmayacaksın-" Ben başlıyorum. "Tek başıma değilim, değilim. Yardım edin bana!"

Folke ve ben de ona katılıyor ve mezar taşına sertçe yaslanıyoruz. Ağır granit taş hafifçe sallanıyor ve sonunda bir sonrakinin üzerine devriliyor. Mezar taşları bir sıra çocuk taşı gibi ön kapıdan kale duvarına kadar birbirini deviriyor.

Her bir mezar taşı, iliklerime kadar hissettiğim sarsıcı bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Ferra heyecanla alkışlar. "Bu yaramalı!"

Ahır muhafızları ses üzerine bağırır ve araştırmaya koşarlar.

Ahırın kapısı açıldıktan sonra üçümüz taş duvar boyunca çömelerek ilerliyoruz, sonra da içeri giriyoruz. Samanın serin ve temiz kokusu, üzerime sinen ter ve kan kokusunun yerini alıyor.

Sabine'in portresinin bulunduğu madalyonu hatırlamak için elimi cebime daldırıyorum. Parmaklarım pürüzsüz altın yüzeyin üzerinde kayarken göğsüm yumuşuyor. Bu lanetli dünyada tek istediğim madalyonu açıp onun mükemmel yüzünü tekrar görmek ama beklemek zorundayım.

Bu bir
işkence. Bu
bir
heyecan.

Bu gerçekten oluyor mu? Rüyalarım gerçek mi olacak? Sabine Darrow'u kollarıma alabileceğim düşüncesi beni öylesine nefes kesici bir huşu ile dolduruyor ki boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

Ferra bana bakıyor, gözlerinde endişe okunuyor. "Basten? İyi misin?"

"Evet." Sesim sert çıkınca boğazımı temizleyip tekrar deniyorum, bakışlarım her ahırın kapısına tebeşirle yazılmış at isimlerini tarıyor. "İşte bu."

Myst'in ahırının kapısını açarken Folke ve Ferra da arkamdan geliyor.

"Yavaş ol kızım." Zaman çok önemli olsa da, elimi Myst'in boynunda yavaşça gezdirirken sesim alçak bir mırıltıya dönüşüyor, parmaklarım arabanın koşum takımının acıttığı noktaların üzerinde geziniyor. Bu kadar güçlü ve inatçı bir yaratığın Rian'ın arabasını çekecek kadar alçalmış olmasına duyduğum öfke içimde sıcak ve acı bir şekilde kabarıyor.

"Beni hatırlıyorsun, değil mi?" Mırıldanıyorum. "Ezmeye çalıştığın zavallı piç kurusunu mu? Sabine'i bulmak için buradan gidiyoruz."

"*Sonunda aklın başına geldi!*" dercesine başını sallıyor, gözlerini kocaman açıyor.

Kulaklarım Eski Koros'tan fazladan asker taşıyan ordu vagonlarının gıcırdayan tekerleklerini duyarken, Cesaret Çanı alarmı çalmaya devam ediyor.

Myst'i çabucak eyerliyorum, artık bir misafirimiz olacağı için hızlı çalışıyorum, ama binmek için bir ayağımı üzengiye soktuğumda ayağa kalkıyor. Ayaklarını oynatıyor. Başını sallıyor.

Ellerimi kaldırdım. "Vay be. Sakin ol kızım. Ne oldu?"

Dikkatimi çektiğinden memnun, ağzını ahırın uzak ucuna doğru sallıyor.

Ensemde bir ürperti hissediyorum. Orada, bir zamanlar at bağlama odası olan yerin gölgelerinde, Tòrr'u barındıran demir kafes duruyor.

Midem sıkışıyor.

"Çılgın kısrak..." Ama elimi çeneme sürterek düşünüyorum. Yarım düzine ağır kilit, kafes kapısının kollarına uzanan bir zincire sabitlenmiş. Demir malzeme koku alma duyumu engelliyor, ama içerideki düzenli nefes alışverişleri duyabiliyorum.

"Kurt mu?" Folke kafama bir saman bisküvisi fırlattı. "*Gitme zamanı.*" Onu görmezden gelerek kafese doğru yavaş bir adım atıyorum.

"Kurt mu?" Ferra tıslıyor. "Neye bakıyorsun sen? Dur, dur. *Hayır.* Sen aklını mı kaçırdın?" Bu sefer saman bisküvisi fırlatan o oluyor.

Atlatıyorum, doğrulurken dudaklarımı ıslatıyorum. Yavaşça, Rian'dan alıntı yapıyorum: "Savaşa giderken, kişinin en güçlü silahını alması akıllıca olur."

Ferra elini ahırın yüksek pencerelerinden birine doğru uzatır. "Gün ışığı var! O kafesi açarsan Tòrr bizi büyüteç altındaki karıncalar gibi yok edebilir!"

Kalbim bir uyarıyla çarpıyor. .

"Myst onu idare eder." Elimini deri eyerinin üzerinde gezdiriyorum. "Onun öfkesini yatıştırdığını yüzlerce kez gördüm. Sabine'i geri istiyor

ve Torr'un işbirliği yapmasını sağlayacaktır. Ayrıca, Sabine'i Kral Rachillon'dan başka nasıl uzaklaştırabilirim? Ya da anılarımı Iyre'den nasıl geri alabilirim? Bir silaha *ihtiyacım* var."

"Bir monoceros'u evcilleştirebileceğini düşünmek büyük bir kumar dostum," diye mırıldanıyor Folke.

Reliquary Bahçesi'nden daha fazla ayak sesi geçiyor. Zamanım kalmadı. Omzumu ahşap kirişin altına koyup onu yukarı kaldırmadan önce sadece bir saniyelik tereddüt yaşıyorum. Ağırlığı altında inleyerek kirişi desteklerden kurtarıyor ve yere atıyorum.

"Birden kendimi kumarbaz bir adam olarak buldum." İlk asma kilidi tutup hafifçe salladım. "Folke?"

"Bekle. Canavarı serbest bırakmamı mı istiyorsun?" "Tanrı öpücüğü almış gibi kilitleri ."

Folke itiraz ediyor, küfürler savuruyor ama gözlerinde onu bu meydan okumaya çeken kıvılcımı görebiliyorum. Sonunda beni yolundan çekti. "Biraz boşluğa ihtiyacım var. Ve... bu."

Bir yankesici zarafetiyle bıçağı belimdeki kılıftan çıkardı. Ona yer açmak için geri çekildiğimde, bıçağın ucunu anahtar deliğine yerleştiriyor. Yanağının içini kemirerek, kilit açılana kadar bıçağa aç veriyor.

"Ha! Gördün mü? Biz ölümlüler de mucizeler yaratabiliriz."

Folke ikinci kilidi açarken Ferra gözcülük yaparak ahırın sonuna doğru bir bakış atıyor.

"Neredeyse çok kolay," diye alay ediyor.

Üçüncü ve dördüncü kilitleri hızla açıyor. Beşinci kilit ona biraz sorun çıkarıyor ama bıçağımın kabzasını yan tarafa vuruyor ve bıçak serbest kalıyor.

Sadece bir tane kaldı.

Tüm duyularımı yere odaklayarak bize doğru gelen ayak seslerinin titreşimlerini hissediyorum. Giderek artan gürültüye bakılırsa, en az yirmi asker ahıra doğru ilerliyor gibi görünüyor.

"Millet, acele edin," diye mırıldandım.

"Ve... rica ederim!" Folke elinde son kilitte muzaffer bir şekilde geri çekilir ve hayranlık duyan seyircilerin önünde bir aktör gibi eğilir.

"Tebrikler," dedim kesin bir ifadeyle. "Şimdi kenara çekil." Hemen kapı kollarının arasındaki zinciri çözmeye başladım, ancak Folke bir elini benimkinin üzerine koydu.

Sessizce sorar, "Bundan gerçekten emin misin, eski dostum?"

Çenemde bir kas zıplıyor. Öyle miyim? Bütün bir şehri yerle bir edebilecek güce sahip kadim bir fae yarattığını serbest bırakmak hafife alınacak bir hareket değil. Hizmetkârların, Sabine'in Duren'in arenasında canavara zaferle binişinin hikâyesini anlattıklarını duydum ama zihnimde o anının olması gereken yerde sadece bir boşluk var.

Rian ve Kendan onun adını keşfettiği için herkesin onun gücünden yararlanabileceğine inanıyorlardı. Ama safmışlar.

Ben Sabine Darrow
değilim. Tòrr ile
konuşamam.

Tòrr'a kıcını kaldırmasını söylemek için *Myst*'le bile konuşamıyorum. Tek bildiğim, demir kapısını açtığım anda Tòrr'un beni sosis gibi kızartacağı.

Yüzümden ter damlıyor ama yumruğumu kapının koluna sıkıyorum.

"Geri çekil."

Monoceros kafesini açmadan önce yaptığım tek uyarı bu. Folke kendini korumak istercesine elini kaldırıyor. İlk başta içerideki karanlıktan hiçbir şey çıkmıyor ama sonra gözlerim gece görüşüne geçiyor ve bir buhar patlaması görüyorum. Monoceros kafesinden çıkan serin bir sis ayak bileklerime dolanıyor.

Folke geri sıçırıyor ve inanmadığı tanrılara dua etmek için göğüs kemiğine dokunuyor. "Mezarlarımızı şimdi mi kazmaya başlayayım, sonra mı?"

Nal sesleri kafesin demir zeminini pençeliyor.

Kutudan bir buhar patlaması daha çıkıyor.

Bükülen metal gibi bir çığlık gölgeleri deliyor.

Şimdiye kadar sessiz olan *Myst*, "*Dramatik olmayı bırak!*" dercesine ayağını yere vuruyor.

Son bir kez daha küçük bir buhar püskürür ve ardından Tòrr başını eğerek demir kafesten çıkar.

Bir adım geri çekiliyorum, kaslarım gergin ve hazır, Folke'un hala av bıçağını tuttuğunu fark etmeden önce. Bıçağı elinden kaptım. Ama Tòrr ahıra girip başını tam boyuna kaldırdığında, solaryum boynuzu neredeyse tavana deyecek, bıçağı indirmeye cesaret ediyorum.

On saniye oldu ve ben vurulmadım. *Henüz*. Bu
iyiye işaret olmalı, değil mi?

Yanlış.

Tòrr bana doğru geliyor ve demir bir toynağı doğrudan botumun üzerine yerleştiriyor.

"Ow! *Siktir!*" Ayağımı dışarı kaydırıyorum ve sağlam bacağımın üzerinde zıplarken onu kucaklıyorum.

Bu en az bir kırık ayak parmağı demek.

Yüzümü buruşturarak Myst'e dönüyorum ve bıçağın kabzasıyla Tòrr'a işaret ediyorum. "Bu pislği onun tarafında olduğuma ikna etsen iyi olur! Bu senin fikrindi!"

Kulakları öne doğru sallanıyor. Tòrr ve bana bakıyor, sonra da boynunu ısırtıyor.

Savunmacı bir şekilde homurdanıyor.

Ayağımın tamamı yerine sadece bir kemiğini kırdığı için rahatlamış bir şekilde botumun üzerine biraz ağırlık verdim. "Ferra." Parmaklarımı bükerek onu öne doğru hareket ettiriyorum. "Bir monoceros ile bir mil bile yol alamam. Görünüşünü değiştirip normal bir at gibi görünmesini sağlayabilir misin?"

"Güç rehberime bir danışayım... Bilmiyorum! Daha önce hiç bir hayvan üzerinde çalışmamıştım. Özellikle de bir fae üzerinde."

Ahır kapısına doğru bakıyorum. "Deneyecek misin?"

Elbisesinin fırırlarını endişeyle çekiştirirken nefesinin altından mırıldanıyor ve parmaklarını Tòrr'un boynunda dikkatle gezdirecek kadar yaklaşıyor. Tòrr dişlerini hemen omzuna geçirmeyince, sakın bir nefes alıyor.

"Ayak parmaklarımı kaybetmesem iyi olur, Kurt. Ve bu işe yarasa bile, büyüünün içinde fae güçlerini koruyup korumayacağı konusunda hiçbir fikrim yok." Dikkatli bir şekilde çalışıyor, parmaklarını Tòrr'un yelesinden geçiriyor, böylece metalik teller donuk, kaba bir siyah çıkıyor.

Adamın her bir gözüne nazıkçe hava üflüyor ve adam gözlerini kırttığında kırmızıya çalan irisleri ceviz kahverengisine dönüşüyor.

Son görev için, avuçlarını Tòrr'un vücudunun her düzleminde toz siler gibi gezdiriyor ve eserini hayranlıkla seyretmek için geri çekildiğinde, Tòrr'un boyu en az bir karış kısalmış oluyor.

Hâlâ gördüğüm en büyük at ama en azından *ata* benziyor.

Alçak sesle ıslık çaldım. "Valverlerin size neden bu kadar çok para verdiğini anlıyorum."

Memnuniyetle ellerini silerken bana yan gözle baktı. "Senden bin altın beklemiyorum, Wolf Bowborn. Leydi Sabine'i geri getirmen yeterli bir ödeme olacaktır."

Sabine'in portresinin olduğu madalyon cebimde bir delik açıyor. *Yapacağım*, beni dinleyen tüm tanrılara yemin ederim. *Onu geri getireceğim ya da denerken öleceğim.*

Folke bana bilmiş bir bakış atarken bileğimdeki korumayı sıkıyor. "Git kadını getir. Anılarını da. Muhafızları senden uzak tutacağız."

"Teşekkürler, ihtiyar."

Folke başımın yan tarafına sevgiyle vurdu.

Her biri ahırın kapılarından birini açarak içeri güneş ışığı girmesini sağlıyor. Bir ışın ayaklarımın dibine düşüyor, havada dans eden tozu aydınlatıyor ve bir an şüpheye düşüyorum.

Ama sonra Myst omzuma sokuluyor ve ben de madalyonun üzerinden cebimin dışına dokunuyorum. Bir montaj bloğuna basıyorum ve bir bacağımı Myst'in üzerine sallıyorum.

"Tamam, çılgın kısrak. Bana ne yapmam gerektiğini söylemeye çalıştın ama ben dinlemedim. Şimdi dinliyorum. Bizi sınıra götürebilirim. O fae canavarını idare etmeni istiyorum ki peşimizden tüm krallığı yakmasın."

Myst'in başı sert bir bakış atar gibi Tòrr'a doğru döner.

Tòrr ahırın ortasında dimdik duruyor, siyah kuyruğunu sabırsızlıkla sallıyor. Tek toynağını yere vuruyor. Normal bir at gibi görünmek için büyülenmiş olsa bile, hala bir fae'nin kibrine sahip.

"Ve sen, Tòrr." Parmağımla burnunu işaret ediyorum. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Eyer yok. Bit yok. Gururlu boynunda bir ip bile olmayacak. Ama ormana dalıp eğlence olsun diye birkaç köy yakarsan seni dünyanın öbür ucuna kadar avlarım. Anladın mı?"

Ben aptal değilim, sadece kendimle konuştuğumu biliyorum. Bu çılgın atlardan herhangi biri üzerinde herhangi bir kontrolüm olduğuna kendimi ikna etmeye çalışmak aptalca bir iş.

Bu yüzden Tòrr kara gözlerini bana diktiğinde ve ön toynağının ucunu yerdeki saman tozunda kasıtlı olarak gezdirdiğinde çenem düşüyor.

Toynağını önce ileri, aşağı hareket ettirip bir daire çiziyor.

O-U-T.

Harfler toza yazılmış, gün gibi açık. Şaşkın şaşkın bakıyorum ve o da beni sersemliğimden kurtarmak için bir toynak vuruyor.

"Tabii," diye mırıldanıyorum, elimi yüzümde gezdirerek. "Tabii. Demek yazabiliyorsun. Bildiğim iyi oldu."

Yüzüme doğru bir buhar püskürtüyor.

Topuğumla Myst'e işaret ediyorum ve o da çıkışa doğru dönüyor. Tòrr bizimle aynı hizaya geliyor ve ben Sabine'e ulaşmadan bu iki atın beni öldürmemesi için fısıldayarak dua ediyorum.

"Hadi kızımızı alalım."

Myst'i dörtnala koşturuyorum. Kasları altımda ateşlenerek bizi ileriye doğru itiyor, Tòrr da yanımızda ilerliyor. Askerlerin şaşkın bağırışları arasında ahırdan dışarı fırlıyoruz ama onlar oklarını yerleştirene kadar biz çoktan avluyu gürültüyle geçmiş oluyoruz.

Kale kapısından çıktıktan sonra omzumun üzerinden geriye bakıyorum, doğaüstü bir his görüş alanımın en uzak köşesinden bir şey yakalıyor.

Duvarın kare kütesinin üzerinden Onur Kulesi'nin tepesini seçebiliyorum.

En üstteki pencerede Rian pervaza dayanmış, anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor.

Ona bir karınca kadar küçük görünüyor olmalıyım, ama bu mesafeden bile gözlerinin soğuk parıltısını görebiliyorum, bir bıçağın kenarı kadar keskin.

BÖLÜM 2o

\$ABINE

"D "Atlamayın, Leydi Sabine!"

Baş Rahip Beneveto, solgun yüzlü saray mensuplarının arasından ite kaka ilerliyor, ihtişamlı fae tanrılarını da aynı özenle uzaklaştırıyor. sanki vızıldayan sivrisinekler gibi. Gözleri kafatasının içinde cam bilyeler gibi parlıyor, bu da afyonu kaçırdığının bir işareti. Yine de ayakları üzerinde oldukça sağlam duruyor.

"Sabine - Majesteleri - atlamayın," diye tekrarlar. "Bu sivri kulaklı piçlerin seni bilmeleri onları çok memnun edecektir."

Kalabalık, Ölümsüz Vadi'nin Beneveto'yu bu hakaretten dolayı kömür gibi ezip ezmeyeceğini görmek için sabırsızlanıyor ama babam taş suratlı kalmaya devam ediyor. Iyre parmaklarındaki sosu yalarken kendi kendine kıkırdıyor ve Bıçaklar - hayır, *Artain*, *Samaur* ve *Woudix* - yakışıklı yüzlerine sırtışlar çiziyor.

Kalbim sismik bir değişim geçirirken parmak uçlarım pencere pervazının iki yanındaki tuğlalara gömülüyor. Aşağıdan esen rüzgâr ince pamuklu şalvarımı dizlerime doluyor. Omzumun üzerinden aşağıdaki nehre bakarken ayak parmaklarım çıkıntının kenarına kıvrılıyor.

Bir santim daha eğildiğimde yumuşak bir hırıltı kaçıyor. Bir adım ve özgürüm.

Beneveto temkinli adımlarla ilerliyor, bakışlarımı bir can simidi gibi yakalamaya çalışıyor.

"Kuşalım, Majesteleri. İnsandan insana. Tanrılar hakkında senin Fae masallarından öğrenebileceğinden çok daha fazlasını biliyorum. Astagnon'a sırtımı dönmemin ve zamanı geldiğinde Kızıl Kilise'nin tüm ağırlığını onların yönetiminin arkasına koymaya hazır olmamın bir nedeni var." Beyaz saçlarını geriye doğru itiyor. "Seni buraya getirmek için o kadar zahmete girdik. Yarın cenazeni kaldırmak zorunda bırakma bizi."

Ayak parmaklarımı çıkıntının etrafında kıvırıyorum.

Güvenmem gereken son kişi nefesi afyon kokan bir hain, ama Beneveto'nun sözleri beni duraksattı. Beneveto, Rian'dan sonra Astagnon'daki en güçlü ikinci adam. Emin olmasa bu pozisyonunu kumarda kaybetmezdi.

Tepemden gelen bir gıcırta kulağımı yakalıyor. Başımı kaldırdığımda tavandaki delikten başını uzatan orman faresini görüyorum.

Fare-konuşan mı? Endişeleniyor. Beni bırakma! Eğer atlarsan, bu sefer takip edemem!

Rüzgâr arkamda uğuldarken, atlama riskini göze alamayacağımı anlıyorum. Kuşlar beni yakalayabilir ya da kayalara çarpabilirim. Her iki durumda da fareyi terk edemem. Mag Na Tir Ormanı'ndan beri benimle birlikte, Basten'in sırt çantasında . Peki ya Myst? Benim cesur kızım bir krallık uzakta, Rian'ın ahırında tutsak, oysa özgür ve vahşi bir şekilde bacaklarını açmayı hak ediyor. Onu orada öylece bırakmam. Peki ya altın pençeler? Bulut tilkisi? Beni kandırmış olsa da ona bir isim sözü vermişim. Nehir kayalarına çarparsam ona isim veremem.

Törr'u da unutmayalım.

O titiz monoceros krallıkları yok edecek güce sahip. Ellerine düşebileceği onca güçlü adam varken, bu Rian Valvere'inki olmak zorunda mıydı? Bir zamanlar Rian'a güvenmişim, en azından pazarlığa sadık kalacağına inanacak kadar. Hatta kendi çarpık yöntemiyle beni sevebileceğini bile düşünmüştüm. Ama beni yazı tura atar gibi umursamaz bir kayıtsızlıkla sattı.

Peki, bir fae atına ne gibi dehşetler yaşatabilir?

Pencere pervazının uçurumuna tündüğümden, düzinelerce göz alnımdan ter damlayana kadar içimi yakıyor.

Kalmak mı?

Yoksa atlamak mı?

Rüzgâr geceliğimi savururken, Beneveto'ya yavaşça titretilen bir el uzattım.

Aşağı inmeme yardım etmek için öne doğru adım atarken yüzünü bir rahatlama kaplıyor, ama sonra Ölümsüz Vale onu omuzlayarak kendi büyük elini benimkine doluyor.

"İnsandan insana mı?" Vale hışırıyor. "Hayır. Fae'den insana. Ona bir açıklama borçlu olan biri varsa, o da babası olmalı."

Onun elindeki elime bakarken midem düğme gibi sıkışıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Babam mı?" Sonunda mırıldandım. "Sen benim için bu musun?"

"Ben senin için birçok şeyim. Ama diğer tüm unvanların ötesinde senin babanım." Geri adım atıp ellerini uzatıyor ve yavaş yavaş çöken bir alacakaranlık gibi gerçek fae görünümü eriyip gidiyor. Koyu altın rengi gözleri pas renginin donuk tonuna dönüşüyor ve sakalındaki gümüş rengi tuz ve biber grisine dönüşüyor. Kürklü pelerininin altında bir öküz kadar geniş olan omuzları normal bir insan erkeğinin genişliğine iniyor.

Kelebek kanatları kadar yumuşak sinirlerim üzerimde , kollarım boyunca tüylerim diken diken oluyor. Karanlık hala görüş alanımın kenarında kükrüyor.

Kendimi baygın hissediyorum.

Kafamda uzak bir düşünce kıpırdanıyor: Eğer o bir fae ve annem de insansa, bu beni ne yapar?

Ben bu düşünceyi takip edemeden devam etti, "Bizi yargılamadan önce-" Artain, Woudix, Samaur ve Iyre'ye doğru başını salladı, "- Konuşmamıza izin verin. Tek istediğim bu. Açıklamak için bir şans. Hepiniz, büyüünüzü kaldırın. Onu korkuttuğunuzu görmüyor musunuz?"

Parmaklarını şıklatıyor ve diğer fae'ler teker teker, yeni bir kıyafet giymek kadar zahmetsizce insani cazibelerine geri dönüyorlar.

Şimdi, onlar sadece etten ve kandan.

Görünüşe göre insan.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, aşağıdaki Ramvik Nehri'nin etrafında dönen kuşlara son bir kez bakıyorum.

Titrek bacaklarımla pencerenin pervazından inip babama doğru ilerliyorum.

Ve sallanarak, karanlık sonunda beni ele geçirirken hemen kollarına doğru eğiliyorum.

Yatak odamda sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde uyandığımda, pencereden süzülen güneş ışığına göz kırpyorum. Masamın gümüş şamdanlarına vuruyor,

retinalarımda yanıp sönen parlak ışıklar fey çizgilerine benziyor.

İnliyorum ve her şey geri gelirken gözlerimi kapatıyorum.

Biri kapıyı çalıyor. Gitmeleri için mırıldanamadan, yuvarlak yanaklı bir hizmetçi elinde taze bir sürahi suyla içeri giriyor. Beni yatakta doğrulup otururken görünce kaşları havaya kalktı.

"Ekselansları! Uyanmışsın. Kral Rachillon'a haber vereceğim-"

"Bekle." O gitmeden önce kapıyı çarpmak için kürk örtülerin altından neredeyse pençelerimle çıkıyorum. Sırtımı kapıya dayayıp onu hapsettiğimde gözleri açılıyor. "Bekle. Bana bugünün hangi gün olduğunu söyle."

"Bugün Çarşamba, Majesteleri."

Çarşamba günü. Yani, bir gündür dışarıdayım. İyi değil, ama bir hafta boyunca yavru bir geyik kadar yumuşak ve çaresiz yattığımı bilmekten daha iyi. "Beni kim giydirdi?" Üzerimdeki taze geceliğin yakasını çekiştiriyorum. giyiyor.

"Yaptım, Majesteleri." Kapıya nasıl çaresizce bastırdığımı görüyor ve su testisini lavabomun üzerine koyuyor. Nazikçe, "Korkacak bir şey yok, Leydi Sabine." dedi.

"Fae sarayının yarısı bu kalenin koridorlarında dolaşıyor!"

Patlamamın geçmesini beklermiş gibi lavabo sehpasının üzerine örttüğü havluyu yeniden katlıyor ve sonra usulca şöyle diyor: "Ölümsüz Thracia'nın onuruna verilen ziyafette neler olduğunu herkes biliyor - Vadi Salonu'nun tavanında hâlâ bir delik var. Ve hepimiz o pencereden atlamadığın için tanrılara şükrediyoruz. Korkma. Fae'ler bir nimettir, Majesteleri. Bin yıldır geri dönmeleri için dua ediyoruz ve Üçüncü Dönüş'e tanıklık edebilecek şanslı azınlık arasındayız."

Dinlerken elimde olmadan havayı kokluyorum; *harika* kokan bir şeyler var. Ve midem gurulduyor.

Birinin daha önce masama bırakmış olması gereken bir tabak kızılıcık çöreği görüyorum. Gizlice ona doğru bir adım atıyorum. "Yani kaledeki herkes gerçek kimliğini biliyor muydu? Babaminkini? Ve Blade Boys'un?"

"Evet, Majesteleri." Tereddüt ediyor. "Bize sizi hazır olmayabileceğiniz bilgilerden korumamız söylendi. Size sadece Leydi Iyre hakkında bilgi vermek, tüm gerçeği öğrenmenizi kolaylaştırmak içindi."

Sesindeki acıyan tonu sevmiyorum, sanki yatağının altındaki canavarların gerçek olmadığının söylenmesine ihtiyacı olan bir çocukmuşum gibi. Yine de, ellerini

Benim için gerçek bir endiŖe gibi görünüyor. Ve açıkçası, bir hizmetçinin söyleyeceklerine babamdan daha çok güvenirim.

Yalan söylemek için çok daha az sebebi var.

Nereye gittiğimi not ediyor ve bana bir tane ikram etmek için rek tabağını alıyor.

Yavaşça en yakınını alıyorum, bütün olarak yutmaya direnmeye alıŖıyorum. "Astagnon'da insanlar fae'lere tapmak kadar onları lanetlemeye de eğilimlidir."

Kıkırdıyor. "G, aydınlanmamışları korkutabilir. Sizin aydınlanmadığınızı söylemiyorum, Majesteleri! Sadece burada, Volkany'de, bağılığımızda asla tereddüt etmedik.lmsz Vale ve diğerklerinin bize bahşettiğ i onca iyiliğ i düşünün."

"İyi mi? Ne iyisi?" rekleri kemiriyorum. Tanrım, bu *harika*.

"Daha geçen hafta Lord Artain ormanı, çiftçilerin koyunlarını toplayan bir kurt sürüsünden temizledi. Leydi Iyre, Yirmi Bir Gün Savaşı'nın travmasını hala yaŖayan yaşılı askerleri ziyaret etti; en kötü anıları ortadan kaldırarak zihinlerini rahatlattı. Ve Lord Woudix bir at arabasının altında ezilen bir rahibin huzurlu bir Ŗekildelmesine yardımcı oldu."

iğnerken ağızımı yana açıyorum ama gerçek düşüncelerimi tutmayı baŖaramıyorum. "İnsan kanı içtiklerini biliyorsun, değ il mi? Artain muhtemelen kurtları *yemiştir*. Iyre kesinlikle o askerlerin anılarını daha sonra kullanmakzere ŖiŖelemiştir. Peki ya Woudix? Ender'in 'barışçıl' yardımı olmasaydı rahibinlplmeyeceğini bile kim bilebilir?"

Bir iğlık bekliyorum ama hizmetçi bana sadece aynı acınası bakışlarla bakıyor. Kapıya ynelmedennce elindeki rek tabağını yavaşça yere bırakıyor. "Sizin iinzlyorum, Majesteleri. Dünyada iyiliktennce acımasızlığ ı grmeyiğrendiğ iniz için. Babanıza uyandığ ınızı syleyeceğ im."

Ayrılmadannce bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

Kapı kilitlenir kilitlenmez tabağ a doğ ru ilerliyorum ve ağızıma bir rek daha tıkıyorum, ama Ŗimdi tadı kum kadar kuru ve tatsız.

Ağızımdaki lokmayı pencereden dıŖarı tükürdüm ve dağlarınzerinden güneye, Astagnon'a doğ ru baktım.

Kime inanmam gerekiyor, gözlerinde yıldızlar olan bir hizmetçiye mi, yoksa kendi kalbime mi? Belki Matron White ve Rahibeler beni hayatımın yarısında kilit altında tutmamış olsalardı, dünyadan ne anlam ıkaracağ ımı bilirdim. Ŗu anki haliyle, dıŖ dünyayla olan deneyimim Rian'la birlikte Sorsha Konağı'nda geirdiğ im birkaç ayla sınırlı. Ve o durumu ne kadar iyi okuduğ uma bir bakın.

Kalbimin derinliklerinde, rotamı belirlemesi için güvendiğim tek kişinin Basten olduğunu biliyorum. O benim kutup yıldızım. Yol göstericim.

Ve şimdi, Rian'ın yalanlar sarayında yapayalnız.

Pencerede ne kadar durduğumu bilmiyorum ama kapı açıldığında kalbim boğazımda dönüp duruyorum.

Kral Rachillon-Vale kapı aralığını dolduruyor, göz kamaştırıcı, basit koyu gri bir pelerin içinde aldatıcı bir şekilde insan gibi görünüyor.

"Baba." Gardıroptan bir bornoz alıp geceliğimin üzerine hızla geçiriyorum. Boğazımı temizleyerek kemerini sıkıca bağladım. "Artık bu insani cazibeyle kendini saklamana gerek yok."

Onun sıkıcı görünümünü işaret ediyorum.

"Senin için daha kolay olur diye düşünmüştüm." diye gevelerken yuvarlak kulak kabuğunu çekştiriyor.

"Kuzu postuna bürünmüş bir kurt yine de kurttur."

Kalın kollarını deri ceketinin üzerinde kavuştururken kıkırdıyor. "İçinde ateş var kızım. Bunu görmek hoşuma gidiyor. Ama daha fazla tavana çarpmadan önce sana göstermem gereken bir şey var."

Kendimi tutup geriye doğru bir adım atıyorum ve yerdeki Ölümsüzler Kitabı'nın bir kopyasına takılıyorum. Manastırda erişemediğim hikâyeleri okuyordum. Yeni *ailem* hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalışıyorum.

"Bana tam olarak ne göstermek istiyorsun?" Sıkıca soruyorum. "Yılan Bıçağı mı? Şahdamarıma mı? Beni Volkany'ye, Altın Çocuğun Kurbanı'ndaki o zavallı çiftçi çocuk gibi sunaklarınızdan birinde boğazımı kesmem için mi getirdiniz?"

Eğlenerek bir nefes çekti. "Giyin. Ve On Tanrı'nın Bahçesi'ne gel."

O gittiğinde, şu anda seçeneklerimin ne olduğundan emin olamadan öylece kalakalıyorum. Sonunda, babası Fae Kralı olan birinin seçeneklerinin son derece sınırlı olduğuna karar verdim.

Giyindikten sonra, muhafızlar bana merkezi merdivenlerden aşağıya ve Bulut Peçesi Kulesi ile Aurora Kulesi'nin yıldız benzeri noktaları arasında yer alan duvarlarla çevrili bahçeye kadar eşlik ediyor.

Taş patikalar, fae canavarları şeklindeki süs ağaçlarının etrafından dolanıyor. Büyük bir kurtbağrı ağacı altın pençe şeklinde kesilmiş. Yarım düzine küçük çobanpüskülü çalısı, oyuncu bir bulut çiçeği ailesi gibi şekilleniyor. Huşudan çıktığımızda-

ilham veren, pırıl pırıl beyaz mermer basamakları olan açık, dairesel bir amfiteyatroya dönüşüyor.

Çevresinde, her bir tanrı için bir tane olmak üzere, bir insanın boyunun iki katı uzunluğunda on heykel bulunmaktadır. Her heykelin dibindeki sunaklarda sunular durur: bozuk paralar, kır çiçeği buketleri, kuru üzüm somunları.

Her ne kadar soğukkanlı bir güvenle içeri girmek istesem de, heykellerin usta işçiliğine yumuşak çeneli bir şaşkınlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum.

Yine de mermer basamaklarda gelişigüzel oturan insanları gördüğümde çenem yine sıkıca kapanıyor.

Harika.

Iyre, Artain, Samaur ve Woudix - Hawk'la birlikte - amfi tiyatronun basamaklarının çeşitli katlarında yayılırken, babam orta sahnede hüküm sürüyor. İnsani cazibelerini takınmışlar, ama ruhani güzellikleri sadece çarpıcı kibirleriyle yarışıyor, gerçeği daha önce görmediğime inanamıyorum.

"Hepsinin burada olması gerekiyor mu?" İlk basamaktan aşağı inerken kollarımı kavuşturuyorum.

"Ben de sizi tekrar gördüğüme sevindim prenses." Artain ayaklarını yere vurur ve başını kavuşturduğu ellerinin üzerine koyar. Vale'ye başını sallayarak, "Biliyor musun, eğer istediğim gibi bana onunla bir gece vermiş olsaydın, asla pencereden atlamaya kalkışmazdın - yatağımdan asla çıkmazdın," der.

"Libidonuzu bir dakikalığına aklınızdan çıkarmaya çalışın," diye homurdanıyor Vale. "Sana söyledim, bu sefer farklı bir şekilde yapacağız."

Başımı ona doğru salladım.

Bu sefer mi?

Artain omuz silkiyor ve bir heykelin kaidesine yaslanıyor. Midemde bir kasılmayla, kendi heykelinin hemen altında durduğunu fark ediyorum - Ölümsüz Artain'in neredeyse aynı kibirli pozdaki bir figürü.

Gözlerimi deviriyorum.

Vale parmağıyla diğer fae'leri uyarıyor. "Leydi Sabine benim kızım, tutsak değil. O da en az sizler kadar bu krallığın geleceği. Bu planlarımızda ilk kez değişiklik yapmak zorunda kalışımız değil. İlk Dönüş'ü hatırlıyor musunuz? Spezia'nın korsan filosunun kraliçesini?" İpek gömleğinin yakasını utangaç bir tavırla düzelten Samaur'a dikkatle bakıyor. "Şimdi, her birinizi şu duvardan Ramvik Nehri'ne fırlatmamı istemiyorsanız, sıraya gireceksiniz."

"Bu sefer" derken neyi kastettiğini hala merak ediyorum, *gerçi* sanırım küçük bir tanrı öpücüğü ordusunu kaçırdılar, bu da işleri farklı yapmak istemelerine yol açabilir.

Sadece Artain'in değil, her bir fae'nin kendi yüksek büstlerinin altında oturduğunu fark ettiğimde bu düşüncelerden uzaklaşıyorum.

Iyre, Erdem Tanrıçası heykelinin altında uzun kırmızı tırnaklarına hayranlıkla bakıyor. Samaur Gün Tanrısı'nın heykelinin yanında bıçakla dişlerini karıştırıyor. Woudix Ölüm Tanrısı'nın heykelinin altına çömelmiş, Hawk'ı omurgasının keskin çıkıntısı boyunca okşuyor.

Görünüşe göre, o artık yaşayan bir köpek. Açıkta kaburgası yok. Çürümüş çenesi yok. Diğerleri gibi göz kamaştırıcı.

Babam bana döndü. "Şöyle başlayalım-"

Tati'nin beni Norhelm'e zincirlerle götürdüğü zamandan kalma kırmızı izler taşıyan bileklerimi kaldırarak sözünü kestim. "Askerleriniz beni bir altın pençeye zincirlediğine göre, esir olmadığımдан şüphe ettiğim için beni bağışlayın."

Iyre, heykelinin ayak parmaklarından düşen bir yaprağı koparıırken tembelce gülümsüyor. "Bu iyi vakit geçirdim."

Yumruklarımı sıkarak ona doğru yürüyorum. "Kaçırılışımı sevgiyle mi hatırlıyorsun? Hayatımın en kötü gününü mü? Beni sevdiğim tek adamdan kopardığın günü mü?"

Woudix'in başı yukarı doğru eğilir. Çenesinde bir kas sıçradı. "Bir insanı mı sevdi?"

"Yaptığını *düşünüyor*." Iyre uzun tırnağıyla yaprağa vuruyor.

"Ah, seni fae kaltağı-" Ona doğru savruluyorum ama Vale parmaklarını şıklatıyor ve ayaklarımın altındaki taşlar titremeye başlıyor. Sadece üç metrelik bir alanla sınırlı küçük bir deprem. Öne doğru savruluyorum, düşmeden önce kendimi zor tutuyorum. Dengemi sağlamak için çabalarken yer sakinleşiyor ve taşlar geri dönüyor.

düzeltiliyorum. "Mesaj alındı - kızınızı bir parmak şıklatmasıyla ezebilirsiniz."

"Söyleyeceklerimizi dinlemeniz gerekiyor." Vale'in sesi artık sertleşmişti. Sabırsız. "Artık bir parçası olduğun dünyamızı anlamak için."

"Annem biliyor muydu?" Ağzımdan kaçırdım. "Fae olduğunu mu?"

Bir elini uzun sakalında gezdirdikten sonra, "Şüpheleniyordu. Kaçmasının nedenlerinden biri de buydu."

Heykelin boş kaidelerinden birinin yanına çöküp burnumun kemiklerini sıkıyorum. Ölçülü bir şekilde şöyle diyorum: "Eğer öyleyse, o zaman açıkça

bu kalenin güvende olması için. Annem güvenmezken ben neden sana güveneyim?" "Isabeau *benden* korktuğu için kaçmadı." Botları Ölümsüz Vadi heykelinin dibindeki mermer taşlar. "Size daha önce söylediklerim doğrudur. Kaçtı çünkü yaklaştığından şüphelendiği savaştan korkuyordu. Seni o savaştan saklamak, korumak istedi. Ben ise tam tersini istedim. Olacağını bildiğim güçlü bir doğa gücü gibi seni savaşın içine çekmek istedim."

Derimin altında bir şey çırpınıyor, onun övgüsüne bir çiçeğin güneş ışığına verdiği tepki gibi karşılık veriyor. Hepsi çok *güzel*. Ya burası? Hayali süsler. Gece yarısı baloları. Baldıran ağacının altındaki toplantılar. Zamanın tüm anlamını yitirdiği efsanevi dünyalarına düşmek çok cazip olurdu.

Duruşumu değiştiriyorum ve ayakkabımın altında bir dal kırılarak beni şimdiki zamana döndürüyor.

Diğer beş heykeli gösterip ciddiyetle şöyle diyorum: "Trakya. Popelin. Alessantha. Meric. Solene. Sarayın yarısı hâlâ uyuyor. Onlar hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Onların dinlenme yerlerini bulacağız," diye kendinden emin bir şekilde homurdanıyor Vale. "Her Dönüş'te hep buluruz. Bazen günler sürer. Bazen de on yıllar."

Samaur heykelinin sunağında parıldayan bir akik kristalini inceliyor. "Thracia'nın yeri çoktan güvence altına alındı. Tek mesele onu buraya getirmek ve uyandırmak."

"Onu *nasıl* uyandıracaksın?" Bastırıyorum.

Samaur Vale'ye doğru başını sallıyor. "Fae Kralı olarak baban bu güce sahip." "Ama bu nasıl oluyor? Bir fae'yi uyandırmak için ne gerekiyor?"

"Neden sordunuz?" Vale diyor ki.

Ölümsüz Solene'in heykelinin kaidesinden küçük bronz bir boynuz alıp parmaklarımın arasında evirip çeviriyorum. "Fae'lerin sözlerini nasıl çarpıttıklarını biliyorum. Hikayeleri okudum. Bu yüzden senden açık konuşmanı istiyorum. Dürüstçe. Bunu bana borçlusun." Kalbim hızlanırken başparmağımı boynuzun sivri ucuna bastırıyorum. Ben aptal değilim. Keskin bir bronz boynuzun beni beş fae tanrısından koruyamayacağını farkındayım. Yine de avucumda sıkılıymış gibi hissettirmesi hoşuma gidiyor. Tehlikeli. *Pençeler gibi*. "Vale, bir çiftçinin kurban edilen çocuğunun kanını içene kadar Fae'ler tanrı olmadı. Buna uyanış da diyebilirsin. Beni Volkany'ye bir tanrıyı uyandırmak için kan bağı kurbanı gerektiği için mi getirdin?"

Sanki denizin ayın gözyaşlarından oluştuğunu söylemişim gibi beş fae de bana bakıyor.

İlk gülen Artain oluyor ve kendini desteklemek için heykelinin dizine doğru iki büklüm oluyor. " imdi neden kendini pencereden atacağını anlıyorum! Vale, onu bir domuz gibi de eceğini sanıyordu! O eski lanet masaldaki gibi Thracia'nın sunağında kanını akıt! Ne deniyordu ona-"

"Altın  ocuk!" Samaur, Artain'in omzuna bir tokat atarken o da gülmekten iki büklüm olur.

Iyre, utanmı  bir eliyle ağzını kapatmadan önce çirkin bir homurtu çıkarır.

Yalnızca Woudix etkilenmeden kalır, solgun yüz hatları hâlâ bir ölüm maskesi gibidir.

Bronz boynuzu sunağa çarpıyorum. "Benimle alay mı ediyorsun? Seni insanların kanını içerken gördükten sonra mı? Obje odasında Yılan Bıçağı'nı gördükten sonra mı?"  l ms z Solene'in heykelinin altındaki sunaktan derisi y z lm  , tarlada giydirilmi  bir çift tav an alıyorum. "Sakın bana kurbanda ihtiya ın olmadığını söyleme."

Artain ve Samaur, Woudix Hawk'ı d rtene kadar kıs kıs gülmeye devam eder. Köpek büyüsünü bırakır. Bir saniye içinde, yırtık çenesinden dişleri açığa çıkmış, yarı   r m   bir kadavraya dönüştü ve diğer iki Bıçak  ocuk'a doğru alçak sesle hırlıyordu.

Kahkahaları kaybolur.

Vale kaleye doğru bir el kaldırır. "Yardımcılarımızın çoğunu gördün. Kanlarını alıyoruz, evet. Nefeslerini. Sekslerini. Dualarını. Hepsi fazlasıyla istekli. Bu fedakarlık yemini için hiçbir zarar görmüyorlar, karşılığında onlara ölümcül zevkler sunuyoruz. Yemek. Şarap. Zevk. Ne arzu ederlerse. Ba  yardımcılarımız özel bir bağlantıyla bile  d llandirilir. Ortak bir zihin. Paylaşılan düşünceler."

 enem sıkılı, zihnim bir argüman bulmaya  alı ıyor. Kanı çekilmiş bir ceset görmediğim doğru. Paz ve Samaur'un baldıran otu korusunda dans ettiği ikizler kesinlikle hizmet etmekten memnun görünüyorlardı.

Duru umu deği tiriyorum. "Beni bu mi buraya getirdiniz? Bir -Bir yardımcı mı?"

Daha fazla kahkaha için kendimi hazırlıyorum. Neredeyse bunu arzuluyorum, çünkü bu saçma bir fikir olduğu anlamına gelirdi - ama sadece uzak ku  sesleri bana cevap veriyor.

Artain müstehcen bir sırtı  atar. "Eğer birlikte geçireceğimiz bir gece için beni ikna etmek istersen..."

Bronz boynuzu kafasına fırlatıyorum ama eğilmeyi ba arıyorum.

"Sabine," der Vale nazikçe. "Hile falan yok. Aldatma yok. Seni buraya getirdim çünkü kızımın benim yanımda olması gerekiyor. Savaş yaklaşıyor. Biz be  ki iyiz. Yakında on olacak. G  l y z, evet, ama kaç kişiye karşı

Yedi krallıktaki milyonlarca insan bize direnecek mi? Bizim tarafımızda insanlara ihtiyacımız olacak. Beneveto gibi. Kaptan Tatarin. Ve senin gibi."

Bununla boğuşurken çenemi kaldırıp beni gölgede bırakan mermer heykele bakıyorum. Ölümsüz Solene, bacaklarına dolanan sarmaşıklarla, saçlarından büyüyen çiçeklerle oyulmuş. Huzurun timsali gibi görünüyor. Doğayla bir bütün. Huzurun ta kendisi. Bir canavar sayılmaz.

"Gerçekten hepsi bu mu?"

"Tanrı aşkına, bu kadar şüpheli olmayı bırak." Artain o göz kamaştırıcı sırtışıyla kolunu omzuma doluyor. "Değerli parti zamanını geçiriyoruz."

Ona kaşlarımı çatıyorum ama her zamanki ısırganlığından yoksun. Kolunun altından sıyrılıp sicim halkayı parmağıma doluyorum, benim de midem düğümleniyor. "Eğer burada kalacaksam, Basten Bowborn'a bir mesaj göndermem gerekiyor."

Babam parmaklarını birleştirdi. "Bir mektup ayarlanabilir ama bu biraz zaman alabilir. Casuslarım Eski Koros'ta derin bir gizlilik içindeler. Ve tüm haberci kargalarımız şu anda başka yolculukları tamamlıyor." Bir elini omzuma koyuyor, gözleri yumuşak. "Bu adamın seni tamamen unutmadığından emin misin?"

İçgüdüsel olarak Iyre'ye doğru bir bakış fırlatarak irkiliyorum. "Yapsa da fark etmez; onu unutmadım. Onu tehlikeye karşı uyarmak zorundayım."

"Bana anlattıklarına bakılırsa, bu erkek insan kendi sırtını koruyabilecek kapasiteden çok daha fazlası." Vale elimi onunkinin arasına sıkıştırarak yüzüğü endişeyle çevirmemi engelliyor. "Sana ulaşmadı. Hiç karga almadık. Mektup da yok. Belki de hayatına devam etmiştir. Belki sen de devam etmelisin."

Kıllarımı kıpırdatıyorum, elimi çekip kurtarıyorum. Çenemi yukarı kaldırdığımda yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "O mektubu yazmam gerek."

Başını sallıyor ama gözleri umudumu yitirdiğimi söylüyor.

Yanımda tanıdık bir gerilim var ama gerçek mi yoksa eski içgüdülerim mi devreye giriyor anlayamıyorum. Babamın hikâyesinde delikler açmaya çalışıyorum ama hiçbir şey tutmuyor. Evet, Iyre bir kabus. Artain ya da Samaur'a da hava karardıktan sonra ellerinde bir şişeye güvenmezdim. Woudix? Hâlâ çözemediğim bir gizem.

Ama bu yer, bu insanlar düşündüğüm gibi canavarlar değiller. Burada bir çekim var, bir potansiyel, her uyandığımda beni geri çağıran yarı hatırlanmış bir rüya gibi.

Ya ait olduğum yer burasıysa?

"Eğer hazırsan, Sabine," diyor Vale. "Gerçeği açıklayacağım, .
Kim olduğumuzu, sahip olduğumuz gücü, sizden gizlenenleri."

Hazır mıyım? Hiç hazır olabilecek miyim?

Tereddütle elini tutmadan önce parmağımdaki sicim yüzüğe kısaca dokunuyorum. "Göster bana."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken, içimde tehlikeli ve heyecan verici bir şey dalgalanıyor. Aile. Güç. Bunun benim dünyam olabileceği ihtimali. Zihnimde bir kapı açılıyor ve ilk kez korkudan başka bir şeyle bilinmeyene doğru adım atıyorum.

BÖLÜM 2I

QASTEN

W Eski Coros'un on mil kuzeyine varana kadar dörtlale koşmaktan vazgeçmıyoruz. Torr öyle zahmetsizce koşuyor ki, bir damla ter bile parlak siyah paltosunu bozmuyor. Ama *ben* oflayıp pufluyorum ve köpüklü terim

Myst'in omuzlarının hatlarına da yapışıyor. Her adımda nefesinin zorlandığını duyabiliyorum.

Elbette, beni istemeye istemeye sevmeye başlamadan önce bana katlanamayan çılgın yaşlı bir kısrak, ama hakkını vermeliyim - bir monoceros'a ayak uydurmak söz konusu olduğunda acımasızdır.

Yolun her iki tarafında da tarım arazileri uzanıyor. Birkaç ahır manzarayı süslüyor, ancak herhangi bir insan izi yok.

Atları yoldan çıkarıp bir mera boyunca uzanan ve su içebilecekleri bir dereye götürüyorum. Dereye doğru attan iniyorum, botlarım sık suda sıcıyor ve çömelerek boynumun arkasına su dolduruyorum.

Serinlik ısınan tenimi yatıştırıyor ama içimdeki fırtınayı dindirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Lanet olsun sana, Rian. Hekkelveld Kalesi'nde öfke içimde bir orman yangını gibi yanmak istiyordu ama şimdi, meranın sessizliğinde, daha önce hiç kullanmadığım bir şey olan kör inanç tarafından bastırılıyor. Bu duygu hem korkutucu hem de heyecan verici, bir uçurumdan atlamak ve rüzgârın sizi yakalayacağına güvenmek gibi.

Sabine mi? O benim rüzgarım.

O benim *her şeyim*. Kurtuluşum, intikamım, geleceğim. Dünyanın geri kalanının hain olarak damgaladığı, hatırlayamadığım bir kadına güvenmek yaptığım en aptalca şey olabilir. Ama hayatımda ilk kez kalbimin sesini dinleyeceğim.

Atları içmeleri için bırakıp kışımı çimenli kıyıya park ediyorum, sonra bilekliğimin kayışını çözüyorum ve parmaklarımı S-A- B-I-N-E yazan yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum.

Tüylerim diken diken olur.

Sonra, Suri'nin bana verdiği mektubu sırt çantamdan çıkarıyorum. Mektubu açıp on üç yaşındaki Sabine'nin, yirmi iki yaşında hâlâ sahip olduğuna inanmaktan kendimi alamadığım umutlu bir ruh taşıyan el yazısını tekrar okurken ağzımın kenarında bir gülümseme belirliyor.

Sonra, Sabine'in ödünç almış olması gereken eski gömleğimi çıkarıyorum. Yüzümü gömmekten kendimi alamıyorum, onun tüy kadar hafif kokusunun bir parçasına açım. Bir menekşe patlaması burnumu dolduruyor, cin kadar sarhoş edici.

Kendi kendime mırıldandım, "Sadece bir aptal kaderli eşlere inanır, Wolf."

Bu da seni aptal yapar, dostum.

Başımı sallayarak, gömleği bir kenara koyarken kendi saçmalığıma hafifçe kıkırdıyorum.

Son olarak, Rian'ın madalyonunu çıkarıp avucumun içinde tutuyorum.

Ön yüzündeki altın renkli "S" harfi güneş ışığında göz kırptıyor ve kalbimin gizli bir köşesini çekiştiriyor. Aklım bu anlamsız arayış hakkında mantıklı düşünmem için bana bağırıyor, ama kalbim? Kalbim emin.

Kolumdaki ismi. Mektup.

Onun kokusunu taşıyan

gömlek. Madalyon.

Beni her gece rüyalarımnda gördüğüm, dönüp durduğum, ona sarılmak için içgüdüsel bir ihtiyaçla inlediğim bu kadına götürmesi için ihtiyacım olan tek şey bu.

Yakınlardaki atlar homurdanıyor, benim kargaşamdan habersizler. Dere kenarında rahat etmeye çalışarak yer değiştiriyorum ama vücudum çok gergin. Her kasım gergin ve yaylanmaya hazır hissediyor. Onun orada olduğunu bilmek nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

Geliyorum, Sabine.

Çizmelerimin ucuna gelen keskin bir darbeye düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Ah!" Çizmelerimi tutarak Tòrr'a kuşkulu bir bakış fırlatıyorum. "Dur!"

Bunu yaparken! Bir parmağını daha kırdın!"

Dere kenarındaki nemli toprak parçasına yazdığı kelimelerin yanına toynağını vuruyor.

U-P L-A-Z-Y

"*Tembel* mi? Bakın, insanlar dinlenme denen şeye ihtiyaç duyar. Ve yemek ve su denen iki savurganlığa daha. Ve eğer gerçekten aşırı hissediyorsak? Kahve."

Sırt çantamdan tenceremi çıkarıp yüzüne doğru salladım.

Törr buhar püskürterek Myst'e doğru ilerliyor, yelesini savuruyor ve Myst başını onunkine hızlıca vurarak onun ciddiyetsizliğini uyarana kadar volta atıyor.

"Ben de iyi, eski moda ölümlü atların inatçı olduğunu sanırdım," diye mırıldanıyorum tencereyi çantama geri koyarken. "Sabine sana nasıl katlanıyor bilmiyorum."

Botumu çıkarıyorum ve ikinci parmağımdaki çürüğe yüzümü buruşturuyorum.

Yarayı sararken Sabine'i daha çok düşündüm. Eğer kaderimizde gerçekten birlikte olmak varsa, sanırım bir an önce hayvanlarla aramın düzelmesi gerekiyor.

Atlar. Monoceroses. Sürünen, çırpınan ya da lanet olası sürünen her şey. Hekkelveld Kalesi'ndeki dedikodular hep *sincaplar* ve *kelebekler* hakkındaydı.

Hayvanları sevmediğimden değil. Hiç de değil. Sadece yıllarımı onlardan uzak durarak geçirdim.

Onno ile başladı.

O lanet olası pasaklı köpeği on yaşındaki bedenimdeki tüm küçük kemiklerle seviyordum. Dövüş ringinde olmadığımız zamanlarda Jocki'nin çocukları ve köpekleri kilit altında tuttuğu terk edilmiş ahırlarda bulduğum tek neşeydi.

Ve Jocki, Onno ile olan bağımlı kışkırtıcılığı... Ve bizi, oğlan ve köpeği, rakip olarak ringe zorladığında... Şey.

On yaşındayken tek arkadaşınızı boğmak, ömür boyu sürececek psikolojik yaralar için oldukça sağlam bir temel oluşturur.

Onno öldükten sonra kaçtım. Jocki'den nefret ediyordum. Kendimden nefret ettim. Tanrıların lanetlediği dünyadan nefret ediyordum. Godkiss'im sokaklarda hayatta kalmamı kolaylaştırdı, ancak acı verici bir şekilde yalnızdım.

Bir keresinde şehrin daha güzel bir yerinde dolaşırken genç bir kızın güzelce paketlenmiş bir paketle bir parfüm dükkanından çıktığını gördüm. Paket yasemin kokusuyla yıkanıyordu ama içindeki şişenin kokusu beni olduğum yerde durdurdu.

Diken Elması genellikle kokusuz bir zehir olarak bilinir, ancak bu sadece dindar olmayan burun içindir. Jocki düşmanlarına karşı kullanmak için bir miktar bulundururdu ve bana göre her zaman hafif bir ot kokusu taşırdı. Parfüm gibi uçucu bileşikleri stabilize etmek için kullanılan bir sabitleyici olan dulavratotu kökü ile kolayca karıştırılabilir.

Paketi kızın kollarından kaptığım gibi Kuzey Innis Nehri'ne attım ve bir arabanın çığlık atarak durmasına ve düzinelerce seyircinin aval aval bakmasına neden oldum.

"O parfüm yanlış yapılmış," diye açıkladım kıza. "Zehirli. Bir spreyseni öldürebilirdi."

Kız bayıldı ve onu kurtardığım için teşekkür etmek üzere üzerime kapandı. *"İzin ver iyiliğinin karşılığını bir yemekle ödeyeyim, seni zavallı aç çocuk,"* dedi. Onu bir tavernaya kadar takip etmem için ısrar etti.

Meraklı gözlerden uzak bir ara sokağa girer girmez, boğazıma bir bıçak dayayarak üzerime döndü. *"Seni aptal, neredeyse her şeyi mahvediyordun!"*

Annabella adındaki kızın, asıl işi zehir olan Madam Caleau adında iri yarı bir kadın olan parfüm üreticisi için çalıştığı ortaya çıktı. Neredeyse operasyonlarını ifşa edecektim ve Annabella bıçağını boğazıma dayayıp soracak kadar uzun süre duraksamasaydı muhtemelen bu yüzden kellemini kaybedecektim:

"Zehir olduğunu nereden anladın evlat?"

Şanslıydım ki, herhangi bir kokuyu koklayabilen tanrı öpücüğü almış bir çocuk, bir zehir üreticisi için değerliydi.

Madam Caleau ve Annabella bana üç öğün yemek ve parfümerinin deposunda bir karyola verdiler ve daha da önemlisi, zehirleri karıştırdığımız ve müşterilerimizin kumar borçları hakkında spekülasyon yaptığımız kahkahalarla dolu akşamlar. Annabella çatallaşan çocuk sesim yüzünden benimle acımasızca dalga geçer, aynı zamanda sabaha kadar uyumaz, büyüyen bacaklarıma uyması için bana yeni pantolonlar dikerdi. Madam Caleau bana bir tavuk gibi annelik yapıyor, her zaman asi saçlarımı evcilleştirmeye çalışıyor, küçük kemiklerime daha fazla et koymam konusunda beni azarlıyor, bir teslimattan sabaha kadar eve gelmediğimde kendini endişelendiriyordu.

Görevleri can almaktı ama bana bir can verdiler.

Onlarla olan mutlu hayatım, bir suç lordunun zehir pazarını ele geçirmeye karar vermesiyle yerle bir oldu. Ben bir teslimat yaparken, adamları Madam Caleau ve Annabella'nın içinde olduğu parfümeriyi yaktılar. Geri döndüğümde beni yakaladılar, öldüresiye dövdüler ve Jocki'ye geri sattılar.

Peki ya Altın Nöbetçiler? Onlar başka tarafa baktı. Suç, Günah Sokakları'ndan Sorsha Hall'a kadar Duren ekonomisinin her alanında işliyordu. Ve bunların hepsine Valvere ailesi tarafından izin veriliyor, hatta teşvik ediliyordu.

Kim, tabii ki, bir pay aldı.

Birden derenin yakınındaki küçük bir ağaç kovuğundan gelen bir hırıltı beni geçmişten çekip çıkarıyor.

Hemen burnuma küflü kürk kokusu çarpıyor.

Büyük bir gri kurt diğer dere kenarında çömelmiş, Myst'i gözüne kestirmiş, o ise habersizce ot yiyor.

Yayımı almak için çabalarken içime bir alarm ateşi düştü. "Myst!"

Sırt çantama ulaşmadan, Tòrr derenin ortasından ayağa kalkıyor. Havayı tırmalarken demir toynaklarından su dökülüyor ve doğal olmayan çığlıklarından birini daha atıyor. Devasa başını güneşe doğru kaldırıyor ve garip bir çınlama sesi başlıyor.

Hava soğurken yerdeki gölge şeritleri dalgalanıyor. Kollarımdaki tüyler sanki şimşek çakacakmış gibi diken diken oluyor.

Sonra gözlerimin önünde bir ışık patlaması oluyor.

Çılgılık atarak yuvarlandım ve bir kolumu yüzüme kapattım. Yoğun sıcaklık enseme yalıyor. Göz kapaklarımı hafifçe araladığımda, görüşüm yavaşça yeniden odaklanıyor.

Kurdun olduğu yerde şimdi yanmış otların üzerinde bir kül yığını var. Dirseklerimin üzerine çöktüm, Tòrr'a bakarken gözlerim kocaman açılmıştı.

Derede dört ayak üzerine düşer, kendini silkeler, sonra çenesini Myst'in boynuna dayamak için tırıs gider.

"Tamam." Titrek bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Tamam. Haklısın. Sanırım sen güçlerini hala kullanabilirsin."

Ben kurdun kalıntılarını incelemeye giderken Myst Tòrr'a sokuluyor. Birkaç yanmış kürk tutamından başka, bir pençe bile kalmamış.

Merakla, derenin uzak tarafındaki eski, terk edilmiş bir kulübenin kalıntılarını işaret ediyorum. "Bana neler yapabildiğini tekrar göster. Görmek istiyorum." Tòrr kulübeye bakmak için başını sallıyor. "Devam et. Gevrekleştirdiğin *ben* olmadığım sürece sorun yok."

Tòrr başını sola, ağaçların arasından süzölen güneş ışığına doğru eğiyor ve bir başka ateş topu kulübeyi anında kül ediyor.

"Siktir! *Evet.*" Hayranlık uyandıran bir kahkaha attım. "Ah, cinayet atı, senin gücüne sahip olsaydım yakacağım şeyler."

Tòrr ses tonumdan heyecanlanarak derede zıplıyor. Yaklaşık üç yüz adım ötede hareketli bir koyun ahırını görene kadar başını tekrar çeviriyor. Gözleri neşeyle açılıyor, beyazları parlıyor.

Sırıtişım düştü. "Bekle-"

Bir ışık patlaması yüzümü başka yöne çevirmeme neden oldu. Kafamı kaldırdığımda ahırdan geriye dumanı tüten birkaç köşe direğinden başka bir şey kalmamıştı. Meleyen koyunlar otlakta panik içinde koşuyor.

Bir köpek havlamaya başlar.

Bir elimi yüzüme sildim. "Sanırım yola devam etme vaktimiz geldi."

Ama Tòrr tekrar sığılıyor, heyecanından suları tekmeliyor. Gözlerinde hınzır bir ışıltı parlıyor. Başını savurmaya devam ediyor. Çığlık atıyor.

Korku boğazımdan geriye doğru akıyor.

Myst onu boynundan ısırır, ama o sadece homurdanır ve ona ısıarak karşılık verir. Toynakları nehrin güneşten sararmış taşları üzerinde dans ediyor. Yaklaşık çeyrek mil ötedeki bir çiftlik evine odaklandığında kulakları öne doğru sallanıyor.

Bu köpek içerideki aileye ait olmalı. Çünkü şimdiden binadan gelen bir annenin endişeli sesini duyabiliyorum. İki çocuğun endişeli soruları. Kapıya yönelen bir babanın ağır bot adımları.

"Tòrr, hayır!" Bağırıyorum, dereye çarpıyorum. Başını o kadar şiddetle savuruyor ki yelesinden tutamıyorum. "Tòrr, orada insanlar var! Bir aile! Masum insanlar, anlıyor musun? Cıra değil!"

Ellerimi kaldırıp onu güneş ışığından uzakta, ağaçların gölgelerine doğru sürmeye çalışıyorum ama yüzüme öfkeli bir buhar püskürtüyor.

Beni haşlıyor ama yüzümü buruşturup tekrar deniyorum. "Hey! Sen bundan daha iyisin. Sen Fae'sin, değil mi? Bu senin lanet gümüş kanında mı var? İnsanlardan üstün olman gerekiyordu. Şanlı. Yüce. Yeteneğinle birlikte görev de geliyor. O yüzden biraz sorumluluk al. Sana zarar veriyor diye dünyayı yakıp yıkamazsın."

Myst onu tekrar ısırır, bu sefer kan akıtacak kadar derinden.

Sonunda sakinleşir, düzenli nefes almak için savaşıırken ciğerleri kabarır, gözlerindeki intikamcı neşe kaybolur.

Omuzlarım çöküyor, kendi gerginliğim eriyor.

Tòrr ön ayağını kaldırıyor ve botumun üzerine vuruyor.

"Ah!" İki büküm oldum, hırlamaya başladım, bu lanet atın ağzını yumruklamaya hazırdım. "Hey! Dinle, seni sikik-"

Tòrr dere yatağına doğru ilerlerken beni görmezden geliyor ve çamura toynağıyla bir şeyler yazıyor:

K-I-N-G

Kafasını bana doğru uzattı.

Tòrr'un sivri kulaklarının ardındaki suçlamanın acısını hissediyorum ve alay ediyorum. "Ben mi? Bunu bana mı çeviriyorsun? Cevabın bu mu?"

Tòrr kelimenin yanına sertçe vuruyor. Gözleri beni delip geçiyor. Bu lanet at beni çağırıyor. *Sertçe*.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ben ikiyüzlüyüm. Anlıyorum. Kanımın bir kral olduğum anlamına gelmesi gerekiyor, değil mi? Tüm o sorumluluklarla birlikte. Ama seninle benim aramdaki fark ne? Dünyanın benim gibi birine ihtiyacı yok."

Kelimeler ağızımdan çıkarken bile içi boş geliyor. Gerçek şu ki, Tòrr ve ben aynıyız. İkimiz de ihanete uğradık, terk edildik ve almaktan asla vazgeçmeyen bir dünya tarafından ihmal edildik. İkimiz de dünyanın yanmasını istiyoruz.

Derede adımlarken göğsüm çok daralıyor. "Belki de ikimiz de hayvanızdır," diye mırıldanıyorum, kelimeler hırçınlaşıyor.

Ama bu düşünce dilimde acı bir his uyandırıyor. Sabine Darrow hakkında duyduğum her şeye göre, bu çarpık dünyanın ayakta kalmasına izin vermezdi. Çelik bir kalp ve demir pençelerle bu çürümüşlüğü parçalara ayırırdı.

O benden daha güçlü.

Ve lanet olsun, şu anda onun gücüne ihtiyacım var. Bana nasıl bir adam olmam gerektiğini göstermesine ihtiyacım var - Madam Caleau ve Annabella'nın başına gelenlerin engellenmesine izin vermeyecek bir adam.

Elimi cebime sokuyorum ve başparmağımı madalyonun kenarına dolayarak geceleri uyumama izin vermeyen yüze odaklanıyorum.

"Ya da belki ikimizin de kaçmayı bırakması gerekiyordur." Sesim artık fısıltıyı zor geçiyor ama bir itiraf gibi geliyor. "Ve görevimizle yüzleşmeliyiz."

Tòrr huffs. Bunu istediğini sanmıyorum. Barış. Sakinliği. Neşeli intikam turuna katılmamı istedi.

Diz çöküyorum ve elimi çamurda onun yazdığı kelimenin yanında gezdiriyorum, yazıyorum:

M-Y-S-T

Parmağımı ona doğru salladım. "Şuradaki kısrağ mı? Onu seviyorsun. Onu kaybetmek istemiyorsun ama öfkeni dizginlemezsen olacak olan tam da bu. Benim de bir kadını var. Bir elim arkamda bağlı, körü körüne savaştığım bir kadın. Çünkü inancım var. Sen ve ben mi? Bize haksızlık etmiş olsa bile bu dünyaya karşı bir görevimiz var. Belki de bize haksızlık ettiği *içindir*. Çünkü bizden sonra gelenler için bunu düzeltebiliriz."

Tòrr sessizce beni izliyor, duruşu yavaşça gevşiyor. Uzun bir nefes üflüyor, kulakları seğiriyor ve ilk kez gözlerindeki öfke azalıyor gibi görünüyor.

"Daha iyi olabiliriz." Ayağa kalkıyorum ve düz avucumu burnunun üzerine koyuyorum. "Onlar için."

BÖLÜM 22

\$ABINE

A Günler geçtikçe yeni gerçekliğime yavaş yavaş alışıyorum. Gerçeği kurgudan ayırmak için Ölümsüzler Kitabı'ndaki hikâyeleri tekrar okudum. Fae objesi odasını yeni gözlerle keşfediyorum. Tüm bunlar olurken

Meraklı. Fae dünyasının cazibesinde, kadim ve efsanevi bir şeyin parçası olduğumun sarhoş edici duygusunda kendimi kaybetmek kolay olurdu.

Ama okuduğum her hikâyede, söylenmeden bırakılanları merak ediyorum. Dokunduğum her eserde, sözlerin ağırlığını hissediyorum. ***4irlie neden gülümsemiyor?*** Pencereden bir ses cıvıldıyor.

Gümüşi mavi bulut çiçeği yatak odamın pencere pervazına tırmanırken ırkiliyorum. Mor-mavi dili açık çenesinden sarkıyor. Gözleri parlak ve uyanık. Kürkü suyun altındaymış gibi hafifçe yüzüyor.

Bu ! Uzun bir nefes veriyorum. ***Iyre'nin seni öldürmesinden korkuyordum.***

Düşen damlaya aldırmadan pencere kenarında zıplıyor. ***4irlie'yi gülümsetecek haberlerim var.***

Tırnaklarımı hevesle pencere pervazına geçiriyorum. ***Şişeyi aldın mı?***

Sabır, sabır. Kulenin penceresinden gizlice girdim. Sarı şişeyi buldum ama ona ulaşamadım. Kilitli dolap.

Hayal kırıklığımı bastırarak iç çektim. ***İçeri girmenin başka bir yolunu bulmam gerekecek.***

Yine de siz elinizden geldiğince kendi payınıza düşeni yaptınız, ben de yapacağım.

Bulut tilkisi bir granit yağmur borusundan diğerine atlıyor, uzun dili heyecanla sallanıyor. ***Benim adım mı?***

Evet, küçük baş belası. Buna karar verdim. Dramatik etki için duraklıyorum.
Bu Plume.

Kuyruğu çılınca sallanıyor, bulut parçalarını savuruyor ve bunlar havada dağılıyor.
Hava.

Plume? Tekrarlıyor. **Khat bu mu demek, Plume?**

Kuş tüyü anlamına da gelebilir, çünkü sen kuş tüyü gibisin. Uzanıyorum ve
kaşıyorum

tüylü çenesinin altında. **Bulut pufu anlamına da gelebilir. Ayrıca, kelimenin
sesi bana senin sürekli etrafta dolanmanı hatırlatıyor.**

Ne demek istediğimi kanıtlarcasına, pencere pervazına konuyor ama
hemen su borusuna geri dönüyor.

Plume, test ediyor. **Plume. Bayıldım!**

Yağmur borusundan dekoratif bir çıkıntıya doğru havada takla atmasını
izlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Kapı çalınır. "Majesteleri?" diye sorar hizmetçi. "Herkes Vadi Salonu'nda
toplandı."

"Oh-bir dakika!" Bağırıyorum.

Gitmeme gerek, Plume'a . **Sana tekrar ihtiyacım olursa, ararım.**

Aynanın önünde durup elbisemin bedenime oturup oturmadığını kontrol
ediyorum. Cesur bir seçim yapmıştım; obsidyen taşlı, yarasa kollu bir elbise.
İlk kez kulaklarımın tepesine kalaylı kulak kepeçleri taktım, gerçi sıkıyorlar.
Yanaklarıma dokunuyorum, çok fazla alıllık pudrası sürdüğümünden
endişeleniyorum.

Bunların hepsi yeni.

*On yedi yaşındayım. Buz gibi su dolu bir fıçıda yeni yıkanmışım. Rahibe Rose
ayak bileğime kadar uzanan saçlarımdaki düğümlere intikam hırsıyla
saldırıyor. Başhemşire White elbisemin yakasını ayarlıyor, göğüslerimi
dikleştirmek için korsemin içine paçavralar dolduruyor. Onlara göre hiçbir
kız düz göğüsleriyle zengin bir koca bulamazmış.*

Dışarıda gökyüzü kararıyor, yağmur bulutları güneşi engellemek için içeri giriyor.

*"Bu hava! Birdenbire ortaya çıktı," diye gözlemliyor Rahibe Rose,
panjurları kapatırken. Sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Yarı ölü
görünüyor."*

*"Gerçekten, bu olmaz." Başhemşire White yanaklarımı öyle sert
çimdikliyor ki kan damarlarım genişlerken gözlerim doluyor. "İşte. Pembe
gibi bir hanımefendi dokunuşu. Biraz kanın yapabilecekleri inanılmaz."*

Basten'in sicim halkasıyla oynadığımı fark ediyorum ve kısa bir an için onu çıkarmayı düşünüyorum. Yıpranmış. Kirli. Diğer mücevherli yüzüklerimin yanında perişan görünüyor.

Ama sonra sıkıca sıktım. *Sen beni unutmuş olabilirsin ama ben seni unutmadım.*

Kendimden daha emin göründüğümü umarak Vadi Salonu'na adım atarken nabzım hızla atıyor. Tüm gözler bana dönüyor, fae kıyafetlerimi inceliyor ve rahatsız edici sağ kulak başlığımı çekiştiriyorum.

Bu kadar sert çimdiklemesi mi gerekiyor?

Müzisyenler canlı bir tempoya başlıyor ve dansçılar piste çıkarken dikkatler benden uzaklaşıyor. Sonbahar serinliğinin ilk kıpırtılarını akla getiren tuhaf güzellikte bir melodi. Partiye katılanlar yemek masalarından birinde Basel oynarken, şişman yeşil zeytinleri kumar jetonları olarak kullanırken kahkahalar odada dalgalanıyor.

"Ekselansları!" Artain ayağa fırlıyor ve hemen ellerime ağır bir kalaylı kupa tutuşturuyor. "Buyurun. Bira. İçebildiğin kadar çok, içebildiğin kadar hızlı. Oyun bu."

"Oyun bu mu?" Ona şüpheli bir bakış attım. "Bana bu gecenin güçlerinizi sergileyeceğiniz bir Fae yarışması olacağı söylenmişti... *içki içme* becerilerinizi değil."

"Ne diyebilirim ki? İçki içmek benim birçok gücümün biri." Bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni babamın sandalyesinin boş olduğu ama Samaur, Iyre ve Woudix'in kendi sandalyelerini doldurduğu baş masaya doğru yönlendiriyor.

Aniden duruyorum, ağzım açık bir şekilde hâlâ kırık olan tavana bakıyorum.

Toz ve döküntüler hâlâ masayı kaplıyor ama bu durum eğlenceyi durdurmamış. Hizmetçiler enkazın arasına yeni tabaklar yerleştirmiş. Dökülen ahududu reçeli hâlâ Artain'in sandalyesinin arkasını kaplıyor. Samaur dağınıklıktan bir parça ekmek çıkarıyor ve dökülen otlu yağa batırıyor. Woudix'in köpeği kırıntıları kokluyor.

"Tavanı tamir etmediniz mi?" Ben haykırıyorum. "Günler oldu! Bu dağınıklığı bırakacak mısınız?"

"Hayır, Majesteleri. Biz değiliz." Artain'in gözleri muziplikle dans ederken kalabalığa dönerek yüksek sesle, "Sarayımızın en güzel yeni üyesi Leydi Sabine'in şerefine!" diye anons eder.

Saraylılar alkışlıyor ve kadehlerini kaldırıyor. Elim boş olduğu için, Artain bira bardağını ben kapana kadar yüzüme doğru sallıyor.

Tereddütle acı birayı kokluyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Tati ne demişti?
Hayata eskisi gibi geri dönmek yok.

"İyi ama ben şarap istiyorum." Birayı ona geri ittim.

Artain gülerek bir hizmetçiye işaret ediyor, o da bana bir bardak getiriyor.
"Leydi Sabine'e!"

"Leydi Sabine'e!" diye cevap verir kalabalık.

Yanaklarım ısınıyor, küçük bir yudum alıyorum ama sonra Artain kadehin dibine vurarak tatlı sıvının ağızıma dolmasını sağlıyor. Şarap çenemden aşağı dökülürken öksürüyorum ve bir elimi dudaklarıma götürerek geriye doğru sendeliyorum.

Artain sırtarak sırtımı sıvazlıyor. "Çalışmaya devam et prenses, belki o gece seninle birlikte olabilirim."

"Pek olası değil." Samaur kendi kadehini kaldırır.

Woudix şarap kadehinin dibinde uzun bir parmağıyla daire çiziyor, bulutlu gözleri orta mesafeye sabitlenmiş. "Seninle bir gece geçirirsem kardeşim, ölmem için bana yalvarır."

"Zavallı kızı rahat bırakın çocuklar." Iyre sandalyesinde arkasına yaslanmış, gümüş bir kadehi havada sallıyor. "Onun alındığını unuttunuz mu? Bakın, hâlâ parmağında o küçük ipi taşıyor."

Kıllarımı kıpırdatıyorum, koruyucu bir elimi sicim halkasının etrafına koyuyorum. "Bu bir nişan yüzüğü. Ama tabii ki tüm hikâyeyi , değil mi? Çaldığın Basten'in anılarında görmüştün."

Iyre kadehinden derin bir yudum alırken sadece kıkırdıyor.

Sertçe arkamı dönüyorum.

Sinirlerim titrerken, yanımdan geçen bir hizmetkârdan bir kadeh şarap daha alıyorum ve bir dikişte içiyorum. Bu lanet kulak kepçeleri parmak vidası gibi acıtıyor. Dürtüyle onları çekip çıkarıyorum ve boş şarap kadehime atıp dolu bir kadehle .

Rahatlamış bir şekilde, ağrıyan kulağımın üst kısmına masaj yapıyorum.

"Bu akşamki yarışmayı dört gözle bekliyor musun kızım?"

Vale'nin arkamda belirdiğini görmek için sığıyorum. Diğerleri gibi o da insani cazibesini takınmış ve fey çizgilerinin göz kamaştırıcılığı olmadan, yüz hatlarında kendimi açıkça görebiliyorum.

Nefesimi kesiyor, hiç sahip olmadığım bir şey.

Boğazımı temizleyerek şarap kadehimi tavandaki enkaza doğru tutuyorum. "Önce bunu temizlememiz gerekmez mi?"

Göz kırpıyor. "Kesinlikle haklısın."

Midemi bulandıran bir teatrallikle ellerini çırpıyor. Baş masaya hitap etmek için dönüyor. "Kardeşler. Kardeşlerim. Gelin, Leydi Sabine haklı olarak bu karmaşanın kabul edilemez olduğunu belirtti. Bu konuda bir şeyler yapalım."

Müzik duruyor ve kalabalık fısıltılı spekülasyonlar arasında ilerliyor, merakları aşkar. Diğer fae'ler salonun önüne doğru ilerlerken, babam anatomik kalp broşuna hafifçe dokunuyor ve Kral Rachillon'dan Ölümsüz Vale'ye dönüşümünü başlatıyor.

Kırılan sakalları erimiş gümüş gibi parlayana kadar düzeliyor. Şakaklarında ve boynundaki sinirler boyunca fey çizgileri kırılır. Kulakları ince noktalara kadar uzar, uçları keçi boynuzu gibi kıvrılır.

Diğer fae'ler onun yanına geldiklerinde, onlar da tüm fae ihtişamlarıyla parlıyorlar.

"Lord Woudix." Vale bir elini enkaza doğru uzattı. "İlk sıra sizde."

Hawk'ın yol göstermesi için dış bacağına bastırıldığı Woudix enkaza yaklaşır. Ellerini masanın üzerinde hafifçe gezdirirken başını öne eğiyor, tozu ve devrilmiş gümüşleri hissediyor, yüzü sertleşmiş kil gibi hareketsiz.

Dolu gümüş bir kadeh bulur, kadehten kana kana içer ve sonra kadehi yere fırlatır.

Birkaç damla kan taşların üzerine dökülür.

Midem daralıyor, keyfim kaçıyor. Görünüşe göre başka hiç kimse onun birinin ya da bir şeyin kanını içmiş olmasından rahatsız değil.

"Ah, şimdi, gerçek bir Fae yarışmasına tanık olacağız."

Yanımdan gelen bir sesle irkiliyorum ve Büyük Rahip Beneveto'nun bana doğru eğildiğini görüyorum.

Kendi şarap kadehini Woudix'e doğru uzatırken sessizce açıklıyor: "Sırayla birbirlerini geçmeye çalışacaklar. Son bin yılın en iyi eğlencesi bu. Watch-Lord Woudix feyini kullanacak."

"Fey?"

"Bizim fedakarlıklarımızdan kazandıkları şey bu. *Fae*'leri diğerlerinden ayıran şey *Tanrı*. Güçlerini artırır, imkansızı başarmalarını sağlar. Bak."

Woudix ellerini masanın üzerine kaldırdığında, avuçlarından küçük şimşek çıtırtıları gibi enerji kıvılcımları çıkıyor, şakaklarından aşağı inen fey çizgileriyle aynı mor-siyah renkte.

Çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Woudix kollarını masanın üzerine uzatarak kalabalığa, "Tavan kirişi çürümüş," diye duyurdu. "Haşereler tarafından zayıflatılmış."

Havayı bir tıkırtı sesi dolduruyor, garip bir şekilde tanıdık bir şey, ama ne olduğunu çıkaramıyorum. Birden bir kadın çığlık atıyor ve yüzlerce küçük tahta böceği parçalanmış tavan tahtalarından dışarı fırlayıp masanın ayaklarından yere yayılıyor.

Onların cılız sesleri *kulaklarıma* zar zor ulaşıyor-hun4ry *hun4ry hun4ry hun4r*-Woudix ellerini indirdiğinde.

Enerji dalgaları çarpıyor ve böcekler anında ölüyor, kabukları devrilmiş bir düğme kavanozu gibi yere çarpıyor.

Aklım karışıyor, seslerinin yankısı kulaklarımda taptaze. *Çok fazla ölüm.*

"O fey bizden mi geliyor? İnsanlardan mı?" Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

Beneveto, Woudix'i kenardan izleyen uzun boylu, kuzguni saçlı bir kadını işaret ediyor. "Arden, Woudix'in ana yardımcısıdır. Hayatını ona adanmış. Onunla sevişiyor, ona tapıyor, içmesi için kanını akıtıyor. Karşılığında da onu mezara koyacak tümörleri öldürüyor."

Arden, Woudix'i yanı başındaki ölü tazı gibi kör bir bağlılıkla izliyor. Woudix ellerini indirir indirmez, kız koşup dizlerinin üzerine çöküyor ve Woudix'in çizmelerini öpüyor. Hafifçe sinirlenen Woudix, istemeye istemeye kızın ona yaltaklanmasına izin verir.

Vale Gün Tanrısı'na doğru başını sallar. "Samaur. Senin sıran."

Samaur seyirciler arasındaki şehvetli ikizleri işaret eder. İkizlerden ilki bir öpücük kondurmak istercesine eğilir ama Samaur'un dudaklarıyla buluşmaz. Bunun yerine, Samaur kızın nefesini içine çeker, ta ki kız başı dönüp kıkırdarak masaya doğru tökezleyene kadar.

İkincisiyle de aynı şeyi tekrarlıyor.

Sonra ziyafet masasına yaklaşır. Başını dramatik bir şekilde sallayarak yüzlerce ölü böceğe *bakar*.

"Daha da kötü bir karmaşa bıraktın kardeşim."

Altın gözleri güneş kadar parlak yanmaya başlar. Kalabalık heyecanla mırıldanıyor. Süslü püslü giyinmiş hanımlar ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, sabırsızlıkla ciyaklıyorlar.

Samaur bana göz kırpmıyor. "Bunu izle, prenses."

Gün Tanrısı'nın yakınlığı ateştir ve ellerini kaldırdığında masanın üzerinde alev-turuncu feyden bir şimşek çıtırdar. Işık parıltıları masayı aydınlatır.

Katılımcıların şaşkın yüzleri. Fey, göz açıp kapayıncaya kadar ölü böcek kabuklarının yanı sıra toz, döküntü ve bozulmuş yiyecekleri yakarken bu geceki ziyafet ikramlarına dokunmaz.

İkiz yardımcılarından biri alkışlar. Diğeri kadehini kaldırır.

"Gün Tanrısı'na!" diyor ilki.

"Her zaman *ateş* gibi yansın!" diye haykırır ikincisi.

"Daha bitirmedim!" Samaur anons ediyor, sonra kolunu boynuma doluyor ve kulağıma nefes veriyor, "İzle."

Düşen avizenin kırık cam parçalarının üzerinde çatırdayan bir fey patlaması daha fırlatır. Kristal parçalar kırmızı renkte parlıyor, sıvılaşmaya başlıyor ve sonra tavandan ilk sarktıkları zamanki kadar ince yontulmuş olana kadar orijinal şekillerine geri dönüyorlar.

Samaur beni bir gıcirtı çıkaracak kadar sert sıkıyor.

Hizmetçiler onarılan avizeyi tekrar yerine yerleştiriyor. Küfürlü tezahüratlar çınlıyor, ancak babam elini kaldırdığında susturuluyor. "Artain. Sıra sende."

Av Tanrısı her zamanki küstahlığıyla masaya doğru ilerlerken başparmaklarını kemerinden geçiriyor. Deri yeleşinin altında gömleksiz, çıplak kasları yeni sürülmüş yağla parlıyor.

Bir kadın arkamdaki arkadaşıma mırıldanıyor, "Beni avlasa umurumda olmazdı."

"Oh, sevgilim," diye mırıldanıyor bir adam, Artain'in şişkin kaslarına bakarak.

"Biliyorum

tam olarak ne demek istediğinizi." Elini bir kaplan pençesi gibi açıyor.

Bir kısıpacı gevşek bir yumruğun arkasına saklıyorum. Artain son derece güzel, bu inkâr edilemez. Sarı saçlı, keski çeneli bir illüstrasyon, kas üstüne kas üstüne kas koyarak sayfadan fırladı ama gömlek giymeyi reddeden bir tanrıyı asla ciddiye alamayacağım.

Artain, kalabalığın şaşkın mırıltılarına rağmen enkazdan düşen çivileri toplamakla vakit geçiriyor. Bir tanesini kaşlarını çatarak ışığa tutuyor ve ardından ucundaki ahududu reçelinden bir damla yalıyor.

Ardından sadağından dört ok seçer ve sivri uçlarını çivilerle değiştirir.

"Leydi Sabine." Değiştirilmiş oklardan birini taktı. "Gözlerimi bağlama şerefini bana bahşeder misiniz?"

Gözlerimi devirerek homurdanıyorum. Şaka yapıyor olmalı.

Ancak, seyirciler son derece ciddi bir beklenti içinde "oh" ve "aah" çekerler. "Oh-um." elbisemin kolunu çeğiştiriyorum, ne yapacağımı merak ediyorum.

göz bağı olarak kullan.

"Ellerinle." Artain'in gülümsemesine rağmen sesinde sabırsızlık çınlıyor.

Ona sert bir bakış attım. Kendini çok mu zeki sanıyor? Bu kendini beğenmiş ahmağın kendini takdir etmesi için daha fazla sebep olmasına izin veremem.

Biramın geri kalanını içiyorum, sonra sürahiyi masaya çarpıyorum. "*Elbette.*"

Omuzları ne kadar geniş olursa olsun, Artain o kadar da uzun değil. Parmak uçlarımda, gözlerini kapatmak için arkasından kolayca uzanabiliyorum. Yayını çekerken, gevşek saçları dudaklarıma değiyor ve yüzümü buruşturuyorum, tükürürken çok fazla göstermemeye çalışıyorum.

"Lord Vale," diye duyurdu Artain. "Lütfen düşen kirişi kaldırır mısınız?"

Tüm gözler, tavandaki deliği değerlendirmek için tahtında arkasına yaslanan babama kayıyor. Midem sıkışıyor, ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Avuçlarım terliyor mu? Tanrım, umarım değildir. Artain'e onlar kadar soğukkanlı olmadığımı bilmenin tatminini yaşatmak istemem.

Vale elini kırık tavan kirişinin üzerinde gezdiriyor. Mavi fey ışıkları kirişin üzerinde çatırdıyor ve ağır kirişi sanki bir halatla çekiliyormuş gibi yavaşça havaya kaldırıyor.

Artain nişan almak için acele etmez, sonra ilk oku bırakır.

Gözleri bağlı olsa bile, hedefi tam isabetle vuruyor. Çivi uçlu ok, asılı kirişin bir köşesini delip yerine oturuyor. Kullanılmış ok sapı aşağıya yağıyor ve kadın fahişeler bir parti hediyesi gibi peşinden koşuyor.

Artain ikinci okunu atarken tezahüratlara sırtıyor. *Mükemmel nişan.*

Üçüncüsü. *Yine mükemmel.*

Son ok için kendine güvenle caka satıyor ve ben de kendi kendime gülümsüyorum. *Ona haddini bildirme zamanı.*

Ayak parmaklarımda üzerinde yükseliyorum ve sivri kulağını yalıyorum.

Yay kirişi titriyor ve oku akşamki ballı hindi kızartmasına fırlatıyor.

Kalabalık şaşkınlıkla gülüyor.

Artain dönüp yüzüme bakıyor, ellerimi savuruyor, yanaklarını kızgın bir kırmızı tonu boyuyor. "Beni kandırdın prenses."

İnce bir gülümseme veriyorum. "Artık nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

Bana doğru yürüyor, kasları gerilmiş, sıcak enerji ondan yayılıyor. Alçak sesle mırıldanırken gözleri parlıyor, "Dilini üzerimde gezdirmek istersen, sadece sor. Birlikte bir gece geçirelim ve ben-"

"Yeter." Babamın gür sesi onun sözünü kesiyor. "Senin sıran sona erdi, Artain. Git ve kaybını bir şişeye telafi et. Sırada Iyre var."

Iyre uzun tırnağıyla Artain'in açıkta kalan göbeğine keskin bir darbe indirir. "Kenara çekil kardeşim. Siz erkeklerden ve tribünlere oynadığınız yeter. *Düzeltilme* yönteminiz hala bir karmaşa bırakıyor."

Elini devrilmiş tabak çanağın üzerinde gezdiriyor. Gözleri bir alev hem mavisini hem de kırmızısını barındıran bir parıltıyla yanarken, avuçlarından fey kıvılcımları çıtırdıyor.

Ancak kıvılcımlar püskürüyor. Tabaklar kayıtsızca tıkırdıyor. Bir çatal bir santim hareket ediyor.

Samaur güler. "Tüm yapabildiğin bu mu kardeşim?" Hayal kırıklığına uğrayan Iyre kaşlarını çatarak avuçlarına bakıyor.

Woudix mırıldanıyor, "Gücünün yenilenmesine ihtiyacın var. On Tanrı Bahçesi'ndeki dünkü sunu törenini kaçırmamalıydın. En son ne zaman adaklarını gözden geçirdin? Ya da bir yardımcından kurban aldın?"

Parmaklarını Paz'a sertçe şaklatır. "Paz. Buraya gel."

Arden ve Samaur'un ikiz yardımcılarıyla birlikte bir kenara uzanan Paz, alaycı bir parmak sallıyor. "Size tapıyorum Leydi Iyre, ama sanırım bu kaybı kabullenmeniz gerekecek."

Diğer insanlar kıkırdıyor, birbirlerine göz kırpmıyor, tanrılarının bir kez olsun kusurlu olduğunu görmekten memnunlar.

Iyre zorlukla kontrol altına alınmış bir aşağılanmayla dudaklarını büzüyor.

"Paz haklı, Iyre," diye Vale. "Git kendine bir yenilenme kaynağı bul."

Bugün kaybettiniz. Oyun sona erdi."

Paz haykırıyor, "Bekle, bekle! Henüz tüm yarışmacılar bize yeteneklerini göstermedi!"

Iyre ona soğuk bir bakış fırlatır. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Fae oynadı. Şimdi, bırak da bir insan oynasın." Gözlerinde muzip bir neşe parıldıyor. Bir eliyle sallanan şarap şişesini tutarken, diğer eliyle bana işaret ediyor.

Tüm gözler bana döndüğünde yüzümdeki kan çekiliyor.

"Ben mi?" diye bağırdım.

Bu o kadar aptalca bir fikir ki gülebilirim.

Sonra gülüyorum ve kıkırdamadan tam bir nöbete dönüşüyor, kıkırdayarak iki büküm oluyorum. Oh. Harika, çok fazla şarap içmişim. Çakırkeyif düşüncelerimin dengesiz bir bölgeye kaydığını hissediyorum. Gerçekten çok saçma. O değil

rekabet. Burada olduğum gerçeği. Aylar önce keçi gübresi kreklerken insanların bana "Majesteleri" demesi. Babamın Fae Kralı olması. Tanrıların yarısının uyanık olması ve güzel yüzlerini açıkça göstermeleri.

Gerçek ki... Nefret etmiyorum.

Kahkahalarım dindiğinde, diğer herkesin beni büyük bir ciddiyetle izlediğini fark ediyorum.

abucak gözlerimdeki yaşları siliyorum. "Bekle, ciddi misin?"

Paz sırtıyor. "Fae olmayabilirsiniz Majesteleri, ama tanrılar tarafından pldnz. Ve bir insanın bu tanrılara bu dünya üzerinde tek hakimiyet sahibi olmadıklarını göstermesinin zamanı geldi."

BÖLÜM 2

QASTEN

I Atlarla birlikte sınır duvarına ulaşmamız iki gün sürdü, sonra da koğuş büyülerini kıran yeraltı tünelini bulmamız bir gün daha sürdü. Volkany'ye çıktığımızda havada bir değişim hissediyorum. Burası en az on derece daha soğuk, yükselen çamlar tarafından sürekli alacakaranlığa gömülmüş. Tek düşünebildiğim buraya en son ne zaman geldiğim.

Rian ile.

O yolculukta, bir güvensizlik fısıltısı hissetmiştim. Bana sırtını döneceğine dair bir önsezi.

Neden içgüdülerimi dinlemedim ki?

Myst'ten inip ormanı tarıyorum, yakınlarda uzak durmamız gereken bir ordu kampına işaret edebilecek izler arıyorum.

Yanardöner kanatları olan bir güve uçuyor ve ardında parlayan bir toz izi bırakıyor. Sinir bozucu olduğu kesin. Ama Volkany'nin tuhaf faunasını kaç kez görürsem göreyim, ben de her zaman biraz dehşete düşeceğim.

Ancak atlar büyülü güveye sadece kuyruklarını sallarlar. Tòrr toprağa yazıyor:

N-O S-T-O-P

Pantolonumun düğmelerini açarken ona "Bazılarımız ölümlü," diyorum. "Bu yüzden, işerken yaşadığım şaşkınlık anını bağışlayın."

Günün geri kalanında Volkany'nin içlerine doğru ilerliyoruz. Astagnonian tarafında olmadığım şekilde burada hislerim sınırdadır. Gölgeler buz gibi soğuk. Kokular daha güçlü. Çamlar, güneşte ısınmış ağaç kabuğu ve ay ışığında akan bir dere gibi kokan bir özsuyu yayıyor; birbirine ait olmaması gereken ama burada ait olan iki şey.

Bir uçurumun dibinde kamp kurduk. Varlığımızı duyurmak istemediğim için ateş yakmıyorum, bu yüzden geceyi aç ve battaniye olarak bir eyer yastığıyla titreyerek geçiriyorum.

Ama sonra, *onu* hayal ediyorum.

Ve rüyalarımdayken, onun ışığının sıcaklığından başka bir şey yok. İçime akıyor, kemiklerimi kavrayan soğuğu kovuyor. Eli göğsüme dokunduğunda, bir kıvılcım hissediyorum. Karışan kömürler. Zihnim hatırlamasa bile bir parçam onu hatırlıyor.

Geliyorum, Sabine.

Bir gümbürtüyle uyandım.

Ne yapacağımı şaşırarak bir halde ayağa fırladım. Gece görüşümün odaklanması bir anımı alıyor. Orman karanlık. Henüz şafak sökmemiş. Cırcır böcekleri ağaçlardan gece yarısı şarkılarını çalıyor.

Tòrr'un ön sol ayağı botumdan bir santim ötede toprağa çarptı.

Gözlerimi kırıştırmak saçlarımı geriye tarıyorum. "Tòrr?" Demir toynağından alevlenen burun deliklerine ve tekrar aşağıya bakıyorum. "Hey, bu sefer ayak parmaklarımdan birini kırmadın! Bu bir ilerleme!"

İlişkimizdeki bu bir nebze iyileşme beni garip bir sevinçle dolduruyor ama bu kısa sürüyor.

Tòrr burnunu suratıma dayayıp bir homurtu patlatıyor, gözleri bembeyaz parlıyor.

"Tamam." Elim yanımdaki av bıçağına gidiyor. "Tamam. Seni rahatsız eden ne?"

Myst kayaların yanında duruyor, kuyruğu tedirginlikle sallanıyor. Kulaklarım ormanı dinliyor.

Cırcır böcekleri. Değişen rüzgar. Bir baykuş.

Bir mil ötede biri hapsiyor.

"*Lanet olsun.*" Sırt çantama dalıyor, hızla yayımı ve okumu hazırlıyorum. "Myst. Tòrr. Gitme zamanı." Kampın etrafında sessizce dolaşırken kulaklarımı uzağa dikip hesap yapıyorum.

"En az otuz asker var," diye fısıldıyorum onlara. "Batıdan geliyorlar. Hızlı hareket ediyorlar. Bizi bir şekilde takip etmiş olmalılar."

Tòrr soru sorarcasına başını eğiyor.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyorum Myst'i eyerlerken. "Tahminimce Astagnon'daki koyun ahırındaki küçük gösterini duymuşlardır. Bahse girerim çoban aile doğruca en yakın ordu karakoluna gitmiştir ve casuslar da sınırdan haber almıştır. Volk askerleri muhtemelen bütün gün izlerimizi takip etmişlerdir ama şimdiye kadar onları duyamayacağım kadar geride kaldılar." Duraksıyorum. "Akıllılar. Bir monoceros'a saldırmak için en güvenli zamanın gece olduğunu biliyorlar."

Küfrederek ay ışığına bakıyorum.

Myst endişeyle yeri eşeliyor. Eyerine doğru sallanıyorum ve bir elimi boynuna koyuyorum. "Biliyorum kızım. Hadi gidelim."

Nehir vadisine doğru hızlı adımlarla ilerliyoruz. Daha hızlı gitmeye cesaret edemiyorum.

-Atlar gevşek kayalar ve kökler için benim gece görüşüme sahip değil. Omzumun üzerinden karanlık ormana göz atarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Alçaldıkça hava daha da soğuyor. Atların bacaklarının etrafında yoğun bir sis dönüyor, zemini örtüyor, böylece bir yola mı, kayalara mı yoksa bir uçurum yüzüne mi doğru gittiğimizi anlayamıyorum. Birkaç dakika içinde sis göğsümün ortasına kadar yükseldi. Sisin üzerinde sadece atların kafaları görünüyor, bu da fırtına bulutlarının arasında yüzdükleri hissini veriyor.

En kötüsü, sis duyularımı boğuyor. Tuhaf, duman duyularımı kapatabiliyor ama sis kapatamıyor.

Şimdiye kadar.

Omurgamdan aşağı huzursuz bir karıncalanma akıyor. Volkany'ye yabancı olduğum kesin ama bu sis? *Hiçbir* orman için doğal gelmiyor.

Tam atlara geri dönmelerini söyleyecektim ki sisin içinden bir ok fırladı.

Tòrr'un sol kalçasına isabet ediyor ama bir bakışta sönüyor. Demire vurulduğunda olduğu gibi bir kıvılcım parlıyor.

"Birlikte durun, ters yönle bakın!" Myst'i Tòrr'un yanına geçmesi için yönlendirirken tıslıyorum.

Yüzümüz batıya dönük. Tòrr doğuyu alıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Orman neredeyse ürkütücü bir sessizliğe bürünmüş olsa da kulaklarım düşen küçük çakıl taşlarını seçiyor ve ara sıra deri eldivenlerin gıcırtısı bana eşlik ettiğimizi haber veriyor.

Sol kulağımın bir santim yakınından bir ok fırladı. "*Lanet* olsun!" Küfür ediyorum.

Kuzeyden kafama bir ok daha fırlıyor, ama bunun geldiğini görüyorum ve eğiliyorum.

Askeri moda geçerek yayımı yoğun sise doğrultuyorum ve bana bir hedef gösterecek bir hareket titreşimi .

Ter içinde beklerken, askerlerin sessizce kılıç çekme seslerini duyuyorum.

Piyadeler. Okçular. Ama bu sisi açıklamıyor.

Yüksek sesle mırıldanırken inliyorum, "Yanlarında tanrı öpücüğü almış bir asker var."

Tòrr bir adım öne çıkarak Myst ve benim önüme bir kalkan gibi geçti.

Bir saniye sonra askerler her taraftan hücumla geçti. Ben bir ok fırlatırken, Tòrr devasa başını eğerek onlara karşı kendini siper ediyor.

En yakındaki askeri yere seriyor ama arkasındaki asker yatay bir kılıç darbesiyle üzerime geliyor. Onu geriye, başka bir askere doğru uçuran keskin bir tekmeyle savuşturuyorum.

Yeni bir ok atıp, başka bir adamı indireceğim.

Karşımızda, Tòrr bir çift kılıç ustasının göğsüne tekme atarak onları birbirlerine çarpıtıyor.

Yüksek bir yerde mevzilenmiş okçular yayım ateşi açıyor. Okların yörüngelerini tahmin ederek Myst'i topuklarımla geriye doğru yönlendiriyorum ve tam zamanında Tòrr'un kanadının arkasına sığınıyoruz.

Oklar sanki bir kale duvarına çarpmış gibi yan tarafına çarpıyor. Onu okşamak için eğildim. "İyi çocuk. İyi cinayet atı."

Daha fazla asker yaklaşıyor ve Myst bir tanesinin çenesine vurarak onu geriye doğru savuruyor. Tekrar yere indiğinde, bir askerın göğsüne bir tekme indiriyorum, ardından miğferinin tepesine keskin bir dirsek darbesi indiriyorum.

Üç askerden oluşan bir grup aynı anda Tòrr'a saldırıyor ve doğru hizaya gelene kadar konumlarını hızla değerlendirip Myst'e işaret veriyorum. En yakın olana savuruyor, böylece birbirlerine çarpıyorlar. Sonuncusu yana kaçmayı başarıyor ama Tòrr kafasını adamın göğsüne çarparak onu yığının üstüne deviriyor.

Myst ve ben bir sonraki asker dalgasıyla yüzleşirken Tòrr'un karşısındaki pozisyonumuza geri dönüyoruz.

"Bazı atlar için fena değil." Kendini beğenmiş gülümsemem, bir titreşim bacaklarıma doğru ilerlediğinde buharlaşıyor. Rüzgâr yön değiştiriyor ve beklenenler arasında

ter ve deri kokuları, metalik ve küflü bir şey var. Hayvan gibi.

"Oh, lanet olsun."

Savaş zırhı giymiş bir altın pençe, yüzüme sıcak tükürükler saçan bir kükremeye sisin içinden dörtnele geçiyor.

Yüzümü mü sileyim yoksa hayatımı mı kurtarayım? Zor seçim.

Altın pençe dev pençesini bize doğru savururken Myst'i sağa doğru yönlendiriyorum. Saldırısından sıyrılıyor ama itiş kakış arasında kalan oklarım sadağımdan düşüyor.

Ayı sürücüsü yaratığın arka kalçasına bir boğa kancası vuruyor ve ayı benimle yüzleşmek için geri dönüyor.

Av bıçağımı çekip odaklanıyorum.

Tòrr aniden ayıyı yandan vuruyor. Ferra'nın büyüü boynuzunu maskeliyor olabilir ama boynuz hâlâ *orada*. Görünmez boynuz altın pençenin metalik kürküne sürtünürken kıvılcımlar uçuşuyor.

Ayı yalpalıyor, dengesi bozuluyor. Binici sırtından yuvarlanır.

"Monoceros!" diye bağılıyor bir asker.

Bunu bilmediğim bir dilde daha fazla bağırış takip ediyor, ama anlamları açık: Tòrr'un kılık değiştirmesi artık kimseyi kandırmıyor.

Altın pençe kükreyerek Tòrr'un etrafında dönüyor ve güçlü bir tekme atarak onu geriye doğru savuruyor, toynakları denge mücadelesinde ıslak toprak üzerinde kayıyor.

Altın pençe kendini başka bir tekme için hazırlıyor.

Myst'in sırtından kayarak çamura düşüyorum ve ellerimi başımın üzerinde sallıyorum.

"Atları rahat bırak, seni yaldızlı piç!" Bağılıyorum. "İstediğin benim!"

Ayı benimle yüzleşmek için etrafımda dolanıyor. Aynı anda binicisi de çekilmiş bir kılıçla yaya olarak bana saldırıyor. Kılıcın aşağıya doğru inen darbesinden sıyrılıyorum, sonra yere düşmüş bir oku yerden kapıyorum ve önce ayıya fırlatıyorum.

Ayının burnuna tam isabet ediyor; zırh gibi kürkünün onu korumadığı tek yere.

Ayı haykırıyor ve pençesiyle oku fırlatıp atıyor. Yaradan gümüş rengi kan akarken, ayı arka ayaklarının üzerine kalkarak üzerime doğru yükseliyor.

Batıdan daha fazla asker saldırıyor, ama kendimi ters yöne doğru yuvarlıyorum ve gelirken düşmüş bir askerin kılıcını kapmayı başarıyorum

Geri çekil.

Savunma pozisyonuna geçerek onu savuruyorum.

Arkamda, Tòrr ayağa kalkmaya çalışıyor. Sırtımı onun arkasına dayayıp birbirimizi örtecek şekilde yaklaşıyor.

Altın pençe tepemizde yükseliyor, pençelerini açmış, yere düşmeye hazırlanıyor.

Kılıcı savunma amaçlı kaldırıyorum.

Ayının üzerimde asılı olduğunu gördüğüm, pençelerinin göğsüme ya da kılıcımın onunkine saplanacağını bildiğim korkunç bir an var.

Her şey... durur.

Ayı düşüşün ortasında üzerimde geziniyor. Açıklıktaki sis donuyor.

Bir tutam altın pençe kürkü rüzgârda hareketsizce asılı duruyor.

Askerler de tamamen hareketsiz kalır, kılıçlarını Tòrr' indirmek için kaldırmışlardır. Tòrr da donmuş durumda, arka ayağını kaldırmış, içlerinden birini tekmeleyerek öbür dünyaya göndermeye hazır.

Hareket etmek, hatta nefes almak için zorlanıyorum ama sanki taşa dönüşmüş gibiyim.

Gözümün ucuyla *gördüğüm* bir kıpırtı, beni bir tek

Donmuş.

Çivit mavisi pelerinli iki kadın asker, askerlerin hareketsiz bedenlerinin etrafında dolanıyor. Pelerinlerinin üzerinde, tanrısal doğum lekelerinin üzerine tutturulmuş yıldız şeklinde bir iğne bulunmaktadır.

Uzun sarı saç örgülü, ince yapılı olan ilki, ellerini sisin içinde gezdiriyor ve tek bir akıcı hareketle sisi dağıtıyor, ta ki sadece belli belirsiz bir kalana kadar.

Diğeri, bir kaptan, sanki görünmez bir gelgiti durduruyormuş gibi ellerini kaldırıyor. Ondan geriye doğru sayarak parmaklarını teker teker indiriyor. Ufak tefek, açık kahverengi bir kadın ve üniforması bedenini yutuyor ama cüssesi ağır kılıcı sol elimden çekip almasına engel değil.

İtiraz etmek için bağırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Hızla hareket eden diğer tanrısal öpüslü asker altın pençenin ağır metal tasmaını çözer ve onun yerine Tòrr'un boynuna geçirir.

O Tòrr'u tuzağa düşürürken, kaptan beni altın pençenin yörüngesinden çekip çıkarmak için çaballıyor. Nefes almak için duruyor, dudakları hâlâ sessizce ondan geriye doğru sayıyor.

Kılıcını boynuma dayıyor. "Kıpırdama" diye uyarırken kaşları meydan okurcasına kalkıyor.

Kurmalı bir saat gibi, kalbim aniden yeniden çalışmaya başlıyor. Nefesim boğazıma hücum ediyor. Zaman yeniden harekete geçiyor.

Öne doğru sıçıyorum ama kılıç boynuma dayanıyor. Teslim olmak için ellerimi uzatarak, "Kral Rachillon'u görmek istiyorum," diye bağıyorum.

Kaptan kılıcını boğazıma daha sert bastırıyor. "Kralı göreceksin. Normal bir haydut için darağacı doğrudur, ama bir monoceros ile seyahat eden biri? Kraliyet askerlerini öldüren? Kim Kral Rian'ın armasını taşır? Sizi temin ederim, kraliyet huzuruna çıkacaksınız. Bahse girerim ki Majesteleri boğazınızı bizzat kesme şerefine bile nail olacaktır."

Yakınlarda, canlanan askerler Myst'in boynuna bir ip geçirirler. Tòrr demir tasmaya karşı direniyor ama altı iri yarı asker zincirlerle onu zapt ediyor.

Ay tepede asılı duruyor - solaryum borusu şafağa kadar güçsüz.

Kaptana tekrar bakıyorum. "Tanrı seni öpüyor. O da öyle." Gözlerim çivit pelerinli kadına kayıyor.

"Ve?" Kaptanın sesi keskin.

"Ben de Tanrı tarafından öpüldüm," diyorum gözlerimi kısarak. "Yine de zamanı durdurma büyü benim üzerimde işe yaradı."

"Kimin üzerinde çalışmasını istersem onun üzerinde çalışır." Kılıcı boynumdan çekip alıyor ama kabzasını solar pleksusuma saplıyor. "Bir monoceros bile."

Acı orta yerimi delip geçiyor. İki büklüm olurken, Rian'ın Sabine portreli madalyonunu kaybetmediğimden emin olmak için cebimin dışını yokluyorum.

"Kral Rachillon." Avuç içimi ağrıyan göğsüme bastırıyorum. "Onun... bir kızı var mı?"

Ordu komutanının yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi belirir. Gerçekten merak ederek kaşlarını çatıyor. "Kralın kızı hakkında ne biliyorsun?"

Bağlanmak için bileklerimi uzattım. "Zincirle beni. Bağlayın beni. Beni o altın pençenin sırtına bağlayın. Dövüşmeyeceğim. Hatta akşam yemeğiniz için tavşan bile avlarım. Eğer beni Sabine Darrow'a götürürsen, istediğin tanrı, erkek ya da kadının önünde eğilirim."

BÖLÜM 24

ŞABINE

S *Tanrıların bu dünya üzerinde tek hakimiyet sahibi olmadıklarını.*

Gece yerini şafağın ilk ışıklarına bırakırken, Vale Salonu'nun yeni onarılmış kristal avizesinin altında duruyorum ve tüm gözler üzerimde.

Aklım karışıyor. Ciğerlerim tutuldu. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar çok şarap içmemeliydim.

Ama işte buradayım.

"Onlar *tanrı*," diyorum hafifçe sallanarak. "Onlarla yarışmam."

Woudix'in yardımcısı Arden sevinçle ellerini çırpıyor. "Oh, Majesteleri, deneyin!"

Bir insanın daha önce fae yarışmalarına katılmamış olması, şimdi katılamayacağı anlamına gelmez!"

Samaur'un ikizleri hep bir ağızdan masaya vuruyor. "Buraya, buraya!"

Bu yeni bir şey. Kazanmak için alkışlanmak. Drahallen Konağı'ndaki insanlar beş fae tanrısının gölgesinde yaşıyor olabilirler, ama efendilerinin yere serildiğini görmekten açıkça hoşlanıyorlar.

Yine de kendimi küçük düşürmeye hevesli değilim.

Kadehimi teslimiyetle tanrılara kaldırıyorum. "Belki bir dahaki sefere."

Ama saraylılar suda kan kokusu alıyor. "Kanatlı Leydi! Kanatlı Leydi!"

"Bu ismi nereden duymuşlar ki?" Yüksek sesle mırıldandım.

Artain elini omzuma koyuyor. "Haber yayılıyor prenses. Hepimiz Kanatlı Leydi'nin Duren'deki saldırısının şu ya da bu versiyonunu duyduk.

arena. Devam et, bize o acımasız tanrı öpücüğü gücünün tadına baktır."

Gözlerimi devirerek elinin altından sıyrılıyorum. "Hiç sanmıyorum."

Alay ediyor, "Sorun nedir? Gücümüz seni korkutuyor mu?" Gözlerinde hınzır bir ışıltı parlıyor. "Yoksa kazananın ödülünü merak etmiyor musun?"

Tereddüt ettim. "Ne ödülü?"

"Meden Kupası'ndan bir yudum, tabii ki!" Samaur kalabalığın coşkulu alkışları arasında yumruğunu havaya kaldırır.

Bu gürültüde başım dönüyor. Açıkçası, Meden Kupası'nın ne olduğu ya da hangi iğrenç karışımı içerdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

İnsan kanı mı? Keçi sidiği?

Yine de, bir meydan okumanın heyecanı derimin altına işledi. Uzun yıllar boyunca eğlenmeme izin verilmedi. İçmeme. Dans etmeme. Vaftizimi kutlamama.

"Ne olacak ki?" Sırıtıyorum, biraz kararsızım. "Ben oynarım."

Sözlerim, beklentiyle gülen ve alkışlayan insan fahişeler tarafından daha büyük bir coşkuyla karşılanıyor.

Artain sırtıma bir tokat attı. "İşte ruh budur, prenses!"

İnsanlık dışı gücünün beni neredeyse dizlerimin üstüne çökerttiğini saklamaya çalışarak öksürüyorum.

Birisi-Arden, belki? -Elime bir kadeh şarap daha tutuşturuyor ve kendimi sorgulamadan önce uzun bir yudumda içiyorum. Bu... belki de bir hataydı. Dudaklarımı silerek odayı dikkatle tarıyorum, hesap yapmakta zorlanıyorum.

Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Bütün pencereleri açın."

Paz, Arden ve ikizler harekete geçerek Vadi Salonu'nun uzun, kemerli pencerelerinin kilitlerini açıyorlar. Mevsimsiz bir kış esintisi içeri giriyor, elbisemi karıştırıyor, ayak bileklerimi heyecanla gıdıklıyor.

Omuzlarımı geriye atıyorum, dik duruyorum ve adrenalinin sistemime girdiğini hissediyorum. Rian'ın bana öğrettiği şey buydu; bir oyunun cazibesi, bir rakibi alt etmenin sarhoş edici telaşı.

Konuşmalardan parçalar yakalıyorum. Bahislerin düşük mırıltıları. Oda canlı hissediyor ve ben de bu enerjiden beslenmeden edemiyorum.

Oyun başladı ve ben oynamaya hazırım.

Ziyafet masasına tırmanıyorum, bir kadehi deviriyorum ama ellerimi açık pencerelere doğru kaldırırken takırtılarını duymazdan geliyorum.

Gelin, arkadaşlar! Çağırıyorum. Ziyafetimize katılın!

Herkes nefeslerini tutmuş gibi pencerelere doğru dönüyor. Buradaki hiç kimse benim Tanrı'yı öpen sesimi duyamaz -Fae bile- bu yüzden onlar için ben sadece pencerelere bakıyorum.

Zaman uzuyor. Bir müzisyen kemanını düşürür, teller protesto için cızırdar.

Sonra, bir fırtına vurur.

Kanatların ve tüylerin telaşı. Önce karatavuklar geldi. Kaleye en yakın onlardı, dışarıdaki mutfak bahçesini gagalıyorlardı. Sonra bir sürü minik altın kanatlı ispinoz gelip peynir tabağının üzerine konuyor. Kraliyet şahinlerinden biri, hala deri kayışlar takıyor, kızarmış hindiye parçalamadan önce katılımcıların başlarının üzerinde daireler çiziyor. Genellikle Alacakaranlık Bahçesi'nde yaşayan bir çift kuğu uçarak gelir ve kabuklu bir somun ekmek için kavgaya eder.

Pencerelerden daha fazla kuş girdikçe, kanat çırpışlarından çıkan rüzgarlar salonda dalgalanıyor, kumaş peçeteleri uçuruyor ve kadınların buklelerini tutmasına neden oluyor.

"Olağanüstü!" diye haykırıyor bir fahişe.

"Bakın, hâlâ geliyorlar!" Paz'ın yüzü pencereleri işaret ederken huşu içinde parlıyor.

Başka kuşlar da içeri doluşuyor; puhular, alakargalar, çubuklu baykuşlar, bir akbaba. Kanatları tavana gölgeler düşürürken, konukların başları üzerinde dönüyorlar, arada bir ziyafet masasından bir şeyler koparmak için aşağıya dalıyorlar.

"Bir insan için hiç de fena değil-" Artain isteksizce söze başlıyor ama ben kuşlardan keskin bir dönüşle uzaklaşıp mutfakçı çevreleyen arka duvara bakarken övgüleri umursamaz kulaklara çarpıyor.

Küçük çöçüler, sizi çağırıyorum. ***Gelin, karnınızı doyurun!***

Zemin titreşmeye başlayıp su bardaklarının titremesine neden olurken kalabalığın içinden nefesler yükselir. Açık kapılardan yüzlerce kemirgen salona akıyor. Duvarlarda yaşayan sade kahverengi fareler. Mutfaktan birkaç ürkek sıçan. Cıvıldaayan bir kızıl sincap ailesi. Mutfak bahçesinden bir çift tavşan, ardından nehir vadisinden paytak paytak gelen bir kunduz.

Misafirlerimiz bizi tanımak için daireler çizerken birbirlerine kuşkulu bakışlar fırlatıyorlar. Katılımcılardan birkaçı şaşkınlıklarını gizleyemeyerek ellerini ağızlarına götürürken, diğerleri heyecanla işaret ediyor.

"O akbaba Iyre'nin pasta dilimini yiyor!" Arden gülerek haykırır.

Topuğumu masaya üç kez vuruyorum. ***Gelin, geri !***
Partiye katılın!

Bal arıları pencerelerden vızıldar, bal sırlı tartları keşfedene kadar amaçsızca vals yaparlar. Yanardöner yusufluklardan oluşan bir bulut avizelerin etrafında kanat çırpıyor. Binlerce karınca küçük duvar çatlaklarından sürünerek partiye katılanların arasında hayali sıralar halinde geçit töreni yapıyor.

Tüm orman arkadaşlarımın varlığının tadını çıkarmak için banktan aşağı iniyorum. Oda yerden tavana kadar cıvı cıvı öten hayvanlarla dolu ve kalbim öylesine coşkulu ki ellerimi yusuflukların arasında dolaştırarak yavaş bir daire çiziyorum.

Bir sıvacı kuşu omzuma konup güzel bir melodi tutturuyor. Tavşanlar ayaklarımın arasında zıplıyor, yerde yuvarlanan meyveleri kovalıyor. Minik pençeler narin bir şekilde elbiseme tırmanıyor ve ben onun tanıdık yüzünü gördüğümde sevinçten nefes nefese kalıyorum.

Küçük dostum! Haykırıyorum.

Orman faresi avucuma tünedi. ***Bir ziyafet! Bir de gitmeye çalıştığını düşün.***

Burası ***hiç de beklediğim*** gibi bir ***yer değilmiş***, burnumu onun yumuşak kürküne sokarak itiraf ediyorum.

Bayanlar havada süzülen baykuşlardan kaçarken kalabalık şaşkınlık içinde soluk soluğa kalıyor. Bıçaklar'ın kendinden memnun sırtışları kaybolmuş, yerini inançsızlık ifadeleri almıştır. Iyre hayvan lejyonuna şaşkın şaşkın bakıyor.

Vale boğazını temizleyerek yavaşça masadaki yerinden kalkar. Sandalyesinin gıcirtısıyla tüm gözler ona çevriliyor. Nefesimi tutuyorum, fareyi avucumun içinde tutarak bekliyorum.

Vale yavaşça ellerini bir araya getirir. "Kazananımız belli oldu, Leydi Sabine!"

Fırtına öncesi sessizlik gibi kısa duraklama havayı kaplıyor... ve sonra kalabalık *patlıyor*.

Alkışlarının gücü beni sağır ediyor, ham enerji bir gelgit dalgası gibi etrafıma çarpıyor. Yanaklarım ani bir gurur seliyle yanıyor. Astagnon'dayken böyle bir gösteri çılgınlara yol açardı. Kalabalık yaratık sürüsünden kaçmak için birbirini ezerdi.

Ama Volkany -bu insanlar- yapabildiklerimden zevk alıyor.

Beni tebrik etmek için öne çıkan lordlara ve leydilere başımla selam verirken yüzümde bir sırıtma beliriyor.

"İnsanlık bir zafer kazandı!" Paz bir kolunu omuzlarıma dolayarak haykırıyor.

Arden, süzülen bir karatavuğun altından geçerken gülüyor. "İmkansız başardınız, Leydi Sabine!"

"Fae'leri yendin mi?" Ben soruyorum.

Sırtarak başını sallıyor. "Bir fae partisini daha da *vahşi* hale getirmenin bir yolunu bulmuşsun!"

Müzisyenler coşkulu bir melodi tutturuyor. Paz ve Arden gülerek beni dans pistine çekiyorlar ama tam ayaklarım başıma yetismeye başlamışken Iyre elini bileğime doluyor.

"Baban seninle konuşmak istiyor," diye kulağıma alçak sesle tıslıyor.

Beni baş masaya doğru sürüklerken, kunduzu çizmesiyle yolumuzdan çekerken keyfim biraz kaçıyor. Masada bal arıları neredeyse tüm hamur işlerini kaplamış ve sincap ailesi hindiye kemiğine kadar kemirmiş.

Iyre beni serbest bırakıyor ve ben şarap sarhoşluğuyla sendeleyerek bir elimi sandalyenin arkasına koyuyorum.

Topla kendini Sabine. "Baba."

Vale kollarını kavuşturuyor, kır sakalının ardındaki yüzü okunmuyor. "Bir ödül meselesi vardı kızım."

Kalbim gurur ve endişenin geçici bir karışımıyla yeniden çarpmaya başlıyor. Gözleriyle karşılaşmaya cesaret ediyorum. Küçük bir kızken bana anlatılan fae hikayelerinde, fae'lerden gelen "ödülleri" bir lütuf olduğu kadar bir lanet de olabilirdi. Ama coşkulu dans müziği içimde mırıldanıyor, neşeli akorları bu partiden zevk alan gizli yanımı harekete geçiriyor.

"Onur duyuyorum," diye mırıldanıyorum.

Kocaman eli çenemin dar noktasını kavırıyor. "İyi iş çıkardın. Bana ve annene kendini kanıtladın."

Sert yüzü bir gülümsemeye dönüşür.

Kalp atışlarım garip, tüy gibi hafif bir düzene giriyor. Yirmi iki yıldır hiçbir ebeveynim benimle gurur duyduğunu söylememişti. Belki bu yaşta bunu umursamak aptalca ama Vale'nin tüm ölümsüz ihtişamıyla karşısında dururken, kendimi yeniden on üç yaşında bir kız çocuğu gibi hissediyorum, bir parça sevgi umuduyla babama mektup yazıyorum.

Yutkunuyorum, parmağımdaki ipi kurcalıyorum.

Vale elini uzatıyor ve ben tutmadan önce kalp atışlarım tökezliyor. Birleşen ellerimizi yukarı kaldırıp beni seyircilere gösteriyor.

"Meden Kupası'nı getirin, tabii onu bir kunduzun kışının altında bulabilerseniz!" diye alaycı bir haykırıyla emrediyor.

Sarhoş kahkahaları, avizelerin kristalleri titreyene kadar havada uçuşur. Hizmetkârlar, sırttan yüzleri ve şarap kokan nefesleriyle en az saraylılar kadar şımartıldıklarını belli ederek baş masayı temizliyor.

Bir yaban ördeğini sos tenceresinden iterler. Yarım düzine fareyi ekmek sepetinden yavaşça atarlar. Bu sırada yusufçuklar müzik eşliğinde tepelerinde dönüp dururlar.

Bir yanda Samaur, diğer yanda Artain, kollarını sırtıma dolayarak beni masanın karşı tarafına götürürken kaosun içine doğru sürükleniyorum. Bir güvercin, yarısı bitmiş bir tabaktan havalanıp neredeyse kafama çarpıyordu ve ben zar zor zamanında eğiliyordum.

Başım vücudumla tam olarak senkronize değil gibi görünüyor. Kendimi sabitlemek için Samaur'un omzuna yaslanarak sola doğru sıralanıyorum.

Yanağımı okşarken gülüyor. "Alkolünüzü bir domuz kadar iyi tutuyorsunuz, Majesteleri."

Bir cevap bulmaya çalışırken dilim tutuluyor. Mesele şu ki, kafamı bir topaç gibi döndüren şey alkol değil. *Sadece* alkol de değil. Bu harika yer kadar baş döndürücü bir sarhoşluk hissetmemiştim. Fae tanrıları. Tepemde bir kanat senfonisi. Ayaklarımın altında bir kuyruk serenadı.

Gözleri gururla parlayan bir baba.

Hiç sahip olmadığım bir şey için göğsümün ağrmasına neden olan garip bir uyum.

Gözlerimi kırıpıştırarak, hizmetçilerin masayı rekor bir sürede temizlediğini fark ediyorum. Masa şimdi taze kadife bir masa örtüsü ve onun üzerinde de tek parça siyah ipekle kaplanmış.

Artain basit ipek parçasını kaldırır. "Meden'in ödülünden yudumlamadan önce..."

Kalabalık ilahinin geri kalanını bağılıyor. "...bir göz bağı gözlerini kapatacak!"

Ben daha ne olduğunu anlamadan Woudix arkamda beliriyor ve kumaşı gözlerimin etrafına doluyor. Göz bağını arkadan düğümlerken soğuk parmakları şakağıma değiyor ve tüylerim diken diken oluyor. Ne de olsa o bir Ender. Kimin dizlerinin bağı çözülmez ki?

Avuçlarımı pürüzsüz siyah ipeğe bastırıyorum.

"Neden göz bağına ihtiyacım var?" Yüksek bir endişe notasıyla soruyorum.

Bir cevap yerine, Samaur beni kalabalığın çakırkeyif kıkırdamaları arasında dans pistine geri götürürken bir tanrıdan diğerine itilip kakılıyorum.

Gerçekçi olalım, *tamamen* gözlerim bağlı değil. Hayvanlardan bana neler olduğunu anlatmalarını isteyebilirim. Ayrıca, alttan dışarı bakabilirim. Yine de bir parçam sürprizi mahvetmek istemiyor. Çocukken hiç oyun oynama şansım olmadı. Çiftlik kızlarıyla Kör Adam Blöfü yok. Diğer lordların kızlarıyla seksek oynayamadım.

Samaur müzisyenlere "Hayalperestlerin Çayırında'yı çalın!" diye bağırırken iki elimi de avuçlarının arasına alıyor.

Samaur beni kendi ayaklarımın üzerinde tökezleyene kadar baş döndürücü daireler içinde döndürürken hızlı tempolu bir melodi hayat buluyor.

"Yudumlamadan önce, on iki kez dönecek..." diye okur ve seyirci hemen bir tezahüratla karşılık verir, "...kazanmadan önce yolunu kaybetmek için!"

Samaur beni yakalayıp başım dönerken beni sabit tutunca denge hissim altüst oluyor.

"Ödül *bu* mu?" Fısıldıyorum. "Kusacak kadar başımı döndürmek mi?" Kulağıma kıkırdıyor.

Samaur beni tekrar baş masaya götürürken göz bağının altından dışarı bakıyorum. Kumaş belli belirsiz hatlarını seçebileceğim kadar ince ve görünüşe göre hizmetçiler yeni, büyük bir tabak getirmişler.

Samaur bana yerime kadar rehberlik ediyor ve ardından Woudix'in serin parmakları çıplak omuzlarımı okşuyor.

Birinin şişeyi açma sesiyle kulaklarım dikiliyor. Seyirciler homurtularını ve kıkırdamalarını bastırmak için kötü bir iş çıkarıyor. Gözbağının dar alt aralığından masanın üzerindeki bronzlaşmış tenin şüphe uyandıran çıplak kıvrımına bakabiliyorum.

O kaslar mı? Evet, sadece bir tanrının kasları var.

Vale ilahiyi devralır ve törpüsüyle şöyle der: "Şimdi herkesin susma zamanı..."

Kalabalık gülerek cevap verir, "...çünkü Meden Kupası insanın yüzünü kızartır!"

Başım şampanya gibi köpürürken kalbim daha hızlı atıyor ve kendimi nasıl bir fae numarasının içine soktuğumu merak ediyorum.

Woudix soğuk bir elini enseme koyarak beni öne doğru yönlendiriyor ve başımı hafifçe masaya doğru bastırıyor. Görme eksikliğimi telafi etmek için ellerimi havayı okşamak için uzatıyorum ve bir tabağın olması gereken yerde parmaklarımın gergin bir erkek pazusunu sıyırdığını keşfediyorum.

Gözbağı boşluğundan bakarak hile yapıyorum.

Evet. Tahmin ettiğim gibi. *Harika.*

Artain masanın üzerine uzanmış, zamanki gibi gömleksiz, ancak bu sefer deri yeleğini ve kemerini de çıkarmış. Pantolonu göbeğinin bir santim altına kadar inmiş. Birisi -yre, uzun beyaz kolunun parıltısından anladığım kadarıyla- Artain'in göbeğine bir dram viski döküyor.

"Woudix'in kaba sesi kulağıma mırıldanıyor ve beni öne doğru eğerken ürperiyorum.

Ne yapıyorum ben böyle? Dudaklarım Artain'in yırtık karın kaslarının birkaç santim üzerinde geziniyor. Gözlerimdeki bağ beni bekleyen "sürprizi" pek gizleyemiyor - "Meden Kupası" bir tanrının göbeğinden bir kadeh viskiyi höpürdeterek içmek anlamına geliyor. Saçmalığın da ötesinde. Çocukça. Belki de hayatım boyunca duyduğum en aptalca şey.

Artain kıs kıs gülüyor, cansız bir nesneyi oynayarak kötü bir iş çıkarıyor. İçten içe inliyorum. *Bu sadece bir oyun.*

Ellerimi masaya dayayıp Av Tanrısı'nın şu anda benim içki bardağım olduğunu bilmiyormuş gibi davranırken kalabalık bana yumurta atıyor.

"Volkany'nin bir kızı ve bu geceki yarışmanın galibi olarak," diye ilan ediyorum, aynı derecede saçma ve eğlenceli hissederek, "ödülümü kabul ediyorum!"

Kalabalığın kahkahaları arasında, salonun arka tarafında bir kargaşa dalgası var. Yükselen sesler kulaklarımı gıdıklıyor. Muhafızların ayak sesleri yere çarpıyor, ama adımlarının yankısı davetlilerimin kanat çırpışlarıyla boğuluyor.

"Tanrılara!" Sahte bir tezahürat yaparak gülüyorum, sonra öne doğru eğilip Artain'in karnındaki çukurdan viskiyi höpürdeterek içiyorum.

Alkol baharatlı ve ılık, dilimin üzerinde hoş bir şekilde yanıyor. Doğruluyorum, muzaffer bir edayla sırtıyıyorum ve göz bağımı çözmek için uzanıyorum-

Ama oda garip bir şekilde sessizleşti.

Durakladım.

Neden kalabalık gülmekten yerlere yatmıyor? Neden müzisyenler yine çalmıyor? Artain neden dudaklarımın onun vücut sıvılarına değmesiyle ilgili saçma bir şaka yapmadı?

Parmaklarım göz bağının düğümünde donup kalıyor, aniden herkesi bu kadar suskunlaştıran şeyin ne olduğunu görmek istediğimden emin olamıyorum.

Fare-konuşan, orman faresi kafamın içinde ısrarla fısıldıyor. ***Göz bağını çıkar. Kaptan Tatarin döndü.***

Midem bulanıyor. Sanki durgun bir rüyanın içinde ilerliyormuşum gibi düğümü çözüyorum ve siyah ipek yüzümden uzaklaşıyor.

Kuşların çoğu avizenin üzerinde tünemiş ya da gecenin karanlığında kaybolmuştur. Geri kalan hayvanlar ise artıkları bitirmek için hizmetkârları mutfağa kadar takip etti.

Muhafızlar şimdi kalabalığın içinden geçen geniş bir koridoru çevreliyor ve Tati onların başında çamur sıçramış çivit rengi peleriniyle duruyor, saçları yolculuğundan dolayı dağılmış.

Ve kalbim *durdu*.

Çünkü o yalnız değil.

Basten onun yanında duruyor, bilekleri demir zincirlerle zincirlenmiş, diğer askerler gibi yolculuk yorgunu ve kirli. Şakağında korkunç bir çürük var. Öne doğru eğilmiş, gevşek, kirli saçları yüzüne düşüyor. Sanki arenada hayatı için savaşmış gibi görünüyor. Ayaklarının üzerine yığılıp kalacakmış gibi ama yine de kahverengi gözleri uyanıklıkla parlıyor.

O ana kadar babamın Ölümsüz Vale olduğunu bilmediğini fark ettim.

Ya da Artain, Samaur ve Woudix'in uyanık olduğunu.

Gözleri Vale'nin üzerinde kısa bir süre geziniyor, fey hatlarını ve sivri kulaklarını bir avcının sakın dikkatiyle inceliyor ve sonra masanın üzerine yayılmış, taş gibi sert kaslarından aşağıya doğru bir viski çizgisi akan Ölümsüz Artain'e kayıyor.

Elimin tersini dudaklarımda gezdirirken ciğerlerimdeki hava buharlaşıyor.

Bir hayalet. Baktığım şey bu olmalı. Ölümünden dönen biri.

İleriye doğru titrek bir adım atıyorum ama duruyorum, masa tarafından sıkıştırılıyorum.

Neden zincirlenmiş? Kendi isteği dışında mı burada? Beni kurtarmaya mı geldi? Beni boğmaya mı? Beni hiç hatırlıyor mu?

Nefesimi kesik kesik alıyorum, düşünceler

hançer gibi. Olamaz, Meden Kupası! *Bu... iyi*

görünmüyor.

İşte buradayım, mükemmel bir Volk prensesi gibi obsidyen mücevherlerle süslenmiş, Av Tanrısı'nı kızdırıyorum. Belli ki esir değilim.

Kutsal olan her şey için, az önce bir tanrının göbeğinden içki yudumladım...

Gözbağı gevşemiş ellerimden düşüyor.

"Basten," diye mırıldanıyorum nefes nefese.

Basten sessiz, karanlık, okunamayan gözlerle ileriye bakıyor - göz
kamaştırıcı derecede parlak tanrılara değil, *bana*.

MADDE 25

QASTEN

Sabine Darrow, Rian'ın madalyonundaki portresinden bile daha güzel. Pek çok sanatçının konularını süslediğini gördüm - fazladan kıvrımlar ekleyerek, çirkin çilleri çıkararak - ama gerçek hayattaki , ete kemiğe bürünmüş

Sabine Darrow?

O bir *hayal*. Bir saniyeliğine nefes almayı unutturacak türden. Demir perçinler ve obsidyen mücevherlerle süslü siyah elbisesi, soluk şafak ışığında koyu kadifenin içine hapsolmuş yıldızlar gibi parlıyor. Zırh gibi muhteşem ama sert kenarlı. Ve onu bir kraliçenin zarafetiyle taşıyor - hayır, daha vahşi bir şey.

Ama mesele elbise değil. Onunla ilgili. Kendini tutuş şekli, çenesi yüksek, sanki tüm odayı ona meydan okumaya davet ediyor. Teni sıcak ışıktaki parlıyor, benimle birlikte sürüklediğim toz ve pislikten etkilenmemiş. Güneşin aydınlattığı saf altın rengi saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor ve camı kesebilecek kadar keskin bir yüzü çerçeveliyor. Ve o gözleri... tarif etmek imkansız. Gerçi şu anda korku ve meydan okuma arasında gidip gelen, okuyamadığım bir şeyle genişliyorlar.

O hala. Donmuş. Anlamadığı bir ana yakalanmış gibi.

Ben de bilmiyorum.

Onu hem tanıyorum hem de içimi düğüm düğüm eden bir şekilde tanımıyorum.

Bir de Fae'ler var.

Lanet olası Fae'ler.

Bir kızın, her şeye rağmen efsaneden başka bir şey olmaması gereken beş ölümsüz tanrıdan daha fazla dikkatimi çekmesi tuhaf bir dünya. Yine de buradalar, saraylarında krallar gibi uzanıyorlar, loş ışıktaki parlayan feyli çizgileri, bu küçük ziyafetten hem eğlenmiş hem de sıkılmış görünüyorlar.

Ve ben burada, lanet bir suçlu gibi zincirlenmiş bir şekilde duruyorum, tüm bunların ağırlığından zihnimin parçalanmasına izin vermemeye çalışıyorum.

İtiraf edeyim, bu biraz sürpriz oldu. Tamam, dünyayı sarsan, kemikleri titreten bir sürpriz. Ama sanırım bu sizin için Sabine Darrow. Yıldızları gölgede bırakıyor, neden tanrıları da bırakmasın?

Yüzlerce göz üzerime dikilmişti, bu yüzden hızlıca bir şeyler toparlamam gerekiyordu. Tamam... Tanrılar gerçek. Uyandılar. En azından yarısı. Ayrıca, nefeslerindeki kokuya bakılırsa, denizcilerden daha sarhoşlar.

Kimliklerini tahmin edebiliyorum - taç giyen uzun boylu olan Vale olmalı - ama nerede olsa tanıyacağım kişi Iyre.

Masanın ayak ucuna tünemiş, bir ballı keki ısıyor ve dudaklarındaki kırıntıları yalamak için acele etmiyor.

Keşke o kaltağı unutabilsem.

Haftalardır Sabine hakkındaki her ayrıntıyı öğrenmek için kendimi parçalıyordum. Kahkahasının sesini. Horlayıp horlamadığını. Hangi yiyecekler onu mutlu eder. Her şeyi bilmek istiyorum.

Bir zamanlar onun hakkında her şeyi biliyordum. Peki ya şimdi?

Kaslarım kafesteki bir canavar gibi geriliyor, bileklerim demir prangalarımın arasındaki zincir salonda yankılanan ve fahişelerin yarısını zıplatan metalik bir şangırtıyla gerilene kadar geriliyor.

Sabine'i benden aldı. Anılarımı çaldı. Hayatımda beni umursayan tek insandan şüphe duymama neden oldu.

Bakışlarım sanki yerçekimi onu oraya çekiyormuş gibi Sabine'e dönüyor.

Kocaman gözleri prangalarımın takılınca, bayılmak üzereymiş gibi sendeleyerek kendini masaya attı ve tekrar "*Basten*" dedi.

Bacaklarım neredeyse tutmuyor. Dudaklarında adımın bir kez söylenmesiyle kendimi kaybediyorum.

"Kızım? Bu adamı tanıyor musun?" Vale'nin sesi sanki bin yıldır yeraltında uyuyormuş gibi tiz çıkıyor.

Bekle, *bekle*. Gözlerimi kırıştırıyorum.

Kızın mı?

Sabine destek almak için sandalyelerin arkalıklarına tutunarak masanın etrafında dengesiz bir şekilde ilerlemeden önce zihnimin bu bilgi üzerinde çalkalanması için sadece saniyelerim var.

"Basten. Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum." Parmağındaki bir ip parçasını karıştırırken alt dudağı titriyor. "Düşündüğün gibi değil. Bu sadece bir oyundu. Aptalca bir oyun..."

Bana ulaşmadan birkaç adım önce kısa bir süre durdu.

"Oyun mu?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarlıyorum.

Titrek parmağıyla masanın üzerindeki fae'yi işaret ederken hıçkırıklarını bastırıyor. "Artain, yani. Viski. Meden Kupası..."

Söyledikleri benim için anlamsız, ama *eğlenenleri* görmenin beni şok ettiğini düşünüyorsa, meyhanelerde ne kadar zaman geçirdiğim hakkında hiçbir fikri yok demektir.

Tamam, bu sarsıcı. Dudaklarının başka bir adamın vücudunda olduğunu bilmek. Ama açıkçası, ne yaptığı umurunda değil - beni kendi göbeğimden bıçaklayabilirdi ve bunun için ona teşekkür ederdim.

mu? Tıpkı Runa'nın bana anlattığı hikayedeki gibiyiz. Ben

Aron'um.

O Aria.

Anılar ya da değil, kıskançlık ya da değil, aramıza hiçbir şey giremez.

"Sen... sen benim kim olduğumu biliyor musun?" Gözbebeklerinde yaşlar parıldıyor. Bana ulaşmak isteyip istemediğine karar veremiyor gibi görünüyor, parmakları aramızda havada asılı duruyor.

Ölçülü bir şekilde "Kim olduğumu biliyorum." diyorum.

Zor bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. İleri doğru bir adım daha atıyor ama bir gök gürültüsü gibi Vale orada, bir eliyle kolunun üst kısmını kavıyor.

"Sabine. Bu tutsaktan uzak dur."

Gözleri gümüş paralar gibi yuvarlaklaşıyor. "Baba, bu-"

"Bir Astagonian savaş esiri." Onu koruyucu bir şekilde itiyor, başka bir fae de - "ölüm kadar soğuk" havasından Woudix olduğunu tahmin ediyorum- ellerini omuzlarına dolayarak onu geride tutuyor.

Vale yüzümü ona çevirdi ve güyledi, "Kimsin sen?"

"Basten Bowborn," diye mırıldanıyorum buruşuk dudaklarımın arasından, çenemi tuttuğu yerden koparma dürtüsüyle . Sabine için iyi davranmak zorundayım. "Kral Rian Valvere'in İlk Kılıcı."

Vale çenemde bir şey çatlayana kadar parmaklarını sıkıyor. "Kralınız için casusluk mu yapıyorsunuz?"

"Hayır, Majesteleri. Onu terk ettiğimde, yumruklarımda onun kanı vardı. Ben sadık . Kral Rian tahtı hak etmiyor. Onun açgözlülüğü Astagnon'u karanlık bir çağa sürükleyecek." Konuşurken çenemden acı fişkırıyor. "Size yardım edebilirim. Ben Berolt Valvere'in gerçek oğluyum. Astagnon tahtının yasal varisiyim. Kanımı test edin, iddiamı kanıtlayacaktır."

Vale elini kaldırarak onları susturana kadar saray mensupları arasında tedirgin mırıltılar dalgalanır.

"Ya da daha iyisi, kızıınıza sorun." Bağlı bileklerimle elimden geldiğince işaret ediyorum. "İddiamın doğru olduğunu biliyor."

Herkes Sabine'e dönerken lanet sincaplar bile sessizliğe gömülür.

Yüzü solgun, kekeliyor, "Bu doğru. Kan testçisi kendi gözlerim önünde doğruladı. Bu adamın şüpheyeye yer bırakmayacak kadar güvenilir olduğunu biliyorum. O ve ben evlenecektik." Dördüncü parmağının etrafındaki sicimi hafifçe okşuyor. "Iyre bunu doğrulayabilir. Onun anılarını aldı."

"Iyre?" Vale sorar.

Iyre uzun bir süre tırnağının altındaki hayali bir kırıntıyı inceliyor. "Kan dökücüyü kendi gözlerimle görmedim."

Ona duyduğum sıcak öfke kafatasımı eziyor, parmaklarımı öyle sert yumruklar haline getiriyor ki kemiklerimin kırılmasından korkuyorum.

"Hayatımı mahvettin!" Kendimi kontrol edemeyip hırlayarak ona doğru hamle yapıyorum. Yüzbaşı Tatarin muhafızlara işaret verene ve demir zincirler gerilene kadar birkaç adım kazanıyorum. Koridorda metalik bir şangırtı daha yankılanıyor.

Misafirlerden nefes sesleri yükseliyor.

Sabine'in eli yakasına gider, yüzü hayalet gibi bembeyaz olur, dehşete kapılır.

Iyre sadece gülümsüyor.

"Yeter!" Vale'nin gök gürültüsünü andıran sesi yeri titretiyor.

Iyre'ye duyduğum nefreti bastırıyorum, nefesimi sabit tutmak için mücadele ederken karnımda sıcak kömürlere dönüşmesine izin veriyorum.

"İzninizle Majesteleri," diyor Kaptan Tatarin başıyla selam vererek, yumuşak varlığı gerginliği dağıtıyor. "Lord Basten'in iddiasını destekleyecek bazı kanıtlar sunabilirim. Bir at ve bir monoceros ile birlikte yakalandı."

Sabine'in dudakları yumuşak bir şaşkınlıkla aralanır.

Vale sonunda Kaptan Tatarin'e işaret vermeden önce metalik sakalını sıvazlıyor. "Hayvanları getirin."

"Burada mı?" diyor, kristal avizelere bakarak. "İçeride mi?"

"*Burası.*"

Birkaç muhafızla birlikte ayrılır ve çok geçmeden koridorda toynak sesleri duyulur. Kaptan Tatarin içeri girer, Myst ve Tòrr'u birer ipten tutarak götürür.

Salondaki insan konuklar şaşkınlık içinde mırıldanır. İki at görüyorlar, bir at ve bir monoceros değil.

Ama fae'ler Tòrr'a gözlerini diktikleri an?

Sanki partilerine bir barut fıçısı atmışım gibi beşi de dikkat kesildi.

Bir bakıma, sanırım *öyle*.

Artain masadan fırlar ve bir şişe bal şarabını devirir. Iyre'nin göz kapakları parlıyor. Vale'nin uzuvlarındaki fey çizgileri bile nabız gibi atıyor.

"Verdiğin tepkiye bakılırsa, canavarın büyüünün ötesini görebildiğini varsayıyorum," diyorum çenemi gererek. "Onu Kral Rian'dan çaldım. Bir hafta boyunca gün ışığında onunla seyahat ettim - gördüğünüz gibi hâlâ hayattayım. Bir casusu yakıp kül ederdi."

Fısıltılar koridora yayılıyor ve kulaklarım her birini duyuyor.

At büyülenmiş... Bu bir monoceros... Bak, dışarıda şafak söküyor!

Vale pencerelerden yükselen sabah güneşine doğru dönüyor. "Samaur geceyi getir. Şimdi."

"Daha yeni şafak söktü." Gün Tanrısı bir kargayı kenara itip pencereden dışarı uzanıyor. "Bütün bir günün ışığını kaybedeceğiz."

"Umurumda değil! Şimdi yap! O monoceros kaleyi yakıp kül edebilir!"

Samaur ellerini çırparak bir araya getirmeden önce doğan güneşe bir kez daha şüpheyle bakıyor. Avuçlarından açık pencereye doğru turuncu-altın fey fişkırıyor. El çırpışının yankısı su bardaklarını titretiyor.

Yükselen güneş gökyüzünde doğudan batıya doğru fırlıyor. Gölgele değişir. Gökyüzü önce aydınlanıyor, sonra kararıyor. Vadi Salonu'ndaki hayvanlar telaşla saklanmak için kaçıyor.

Tek bir nefeslik boşlukta, güneş batı sırtının arkasında kaybolur.

Vale tavana bakar ve tuttuğu nefesini bırakır. "Güzel."

Kalabalık şaşkınlıklarının arasında rahatlama sözcükleri söyler.

"Myst!" Sabine'in neşeli sesi gergin konuşmaları böler. Woudix'in elinden kurtulur, odanın diğer ucuna koşar ve kollarını

Myst'in boynu.

Myst yumuşak bir şekilde kişniyor ve ağzını Sabine'in omzuna dayıyor. Tòrr sanki "*Sarılmam nerede?*" der gibi bir buhar patlaması çıkarıyor.

Sabine gözyaşlarını silerek gülüyor ve kollarını ona doluyor. Gözlerimi ondan zorlukla ayırabiliyorum.

Tüm bu mesafeyi. Tüm bu mesafeyi inançtan başka hiçbir şeye güvenmeden geçtim, hepsi de yakıcı bir soruya cevap vermek için.

Ve cevap?

Bu kadına yıldızlardan aşık olurdum.

Vale tekrar çenemi tutarak dikkatimi Sabine'den uzaklaştırıyor, gür gümüş kaşlarını indirerek bana bakıyor. "Hangisi için geldin, insan? Kızım için mi yoksa taht için mi?"

Yüzlerce kulak cevabımı beklerken odaya bir sessizlik daha çöküyor. Ama hiçbir, parmakları Tòrr'un yelesinde endişeyle gezinen, dikkati benimle parmağındaki sicim halkası arasında gidip gelen Sabine kadar ilgili görünmüyor.

O, demek istiyorum. Binlerce hayatım olsa, hep onun için gelirdim.

Ve yine de... babası şu anda çenemi ölümcül bir şekilde tutuyor. Onu aramak için yıllarını harcadı. Değerli kızıyla buradan çıkmama izin vermeyecek.

"Kızınızı hatırlamıyorum," diye mırıldandım ölçülü bir şekilde, kayıtsız bir omuz kaldırarak. "Nişanlı olsak da olmasak da tanımadığım birini arzulayamam. Ben tahtı istiyorum. Bu benim doğuştan hakkım. Benim görevim. Ve üzerine oturduğumda Rian Valvere'in kanının damladığını göreceğim."

Sabine'in yüzü, ilgisizlik maskesi takmaya çalışmadan önce düşüyor ama ben onu yakalıyorum.

Vale'in iri parmakları kemiklerimi kıran bir sözle çenemi acıyla sıkıyor. "Kardeşimiz Ölümsüz Meric henüz uyanmadı. Gerçeği ayırt etme yeteneği yalnızca onda var. Bu yüzden, onun yokluğunda, iddianı doğrulaması için tanrı öpücüğü almış bir kan testçisi çağıracağız. O zamana kadar kilitli ve koruma altında kalacaksınız."

"Ona bir mahkum gibi davranamazsınız!" Sabine ağlıyor.

Vale elini şaklatır ve mavi bir enerji dalgası odanın içinde dalgalanarak onu uyarır. Sabine çenesini sıkırsa da gözleri öfkeyle parlıyor.

"Onunla konuşmaya hakkım var, bizi ayrı tutamazsınız" diye savunuyor.

Vale boştaki eliyle Artain'i öne çağırır. "Leydi Sabine'i de kilit altında tutun ve koruyun."

"Ne? Hayır! Hayır! Bunu yapamazsın, baba!"

Yüzü taş gibi. "Seni buraya getirmek için yaptığım onca zahmete, bir insan erkeği seni benden alsın diye katlanmadım. Sen Volkany'nin bir prensesisin ve bu unvanın getirdiği ayrıcalıkları hak ediyorsun. Ama hata yapma, ben senin baban olabilirim ama hâlâ senin *tanrınım*."

Çenemi serbest bırakıyor.

"Size gelince, Lord Basten." Myst ve Tòrr'un etrafında dönerek onları değerlendirir. "Hediyeleriniz için minnettarım. Umalım ki iddianızın bir değeri olsun. Hem varis olduğunuzu hem de kızım için gelmediğinizi. Sunaklarımızın her zaman taze kurbanlara ihtiyacı vardır ve bir kralın kanı özellikle etkili olacaktır."

Gücünü vurgulamak için elini kaldırıp Tòrr'a bir enerji şimşeği fırlatıyor ve Ferra'nın büyüsünü yok ederek monoceros'un tam fae formuyla karşımızda durmasını sağlıyor.

Vale, beni uzaklaştırmak için elini omzuma koyan Kaptan Tatarin'e başıyla selam veriyor. Kaslarım direniyor ama eli nazik bir uyarıyla beni kavlıyor.

Omuzlarımı geriye ve aşağı itiyorum.

Sabine ve ben sürüklenip götürülmeden önce son bir kez bakıştık. Aramızda bir belirsizlik okyanusu var. Solgun görünüyor. Sarsılmış. Onu istemediğimi düşünüyor - Iyre onunla ilgili hatıralarımı aldığı anda, aşkımı da aldı.

Daha fazla olamazdı.

Şimdi çekip gitmek için krallıklar boyunca sürünmedim. O benim ve onsuz gitmeyeceğim.

BÖLÜM 26

\$ABINE

I Yatak odamdaki şöminenin önünde o kadar uzun adımlar attım ki kalın halı daha çok bir oyun parkuruna benzedi. Bütün gece Basten'in beni fae'lerle eğlenirken gördüğündeki yüzünden başka bir şey düşünmedim... o *kıçla* eğlenirken, Artain.

En iyi anım değildi.

Basten'in bana duyduğu öfke hissediliyordu. Prangalarını salladığında çıkan metalik çingirak sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyor. Beni hedef alan o korkunç sözler: *Sen benim hayatımı mahvettin*. Valverelerin beni nasıl bir kâbusa sürüklediğini, kayıp anılarını hain prensesle ilgili zehirle nasıl doldurduğunu ancak hayal edebilirim.

Peki ben ne yaptım?

O engereklerin ilk bakışta haklı olduğunu kanıtla. Benden *nefret* ediyor olmalı.

Keşke Basten'e Meden Kupası'nın sadece bir oyun olduğunu açıklayabilecek kadar özgür olsaydım. Rol yapıyordum. Burada güvende kalmanın yolu oyun oynamak, bana güvenmelerini sağlamak.

Yıpranmış halının üzerine çöküp yüzümü ellerime gömüyorum. Ama kimi kandırıyorum ki? Rol yapmıyordum. Ne kadar istemiş olursam olayım.

Norhelm'e geldiğimden beri sanki bir fener yanıyor. Volkany ile ilgili bir şey bana şarkı söylüyor. Hayatımda ilk defa her hareketim izlenmiyor. Yargılandım. Kimse ne giydiğimi ya da nasıl giyindiğimi umursamıyor.

Saçıma şekil veriyorum. İki şişe erik şarabı içebilir ve bunun için azarlanmak yerine alkışlanabilirim.

Bu sadece günah işleme özgürlüğüyle mi ilgili? On iki yıl boyunca bir manastırda kilitli kaldım, bu yüzden biraz stres atma şansım var. Ama hayır. Peşinde olduğum tek şey sefahat olsaydı, Duren'de bunu doyasıya yaşayabilirdim. Aynı şey lüks için de geçerli: Rian tüm hatalarına rağmen cömertliğin ötesindeydi. Aynı şekilde, babamın bana sunduğu zenginlikler de sadece süs eşyası.

Sanırım... beni büyüleyen *gücün* tadı. Ham potansiyel.

Burada, tanrılarla omuz omuzayım. Kabul edelim ki mükemmel olmaktan çok uzak olan ama bir odaya ölüm getirebilen, bir anıyı hapsedebilen ve gündüzü geceye çevirebilen kadim varlıklar.

İç çekerek Basten'in sicim halkasını çıkardım ve ay ışığına tutup yavaşça döndürdüm.

Yırtık pırtık. Biçimsiz.
Mükemmel. "Hiç," diye fısıldadım.

Basten mükemmel mi? Hayır, ama benim için mükemmel. *Ve gitmesine izin vermeyeceğim*. Yüzüğü parmağıma geri takıp usulca sesleniyorum, ***orada mısın dostum?*** Çok gevşek baca tuğlalarının arasından pembe bir burun çıkıyor.

Orman faresi ortaya çıkıyor ve dizime tırmanıyor. ***Bütün gece uyumadın. Hava hala karanlık olsa da midem bana kahvaltı vaktinin geldiğini söylüyor.***

Bu Samaur'un işi, açıklıyorum. ***Güneş bütün gün doğmayacak. Karanlık bana yardımcı olabilir, ama koridorda kaç muhafız olduğunu söylemen gerek.***

Fare boncuk gözlerini onaylamayan bir mürebbiye gibi üzerimde gezdiriyor. ***Khat planlıyor musun?***

Lütfen, benim için bu iyiliği yap. Burnumu kırıstırıyorum ve sevimli görünmesini umuyorum. ***Hazır elin değmişken kilidi de açar mısın?***

Öfkeli bir hava üflüyor ama bacağımdan aşağı iniyor, işleri hallediyor ve hemen geri dönüyor.

Kapıda iki 4 muhafız var. Koridorun sonunda iki kişi daha var.

Teşekkür ederim, şimdi sen de biraz uyu dostum. Kararlı bir şekilde ayağa kalkıyorum ve masamın ahşap taburesini uzun gardırobun yanına sürüklüyorum.

Gardırobun üstü sarmaşıkları andıran detaylı ahşap oymalarla süslüdür. Hizmetçiler toz alma konusunda gayretli ama örümcek ağlarıyla kaplı bu noktayı gözden kaçırma eğilimindeler.

"Tck-sssSSS-Tck," diye yüksek sesle şarkı söylüyorum, tüylü yumurta torbasıyla burada yuva yapan anne Barkcreeper örümceğine mırıldanıyorum.

Çok geçmeden gölgelerin arasından düğme büyüklüğünde gri bir örümcek çıkıyor ve ön iki bacağını oynatarak beni selamlıyor. Avucuma sürünmesi için elimi indiriyorum, sonra dikkatlice tabureden iniyorum.

Kural olarak, örümceklerle iletişim kurmak zordur, ama imkansız değildir. Sadece nasıl şarkı söylediklerini anlamamız gerekir. Örümcek şarkıları perde ve modülasyon ile iletişim kurar: Örneğin, alçak ve yuvarlak notalar "uyku" anlamına gelir, kesik kesik olanlar "yardım" anlamına gelir ve delici bir vızıltı "tehlike" anlamına gelir.

Onu kapıya kadar taşıyorum ve dar aralığın önünde karnımın üzerine uzanıyorum. Yavaşça kesik kesik bir trıl söylüyorum ve o da benim melodime karşılık verirken anladığını söylemek için aşağı yukarı zıplıyor.

Sonra, en yakındaki muhafızları belirtmek için iki parmağımı kaldırıyorum, sonra da koridorun sonundakileri belirtmek için diğer elimle iki parmağımı daha kaldırıyorum. "Zehir "i tam olarak nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum ama "ısırık "ın notasını biliyorum.

Üç kez tekrarlanan tiz bir aryayı sessizce söylüyorum.

Daha hızlı yukarı aşağı zıplıyor, ön iki bacağı havada heyecanla sallanıyor.

"Git o zaman küçük dostum," diye fısıldıyorum elimi kapının altından sürünmesi için indirirken.

Sonraki birkaç dakika boyunca sinirlerim zangırdıyor. Başparmağımı kemirip bekliyorum.

Masa saati tik tak, tik tak, tik tak. Bir sorun mu var?

Örümcek geri dönene kadar neredeyse on dakika geçiyor ve kararlı bir şekilde elime doğru arı gibi ilerliyor.

"SSSsss-tck-tck-SSSsss," öyle bir aceleyle söylüyor ki melodisi kendi kendine tökezliyor. "Tck-tck-tck!"

"Ne demek istediğini anlamıyorum. . sssSSS sssSSS."

Ön ayaklarını sallamaya ve vurgulu bir şekilde şarkı söylemeye devam ediyor ve ben hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum.

Tek düşünebildiğim, açıklığa kavuşturmak için yüksek sesle vızıldamak: *Tehlike mi?*

Hemen kıpırdamadan duruyor, sonra dikkatlice benim mırıltımı geriye doğru tekrarlıyor. "SSSsss SSSsss." Örümcek şarkılarının dilinde, geriye doğru bir melodi, bir önceki konuşmacının söylediği şeyin olumsuzu anlamına gelir.

Yani demek istiyor ki: *Tehlike yok.*

Endişemi hafifletiyor ama şimdi de merakıma yenik düştüm. Örümceği gardırobun üstündeki yumurta çuvalına geri kaldırıyorum, sonra parmak uçlarımla kapıya yaklaşıp kulağımı kapıya dayıyorum. Diğer taraftan beni sessizlik karşılıyor. Bir gardiyanın iç çekişi kadar bile değil.

Örümcekler beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Kapıyı kırarak açıyorum, gardiyanlara kilidin nasıl açılmış olabileceği konusunda cahil olduğumu iddia etmeye hazırım. Kalbim bir kaburgamı kıracak kadar sert çarpıyor. Gördüğüm ilk şey duvara yaslanmış, başı öne eğik, ağzından salyalar akan bir gardiyan oluyor.

Elim kapı kolunda sıkışıyor.

Kurbanın yüzünü kıpkırmızı yapan Barkcreeper örümceği ısırığının tepkisi bu değildir.

Eğer örümcek değilse, nasıl-

Koridorun diğer tarafından gelen bir hareket kalbimin boğazıma fırlamasına neden oluyor; başımı kaldırdığımda Basten'i görüyorum.

Kloroform kokan bir paçavrayı çırpınan ikinci gardiyanın ağzına ve burnuna bastırıyor. Gözlerini benimle kilitleyerek, ikinci gardiyan da yere yığılana kadar sessizce onunla güreşmeye devam ediyor.

Koridorun sonundaki iki kişi mi? Çoktan bayıltılmışlar.

İkinci muhafızın baygın bedeni Basten'le benim aramda bir kaya gibi duruyor ve biz birbirimize bakıyoruz, milyonlarca soru kafalarımıza hançer gibi saplanmış.

"Ben de öyle yapacaktım," diye geveledim.

Hiç vakit kaybetmeden, "İki yüz elli kiloluk bir çift muhafızı uyuşturacak mıydın?" diye sorar.

Kafamı hızla sallıyorum, düşüncelerim karmakarışık. "Hayır, demek istediğim bir örümcekle bir anlaşmam vardı ve..."

Derin bir nefes alıyorum, parmaklarım pirinç kapı kolunun etrafında geriliyor.

Baştan başla, Sabine.

Bir ay arayla ve onun yanında hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Bakışları bana verdiği aşkın sembolü olan sicim yüzüğe yöneliyor ama yüzünde hiçbir tanıma belirtisi yok.

Bir kalp atışından diğerine kadar geçen acı verici süre boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Buraya göğsüme bıçak saplamaya mı geldin?" Açıkça soruyorum. Kaşları seğirdi. "Ne?"

"Valveres'in size ne söylediğini bilmiyorum."

Bir elini kapı aralığına dayayıp bana doğru eğiliyor. "Bana çok şey anlattılar ama önemli konularda kendi kararımı kendim verebilirim."

O üzerimde yükselirken, kalçalarım biraz zayıflıyor. Fısıltıyla, "Beni hatırlıyor musun?" diye sordum.

Bu kez gözlerindeki karanlık havuzlar derinleşir. Uzun bir saniye geçer. Yumuşak, "Hayır." diyor.

Hiçbir kelime bu kadar ağır gelmemiştir. Nefesim kesiliyor ama hayal kırıklığının ezici ağırlığını göstermemeye çalışıyorum. Ellerime bakıyorum, hala onun yüzüğüyle gergin bir şekilde oynuyorum.

Ama keder için zaman yok. Burada olmaz. Bu şekilde olmaz.

Derin bir nefes alarak sinirlerimin kırık parçalarını topladım ve elimi uzattım.

"O zaman sanırım tanışma vakti geldi. Sabine Darrow. Şey, artık Darrow değil."

Neredeyse Sabine Valvere
olacaktım. Sonra Sabine
Bowborn.

Peki ya şimdi? Ekselansları, Volkany Prensesi Sabine?

Kekeliyorum, yanaklarım alev alev yanıyor, "Sanırım ne olduğumu bilmiyorum."

Uzattığım elime uzun ve sert bir şekilde bakıyor, gevşek saçları ifadesini gölgeliyor, kalbim kurumuş bir çaydanlık gibi çılglık atıyor.

Yavaşça gözlerini kaldırıyor, nasırlı eli benimkine kayıyor. "Küçük menekşe, işte sen busun."

Pürüzlü bir nefes dudaklarımı kesiyor. Kalbim dipsiz bir mağaraya düşüyor, bir daha asla nefes alamayacağımdan emin olana kadar karnımı sıkkan bir özlemle fırıl fırıl dönüyor. *Hatırlıyor. Hatırlıyor.* Elim tutmasaydı, bir sonraki toz zerresi beni devirebilirdi.

"Sen... hatırlıyor musun?" Nefes alıyorum.

Duraksayarak itiraf ediyor: "Dediğim gibi, senin hakkında çok şey duydum. Bizim hakkımızda."

Kalbimin serbest düşüşünü dibe vurmaktan önce durdurmaya çalışıyorum. Yavaşça, titreyen elimi geri çekiyorum.

Seni aptal, Sabine. Tabii ki hatırlamıyorum.

"Valveres'in hain olduğuma dair söylediklerine inanmayın," diyorum aceleyle. "Onlara güven olmaz. En çok da Rian'a. Buradan ayrılmaya çalıştım. Sizi uyarmak için. Onunla uzun bir geçmişiniz olduğunu biliyorum ama o hain. Beni satan oydu."

Gözleri parlıyor. "Biliyorum."

"Sen... biliyor musun?"

Elini cebine atıyor ve Rian'ın Golath on sentini çıkarıyor. Bir nefes alıyorum; Rian'ın yanından hiç ayırmadığı uğurlu simgesi.

Basten madeni parayı bir taraftan diğerine çevirir. Yılan ve Asa. Parayı tutarken parmak eklemleri beyazlamış, bu da sıkıca sarılmış öfkesinin tek işareti. "Öğrendiğimde, Kral'ın Konseyi'ne açıklaması zor olacak bir mor gözle bıraktım onu."

Acımasız, neşesiz bir gülümseme veriyorum. "Onu canlı bıraktığın için çok etkilendim. Ben olsam bırakmazdım."

"İnanın bana, baştan çıktım. Yumruklarımı çekmek hiç bu kadar zor olmamıştı." Parayı cebine geri koyarken çenesinde bir kas zıplıyor. "Ama tahtı boş bıraksaydım, Astagnon daha derin bir kaosun içine düşecekti."

Duraksadım. "Doğru." Bundan nefret ediyorum. Aramızdaki mesafeden. Bu garip resmiyetten. Ona yaklaşmamak için kendimi zor tutuyorum, ayın dünyaya çekilmesi gibi.

"Tòrr ile seyahat etmeyi ve aklını korumayı nasıl başardın?"

Bu beni o kadar tanıdık, o kadar *Bastenvari* bir kahkahayla ödüllendiriyor ki kalbim ağlıyor. "O katil at ve benim bir düşmanımız var, tıpkı seninle benim olduğu gibi. Rian onu kafese kapattı. O da kaçtığı için çok mutlu oldu."

Aniden koridora bakar, bir şey duyduğunu gösteren o özel baş sarsıntısı.

"Odama gel," diye nefes alıyorum. "Görülmeden önce."

Geri çekiliyorum, kapıyı açık tutarken parmaklarımı hızla saçlarımda gezdiriyorum. Hâlâ boğazımı kesmek için burada olma tehlikesi var. Yine de, her şey düşünüldüğünde, bir bıçak korkularımın en küçüğü. Ondan gelecek zalim bir söz kalbimin sonunu getirebilir.

Kapıyı arkasından kapatıyor, bizi yanlış yerleştirilmiş ay ışığına hapsediyor. Gözleri hiçbir şeyi ele vermiyor.

Beni öldürmek mi yoksa öpmek mi istiyor-

"Gördüğüm kadarıyla Fae'lerin size zarar vermediğini varsayıyorum," diyor yavaşça.

Gözlerim açıldı. Sevgili tanrılar, daha fazla utanabilir miyim?

"Gördüğün şey... Ziyafet masasındaki Artain... Meden Kupası... Ben sadece onların güvenini kazanmaya çalışıyordum." Boğazım daralıyor.

Yüzü okunmaz bir halde sinsice ilerliyor ve içgüdülerim beni bir adım geri çekilmeye itiyor. Mırıldanıyorum, "Artain bir pislik. Aramızda hiçbir şey yok."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor usulca.

"Öyle mi?" Dizlerimin arkası yatağa çarpıyor ve midemde bir güve kanadının gergin çırpınışıyla köşeye sıkıştığımı fark ediyorum. "Ama çok kızgındın."

"Iyre'de, küçük menekşe. Sen değil."

Midemdeki güveler uçup gidiyor. Omuzlarım gevşiyor ve her şeyi yeniden düşünerek birkaç kez göz kırpmıyorum. Hayatını mahvettiğimi söylediği zaman mı? Öfkeyle zincirlerini salladığında? *Iyre tam yanımda duruyordu.*

"O-oh," diye nefes alıyorum.

İlerlemeye devam ediyor. "Artain'e gelince, şehveti nasıl okuyacağımı biliyorum. Genişleyen göz bebekleri. Ter kokusu. Kokusu-" Gözleri kısa bir süreliğine kalçalarımın birleştiği yere düştükten sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Bu işaretlerden hiçbirini göstermedin."

"Doğru." İçimden umutla çığlık atmak gelirken sesim titriyor.

Bir adım daha yaklaşıyor, yaydığı vücut ısını hissedebileceğim kadar yakın. Kolunu yanımdaki yatak direğine dayıyor ve kolunun kolu ön kolunun üzerine çıkıyor. Tamamen ham bir güç. Tehlikeli. Bölgesel. Tek düşünebildiğim zalim dudaklarının bana yaptığı güzel şeyler.

Parmaklarımı yakamda gezdirdiğimi fark ediyorum, resmen ağzımın suyu akıyor. *Kendine gel, Sabine. Unutma, şehveti hissedebilir.*

Utanç, ben kıvrana kadar içimde tünel kazıyor. Normalde karanlık, alev alev yanan yanaklarımı gizlerdi ama bu adam karanlıkta da görebiliyor.

Ön kolundaki yara izleri gözüme çarpıyor. Düşük ışıktaki gözlerimi kısarak harflere benzeyen şeyleri okuyorum.

Nefesim kesildi. "Benim adım. Kolundaki benim adım!"

Doğruldu, elini bıraktı ve parmaklarını yavaşça yara izlerinin üzerinde gezdirdi. Göğsünden hafif bir hırıltı yükseliyor. "Adını hatırlayamadım. Ona ihtiyacım vardı, yakınımda olmasına ihtiyacım vardı. En azından hafızamı geri kazanana kadar. Onları Iyre'nin elinden almanın bir yolunu bulacağıma dair kendime söz verdim."

Hevesle başımı sallıyorum. "Anılarını aldığı gün, onu elinde küçük, yuvarlak, sarı bir şişeye gördüm. Onu Aurora Kulesi'nin en yüksek odasında tutuyor. Onu alamadım - kapılar ve pencereler sadece Fae'lerin girmesine izin verecek şekilde korunuyor ve dolap kilitli."

Gözlerinde bir ışık parlıyor. Hemen pencereye doğru ilerliyor ve çatıların üzerinden Aurora Kulesi'nin kulesini inceliyor. Birkaç dakika boyunca kafasının içinde dönen dişlileri görebiliyorum.

Sonra yatağa geri dönüyor, gözlerindeki ışık daha da parlıyor. "Onları alabilirim."

Dudaklarım ayrılıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Eli yanağımı kavrayarak beni rahatlatmak istercesine kalkıyor ama sonra duraksıyor. Parmakları kıvrılıyor. "Bunca yolu başarısız olmak için gelmedim. Iyre'yle yüzleştikten sonra buradan gideceğiz. Sen ve ben. Eski Coros'a döneceğiz ve Rian'a yaptıklarını ödeteceğiz."

Sesi ender rastlanan bir umut notasıyla kırılır.

Aşağıya bakarak elbisemdeki gevşek bir ipliği çekiştiriyorum. "Bir keresinde senden istersem atan kalbini kesip atacağına söz vermiştin. Benim için krallıklar boyunca ellerin ve dizlerin üzerinde sürüneceğini söylemiştin. Hâlâ böyle hissediyor olamazsın, değil mi? Artık bir yabancı olduğuma göre?"

"Sabine," diyor yavaşça, tek parmağıyla çenemi yukarı kaldırarak. "Kalbimi mi sökeceksin? Küçük menekşe, binlerce kalp keserdim."

Aramızdaki boşluk çok dar. Çok gergin. Kollarım onu hissetmek için ağrıyor. Bu içgüdüsel bir ihtiyaç, su kadar gerekli. Ama o kendini tutuyor, kelimenin tam anlamıyla. Bedenlerimizi birbirinden ayıran acı verici bir santim var.

Onu öpmek için çenemi yukarı kaldırmam yeterliydi. Ama yanaklarımda yanan ateşle adımlarımı hızlandırıyorum.

"O kadar basit değil. Babam gitmeme asla izin vermez. Ve ben de bunu istediğimden emin değilim. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama burayla ilgili bir şeyler beni çağırıyor." Sertçe dönüp tekrar ona bakıyorum. "Beni yanlış anlama. Fae'lerin tehlikeli olduğunu biliyorum, kör değilim. Iyre'nin boğazına sarılmayı ben de en az senin kadar istiyorum. Ama bu biraz karışık. Saltanatları tamamen haksız değil. Onlarda bir potansiyel görüyorum. *Bazılarında*. En çok da babamda."

Basten'in gözleri bir kıl kadar kısıldı. Soruları, şüpheleri hissedebiliyorum.

"Ayrıca," diye kaçırıyorum, tekrar keskin bir şekilde dönerek, "Devasa bir Ordu. Goldenclaws. Törr, şimdi. Baş Rahip Beneveto, Kızıl Kilise'nin tüm ağırlığını onların arkasına atmaya hazır. Bu da Astagnon'daki binlerce kilisenin Fae'lerin tarafını tutacağı, hatta gerekirse rahiplerin silahlanacağı anlamına geliyor. Eğer savaş patlak verirse, Volkany Astagnon'u yerle bir edecek. Milyonlarca insan bir çırpıda ölür." Kuru dudaklarımı ıslattım. "Ama babam? Beni dinleyebilir. Savaşı önleme şansımız var."

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Sana güveniyorum, Sabine. Güveniyorum. Sana güvenmek *istiyorum*."

Yatakta, ondan birkaç santim ötede duruyorum. Parmaklarım arkamdaki yatak direğine dolanıyor, beni buraya kilitliyor, asi bedenimin *en ufak* bir yuvarlanıp göğsümü onunkine değdirmesini engelliyor.

Fısıldıyorum, "Volkany'ye neden geldin? Gerçekten mi?"

Dolgun dudakları seğiriyor ve midem bulanıyor. Gözlerinde öyle bir kırıklık var ki, vücudumun her zerresi ona gitmem için çığlık atıyor.

Boğazına bir şey takılır. "Rüyamda seni görüyorum. Her gece. Seni düşünüyorum. Her gün. Haftalarca gitmene izin verebilirmişim gibi davrandım ama bir yandan da ipuçlarını arıyordum. Tılsımlar. Mementolar. Bir anıyı tetikleyebilecek herhangi bir şey." Sesi ciddileşiyor. "Geldim çünkü gelmemelik edemezdim."

Düşmemek için parmaklarım yatak direğini daha sıkı sıkıyor.

"Bir ay boyunca," diye devam ediyor bana doğru eğilerek, "Dünya beni sana karşı kıskırtmaya çalıştı. Durish halkı senin duvar resmini kararttı. Sokak tellalları hain Volk prensesi hakkında vaazlar verdi. Bir kulağımda Runa Valvere senin zehir olduğunu söylerken, diğer kulağımda Rian senin kurnazlığını övüyordu."

Nefes alıyorum, "Peki ya kafanın içindeki ses?"

Başını sallıyor. "Ne sesi? Ses yoktu. Sebep yoktu. Plan yoktu. Sadece lanet olası kalbim bir kralla savaşmam, bir monoceros çalmam, iki krallık geçmem ve burada durup gözlerinin içine bakarak hayatımda hiçbir şeye inanmadığımı ama sana inandığımı söyleyebilmek için yakalanmam gerektiğini söylüyordu."

Tenim onun için ağrıyor, yatak direğini daha sert sıkarken çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Daha önce hiç bu kadar çiğ, çılgınca bir ihtiyaç hissetmemiştim.

Basten bana inanıyor. Silinen anılarına rağmen, dünya bizi ayırmaya çalışsa bile kalbimden bir an bile şüphe etmedi.

Değil. Bir. Şüphe.

Karanlık ışıktaki o kadar güzel ki kalbimi ağlatıyor. Bu gece bir ara banyo yaptı. Kuzguni saçları şimdi dökülmüş ve yumuşak, hala nemli. Sakalının hayaleti çenesini sarıyor. *Nefis* kokuyor.

Kalçalarım yuvarlanıyor, dizimi onunkine vuruyorum. Kirpiklerimin arasından ona bakabilmek için yüzüm yukarı kalkıyor.

Dudakları çok yakın.

"Senin için bir yabancı gibi mi hissediyorum?" Fısıldıyorum. "Hayır, küçük menekşe." Cevabı hemen geliyor.

Eli titriyor, istemsizce saçlarıma uzanıyor ve içimden küçük bir inilti çıkıyor. Buna ihtiyacım var. Onun dokunuşuna. Dudaklarına. Ona o kadar açım ki odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissediyorum.

Gözlerim yarıya kadar dalıyor, bekliyorum.

Eli şakağımdan bir saç teli uzakta duraklıyor ve her tarafımda, üstümde, altımda ve her yanımda dolaşıyor ve sonunda elini indiriyor.

Ona doğru eğildim.

"Basten." Fısıltım çaresiz, özlem dolu. Gömleğini yumruklarımla kavramaktan kendimi alamıyorum, parmaklarım pamuklu kumaşa dolanıyor, sessizce onu daha yakına çağırıyorum. "Seni özledim-tanrım, seni çok özledim."

"Seninle bu anı yaşamak istiyorum, Sabine. Bunu ne kadar istediğimi bilemezsin. Şu andan itibaren, lanet güneş bu dünyanın üzerinden son kez batana kadar. Ama bundan daha fazlasına ihtiyacım var, şu anda, seninle. *Geçmişimize* ihtiyacım var. Adından daha fazlasını bilmeye ihtiyacım var ve dudaklarının ne kadar mükemmel olduğunu ve şu anda üzerimde olmaları için köyleri nasıl yerle bir edeceğimi. Tıpkı *onun* üzerinde olduğu gibi."

Bakışlarım gözlerinin arasında geziniyor, tam olarak ne aradığımdan emin değilim. Kıskançlık mı? Artain'e karşı mı? Evet, o da var. Ama bakışlarındaki yanma sahiplenmenin ötesine geçiyor. Daha önce hiç gitmediğim kadar derin bir yere gidiyor. Neredeyse cehenneme kadar uzanıyor.

Bakışlarım dudaklarına düşüyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor, mesafeyi kapatmak için beni yukarı kaldırmaya hazırlanıyor-

Beni sonsuz derecede yakınına çekiyor. Vücutlarımız birbirine bastırıyor- Başını kapıya doğru çevirir. Bir vuruş geçti. "Biri geliyor." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Bekle. Gitme."

"Kaçmaya çalışsam da fark etmez, her halükarda beni yakalayacaklar. Hücrelerden senin kapına kadar her gardiyana ilaç verdim. Benim yaptığımı anlamak için dahi olmaya gerek yok. Peki ya baban? Çok kızacak."

"Bekle. Ona açıklamama izin verin."

Kolumun üst kısmını kavırıyor, arzuladığım o uçsuz bucaksız dokunuş havuzundan çok az bir damla. "Her ne olursa olsun, buna değdi. Sadece seninle geçirdiğim bu an için. Fae'lerin gözüne girmek için ne gerekiyorsa yap. Tekrar konuşmamız için bir yol bulacağım."

Uzaklaşmaya başlıyor ve kemiklerim onu yakalamam, burada tutmam, gerekirse lanet olası yere kadar güreşmem için çığlık atıyor.

Karyola direğine tutunmak için gücümün son damlasını harcadım.

"Basten?" Nefes alıyorum.

"Küçük menekşe mi?"

"Sen her zaman buna değeceksin. Lanet dünyaya değeceksin."

CHAPTER 27

QASTEN

F Son derece can sıkıcı dört duvar arasında kilitli kaldığım on iki gün geçti. Kral Rachillon'un askerleri beni Drahallen'in hizmetkarlar kanadına koydu.

Salon, Stormwatch Kulesi kanadının zemin katında. Oda sıkışık, ayaklarımın sarktığı kadar kısa bir yatak, bir çiş kabı ve bir lavabo ve mutfak bahçesine bakan yüksek, parmaklıklı bir pencere var.

Ama daha kötüsü de olabilirdi.

Buraya kral kanı taşıdığımı iddia ederek geldim ama bir dilenci gibi görünüyordum, sonra da kralın kızını pençeledim. Sanırım mahkumunuzu zindana mı yoksa kamaraya mı koyacağınıza karar veremiyorsanız, burayı seçersiniz.

Kanımı aldılar, şimdi kaderime karar vermek için kan tahlilcisi gelene kadar bekleyeceğim.

Şifonyerin üst çekmecesini kaydırarak açıyorum ve değersiz eşyalarımın gülüyorum. Rian'ın Golath on senti. Giydiğimden daha temiz olmayan ikinci bir gömlek. Sabine'in portresinin olduğu madalyon.

Bir parça iyi şans mı? Drahallen Hall'a geldiğimden beri Sabine ile olan etkileşimlerimin her saniyesini tüm detaylarıyla hatırlıyorum.

Iyre'nin büyüğü nasıl çalışırsa çalışsın, sadece tapınağıma dokunmadan önceki anılar gitti. Görünüşe göre, doğrudan Sabine'i içeren *yeni* anılar yaratabilirim. Bu da artık madalyona ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor. Tek yapmam gereken gözlerimi kapatmak ve onun mükemmel dudaklarını, arzuyla şişmiş göz bebeklerini çağırmak...

Oh, Tanrım.

Sabine Darrow'un aynı çatı altında uyuduğunu bilmek kadar tahrik edici bir şey yoktur. Şimdi onu tekrar gördüğüme göre, tüm şüphelerim yok oldu: *Suyun ıslak olduğunu bildiğim gibi onun da benim olduğunu biliyorum.*

Günler uzuyor ve tavandaki aynı su lekesine bakmaktan gerçekten çok yoruluyorum. Ama zaman tamamen boşa gitmiyor. Bu beş gün içinde, kale duvarları içinde neler olup bittiğine dair en ufak dedikoduya bile kulak misafiri oldum.

Ve bunlar da anahtar parçalar:

Bir. Kaptan Tatarin iki gün önce bir altın pençe ekibine liderlik etmek üzere Volkish'in güney kıyı şeridinde, Ölümsüz Thracia'nın yeni keşfedilen dinlenme yerine doğru yola çıktı.

İki. Vale, tüm tanrılar uyanana kadar Rian'a karşı tam bir savaş başlatmayacak; bu da demek oluyor ki, Kaptan Tatarin Trakya'nın yerini tespit etmeyi başarırsa, bulması gereken dört tanrı daha olacak.

Üç. Sınır boyunca huzursuzluk artıyor. Komşu krallıkların hükümdarları endişelenmeye başladı. Clarana Kraliçesi tüm sınırlar boyunca askerlerini arttırdı. Krallığı hem Volkany hem de Astagnon ile sınır paylaşan tek krallık olan Kravadan kralı, barış anlaşması teklif etmek için elçiler gönderdi.

Altıncı gün, koridorda farklı bir ayak sesi yaklaşıyor. İki kat öteden çizme cilasası kokan gardiyanların aksine, yeni ziyaretçim demirle karıştırılmış pahalı bir mür kokusu taşıyor.

Dik duruyorum, kapı açıldığında zaten kapıda bekliyordum. Kral

Rachillon -hayır, *Vale*- bana bir paket kumaş uzatıyor.

Bir kaşımı kaldırarak yakalıyorum. "Nedir bu?"

Kesin bir dille, "Kraliyet ailesine uygun temiz kıyafetler. Devam et, değiş. Kan testçisi geldi ve iddianızı doğruladı, Kral Basten. Hizmetkârlar eşyalarınızı Aurora Kulesi'ndeki bir kamaraya taşıyacak."

Yüzü kabuk gibi sert, gözleri donuk. *Oh, evet. Hâlâ benden nefret ediyor.*

"*Kral Basten? Hakarete gerek yok. Başımda bir taç olana kadar bana Lord Basten deyin.*" Pahalı kıyafetleri yatağa fırlatıyorum, sonra eski gömleğimi arka yakasından tutup başımın üzerinde sürüklüyorum. Kirle kaplı göğsümü tokatlıyorum. "En iyi kıyafetlerin altında bile hala bir alçak olduğumu göreceksiniz."

"Bir tanrının onayını arıyor gibi görünmüyorsunuz."

Pantolonumu çıkarıp kışımı gösterdikten sonra yeni yünlü pantolonumu giyiyorum. Vurgulayarak, "İstemiyorum." diyorum.

Kırılşan sakalını sıvazlıyor. "Ne de bir babanın onayı. Bunu asla kabul etmeyeceğinden değil. Sabine senin değil; anlıyor musun? Drahallen Malikânesi'nde sınırlar dâhilinde hareket özgürlüğüne sahip olacaksın. Ancak kızıma bir daha yaklaşırsan, kral olman önemli olmaz. Zindanda herkes aynı şekilde çürür."

Gümüş tokayı takıyorum ve brokar yeleğın düğmelerini ilikliyorum. "Geleceğın kralıyla evlenmek onun için yeterince iyi değil mi? Bilinen dünyanın en zengin krallığı ayaklarının altında olacak. Güç de... O ve ben eşitler olarak birlikte yöneteceğiz. Bir baba kızı için daha ne isteyebilir ki?"

"Çok daha fazlası," diye homurdanıyor.

Terli saçlarımı ensemdede toplarken ona sırtımı dönüyorum. Göğsümde öfke pathıyor. Fae Kralı'nı kızdırıp kızdırmamak umurumda değil.

-Sabine onlarda potansiyel görüyor.

Ben mi? Ben sadece saçmalık görüyorum.

"Gel." Vale isteksizce kapıyı açtı. "Bundan sonra ne olacağını konuşmamızın zamanı geldi."

Düşük bir tedirginlikle, Fırtına Gözetleme Kulesi kanadının alt katlarındaki askeri ofislerden geçerek onu takip ediyorum, sonra da yüksek orta fuayeden geçiyorum. Vale Salonu hemen ileride, Sunflare Kulesi kanadında, ama o beni bunun yerine mutfak bahçesinden ahırlara doğru yönlendiriyor.

"Sırada tam olarak ne var?" Sessizce soruyorum.

Mırıldanırken arkasına bakmıyor: "Eğer bir anlaşma yapabiliriz Lord Basten. Görünüşe göre ikimizde de diğzerinin arzuladığı bir şey var."

Bir çift mutfak hizmetçisinin yanından geçiyoruz, koltuklarının altında marul sepetleri, güneşliklerinin altından Rachillon'a selam veriyorlar.

Ahır görevlilerine işaret ediyor, onlar da kapıları açıyor. Drahallen Hall'un ahırını daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Bir kere dairesel. Tepesinde yüksek bir kubbe yükseliyor. Kavisli dış duvarda her biri bin altın değerinde bir at barındıran elli ahır bulunuyor. Ortada karmaşık bir mozaik çini işçiliğı var. Yüksek, yuvarlak pencereler, havada uçuşan yeni tırmıklanmış saman parçalarını yakalayan ışık huzmelerini içeri alıyor.

Bir aygırın yelesini örmekte olan bir seyisin yanından geçip ikinci, daha küçük, kubbeli bir ahıra açılan yuvarlak bir demir kapıya yöneliyoruz. Yapının bu kısmı, ahırın geri daha modern yapısından çok daha eski görünüyor.

Demir kapı, on kişinin kaydırarak açabileceği ağır bir çelik çubukla sürgülenmiştir.

Vale elini çubuğun üzerine koyar ve avucundan fey ışınları fışkırır. Enerji hatları çubuğun etrafını sarar ve sadece büyüyle kaydırarak açar.

"Bu oda çok eski," diyor Vale, taş duvarlara nasıl baktığımı fark ederek. "Drahallen Salonu'nun temelinden bile daha eski. Tam bir mahremiyete sahip olabileceğimiz tek yer."

İçeride ışık az. Tek pencere, kubbenin tepesine yerleştirilmiş dairesel bir ay tavanıdır ve şimdi en ufak bir güneş ışığına karşı bile sıkıca kapatılmıştır.

Tek bir duvar feneri gösterişli bir ahırın üzerinde parıldıyor. Küçük bir ahır büyüklüğünde, zemin boyunca uzanan sarmaşık şeklindeki mozaik fayanslarla kaplı. Duvarlar erimiş altınla harçlanmış kusursuz beyaz mermer bloklardan oluşuyor. Mermer bir sütunun üzerinde altın yaldızlı bir tepsi duruyor ve üzerinde altın tımar malzemeleri var: kıllı bir fırça, toynak tırnağı, yeke tıraşı. Burada havada tek bir toz zerresi bile uçuşmuyor. Mozaik zeminde yemek yiyebilirim.

"Basten?"

Bir kadın sesiyle aniden dönüyorum. Sabine tabureden kalkmış, kucağında açtığı masal kitabını katlayıp bir kolunun altına sıkıştırıyor. Gözleri Vale ile benim aramda gidip geliyor. Temkinli. Dolgun dudakları bir soruya hazırlanır gibi aralanıyor.

Tanrılar. Binlerce kez düştüm. Atlardan. Çatılardan. Ama hiçbiri Sabine Darrow'a aşık olmanın verdiği dehşetle kıyaslanamaz.

Tòrr ve Myst mutlu bir şekilde ballı yulaf çiğnedikleri yerden başlarını kaldırıp, sözümü kestiğim için kızgınlıkla bana göz kırptılar. Sabine... onlara hikâye mi okuyordu? Bu Duren'de yaptığı bir şey mi?

Kaburgalarımın bir sızı saplanıyor çünkü bir anının olması gereken yerde sadece bir boşluk var. Siyahlık. Ve çok *acıyor*.

Tòrr sinirli bir çığlık atar ve Sabine onaylamayan bir kaşla onun burnuna dokunur. Aynı şekilde Myst de boynuna bir çimdik atar. Azarlanan Tòrr, misilleme olarak mermer bir su çeşmesine doğru tepinir. Myst cıvıldayarak onun peşinden gider.

Bu iki at her ne hakkında tartışıyorlarsa, yaşlı evli bir çift gibi konuşuyorlar.

Sabine, "Tòrr sadece huysuz çünkü neredeyse sonuna gelmişim," diyor.

Kitapla oynuyor, tırnağını deri cildin üzerinde gezdiriyor. Bir kadının beş gün içinde daha da güzelleşmesi nasıl mümkün olabilir? Yatak odasındaki buluşmamızı binlerce kez tekrarladım ve fantezilerimde bile o, bu nefes kesici orijinalin kabataslak bir kopyasıydı.

Mücevherlerle süslü elbisesinin beli ve kalçaları boyunca kışının altına doğru uzanan kıvrımlarını incelerken nefesim daralıyor - az ten gösteren ama hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir stil.

Sahiplenme duygusu göğsümde alevleniyor. Saçları, tepesini çevreleyen minik bir balık sırtı örgü dışında dağınık. Kremi teni sağlıklı parlıyor.

Ama gözleri?

Onun mükemmelliğine gölge düşürecek tek şey korkularıdır.

Kral Rachillon, meşale ışığının panjurlu ay tavanından yansıyarak yüz hatlarını sıvı altınla yıkadığı ahırın ortasına doğru adım atarken ağır ağır boğazını temizliyor.

"Üç bin yıl önce," diye başlıyor, "burada Saph adında bir monoceros barındırıyordum. Çok vahşi bir şeydi. Tamamen vahşiydi. Güneş ışığı için yanıp tutuşurdu. Volkish sahilinden Norhelm'e kadar uzanan bir mil uzunluğundaki yoldaki tüm köyleri yaktı. On binlerce kişi öldü. Artain onu , tam bu noktada ölümsüz kementle tuzağa düşürdü. Meriç ve Samaur'un yardımıyla, tek bir gecede etrafına bu ahır inşa ettik. Samaur güneşin yeniden doğmasını sağladığında, güneş ışınları onun için işe yaramaz hale gelmişti. Yüz yıl boyunca burada hapsedildi."

"Bir monoceros'u kafese koymanın ne anlamı var?" diye soruyorum, "Eğer gücünü kullanmak niyetinde değilseniz?"

"Aslında onu sık sık kullandım." Vale başını ay tavanına doğru çevirir. "Düşmanlarımı gece yarısı o ay çatısından içeri attım, sonra da kapatmadan bıraktım. Eğer hemen ezilerek ya da kazığa oturtularak öldürülmezlerse, Saph onları güneşin ilk ışıklarıyla birlikte neşeyle ortadan kaldırırdı."

"Çok güzel," diyerek sakalımı sıvazlıyorum.

"Bana ihanet ederseniz ben de size aynı şeyi yaparım Lord Basten. Eminim Tòrr seni bitirmeye ikna edilebilir."

Sabine ellerini kavuşturuyor, bakışları babasına duyduğu öfke ile benim için duyduğu endişe arasında gidip geliyor. Sıkıca, "Tehditler savurma baba. Astagnon'u kazanmak istiyorsan Basten'e ihtiyacın var. Rian sana boyun eğmez. Kraliyet Konseyi kraliyet kanı taşımayan başka bir adayı kabul etmeyecektir."

"Hayır, Lord Basten'in *bana* ihtiyacı var," diye homurdanıyor Vale. "Astagnon'u kazanmanın başka yolları da var. Savaş milyonlarca insanın ölümü anlamına gelecektir, ama olsun. Herhangi bir adam seç

Volkany'de sevişmek için- sadece onu değil." Sabine'in yüzünün rengi solar.

Dudakları geri çekildi, tartışmaya hazırды ama ben bir elimi kaldırdım.

"Yeter." Vale'in niyetini bir mil öteden okuyabiliyorum - bu adam savaş için can atıyor ve bizim tarafımızdan yapılacak hiçbir pazarlık onu durduramaz. Eğer Sabine ve ben birlikte olmak istiyorsak bizi koruyabilecek tek bir şey var: kendi ordumuz. "Kral Rachillon-Vale, sana ne denmesini istiyorsan. Size bir monoceros getirdim. Kan uzmanınız mirasımı doğruladı. Kızına bekaret kemeri mi takmak istiyorsun? Öyle olsun. Taht için geldim. O zaman nasıl alacağımı söyle."

Vale'in yüzü okunmuyor. Onu Sabine konusunda ikna edip edemediğimi söyleyemem ama cesaretim ilgisini çekmiş gibi görünüyor.

"Kendan Valvere ile temas halindeydik." Demir kapıya gidiyor, kulak misafirlerine karşı sıkıca kapalı olduğundan emin olmak için test ediyor. "Kral Rian'ı devirmek için bir planımız var. Beneveto darbeye yardım etmek için Eski Koros'a gidecek. Rahipleri Hekkelveld Kalesi'nin tamamına diplomatik erişim hakkına sahip, bu da casuslarımızın içeri girmesini sağlayacak. Rian'ı yakalayacaklar ve hapsedildikten sonra Kendan, Kral Konseyi tarafından yargılanmasını ve tahtta hak iddia eden biri olduğunun anlaşılmasını sağlayacak. Bir kan testçisi senin gerçek varis olduğuna tanıklık edecek. Rian kalan günlerini sürgünde geçirecek ve taht senin olacak."

Sabine hikaye kitabını göğsüne bastırırken sakinliğin portresini çiziyor. Ama içinde? Kalp atışları sinek kuşu kanatları gibi hızlı atıyor.

"Bu sözde darbe ne zaman gerçekleşecek?" diye soruyor kararlılıkla.

"Bu size bağlı. İkinize de." Vale ahırın ortasına geri dönerek ikimizin arasına yerleşiyor. "Kendan kardeşinin alışkanlıklarını senin kadar iyi bilmiyor. Kral Rian'ı nasıl manipüle edeceğimizi bilmemiz gerek. Casuslarımın saldırması için onu nöbetçilerinden nasıl izole edeceğimizi."

Kelimeler omuzlarıma bir boyunduruk gibi iniyor. Her ne kadar Rian'ın Sabine'e ihanet ettiği ve bu süreçte kalbimi kırdığı için acı çektiğini görmek istesem de, bir zamanlar onun için her şeyi yapardım.

Demir atmışken o benim kayamdı. Onun kahkahası *beni* güldürürdü. Birlikte bir kadeh bira içtik ve tüm endişelerim yok oldu. Acıktığımda masasını, tırat attığımda kulağını, sarhoşken yatacak bir yere ihtiyacım olduğunda yatağını paylaştı.

Anılara dalmışım, çenem çalışıyor.

Sabine beni inceliyor, sonra kararlı bir nefes alıyor ve şöyle diyor: "Rian'ın eski bir savaş yarası var ve bu ona acı veriyor. Bir keresinde sarhoşken bana itiraf etmişti. Bir şifacı her ayın birinde sırtındaki kemikleri düzeltiyor. Zayıflık konusunda hassas. Muhafızlarının bilmesini istemiyor, bu yüzden sadece o ve şifacı. Yüzüstü yatacak, belden yukarısı çıplak olacak. Silahları olmadan."

Kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum. Benim yapamadığımı yaptığı için ona minnettarım. Onun zayıflığını ortaya çıkardığı için. Kahretsin, ne olması gerektiğini biliyorum -Rian'ın kızı Kravadan çölünün uzak tarafındaki bir hapishanede sürgünde- ama o beni onu oraya indiren kişi olmaktan kurtardı.

Sessizce başımı eğip onu selamlıyorum. Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle titriyor.

"Güzel." Kral Rachillon elini yuvarlak demir kapıya dayadı. "Ayın ilk günü mü demiştiniz? Bu bize biraz zaman kazandırır. Şimdi, Lord Basten, tek mesele sizi o günden önce Eski Koros'a geri götürmek ve hain olarak hemen tutuklanmanızı engellemek."

Gözlerim sahiplenici bir şekilde Sabine'e kilitleniyor.

Hayır, o kadar basit olmayacak.

Tüm fae kalelerinde olduğu gibi, Drahallen Salonu da bir yıldız gibi yerleştirilmiştir ve Aurora Kulesi kanadı güneybatı noktasını oluşturmaktadır. Bu da kulenin sivri çatısının gece yarısından sonrasına kadar izleyenler tarafından açıkça görülebileceği anlamına geliyor.

Neyse ki gece yarısı kaçamaklarına yabancı değilim.

Kalenin çatısının orta kısmına ulaşmak, dar bir sahanlığın zangoç postasına açılan bir tuzak kapısına açıldığı spiral merdivenleri tepeye tırmanmak kadar basittir.

Orada, kapağın altında, bir zift fiçisinin arkasında bekliyor, zangoğun görev yerini terk etmesini dinliyorum. Çok geçmeden ayak sesleri çatının kenarına kadar geliyor ve ardından yan taraftan işeme sesi geliyor.

Tuzak kapısının altındaki kısa merdiveni dikkatlice tırmanıp iterek açıyorum. Dışarı çıktıktan sonra, yükseltilmiş korkuluk duvarının arkasına geçiyorum ve gözden uzak kalmak için çömeliyorum.

İşte burada işler .

Kanatları kısa ve bodur olan Hekkelveld Kalesi'nin aksine, Drahallen'in kanatları bir bıçağın beş uzun ucu gibi uzanır. Çatılar keskin bir şekilde eğimlidir, özellikle de uçları 50 derecelik bir açıyla yükselen kulelerde.

Eğer o yamacı geçmeye çalışsaydım, sadece kırımın üstüne kayardım. Karşıya geçmenin tek yolu Aurora Kulesi'nin kanadı boyunca uzanan dar sırt boyunca dengede durmak. Rüzgar çok sert. Acı soğuk. Kuleye ulaştığımda dudaklarım o kadar çatlamıştı ki kanıyordu.

"Pencereden ya da kapıdan giremiyorsun, ha?" Soğuk ve dondan kayganlaşmış kaba taş tuğlalara tutunuyorum ve kendimi kulenin tabanına doğru çekiyorum. "O zaman lanet çatıdan girerim."

İpimi açıp kulenin demir kulesinin etrafına atmaya çalışırken rüzgâr yüzümü savuruyor. Üçüncü denemede ipi yakalıyor ve onu sıkıca çekerek kendimi son birkaç metre yukarı kaldırmak için kullanıyorum.

Direğe tutunarak dinliyorum.

Kale kaotik bir ses karmaşası içinde. Hizmetçiler dedikodu yapıyor. Aşk yapan çiftler inliyor. Yarım düzine insan horluyor.

Hemen altımdaki odaya odaklanmak için her şeyi ayarlıyorum. Çok sessiz. O kadar sessiz ki tek duyduğum bir fenerin alevinin nazik hışırtısı.

Kuledeki tutuşumu ayarlayarak av bıçağımı arduvaz bir kiremitin altına yerleştirdim ve patlattım. Arduvaz kalenin yanından yuvarlanarak aşağıdaki nehir vadisine düşüyor.

Yüzlerce metre düşmesini izlemek gibi bir hata yaptım.

Seni aptal, gözlerini aç.

Kalbimi kırarak, ayaklarım kirişlerin arasından kayana kadar daha fazla kiremit kaldırıyorum.

Çömeliyorum, bıçağım hazır.

Kule odası küçüktür. Dairesel şekli daha da dar hissettiriyor. Sadece çeşitli yüksekliklerde birkaç çalışma masası, bir gardırop ve birkaç duvar rafı için yer var. Bir fener yanıp sönüyor ama onun dışında kimseden iz yok.

Yalnızım. Bu yüzden rafları aramakla vakit kaybetmiyorum.

Şişeler her rafı, her çalışma masasını kaplar. Hiçbirinin şekli ya da rengi birbirine benzemiyor. Hepsi etiketsiz, bu yüzden yapabileceğim en iyi şey onları ışığa tutmak ve içeriklerini tahmin etmeye çalışmak. Buraya gelmeden önce, Ölümsüzler Kitabı'nın ödünç aldığı bir nüshasında Iyre'nin Hafıza Şişelerinin Hikayesi'ni tekrar okudum ve şimdi kelimeler bana geri geliyor.

"...zamandan önceki bir zamanda, Ölümsüz Iyre en değerli koleksiyonunu en yüksek kulede saklıyordu: Şişelere hapsedilmiş, mantarla kaplanmış binlerce anı

Bloodroot. Erdem Tanrıçası olarak, bu onun ilahi göreviydi. Ölümlülerin en günahkâr deneyimlerinin anılarını çalarak ruhlarını arındırmak..."

Günahkar mı? Sabine'le ilgili anılarım mı? Daha çok ilahi gibi.

Şişeleri karıştırıyorum, kilitli bir duvar dolabına geçmeden önce Sabine'in tarif ettiği küçük, yuvarlak, sarı olanı arıyorum.

Sonunda, cam panellerin arasından onu fark ettim. Bir kayısı büyüklüğünde. Bulanık sarı cam. Tarife uyan tek cam.

"Anahtar için buna ne dersiniz?" diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Elime bir bez sarıyorum ve cama vuruyorum.

Elimde çok hafif hissettiren küçük şişeyi çıkarırken kalbim çarpıyor. Yarısı koyu renkli, şıprdayan bir sıvıyla dolu. Tüylerim diken diken oluyor ve bir ürpertiye bastırıyorum.

Bunlar gerçekten benim anılarım mı?

Yoğun sıvı midemi bulandırıyor ama şişenin tıpasını açıyorum. Bunca yolu geldim. Benim olanı geri almama imkan yok.

Şişeyi dudaklarıma götürürken elim titriyor. Bunca zaman sonra.

Hatırlamak istiyorum.

Tanrım, *her şeyi* hatırlamak istiyorum.

Ağızma acı, oda sıcaklığında bir sıvı doluyor. Hemen öğürüyorum, iki büküm oluyorum. Dilim isyan ediyor ve Iyre'nin örgülü halısına kusana kadar sıvıyı tükürmemi emrediyor.

Bu yanlış.

Bu tadı bilirim. Binlerce kez tattım. Her öldürmemden sonra havada. Kendi kırık eklemlerimi yaladım.

Kan.

Öğürerek şişeyi bir kenara fırlatıyorum ve tedirgin bir şekilde karıştırıyorum. Hepsinde aynı tanıdık koku vardı. Kan. Hepsi insan kanı.

Sendeleyerek geri dönüyorum, pencereye çarpıyorum. Rüzgârın soğuğu çatlaklardan süzülerek omurgama buz gibi bir hava yayıyor.

Hayır.

Çaresiz, daha fazla şişe alıyorum ama hepsi aynı. "?"

Bağırıyorum. "Nerede benim *lanet* anılarım?"

Kendimi durduramadan yumruğumu duvardaki şişelere savurup bir kükreme çıkarıyorum.

Camlar kırılır, yerdeki çatlaklardan sızan kan dökülür.

Ama durmuyorum.

Yumruklarımı çalışma masalarının üzerindeki şişelere vuruyorum. Kilitli dolabı duvardan söküp dizimin üzerine indiriyorum. Her şeyi yok ediyorum. Iyre'nin bana yaptığı gibi.

Bir cam parçası kalçama saplanıyor ve acıyla tıslamama neden oluyor. Ama hoşuma gitti.

Kahretsin, ona *ihtiyacım var*.

Gardırobun kapağını açıyorum, her şeyi mahvetmeye kararlıyım ve- Bir beden dışarı yığılıyor.

İçgüdüsel olarak ileri atılarak cesedi yakaladım ve yere indirdim.

Düşüncelerim sapıtıyor. Duyularım da.

Ne oluyor lan? Bir ceset mi? Kim lan bu?

Saçları kırpılmış genç bir siyah adam. Elimi adamın boynuna bastırıyorum, ama sadece alışkanlıktan. Nabzının ne kadar yok olduğunu şimdiden duyabiliyorum. Etinde başlayan çürümenin kokusunu alabiliyorum.

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "*Siktir*."

Daha yakından bakınca onu daha önce gördüğümü fark ediyorum; Vadi Salonu'nda, Iyre'nin su bardağını doldururken. Uzuvları soğuk ama henüz kaskatı değil. Öleli en fazla iki saat olmuş.

Teni garip bir şekilde solgun. Parmaklarımı kolunda gezdirdiğimde, derinin altında bir damla kan hissetmiyorum.

Sağ bileğindeki derin kesik dikkatimi çekiyor, ölümcül bir yara. Elindeki nasırlar bana sağ elini kullandığını söylüyor, yani bunu kendi kendine yapmış olması pek mümkün değil. Ayrıca, sol elinde metalik bir bıçak kokusu yok.

Bu da başka birinin onu kan kaybından öldürüp bu dolaba tıktığı anlamına geliyor.

Sırtımdaki kaslar titriyor ve bana kendimi ne kadar zorladığımı hatırlatıyor. İnleyerek ayağa kalktım ve ölü adamı kaldırmaya başladım-

Dışarıda bir döşeme tahtası gıcırıyor.

Kahretsin. Biri geliyor. Çatıdan geri tırmanmak için bir sandalye kapıyorum ama çok geç.

Kapı açılıyor.

Iyre yavaşça içeri giriyor, elleri tamamen masum bir kız öğrenci gibi kenetlenmiş, beni kırılmış şişelerinin arasında bulduğuna şaşırmamış görünüyor.

Kırık sarı şişeyi ayak parmağıyla dürtüyor.

"Lord Basten. Er ya da geç sizinle konuşacağımızı nereden bilebilirdim?"

Sandalyeden inip onu çalışma masalarından birinin altına iterken çenem kenetleniyor. "Belki de bu şatoya adım attığımdan beri *bunu* yapmak istediğim içindir."

Yumruğumu boğazına geçirip onu gardırop kapısına doğru itiyorum. Yüzüne bir santim kala tıslıyorum, "Bana lanet anılarımı geri ver, yoksa bu zavallı piç kurusuna ne yaptıysan sana da onu yaparım."

"Güçlerimi yenilemem gerekiyordu. Paz hizmet etmekten her zaman çok mutlu olmuştur. Onun nefesi. Kanı. Neye ihtiyacım olursa. Elbette bazen yardımcılarımınla birlikte kendimi kaptırıyorum."

Parmaklarımı sıkarken midem bulanıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Adaklardan güç kazanırsınız. Örneğin sunaklarımıza bırakılan ıvır zıvırlar. Ama en güçlü sunular kurbanlardan gelir. İnsan kanı kadehlerimi dolduruyor. Anıları şekerli incir gibi yerim. Siz sefil insanların bize sunabileceği her şeyi alır ve saf fey'e dönüştürürüz. Anılarını bir koleksiyon için şişelemedim, insan. Onlar artık yok. *Fey* oldular."

Kelimeyi garip bir alçak ses tonuyla tıslıyor ve fener kırmızıya çalan fey kıvılcımları saçıyor.

Kıvılcımlardan ürküp kaçtığımda, aniden ellerini başımın iki yanına kilitliyor.

Avuçlarından çıkan şimşekler kulaklarıma çarpıyor.

Acı başımda patladı. Onu bıraktım, sendeleyerek dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi kafatasımın iki yanına koydum.

Boğazımdan bir feryat yuvarlanıyor. Haftalardır, çaldığı her anıyla kafamdaki boşluğu doldurana kadar bu fae'nin boynunu sıkmayı hayal ettim. Sabine ile geçen günler. Geceler-tanrılar, geceler.

Bir keresinde Sabine'e Fae'ler hakkında ne söylemişim?

Bir yılanı güvenir ve ısırılırsanız, bu sizin suçunuz olur, yılanın değil.

Bir kez olsun haklı olmaktan nefret ediyorum.

Elim göğsüme sertçe bastırıyor, parmaklarım kendimi bir arada tutabileceğim gibi kıvrılıyor.

Sanki kalbimin parçalanmasını durdurabilirmişim gibi. Ama yapamam, artık durduracak bir şey yok. Bomboşum.

"Hiç anı falan yoktu," diye mırıldandım.

Kelimeler dilimde acı bir tat bırakıyor. Sanki onları yüksek sesle söylemek daha az doğru olmalarını sağlayacakmış gibi, yarı hırıltılı, yarı soluk soluğa boğuluyorum.

Ama değişen bir şey yok.

Dizlerim gevşiyor ve yere kayıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor. Hiçbir şeye odaklanamıyorum, bakışlarım dağılıyor, her şey grinin zayıf bir tonuna bürünüyor. Güçsüzce kırık bir şişeye tekme atıyorum. Tıpkı benim gibi işe yaramaz bir şekilde yan dönüyor.

"Bunca zamandır..." Boğazıma kuru bir törpü takılıyor.

Kaybolan şeyi geri getirebileceğimi düşündüm. Anılarımı. Geçmişimi. *Onunla* geçirdiğim zamanı. Hepsini geri getirebileceğimi düşündüm.

Ama gitti.

Sonsuza kadar.

Boğazını ovuşturuyor, bana pislikmişim gibi bakıyor. Yavaşça eğilip kulağıma fısıldıyor.

"Yiyecek, Lord Basten. Siz ölümlüler bizim için busunuz." Kapıya doğru ilerliyor ve zarifçe açıyor. "Şimdi kendimi aç bulmadan önce dışarı çık."

BÖLÜM 28

\$ABINE

T Üç gün boyunca Basten ile tek kelime etmedi. Artık onur olduğu için Vale Salonu'nda yemek yiyor ama üç masa . Her akşam, babamla birlikte arazide planlar yaparken pencereden özlemle onu izliyorum. Aynı şekilde, her sabah Alacakaranlık Bahçesi'nde Myst'e binerken onun yakıcı bakışlarını hissediyorum.

Kule.

Birbirimizi uzaktan gözetlemek yeterli değil. Duvardaki ikiz gölgeleriz, çok yakınız ama asla kesişmiyoruz.

Peki ya o bariyerin adı?

Vale. Eğer tekrar birlikte yakalanırsak Basten'in kafasını omuzlarından ayıracak olan Fae baltasının sahibi.

Misafir kanadına yakın olmak için bahaneler aradım, onu bir an görebilmeyi, fısıldanan bir kelimeyi, aramızdaki uçurumu kapatacak herhangi bir şeyi umdum. Ama gardiyanların her daim tetikte olan varlığı her girişimi engelledi.

Akşamın sessizliği şimdi etrafıma yerleşiyor, tedirginliğimle otururken yatak odamın ocağındaki ateş çıtırdıyor. Parmaklarım onun yıpranmış sicim yüzüğüyle oynuyor, gevşek ipleri çekiştiriyor, bir yandan da muhafızları alt edebileceğim senaryolar hayal ediyorum.

Bu huzursuz sessizlikte şömineden gelen bir hışırtı duyuyorum.

Hiçbir şey görmemeyi umarak başımı kaldırıyorum.

Ama orada, soğuyan küllerin arasında küçük bir şekil kıpırdanıyor. Kürkü isle tozlanmış orman faresi başını dışarı çıkarıyor. Duraksıyor, külleri kokluyor.

ve sonra parlak gözlerini bana diyor.

Fare-konuşmacı, heyecanla ***konusuyor. Beni takip edin!***

Nereye? Sessizce soruyorum, kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

! Acele etmeliyiz. Şu anda mutfağa açık bir yol var.

Mutfak mı?

Kapıya doğru koşuyor ve hızla kilidi açıyor, sonra da benim açmamı işaret . Koridora bakıyorum, kalbim çarpıyor. Koridor boştu.

Muhafızlar nerede? Temkinli bir şekilde soruyorum.

Ordudaki yüzbaşılardan biri bugün evlendi, diye cevap verdi. ***Askerler ballı kek yemek için kısa süreliğine askerlik şubelerine çağrıldı. Yakında dönecekler, acele edin!***

Duvar boyunca o kadar hızlı koşuyor ki yetişmek için koşmam gerekiyor. Hizmetçilerin kullandığı dar ikincil merdivenlerden aşağı iniyoruz, duvarlar bodrum katının serin havasını alana kadar alçalıyoruz, sonra kök sebzeler için depo odalarıyla dolu taş kaplı bir koridora daha da ilerliyoruz.

Bir tavuk yerdeki samanları gagalıyor ve ben geçerken başını sallayarak bana bakıyor.

İleride, et lokantasındaki domuzun kokusunun yanı sıra zengin sarımsak ve biberiye kavurmasının kokusunu alıyorum. Mutfak hizmetçilerinin kahkahalarla bölünen konuşmaları koridordan aşağı dökülüyor.

İşte. Fare eteğimi çekiştiriyor. Burnuyla başka bir depoyu gösteriyor. ***Kait içeri giriyor. Birazdan dönerim.***

Dudaklarımda daha fazla soru tünüyor, ama her an koridordan bir hizmetçi gelebilir, bu yüzden içeri girip kapıyı kapatıyorum.

Zifiri karanlık -pencere yok, fener yok ve bir kibrit getirmeyi düşünmedim.

Ama bir kokuyla nerede olduğumu anlamak için Bastenin hislerine ihtiyacım yok: Şato şekerlemesi.

Taze pişmiş ballı keklerin kokusu midemi bulandırıyor. Fırıncılar fazladan düğün ikramlarını burada saklamış olmalı. Geriye doğru bir adım atıyorum ve yanlışlıkla bir çuvalı tekmeliyorum; dar alan pudra şekeri bulutuyla doluyor.

Rafları bulana kadar havayı yokluyorum, karanlıkta en muhteşem kokulu vanilya çekirdekleri, hindistan cevizi ve tarçın içeren çanak çömleklerin etrafını yokluyorum. Cam bir kavanozun kapağını kaldırıyorum ve zengin, tereyağlı karamel kokusu ağzımı sulandırıyor.

Kapı gıcırdayarak açıldığında tadına bakmak için parmağımı daldırıyorum. Kavanozu rafa geri itip parmağımı hızla emerek temizliyorum ki orman faresi çatlakta beliriyor.

Oh. Bir nefes verdim. **Bu sensin.**

Kapı daha da açılıyor ve Basten'in geniş omuzları boşluğu dolduruyor.

"Oh!" diye bağırdım. "Bu sensin."

Pudra şekerinin zengin tatlılığıyla dolu bir nefes çekiyorum. Bizi tekrar karanlığa gömmek için kapıyı kapatmadan önce yakışıklı yüzüne -saçlarını tepesinde topuz yapmış, kadife kahverengi gözleri alev alev yanıyor- kısa bir bakış atıyorum.

"Sabine." Sesi boşluktan geliyor. "Fareden buluşmak için bir yol bulmasını istedim. Astagnon'a nasıl döneceğimizi konuşmamız gerek." Botları yere sürtünerek daha fazla dökülen şekeri karıştırıyor. "Baban önümüzdeki birkaç gün içinde Kendan Valvere ile anlaşmaya aracılık edecek. Sonra da benden Eski Koros'a gitmemi bekleyecek. İstersen benimle gelmeni istiyorum."

Bilgi sağanağına göz kırpiyorum ve ilk soruma geliyor. "Bekle. Bekle. Fareye mi sordun?"

Bir sessizlik uzuyor ve küçük bir kahkaha atıyor. Tekrar konuştuğunda daha nazikti. "Hayvanları ezmek istediğim ilk günlerimden bu yana onlarla ne kadar dost olduğuma şaşırırsın." Sesine bir sıcaklık yayılıyor; o kadar tanıdık bir alay ki, sabit durmak için en yakın rafa tutunuyorum.

Şöyle devam ediyor: "Törr'un toynağıyla bir şeyler heceleyebildiğini öğrendim. Bu bana diğer hayvanlarla iletişim kurabileceğimi düşündürdü. Fareye bir madalyonun içindeki portreni gösterdim ve o da anladı."

O. Basten'in hayvan dostlarımdan herhangi birine "o" dışında bir isimle hitap ettiğini ilk kez duyuyorum ve bunun beni nasıl heyecanlandırıldığına hazırlıklı değilim.

"Basten, eğer birlikte gitmeyi planlarken yakalanırsak..." Cümleyi bitirmek zorunda değilim.

Ağır botları karanlıkta yaklaşırken sürtünüyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Şekerlemenin her detayını görebildiğini biliyorum.

-Sanki gün ışığındaymışız gibi net bir şekilde.

Üzerime eğilip kolunu desteklerken bir raf inliyor, vücut ısısı ayak parmaklarım kıvrılana kadar beni yalıyor.

"Korkuyor musun?" "Birlikte keşfedilmekten mi?" diye eklemenden önce bir süre geçti. Gidebilirim."

"Hayır!" Pudra şekeri bulutunu içime çekiyorum. Zihnimi köreltiyor, sadece açlığı düşünmeme neden oluyor. Havadaki şekerin onun tenine de tatlı bir tat verip vermeyeceğini merak ediyorum.

"Daha önce de yakalandık," diye fısıldıyorum. "Ve ikimiz de hâlâ ayaktaız."

Şakağıma değen pazusu geriliyor. Nefes alıyor, kalbimin çarpmasına neden olan bir aksaklık var.

"Hatırlamıyorsun." Sesim yumuşak, hayal kırıklığımlı gizlemeye çalışıyorum. "Lord Berolt'un cenazesindeki sunakta..." Sözümlü kesiyorum. "Boş ver. Hafızanı geri aldığımızda her şeyi hatırlayacaksın."

Bir santim daha yaklaşıyor, adımları . Bir ayaktan diğerine geçerken pantolonunun kumaşı hışırdıyor ve bir şeylerin ters gittiğini hissederek midem sıkışıyor.

"Bu konuda." Sesi derinden geliyor. Garip bir şekilde boş. "Iyre'yle yüzleştin. Bahsettiğin şişeyi buldum ama içinde sadece kan vardı." Duraksıyor. "O kule odasında acıdan başka bir şey yok. Paz mı? Onun yardımcısı mı? Kadavrası orada, kanı çekilmiş. Iyre'nin Hafıza Şişeleri hikâyesi bir yalan. Çalınan anıları şişede tutmuyor. Onları tıpkı kan gibi tüketiyor." Boğazına bir düğüm takılır. "Benim anılarım gitti. Geçmişimiz yok oldu."

raflara dokunuyorum, sağlamlıklarına tutunuyorum. "Ah,

Basten," diye nefes alıyorum, sesindeki acıyı duyuyorum.

Ona gitmek istiyorum ama hâlâ bir boşluk var. Bu boşluk.

Yardım edemem ama kısmen suçlu olduğumu hissediyorum. Astagnon'a bir geçit açtığında Iyre'nin peşinde olduğu kişi bendim. Basten'in orada olması sadece kötü şanstı. O ikincil hasardı. Paylaştığımız her güzel anın beynime kazındığını bilmek iliklerime kadar acıtıyor ama yine de onun için hâlâ bir yabancıyım.

"Senin için kalbim parçalanıyor," diye fısıldıyorum, ona uzanma dürtüsüyle savaşıyor. "Eğer yapabileceğim bir şey olsaydı-"

Aniden çenemi kavrayıp eğilerek kesti.

Bir nefes dilimi kesiyor. Ballı kekin topraksı, derin aromasını içine çekiyor. Basten üzerimde yükseliyor, dudakları bir santim ötemde, sıcaklık alt tarafımı bacaklarımı sıkmak zorunda kalacağım noktaya kadar doldururken.

Öp beni. Öp beni. Lütfen. Öp.

Gömleğinin yakasını bulup kumaşı avucumda sıkıyorum ve ona sarılmak için aşırı bir istek duyuyorum. Kollarım onu tutmak için ağrıyor. Günlerimin her birini bu adama adadım. Her gece onun yatağında.

Hala beni öpmüyor. Bana gibi sarılmıyor.

Sertçe yutkunuyorum, gömleğini kavrayışımı hafifletiyorum. "Başka bir yol bulabiliriz. Anıları geri getirme yeteneğine sahip bir tanrı öpücüğü belki. Ya da bir iksir."

Çenesinin benimkine karşı gerildiğini hissediyorum. "Gittiler, Sabine."

Başım bir armut çuvalına yaslanıyor. İki elimi göğsüne koyarken ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum, kalp atışlarının sabitliğini hissetme ihtiyacı duyuyorum. Anılar, resimli bir kitabın sayfalarını çevirir gibi akın ediyor. Birlikte geçirdiğimiz en güzel günler. Onun için, şimdi, tüm o sayfalar boş.

Fısıldıyorum, "Sana yabancı olmak istemiyorum."

Duruşunu değiştiriyor, dizi iç baldırına ediyor. Sözlerini dikkatle değerlendiriyor. "Sen bir yabancı değilsin, sadece henüz gerçekleşmemiş bir rüyasın."

Tüm kan bacaklarımın arasındaki tepeye hücum ederken ayak parmaklarım uyuşuyor. Gömleğini tutmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bana kalsa şu anda gömleğinin düğmeleri çözülmüş, elbisem belime dolanmış olurdu.

Ama bunların hepsi onun için yeni. Asla geri getiremeyeceği kayıp anılarının yasını tutuyor. İncinmiş durumda. *Ona biraz zaman verin.*

Başımı salladım.

Yavaşça dudakları şakağıma değerken fısıldıyor: "Senin hakkında öyle şeyler hayal ettim ki. Pis, günahkâr rüyalar. Tanrılardan hiç bu kadar nefret etmemiştim, seni onlardan birinin üzerine eğilmiş, sıcak dudaklarını tenine değdirirken gördüğüm kadar..." Sırası gelmeden konuşmuş gibi kısa kesiyor. Boğazını temizleyerek daha ölçülü bir şekilde, "Rüyalarımın biri olmalı diye düşündüm. Seni öyle gördüğümde, bunun gerçek olduğunu anladığımda ne kadar kışkırdığımı tahmin bile edemezsin." Tereddüt ediyor. "Ağzının altındakinin *ben* olmasını diledim."

Göz kapaklarım yarıya kadar kapanıyor,
dudaklarım acıyor. Nefesini
hissedebiliyorum.

Çok yaklaştı.

Ellerimi yavaşça göğsünün üzerinde, gömleğinin yakasının yakınında, eşleşen doğum lekesinin bulunduğu yerde kaydırıyorum. Seni dokunulamayacak kadar sıcak. İçindeki her şey

Volkany çok soğuk. Rüzgar. Yerler. Fae'ler. Şimdi, onun sıcak kanının avucumun altında çalkalandığını hissederken, haftalardır ilk kez sıcak hissediyorum.

"Karamel tenceresine girdin, değil mi?" diye aniden bağıyor ve ben daha düşünmeden parmağımı ağzına sokup yapışkan kalıntıları emiyor.

Ağzından yayılan sıcaklık doğrudan ortama yayılırken tüm vücudum nefes nefese kalıyor, bacaklarım ağrıyana kadar sıkılıyor.

"Kahvaltıyı atladım," diye ağzımdan kaçırırım.

Parmağımı bırakırken gülüyor ve dudaklarını elimin arkasında gezdiriyor. Dili parmak eklemimi yalamak için dışarı fırlıyor. "Tadın pudra şekeri gibi. Bu beni salyalarım akan bir karmaşaya dönüştürüyor. Bu lanet yer, kokular çok cezbedici. Keşke benim kokladığım kokuyu sen de alabilseydin. Olgun armutlar. Karanfil. *Menekşeler*." Tekrar yer değiştiriyor, nefesi kesiliyor. "Dinle Sabine, eskiden olduğumuz gibi yeniden bir araya gelmek zorunda değiliz. Eğer benimle rahat hissetmiyorsan-"

Ellerimi gömleğinin içine sokup onu öne doğru çekiyorum. "*İstiyorum*" diye bağıırken sesim boğuk çıkıyor.

Sessizlik uzuyor, nefeslerimiz sıkışıyor, kaslarımız geriliyor, bu korkunç gerginliği ilk kimin bozacağını merak ediyoruz.

Sessizce başparmağını köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor ve mırıldanıyor: "Söyle bana, sana ilk kez nerene dokunduğumda kendini iyi hissettin?"

Bir iniltiyi susturuyorum. Tanrılar adına, bana dokunduğu bir zaman oldu mu ki iyi hissetmedin mi?

Boğazım daralıyor. Ailemin avlusunda ilk karşılaştığımız anı hatırlıyorum; Basten beni çıplak ve öfkeli bir halde Myst'in üzerine kaldırmıştı. O zamanlar kıvılcımı görmezden gelmeye çalışmışım. Kendime bunun çekim yerine nefret olduğunu söyledim.

Elimi onunkinin üzerinde kaydırıyorum, parmaklarımızı karanlıkta iç içe geçiriyorum.

Mırıldandım, "Bir handa birlikte kalıyorduk. Sana evliliğim konusunda gergin olduğumu söylemişim. Düğün gecesini. Senden yatak odası dersi istemişim."

Ağzından şaşkın bir kahkaha dökülüyor. "Sen, benim yatağında, bir takla için yalvarıyorsun? Hayatımda *bunu* hak edecek ne gibi bir iyilik yaptım?"

Gülüyor ama oradaki acıyı da duyabiliyorum. Hatırlamak istemenin acısını.

Parmak eklemlerini nazikçe tek tek öpüyorum. "Seni kandırmaya çalışıyordum. Kaçmak için."

"Sabine, eğer benden kaçmak istiyorsan, bu o zaman olduğu gibi şimdi de imkânsız. Artık sana sahibim, sen benimsin." Başparmağını yanağımda gezdiriyor ve dudaklarıma acıyla yaklaşarak daha derin bir ses tonuna geçiyor. "Sana iyi bir ders verdim mi?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi olurken aynı anda karnımın tabanı da kasılıyor ve hüngür hüngür ağlamaya başlamadan önce beni yakalıyor.

"Senin olsaydım beni ilk burada öpeceğini söylemiştin." Parmaklarını dudaklarıma götürdüm.

"Ve sonra burada..." Elini çeneme götürüyorum.

"Ve sonra burada." Sesim yeniden boğuklaşırken kenetlenmiş ellerimiz doğum lekemin üzerinde geziniyor.

Geniş eli boynumun arkasına dolanıyor ve ağırlığını bana doğru vererek beni şekerleme raflarına hapsediyor.

"Bunun tekrarlanması gereken bir ders olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor. Öpmek için eğildiğinde nefesim kesiliyor.

Dudaklarımız birleşti. *Nihayet*. Sıcaklığı içime ve ayak parmaklarıma kadar inliyorum. Sol kolu belimi sarıyor, beni bir düğme kadar sıkı bir şekilde vücuduna katlıyor. Diğer eli kabaca yanağımı kavıyor, parmakları şakağımın yanındaki saçlarıma dalıyor.

Öpüşme şekli fırtına gibi: yavaş bir gümbürtü, sonra bir çarpma, sonra bir *sel*.

Tenim, yanağımı onunkine dayamama neden olan lezzetli bir kaşıntıyla çatlıyor, ellerim umutsuzca yakasındaki düğmeleri çözüyor, böylece çıplak teninin odun dumanı kokusunu içime çekebiliyorum.

Evet, evet. Tanrılar, evet.

Çok uzun zamandır ayrıyız. Çok fazla şüphe. Korkular. Özlem. Aniden, dudaklarımı boynundan aşağı doğru izlerken çılgın bir hayvan gibiyim, öpmekten çok tadıyor ve yalıyorum.

Başını geriye doğru eğdi. "Lanet olası *tanrılar*."

"Pudra... şekeri," diye inliyorum nefes nefese, çenesinin pürüzlü alt yalarken. "Tadın... çok güzel."

Gömleğini omuzlarından geri çekiyorum, elimin düz kısmını sert meşeden oyulmuş gibi görünen kasların üzerinde gezdiriyorum. Parmaklarını ensemdaki saçlarımdan geçiriyor ve başımı geriye, onunkine bakacak şekilde çeviriyor. "Küçük menekşe." Sesi boğuk, tereddütlü, lakabını test ediyor. "Bunun hayalini çok sık kurdum. Sana sahip olmayı. Seni seviyorum.

Uzun bir süre boyunca gerçekleşeceğine dair en ufak bir umudum bile yoktu."

Beni öpüyor, dudakları hatırladığım kadar vahşi ve sahiplenici, ama farklı bir şey var. Kendini tuttuğu bir şey. Sevdiğimi bildiği için alt dudağını ısırmıyor; ben yıldızları görene kadar kalçalarını benimkilere sürtmüyor.

Nefesimi zorlukla tutarak geri çekildim ve "Sorun ne?" diye sordum.

Bir kolunu tekrar şekerleme rafına dayıyor, göğsü sertçe inip kalkıyor, gömleği mükemmel karın kaslarının iki yanına düşüyor.

"Yok bir şey," diyor ama sesinde belirgin bir aksaklık var. "Ben sadece... Senin nelerden *hoşlandığını* bilmiyorum."

Sözleri beni kırılan bir dal gibi çarptı. Kaç geceyi birbirimizin bedenlerini keşfederek, karanlıkta fısıldanan gizli arzuları paylaşarak geçirdik? Birbirimizin kalplerini başka hiç kimseyle paylaşmadığımız şekillerde biliyorduk.

Ama onun için, bu bizim ilk öpücüğümüz.

Dokunuşumla pazusu geriliyor, içinde ham bir öfke dalgası oluşuyor ve onu hayal kırıklığının kara deliğine çekmekle tehdit ediyor. Kaydığını, kendini kaybettiğini hissedebiliyorum.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, onu karanlıkta gözlerimle buluşmaya, benimle kalmaya, içinde kopan fırtınanın içinde kaybolmamaya zorluyorum.

"Bana bak," diye fısıldıyorum, kalbim ağrısa da sesim sabit.

Benimle kal.

Ama gerçek şu ki, bu benim de canımı yakıyor. O burada ama henüz değil. Tek istediğim onun bizi net bir şekilde görmesiye, kirli bir camın ardından birini sevmek gibi.

Eşit bir şekilde, "Sana göstereceğim. Bu sefer sana rehberlik edeceğim. Sen ve ben, ellerimizi birbirimizden uzak tutamadık. Kalbinin seni buraya sürüklemesinin bir nedeni var. Kaderimiz birleşti. Kalpler, zihinler ve bedenler. Bana fiziksel zevkin ne olabileceğini gösterdin." Dürtüyle, başparmağımı açık karamel kavanozuna daldırdım ve sonra fısıldarken alt dudağının üzerinde gezdirdim, "Şimdi sana göstermeme izin ver."

Vücudu arzuyla titriyor. Ateşler içinde, başparmağımı ağzına alıyor. Vahşi bir canavarın açlığıyla sıvı karameli yalayıp yutuyor.

"Göster bana," diyor kısıp sesle. "Şimdi."

Kesin emir bana bir şeyler yapıyor. Vücudum zevkten titriyor, amım kasılıyor. Eteğimi yukarı kaldırmamak için elimden geleni yapıyorum.

Bacağının her yerine sürtmek istiyorum. Ama o hâlâ kendini tutuyor, kelimenin tam anlamıyla. Bedenlerimizi birbirinden ayıran acı verici bir santim var.

Sırtımı raflara dayayarak, kalçalarımı pantolonunun önündeki şişkinliğe değecek kadar döndürüyorum.

Sürtünmeden dolayı inliyorum. Eli enseme sıkılaşıyor. "Lanet olsun, küçük menekşe."

"İlk seferimizde," dedim, "naziktin. Her zaman öyle olmayacağın konusunda beni uyarmıştın. Şimdi istediğim de bu. Bana bir bakire gibi davranma. Kesinlikle bir prenses gibi değil. Bu zeminde benimle sevişmeni istiyorum, sert bir şekilde."

Kayışı omzumdan kaydırması için elini yönlendirirken karnımın dibinde canlı kömürler yanıyor. Elbisemin ön kısmı, kumaşın arasından sıyrılıp onun tatlı işkencesi için yalvaran sivri meme ucumun üzerinde durmak üzere aşağıya sarkıyor.

Duruşunu değiştiriyor, arkamdaki rafı daha sıkı kavrarken kasları esniyor ve bu, arenadaki bir dövüşçüyü akla getiriyor, adrenalin ve testosteron etin bağlanması şeklinde serbest bırakılmayı talep ediyor.

Aleti pantolonunu zorluyor, beni zorluyor.

Eli göğsümün üzerinde geziniyor, tereddütlü, o kadar yavaş ki beni öldürüyor.

"Bu kadar saygılı olmayı bırak," diye homurdanıyorum, elini kaldırıp kabaca göğsümün üzerine koyuyorum.

Kumaş bir santim daha aşağı kayıyor, avucunun sert nasırlarına sürtünen meme ucum serbest kalıyor. İnliyorum.

"İstediğin bu mu, küçük menekşe?" Başparmağını hassas tomurcuğun üzerinde gezdiriyor, alay ediyor. Derin sesi, tüm kanın doğrudan kasıklarına akmasına neden olan hınzır bir tınıya bürünüyor. "Seni bu çuvallardan birinin üzerine yatırıp inleyene kadar sikkemi mi?"

Oh. Çabuk öğreniyor.

Raflara doğru kıvranıyorum, göğüs ucumu eline daha sert bastırmak için sırtımı kamburlaştırıyorum. Dirseğim kilden bir kavanoza çarpıyor, kavanoz yere düşüyor ve odayı erik sosunun baş döndürücü kokusuyla dolduruyor.

"Lütfen Basten," diye yalvarıyorum. "Eğer önümüzdeki üç saniye içinde ağzını üzerimde hissetmezsem, olgun bir armut gibi patlayacağım."

Boynumun arkasını kavrayıp başımı yukarı kaldırmaya zorladığında sıcıyorum, nefesi yanaklarıma sıcak ve ağır bir şekilde çarpıyor. *İşte beyefendiliğinin ardında sinsice dolaştığını bildiğim o iğrenç canavar orada.*

"Seni böyle görmek çok ateşliydi," diye pantolonunu indirdi. "Yanakların kızarmış, dudaklarından viski damlıyor, dilin hâlâ o fae piçinin terinin tadını alıyordu. O anda Artain'i öldürebilirdim - çünkü onun yerinde olmak için tüm dünyayı takas edebilirdim."

"Artık onun yerini alabilirsin." diye mırıldandım. İşte bu kadar.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben korkarak boynuna yapışıyorum. Artık burada olduğuna göre -gerçek, nefes alıyor, bana karşı sıcak- bir daha ayrı kalabileceğimizi hayal bile edemiyorum.

Baş döndürücü birkaç gündür, solu sağ, yukarıyı aşağıyı bilmediğim bu tepetaklak fae hayaline dalmış durumdayım. Tanrılarla dans ettim. Şimdiye kadar kurgu için ayrılmış özelliklere tanık oldum. Saf, güçlü feylerin çıtırtısını hissettim.

Ve dudaklarımız amansız bir bağlılıkla buluşurken tek düşünebildiğim, *onun* tanrılardan yüz kat daha değerli olduğu. Damarlarındaki kanın her damlası insan, ama yine de teninin altında hissettiğim ham güç beni dizlerimin üstüne çöktürüyor.

İhtiyaç dolu bir inilti çıkarıyorum ve Basten göğsümü neredeyse acı verici bir şekilde kavıyor, bir dizini bacaklarımin arasına sokarak beni raflara doğru itiyor. Eteğimi kalçalarımin etrafında sürüklüyorum. İnce ipek külotum sırlıklam. Kalçasının üzerine biniyorum, ona doğru eğilirken kaldıraç olarak omuzlarına tutunuyorum.

"Dizlerinin üzerine çök," diye bağılıyor, sesi arzudan titriyor.

Karanlıkta el yordamıyla yere uzanıyorum, ellerim un çuvallarının üzerinde geziniyor. Hava hâlâ pudra şekeriyle öpüşüyor ve dudaklarımı yalayarak ağzımın suyunu akıtıyorum.

Bana arkamdan yaklaşırken botları sürtünüyor ve kalbimin etrafında bir boğucu oluşturmak için lezzetli bir beklenti ürpertisi gönderiyor.

Rafları karıştırırken camlar birbirine çarpıyor, sadece tahmin edebileceğim bir şey arıyor. Bir çuvalı kapıya doğru sürükleyip kapıyı kapatırken bir sıyrık duyuyorum ve bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anladığımda içime vahşi bir korku düşüyor.

Babamın kendi çatısı altında.

Basten elime bir şişe tutuşturdu. "Devam et o zaman, küçük menekşe. Oyunlarını benimle oyna."

Şişenin mantarını açıp kokladım. Viski.

Nefesim daralırken, parmaklarım çıplak göğsünü bulana kadar karanlığı yokluyorum. Bir un çuvalına yaslanmış, bacaklarını yere yaymış. I

ve ben kendimi onun kalçalarıyla aynı hizaya getirdiğimde inliyor.

"Meden Kupası galiplerin ödölüdür." Göbeğini bulmak için göğsünü yokluyorum. Olgun armutların kokusu viskiyle karışıyor, karamel, şeker... Salyalarımın akmasını zar zor durdurabiliyorum. "Ve sen beni uzun zaman önce kazandın, Basten Bowborn."

Viskiyi karnındaki çukurun üzerine döküyorum, sonra şişeyi yere bırakıyorum ve saçlarım çıplak karnına değene kadar öne doğru eğiliyorum. Kasları geriliyor, sıvı parmaklarımın üzerinden aşağı sızıyor. Yakalamaya çalışarak dudaklarımı göbeğinin üzerine yapıştırıyorum ve emiyorum.

Karın kasları yay kirişleri gibi gerilirken aynı anda içinden inilti ler yükseliyor. "İşte bu kadar. Siktir. Devam et. Her yerimi yala, seni pis kız."

Dilimi, sayısız dövüşten kalma buruşuk, uzun süre iyileşmiş yara izleriyle gölgelenmiş kaslarının üzerinde gezdiriyorum.

Zor nefes alarak kemerinin kopçasına uzandım. "Seni tatmak istiyorum," diye boğuluyorum.

Kasları parmak uçlarımın altında titriyor, kalçalarım a baskı yapan şişkinliğe kadar inen bir dalgalanma. Ter göğsünden aşağı damlıyor, tuzluluk viskinin topraksı tangıyla karışıyor.

Saçlarımdaki eli başımı aşağıya, kemerini çözmeyi bitirdiğimde serbest kalan sikine doğru yönlendiriyor.

Karanlıkta bir elimi kadife gövdesinde gezdiriyor, gövdesinin genişliğine hayret ediyorum. Muhtaç amım zonk luyor, külotumu ıslatıyor, dizlerimi zayıflatıyor.

Geçici olarak dilimi ucunda gezdirip ilk tuzlu damlayı yutuyorum. Kasıkları bana doğru itilirken kıcı esniyor.

"Beni ağzına al," diye emrediyor kısık sesle. "Boşalırken boğulana kadar em beni ve sonra her damlasını yut."

Dudaklarımı onun gerilen sikiyle aynı hizaya getirdiğimde tüylerim diken diken oluyor.

Bunu yapmayalı uzun zaman oldu ve içimde bir şüp he pırıltısı hissediyorum. Bu bizim ilk birlikteliğimiz, mükemmel olmasını istiyorum.

Dudaklarımı sikinin etrafına sarıyorum, başımı aşağı yukarı sallarken nazikçe emiyorum.

"Oh, siktir," diye inliyor. "Oh, bu çok tatlı."

Daha hızlı hareket ediyorum, boğazımı rahatlatarak onu daha fazla içime çekiyorum. Dudaklarımın tadı hâlâ viski gibi ve boğazımı dolduran en çekici, en günahkâr his bu

sikiyle birlikte. Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor, kalçalarının itişlerine uyan bir ritimle başımı yönlendiriyor.

"İşte böyle. Tanrım, bu halinle ne kadar güzel olduğunu bilemezsin. Keşke benim görebildiğimi sen de görebilseydin. Keşke havanın tadını alabilseydin - amının tatlı suları ve olgun armutların karışımı. Bundan sonra, doyana kadar seni yalayacağım."

Şişmiş amım daha sert zonkluyor. Eteğim kıcımların etrafında, serin bodrum havası lanet olası iç çamaşırlarımı serinletiyor. Basten'in üzerine eğilmiş, muhtaç ve sabırsız bir şekilde onu emerken kalçalarım havada kıvrılıyor.

"Aynen böyle," diye pantolonunu indiriyor, içime öyle bir dalıyor ki gözlerim sulanıyor. "Şimdi boşalacağım, küçük menekşe. Al onu. Her damlasını."

Sıcak bir döl şeridi fişkırtmadan önce siki sertleşirken kendimi destekliyorum. Boğazımın arkasına çarpıyor, geçici olarak öğürmememe neden oluyor, ama geri çekilip yutuyorum.

Nefes nefese dudaklarımı sildim.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor nefesleri arasında. "İşte benim iyi kızım. Şimdi buraya gel."

Karanlıkta hızlı ve kendinden emin adımlarla ilerliyor. Ne olduğunu anlamadan, sırtımda soğuk taş zeminin baskısını hissediyorum. Ateşli bir dokunuşla eteğimi belimden yukarı itiyor, sonra parmaklarını açıkta kalan kalçalarımda taparcasına gezdiriyor, ta ki başparmaklarını külotuma sokana kadar.

Yavaşça -işkence edercesine- kalçalarımın üzerinden aşağı çekiyor.

Tenimi öperken iç çekişi karanlığın üzerine ağır ağır düşüyor. "Sen. Sen. Sen."

Yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde kadar zorlukla ittim. Bunun şaşkınlığı kalçalarımı oynatıyor ve elleri kalça kemiklerimin kıvrımlarını kavramak için aşağı iniyor, ağzıyla bana saldırırken alt yarımı sabit tutuyor.

"Seni yiyip bitirmek istiyorum," diye mırıldanırken dili ıslak ateşime cezalandırıcı şeyler yapıyor. "Seni krema dolu bir tart gibi içten dışa doğru yalamak istiyorum."

Sevgili tanrılar.

Şişmiş klitorisimi dişlerinin arasına alıp nazikçe ısıtıyor. "Ben... seni... özledim," diye mırıldandım derin nefesler arasında. "Korktum..."

Seni bir daha asla göremeyeceğim. Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var. Bana sahip çık Basten... Al beni... Adımı öyle bir haykırmayı istiyorum ki asla unutamayacaksın."

Kaslarım çok gergin. Vücudumun her santimi serbest bırakılmayı talep ediyor. Çok açım, alınmaya çok hazırım. Yerde kıvranıyorum, dizlerim bir fahişe gibi açık.

"Artık sana sahip olduğuma göre seni asla unutmayacağım." Kalçalarımı kavriyor, beni ters çeviriyor, böylece bir un çuvalının üzerine örtülüyorum, eteğim belimde, çıplak kığım havada. Bu şekilde onu göremiyorum ama zaten her şey benim için sadece karanlık.

Yine de çıplak tenim beklentiyle karıncalanıyor.

Kıçıma öyle sert bir tokat indirdi ki çığlık çığlığa kaldım.

"Sessiz ol." Büyük elini ağzımın etrafına sararak üzerimde pozisyon alıyor. Serbest eliyle, sabırsız sikini -yine taş gibi sert- arkadan amıma doğru hizalıyor. Ucu kaygan bir sesle ıslaklığımı sürtünüyor ve kalçalarımı ısrarla oynatarak avucunun içine doğru inliyorum.

Bir çanak çömlek şangırtısı ve ardından büyük orta parmağını ağzıma sokuyor. Bala batırılmış, parmağını emerken yapışkan tatlılık boğazımı kaplıyor.

Aynı anda arkamdan bana doğru kayıyor.

Ayak parmaklarıma kadar inen bir zevk patlamasıyla sarsılıyorum. İki yanımda da onunla doluyor. Ballı parmağını dudaklarıma sokup çıkarıyor ve kalçalarının pompalanmasıyla ritim tutuyor.

Tanrım, buna bayıldım. Çok dolu hissediyorum. Neredeyse olabileceği her yerde sahip olmak.

"Seni öyle bir boşaltacağım ki," diye hırlıyor kulağıma, alnından akan ter damlaları çıplak omzuma düşerken. "Bu andan önceki her şeyi unutacaksın. Geçmişin hiçbir önemi yok, çünkü bugünden itibaren seni her gün boşaltacağım. Her gece de."

Bana sertçe biniyor, parmakları kafa derime neredeyse acı verici bir şekilde sarılıyor, her zamankinden daha vahşi bir sahiplenmeyle arkamdan beni itiyor. Artık kaybedecek daha çok şeyi var. Beni bir kez kaybetti ve bunu bir daha yapmamaya kararlı.

"Gel prenses," diye ikna eder. "Hazırsın. Neredeyse hazırsın. Kukun onu parçalamam için yalvarıyor... ama gitmesine izin vermelisin."

Bir elini vücutlarımızın birleştiği yere uzatıyor, parmaklarını sularıyla ıslatıyor, sonra becerikli parmaklarıyla şişmiş klitorisime işkence ediyor. Boğazımdan bir inilti kopuyor, avucunun dudaklarıma değmesiyle zar zor boğuluyor.

Ölüm, yakalanırsak olacak olan bu. Ama onun için? Woudix'in gazabını ve daha fazlasını göze alırım.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Tanrılar, Basten. Evet, işte bu. İşte bu kadar."

İtişlerini hızlandırıyor, kalçalarımı onunkilerle buluşturmak için geriye atarken sürtünme beni vahşileştiriyor. Kıcıımı tekrar tokatlıyor -o kadar sert ve beklenmedik ki- parçalanıyorum.

Saf elektrik dalgaları vücudumu sararken nefes nefese un çuvalının üzerine yığılıyorum. Kaslarım geriliyor ve sonunda gevşemeden önce nabız atıyor.

Derin nefesler alıyorum, hâlâ dizlerimi titreten bir orgazmın etkisiyle başım dönüyor.

Basten raflardan birinden aldığı mutfak havlusuyla beni temizledikten sonra tekrar kollarına alıyor ve saçlarımı nazikçe okşuyor.

Şelale mağarasında seviştiğimiz zamanın bir yankısı. Hatırlamadığını bildiğim için kalbim sıkışıyor. Yine de, birbirimizi binlerce yaşamda kaybedebileceğimizi biliyorum, ama her zaman başka bir *ilk* aşk için geri dönüş yolumuzu bulacağız.

BÖLÜM 29

QASTEN

F Nihayet nefes alabiliyorum.

Kafamın içinde açılan o siyah boşluk küçük menekşemi yuttuğundan beri, göğsümün üzerine bir gülle oturmuş gibi hissediyorum. O zamandan beri

Bir ayağımı diğerinin önüne atma mücadelesi, dışarıda bir yerlerde bir kadının beni beklediğini ve yüzünü bile hatırlayamadığımı bilmenin ağırlığı.

Ama bu gece?

Burada, şekerlemecide, Sabine'i göğsüme yaslamak, onun tüy kadar hafif ağırlığının haftalarca süren baskıyı kemiklerimden kaldırması, onun dilimde kalan tadının parmağımdan emdiği bal kadar tatlı olması, şekerden yapılmış bir rüya gibi.

Sonunda, lanet olası *sonunda*, o benim.

Gövdemdeki eski savaş izlerinin haritasını çıkarırken ipeksi saçları omzuma dökülüyor. Midesi huysuz bir ihtiyaç gibi homurdanıyor ve yanaklarına nefis bir pembe tonu yayılıyor.

Raftan ballı keklerden birini alıp dudaklarına doğru itiyorum. Karanlıkta, ne olduğunu anlamadan önce ciyaklıyor.

"Ye," diye takılıyorum. "Yoksa şikayet eden miden mutfak hizmetçilerini doğruca bize çekecek."

Tereddütle bir ısırik alıyor, lapa lapa hamur bakıp inlerken gözleri geri kayıyor. Bir damla bal alt dudağında duruyor ve dili

yalamak için. *Hay sikeyim.* O güzel boğazından çıkan inilti taşaklarımı tekrar sıkmaya başladı bile.

"Peki, şimdi ne olacak?" Başını kolumun kıvrımına yaslayarak, dalgınca ön kolumdaki isminin yazılı olduğu kesiklerin izini sürüyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, zihinsel olarak baldan politikaya geçmeye çalışıyorum.

"Kendan'la anlaşma yapıldıktan sonra Astagnon'a dönmem gerekecek." Kolumu ona doluyorum ve eğilerek tacına bir öpücük konduruyorum. "Benimle nasıl gelebileceğini bulmamız gerek."

Nefesini tuttuğunu, aklından geçenleri söylemediğini duyabiliyorum. Sonunda duraksayarak soruyor: "Ya yanılıyorsak?"

Yer değiştirip kolumu ona doluyorum. "Ne hakkında yanlış?"

"Burada anlamadığımız o kadar çok şey var ki. Babam, bu yer... Burada görmezden gelemeyeceğim bir güç var. Buna sırtımı dönmeye hazır olduğumdan emin değilim. Çılgınca olabilir ama ya bir fark yaratabilirim? Babamı beni dinlemeye ikna edebilirsem? Bir savaşı daha başlamadan durdurma şansım var."

Tekrar yer değiştiriyorum, aniden rahat edemiyorum. "Sonsuza kadar bekleyemeyiz, Sabine. Fırsatımız varken gitmezsek burada kapana kısılabiliriz. Rian da bu arada Astagnon'u harabeye çevirir."

Vücudu kolumun altında geriliyor. "Rian'ın cezalandırılmasını ben de en senin kadar istiyorum. Ama doğrudan Fae'lerle çalışmak yerine Volkany'den ayrılmak mı? Cevap bu mu bilmiyorum."

Paniğimi belli etmemeye çalışarak boştaki elimle burnumun kenarını ovuyorum. "Burada kaldığımız her gün, Rian taht üzerindeki hakimiyetini daha da sıkılaştırıyor. Şimdiden entrikalar çeviriyor ve Vale -baban- onun savaş çığırtkanlığını on katına çıkaracak. Eğer yakında harekete geçmezsek, çok geç olabilir." Duraklıyorum. "Tahtı hiçbir zaman istemedim. Hâlâ da istemiyorum. Ama seni güvende tutmanın tek yolu bu."

Sabine yavaşça benden kurtulup doğruluyor, saçları yüz ifadesini örtüyor. "Beni hala çok az tanıyor olmana rağmen mi?"

Elimden kayıp gidebileceği endişesiyle boğazım düğümleniyor. "Birbirimiz hakkında öğrenmemiz gereken çok şey var. Ya da... yeniden öğrenecek. Anlıyorum. Eskiden olduğumuz yere dönmek için önümüzde uzun bir yol olacak. Belki de hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak. Ama buraya körü körüne, sarsamadığım bir inançla geldim. Sana güvendim. Rüyalarım. Kalbime. Şimdi seninle tanıştığıma göre, her zamankinden daha eminim. Sen ve ben, biz sadece *öyleyiz.*"

Hafif bir iç çeker.

Parmaklarımı onunkilere doluyorum. Elimin arkasını usulca okşuyor, sonra parmaklarımızı birleştirip sıkıyor. "Bunu istiyorum Basten. Bunu ben de hissediyorum."

"O zaman benimle geliyorsun?" Kalbim küt küt atıyor, bekliyorum.

Başını kaldırıp karanlık tavana, tepesinde beliren babasının şatosuna bakıyor. Elimi tekrar sıkı. "Evet."

Lanet bir okul çocuğu gibi sırtıtmamak için elimden geleni yapıyorum. "Kolay olmayacak. Muhafızları izliyordum. Her salona iki silahlı asker yerleştirilmiş. Ana kapıda bir çilingir var. Kaçmaya ya da gizlice çıkmaya çalışırsak babanın haberi olur."

"Ya öylece çıkıp gitsek?" Aklına bir fikir geldiğinde sesinde tuhaf bir tını yükseliyor.

". "

"Plume," diye fısıldıyor heyecanla.

Dudaklarımı ıslattım, ilgimi çekti. "Bak, eğer biraz tüy oyunu istiyorsan-"

"Hayır, Plume bir cloudfox arkadaşı." Gözleri parlıyor, dik otururken bacaklarını altına çekiyor. "Bana fae pazarlıklarından bahsetti. Fae'leri sözlerine bağlamak için bildiğim tek yol bu. Bir fae anlaşmasını toprakla mühürlersen, bozulmaz. Anlıyor musun? Özgürlüğümün ödül olduğu bir fae pazarlığına girebiliriz."

Hâlâ tüy için biraz hayıflanıyorum. "Baban bir tuzak olduğunu anlamaz mıydı?"

Duraksıyor, düşünüyor. "Yani, babama karşı bahse girmeyeceğiz. Her şeyi onun arkasından yapacağız." Heyecanla başparmağını ısırtıyor. "Artain'e karşı bahse gireriz, o kadar gururlu ki bahse girmeden duramaz. O da aptal."

Sabine'in dudaklarını üzerinde gezdiren o kendini beğenmiş salağı düşününce ağızma ekşi bir tat doluyor.

Ona bildirmek mi? *Evet, ben .*

"Avlanmak," diye . "Artain Av Tanrısıdır - konu yakınlığı olduğunda egosunu tehdit edebilirsem, meydan okumayı kabul edecektir."

Ellerimizi sıkıca birbirine kenetliyor. "Sen tanıdığım en iyi avcısın, ama bir tanrıyı yenebilir misin?"

Duraksadım. "Eğer yardımın olursa, belki."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Hayvanlarım demek istiyorsun. Everlast turnuvasında rakibini ısırması için bir arrowwood örümceği çağırmam gibi." Duraksıyor, içinde bir isteksizlik var. "Tamam, evet. Başka yolu yok. Yarın, bahsi teklif edeceğiz. Her Cuma sabahı On Tanrı Bahçesi'nde bir adak töreni düzenlenir. Bu halka açık bir etkinlik. Artain

orada ol. İkimizin de orada olması garip görünmeyecek. Babamın da dikkati dağılmış olacak."

Elinin arkasını okşuyorum. "Bir şey seni hâlâ tutuyor."

Uzun bir nefes alır. "Daha fazla hayvanın zarar görmesini istemiyorum. İnsanlar da öyle. Ama savaşın çirkin olduğunu biliyorum."

"Gel buraya, sen." Onu kucağıma çekiyorum ve şakağındaki saçları okşuyorum. "Eğer ödülümüz senin özgürlüğünse, Artain neye bahse girecek? Her şeyden çok ne istiyor?"

Alnını göğsüme gömüyor. "Bilmekten korkuyorum."

Cuma günü, normalde sessiz olan On Tanrı Bahçesi bir panayır kadar kalabalıktır. Duvarlarla çevrili kapılar, kolları tanrıların sunakları için adaklarla dolu Volkish halkını içeri almak için sürekli açık. Dokuma sepetler. İpek toplar. Bir çift derisi yüzülmüş tavşan. Her heykelin dibinde, tanrıların sunakları bir ordunun bir ayda yiyebileceğinden daha fazla şarap şişesi ve ekmek somunuyla yere taşıyor.

Ve bu her *hafta* mı oluyor?

"Ah. Lord Basten. Bu içkiyi benimle paylaşır mısınız?" Samaur bir kolunda iri yarı bir kızıyla yanıma sokuldu. Altın rengi gözleri donuk. Gözbebekleri sarhoş gibi kararmış. Sırıttıyor. "Artık müttefikiz, değil mi?"

Hafifçe başımı salladım. "Lord Samaur. Bir içkiyi memnuniyetle paylaşırım ama elleriniz gözle görülür şekilde boş."

Bilmiş bir şekilde göz kırptıyor. "Gümüş kadehler bir şeydir, ama bazen doğrudan kaynağından almak daha iyidir."

Bir eliyle yardımcısının kıcını sıkarken, dudaklarını onun boynuna yapıştırıyor. Havaya bir kan kokusu sızıyor ve mide bulandırıcı bir sarsıntıyla onu ısırdığını fark ediyorum. Damarından içerken boğazının daraldığını izliyorum, sonra tatmin olmuş bir iç çekişle geri çekiliyor.

Yara neredeyse anında kapanıyor. Sersemlemiş görünüyor. Sersemlemiş ama mutlu. Yardımcısının kıcına bir şaplak atarak onu kovar ve kıkırdarak çenesindeki kan damlasını siler.

Sunağa doğru sendeleyerek geri dönüşünü izlerken, Paz'ın kule odasında hâlâ çürümekte olan cesedini düşünüyorum. Samaur'un da "ayağı kaymadan" ve çok içmeden önce ne kadar zamanı var? O kızıl saçlı kız başka bir dolapta ölmeyen önce? Ya ikizi?

"Ben şaraba devam edeceğim." Sesim sert çıkıyor. Samaur kıkırdıyor.

Sabine'i Artain'in sunağının yanında görüyorum, kar beyazı bir kuşun bulunduğu pirinç bir kuş kafesini inceliyormuş yaparken yüzü dikkatle boş. "Affedersiniz."

Diğer sunakların etrafında acele etmeden dolaşıyorum, bir köylünün Vale'nin sunağına bir eşeğin ipini bağlamasına yardım etmek için duraklıyorum, sonra Artain'in sunağının karşı tarafına geçiyorum.

Av Tanrısı bahçenin karşısında, bir çiftçi kızıyla flört ediyor. Boş boş bir oku okşuyor, kıza gülümserken parmaklarını okun keskin kenarında gezdiriyor.

Sunağına bakarken, vaşak pençelerinden yapılmış bir kolyeye ilgi gösteriyormuş gibi yapıyorum.

Sessizce Sabine'e mırıldandım, "Zamanı geldi mi?"

Bana bakmadan belli belirsiz başını sallıyor. "Henüz değil - babam çok yakın." Nadir bulunan albino kargayı hayranlıkla seyretmeye devam ediyor.

Vale'yi amfiteyatronun ortasında, gelen teklifleri incelerken görüyorum. Bir tüccardan bir kumaş parçası alıp parmaklarının arasında ovuşturuyor. Kendisine Spezyalı şekerli incir ikram eden zengin toprak sahiplerinden oluşan bir kalabalığın onu sohbe çekmesi için birkaç dakika bekliyorum.

"Dikkati dağınık," diye fısıldıyorum.

Artain'in sunağının diğer ucundan, Sabine kuş kafesinin kapısını sessizce açar. Dudakları sessizce hareket eder ve kuş kanatlanarak sunağın ortasındaki ahşap geyik oymasının üzerine atlar.

Bir saniye bile geçmeden, Artain amfi tiyatroyu insanüstü bir hızla geçerek onun yanına gelir.

Gülümsemesine rağmen gözleri soğuk. Elindeki ok kafese tık tık tık vuruyor, bir uyarı. Azarlayan bir parmak sallıyor. "Leydi Sabine, bunlar *benim sunduklarım*. Arzu ettiğiniz bir şey görürseniz size seve seve hediye ederim ama küçük dostlarınızı serbest bırakmak yok."

Yayına uzanmaya başlıyor, gözleri çoktan albino kargayı hedef almışken ben araya giriyorum.

"İzin ver," diyorum kayıtsızca.

Yaratığı yakalamak için ileri atılıyorum. Benden kaçmak için kanatlarını çırpıyor ama bu benim ilk kargam değil. Sol elimle yakalar gibi yapıyorum, bunun sağa doğru kaçacağı anlamına geldiğini biliyorum. Ayakları oymadan kalkar kalkmaz, bir pençesini yakalamak için elimi uzatıyorum.

Göğsüme sıkıştırmadan önce kanatlarını sadece bir kez çırpıyor. Onu kafesine geri koyarken, Artain'in bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyorum. Elindeki ok artık hareketsiz.

"Çocuk oyuncağı." Sırtarak ellerimin tozunu alıyorum.

"Basten tüm Duren'de yedi krallıktaki en iyi avcı olarak bilinirdi," diye cıvıldıyor Sabine tatlı tatlı.

Artain'in gözleri bu iddia karşısında neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. İnanılmaz bir şekilde gülerek diğer fae'ye sesleniyor. "Samaur! Woudix! Buraya gelin kardeşlerim. Şunu dinleyin." Diğer iki Kılıç kalabalığının arasından geçerek bize katılıyor. Woudix hançerini bilemeye ara verip yaklaşmadan önce kemerine geri takıyor. "Lord Basten yedi krallıktaki en iyi avcı olduğunu iddia ediyor."

Dudaklarımı bir haydut gülümsemesiyle büküyorum. "Neden, daha iyi olduğunu mu ?"

İnanılmaz bir kahkaha daha patlatıyor ama şimdi öne doğru eğilmiş, gözleri cesaretimi görünce parlıyor. "Ben bir tanrıyım. Üç bin yıldır avlanıyorum."

"O zaman senin için kolay olurdu." Sabine parmaklıkların arasından albino kargayı okşuyor, parmaklarını tüyleri boyunca nazikçe gezdiriyor.

"Ne kolay olurdu, ?" diye sorar. "Bir test."

Omuz silkiyor. "Bir yarışma."

Artain'in gözleri bir meydan okumanın heyecanı ile parlıyor. Bana dönerken elindeki oku gösterişli bir yay çizerek döndürüyor. "Ne diyorsun ölümlü? Bunu test edelim mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, şaşırmış gibi yapıyorum ve iyi huylu bir şekilde gülüyorum. "Sadece bir aptal bir tanrının meydan okumasını kabul eder." Kararsız davranarak tekrar yer değiştiriyorum. "Ama diyelim ki ben bir aptalım... Ne tür bir test?"

"Gece Avı'nın hikâyesini biliyor musun?" Artain soruyor, sesi yükseliyor.

"Hafızamı tazelemeniz gerekecek," diyorum. "Pek iyi bir okuyucu değilimdir."

Artain ellerini gösterişli bir şekilde açıyor, eliyle işaret ederken hala oku tutuyor. "Şunu hayal edin. Zamandan önce bir zamanda, Ölümsüz Solene, Doğa Tanrıçası, nadir bulunan siyah inci bir elma diledi. Onun güzel dudakları için bir tane toplamak üzere efsanevi Hızlı Ağaç'a tırmandım, dalların altında bir buluşma vaadiyle. Karnını doyurur doyurmaz, vefasız şey bir geyik yavrusuna dönüştü ve sıçrayarak uzaklaştı. Gün batımına kadar peşinden gittim - geceye kadar - o zaman okumu ona doğrulttum ve kendini anlaşılmamıza teslim etmesini sağladım." Yeşil gözleri bu anıyı hatırlayınca hınzır bir zevkle parlıyor. "İnanın bana, küçük siren de kovalamacayı en az benim kadar istiyordu."

Hikaye içime ağır bir şekilde yerleşiyor.

Arsızca sırtıyorum. "Ve ne, Solene'i oynamamı mı istiyorsun?"

Artain'in yüzü kaşlarını çatar. "Hayır, seni soytarı. Leydi Sabine küçük oyunumuzda Ölümsüz Solene rolünü oynayacak. Sen ve ben mi? Onu yakalamak için yarışacağız. Vollen Ormanı'ndaki kale duvarlarının hemen dışında. Gün batımında, onu yakalayan avcı kazanacak. Gece Avı'nın mükemmel bir canlandırması."

Sabine sertleşiyor.

Boğazımda koruyucu bir içgüdü kükrüyor. "Sabine mi? Hayır, onun bu işte bir rolü yok. Eğer bu bir yarışma ise, o zaman bu seninle benim aramda."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, kendimi durduramıyorum. Gözleri bana kaygıyla çevrili bir şekilde kayıyor.

"Oh, sakın ol, insan." Artain alay eder, dalgınca saçlarını geriye savurur. Oku tekrar sadağına yerleştiriyor. "Bu bir oyun, infaz değil. Leydi Sabine'i çıplak ellerimizle yakalayacağız. Küçük ölümlü prensesin burnu bile kanamayacak, söz veriyorum. Aslında, oyun sırasında rakiplerin birbirlerine ciddi şekilde zarar veremeyeceklerini de söyleyeceğiz."

Sabine'e bakarken kalbim dengesiz bir ritim alıyor. "Her şey yoluna girecek Basten," diye mırıldanıyor güven verici bir şekilde.

"Hayır." Sesim sert çıkıyor. "Biz geyik avlıyoruz, Sabine değil."

"Oyunun kurallarını çoktan belirledim." Artain eğilip bir avuç toprak alıyor ve elinde tartıyor. Sinsice diyor ki, "Artık değiştirmek yok. Kabul etmek ya da reddetmek size kalmış."

Teklifinde delikler açmaya çalışırken zihnim çalkalanıyor. Sabine'e göre, Fae anlaşmaları bozulamaz. Eğer ona zarar gelmeyeceğine dair söz verirse, o zaman buna bağlı kalır, değil mi?

Ayrıca... itiraf etmek çok acı verici ama Av Tanrısı'na karşı hile yapmadan kazanma şansım olduğundan emin değilim. Yirmi yıl boyunca Rian Valvere'in yanında yaşayıp da hile hakkında bir iki şey öğrenmemiş değilim. Eğer kadim ölümsüzlere karşı bir yarışma kazanacaksam, bunun için biraz el çabukluğu yapmam gerekecek. Sabine işin içindeyse, Everlast'ta yaptığı gibi kazanmama yardım edebilir.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Eğer ben kazanırsam, Sabine benimle Astagnon'a dönmekte özgür olacak."

Woudix eğilip Artain'e sert bir uyarı mırıldanıyor: "Vale buna izin vermeyecek." Eli kemerindeki hançerin üzerinde, parmakları kabzasına dokunuyor.

"Vale bizim koruyucumuz değil, kardeşim." Artain'in kollarındaki damarlar kabarıyor. Derisinin altında, fey çizgilerinin durduğu yerde garip bir dalgalanma var.

insan büyüünden sıyrılmak üzereydi. "Vale kral olabilir ama fae pazarlığının kuralları onun hükümdarlığından daha eskidir. Eğer kaybedersem, Sabine'e özgürlüğünü vermekten başka çaresi kalmayacak." Yeleğinden bir parça toz aldı. "Her neyse, kaybetmeyeceğim."

Sabine kollarını kavuşturur. "Kaderim hiç söz hakkım yok mu?"

Artain kolunu onun omzuna doluyor. "Gel bakalım prenses. Geyik yavrusunu oynamanın sakıncası yok, değil mi?"

"Çek ellerini onun üzerinden." Elini kızın üzerinden iterken bir yırtıcının vahşiliğiyle kılıyor.

Fae'ler sessizliğe gömülür.

Hemen hatamı anlıyorum ve omzumun üzerinden Vale'ye bir bakış fırlatıyorum - neyse ki hala toprak sahipleriyle uğraşıyor ve ellerimi kızının üzerinde görmedi. Şimdi elinde tarttığı bir kese altın sikkayı inceliyor.

Sabine abartılı bir adım atarak Artain'den uzaklaşır ve gözleriyle onu hançerler. "Sadece bir oyun olduğu sürece oynayacağım. Kimse zarar görmesin."

"Tamamen güvende olacaksınız leydim," diye teminat veriyor Artain.

Woudix huysuz bir şekilde, "Vaftiz öpücüğünü sadece ona yardım etmek için kullanacak" diyor.

Artain rahatsız edici bir omuz silkmeye parmaklarındaki toz zerreciklerini silkeliyor. "İkiye karşı bir mi? Öyle olsun. Bir fark yaratmayacak, hatta daha da zevkli hale getirecek. Aksi takdirde çok kolay kazanırdım."

"Bahsin ne o zaman?" Vale'e doğru kısa bir bakış atarak soruyorum, bu pazarlığın bitmesini istiyorum.

Artain ceketinin kırılganlıklarını temizlemeye devam ediyor. "Oh, çok önemli bir şey değil. Eğer kazanırsam, her zaman isteyip de şeyi alacağım. Sabine, bütün gece. Güneş battığında, şafağa kadar ona sahip olacağım."

Bir adımda boynunu avucumun içine aldım ve umarım lanet olası fae kemiklerini çürütürüm. "Anlaşma *falan* yok."

"Basten!" Sabine kolumu ondan çekmeye çalışıyor. Onun gergin ter kokusunu alabiliyorum. Hızlı kalp atışlarını duyabiliyorum. Sesini alçak tutarak tıslıyor, "Fark etmez. Kazanamayacak. Bırakın bütün bir geceyi, benimle bir dakika bile geçiremeyecek."

Dişlerimi gösteriyorum. "Bunu riske atmayacağım."

"Peki, yapacağım," diyor usulca. Acilen. "Sana inanıyorum. Bize. Birlikte onu alt edebiliriz."

Artain'in gözlerinin içine bakıyorum, boğazını sıkmana rağmen sırtışı değişmiyor. Parmaklarım daha sert sıkmak, böyle bir bahse girmeye cüret ettiği için boynunu kırmak için kaşınıyor.

Sabine kolumu sıkıyor, topraklayıcı bir dokunuş beni uçuşumun kenarından geri çekiyor.

Yavaşça nefesimi verip vücudumdaki gerginliği atıyorum. Elimi açıp onu serbest bırakıyorum.

"Peki," diye ısırdım. "Ama bu oyunun dışında ona elini sürersen, seni olduğun yerde deşerim."

Gülüyor, alçak, alaycı bir ses tenimi gıcırdatıyor. "Dediğiniz gibi Lord Basten."

Sabine tırnaklarıyla biraz taze toprak almak için çömeliyor. Doğrulduğunda, açık avucuma döküyor.

Artain avuç dolusu toprağı uzatıyor, tanelerin parmaklarının arasından düşmesine izin veriyor.

Ben de aynısını yapıyorum.

Woudix sertçe arkasını döner, tazı ona rehberlik etmek için tırıs giderken, hançer yine elinde, yürürken aşağıyı işaret ederek sunağına doğru adım atar.

Sonra -bakışlarımın öfkeli sıcaklığını Artain'inkilere kilitleyerek- "Gece Avı başladı" diyorum.

"Gece Avı başladı," diye belli belirsiz yankılanıyor, çünkü ben amfi tiyatronun karşısından uzun kirpiklerini ona savuran çiftçi kızın lehine yarı yarıya unutulmuş durumdayım. Dikkati dağılmış bir halde mırıldanıyor: "Benden haber bekleyin. Vale meşgul olana kadar zamanımızı beklememiz gerekecek. Bu bahsi sonuçlanana kadar duymaması en iyisi."

Ses tonunda belirgin bir değişim var -tümüyle işle ilgili, tamamen odaklanmış, sanki ipleri elinde tutanın ben olduğumu düşündüğüm süre boyunca beni yönlendiriyormuş gibi. Bir ürperti ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Aynı derecede tedirgin görünen Sabine ile bakışlarımızı değiştiriyoruz. Az önce bir fae tarafından oyuna mı getirildik?

Topluluktan kaçabildiğim anda doğruca kamarama gidiyor ve sidik çukuruna kusuyorum - çünkü artık anlaşma imzalanmıştır ve geri dönüşü yoktur.

BÖLÜM 6

\$ABINE

"**H** Adım Rian Valvere," diyor Başrahibe White, rahibeler beni manastırın arabasından bir elma şarabı fıçısından daha nazik bir şekilde indirirken. Babamın avlu kapıları

Soğuk ve misafirperver olmayan bir şekilde. "Duren'in Yüce Lordu. Yarın adamlarından biri seni almaya gelecek. İtaatkâr ol. Erdemli ol. Eğer tavsiyemi istersen? Ölümsüz İyre Manastırı'nda geçirdiğin zaman hakkında hiçbir şey söyleme. Ne Lord Rian'ın ne de temsilcisinin umurunda olacak ve sadece kutsanmış kızımız Ölümsüz İyre'ye karşı nankör görüneceksin."

Araba yuvarlanarak uzaklaşıyor, tekerlekler toprağa sürtünüyor ve bir an için ayaklarımın altında bir depremin sarsıntısını hissettiğime yemin edebilirim. Yerin yarılp onları yutmasını umuyorum ama olmuyor.

Beni burada, evim gibi hissetmem gereken bir yerde bırakıyorlar ama ben bir yabancıyım.

Ben buraya ait değilim.

Ben hiçbir yere ait değilim.

Her gece kulemin penceresinden güneşin Vollen Dağları'nın üzerinden batışını izliyorum. Hiçbir dünyada, hiçbir çağda, hiçbir şey Volkish günbatımıyla kıyaslanamaz. Alacakaranlık çökerken, fosforlu uçan böcekler karanlığı yeşil ve mavinin imkansız tonlarına boyar. Cloudfox'lar en aktif halleriyle ağaçların tepelerinde koşuşturuyor. Dağlar mor bir renk alır.

En yakındakiler koyu çivit mavisi, sonra onun ötesindeki her biri bir ton daha soluk, ta ki son sırt gökyüzüne karışacak kadar soluk bir deniz salyangozu olana kadar.

Bunu özleyeceğim.

Gitmem gerektiğini biliyorum. Basten'i bir kez kaybettim ve bir kaybetmeyeceğim. Evet, aramızdaki şeyler farklı. Hâlâ bir adım uzaktayız. Kayıp anıları aramızda ipek bir perde gibi asılı, sürekli bir bariyer. Ona her baktığımda ve sanki ulaşamayacağı bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi yanımdan geçip gittiğini gördüğümde canımı yakan bir engel.

Bir gün, birbirimizi tekrar net bir şekilde göreceğimize inanmak zorundayım.

Yemek zili çalıyor. Ama bu gece, Vale Salonu'na giderken, bir şeylerin farklı olduğunu hissediyorum. Müzisyenler her zamanki gibi çalmıyor. Hizmetkârların yüzleri solgun görünüyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve bu tedirginlik hissi açık kapılara yaklaşp tuhaf bir kokuyla karışlaştığımda daha da artıyor.

Bir ses "Majesteleri?" diye seslendiğinde Vale Salonu'nu dolduran heyecanlı kalabalığa zar zor bakıyorum.

Yüzbaşı Tatarin koridordan çıkıp beni tekrar koridora doğru sürüklüyor. Elimı kısa süreliğine sıktı. Gözleri dalgın dalgın bakıyor. Yıldız şeklindeki iğnesi yamuk.

"Tati?" Boynumu bükerek omzunun üzerinden koridora bakmaya çalışıyorum. "Burada ne işin var? Ölümsüz Thracia'nın ebedi istirahatgâhına giden bir filoyu yönettiğini sanıyordum."

"Planımız buydu. Lunden Vadisi'ne kadar gidebildik." Dudakları birbirine yapışarak sözlerini tutamadı ve itiraf etti: "Orada işler çok kötü. İlk başta bunun bir veba olduğunu düşündük."

Bakışlarım hızla Vale Salonu'na geri dönüyor. Birisi keskin bir çığlık atıyor.

Sinirlerim titrerken içerideki kalabalığa doğru ilerliyorum. "Majesteleri, bekleyin," diyor Tati ama beni durdurmuyor.

Yanık metal kokusu giderek güçleniyor. Endişeli mırıltılar havayı dolduruyor. Basten'ı bulmak için her yüzü tarıyorum.

Ama o burada değil.

Burada hiçbir yerde değil.

Herkesin baktığı şeye ulaşana kadar kalabalığın arasından ilerlerken nabzım hızlanıyor.

Pürüzsüz taşların üzerinde, iki atın çektiği bir koşum takımına bağlı bir altın pençe yatıyor. O ölmüş. Bir bakışla . Kürkü pırıltılı, donuk. Onun

Gözleri . Ağzının etrafındaki tüyler kurumuş kanla keçeleşmiş.

Bu iki.

Yaralı kulağına hafifçe dokunmak için dizlerimin üzerine çöktüğümde içimden bir nefes geçiyor. *Soğuk*. O çok soğuk. Nerede benim komik, sıcak kanlı, bilmece çözen arkadaşım?

Baş masanın yanında, babam ordu generalleriyle tartışıyor. Fae'lerin geri kalanı yaldızlı koltuklarında karamsar bir şekilde oturuyor, yemeklerine dokunulmamış, birbirlerine eski bir dilde mırıldanıyorlar.

Artain bakışlarını bana kilitliyor, gözleri okunamaz bir niyetle parlıyor.

Tati de bana yetişiyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Omzuma dokunuyor. "Majesteleri, çok üzgünüm. İki ve tüm altın pençelerle aranızda özel bir bağ olduğunu biliyorum."

"Ne oldu?" Nefes alıyorum.

Tati'nin yüzü soluyor. "Lunden Vadisi'ndeki tarlalar ölüydü. Geldiğimiz her çiftlikte, tüm hayvanlar ve köylüler, hep aynıydı. Görünüşe göre hiçbir uyarı olmadan ölmüşlerdi. Kan öksürüyorlardı. Ne düşüneceğimizi bilmiyorduk. Plaguewings yoktu. Hiçbirimiz hastalanmadık. Ancak altın pençelerin nehirden su içmesine izin vermek için durduktan sonra durumu anladım. Askerlerimiz mataralarını doldurmadan önce ilk ikisi içti. Hemen kan öksürmeye başladı." Tati'nin gözleri başka bir yere, karanlık bir anıya gidiyor. "Zehir. Tüm nehir. Su tabakasına yayılmıştı. Lunden Vadisi'nin batısındaki her şey kirlendi. Yüzlerce insan ve çiftlik hayvanı öldü."

Omurgam dimdik oldu. Hissettiğim tüm açlık kayboluyor, yerini ellerimi titreten gelgitli bir şok dalgası alıyor.

Sessizce, "Nasıl?" diye sordum.

Tati cevap vermeden önce babam kulak misafiri oluyor ve gürlüyor: "Nasıl olduğunu henüz bilmiyoruz, kasıtlı mı yoksa kazara mı? Bu canavardan bir örnek aldık ama zehri tespit edemedik."

"Bu Thorn Apple."

Basten'in aniden arkamdan gelen sesiyle dönüyorum, gözlerim hemen ona zarar verecek bir işaret olup olmadığını araştırıyor. Yorgun görünüyor. Gözlerinin altındaki koyu halkalar soluk tenine gölge gibi düşüyor. Gözleri kısa bir süre benimle Artain arasında gidip geliyor, sanki anlaşılmamızdan duyduğu endişe onu uykusuz bırakmış gibi.

Bu ikimizi de yapar.

"Ne dediniz Lord Basten?" Vale kelimelerini uzatarak hışırıyor.

"Thorn Apple." Kalabalık dağılır ve Basten görüş alanına girer. "Dulavratotu köküne benziyor ama aradaki farkı koklayabiliyorum. Dikenli Elma çiçekleri ezilir ve yağa batırılırsa, zehir suda seyrelmez ve oldukça güçlü kalır. Az bilinen bir zehirdir. Sadece birkaç uzman bu şekilde nasıl kullanılacağını bilir."

Babamın gözleri kısıldı. "Yine de nasıl yapılacağını biliyorsun."

Basten omuzlarını geriye atar. "Nasıl olduğunu biliyorum, evet. Gençken Thorn Apple ile bir olay yaşadım." Yutkunurken boğazı daralıyor. "Başka biri de nasıl olduğunu biliyor, yıllar önce Kral Rian'a anlatmıştım."

Saçlarımı yüzümden iterek ayağa kalkıyorum. "Rian? Bu Rian mıydı? Bunu o mu yaptı?"

Basten'in gözleri altın pençenin cesedi üzerinde benimkilerle buluşuyor. Orada çok fazla öfke var. Salonu iki kez doldurmaya yetecek kadar. Ama acısı? Yüz kat daha fazla. Ona uzanmak istememe neden olan bir acı. Aradaki boşluğu kapatmak için.

Ama yapamam, burada olmaz. Babamın önünde.

Tati, "Sınır duvarını göz önüne alırsak, Kral Rian nehri Volkany'ye girmeden önce Astagnonian tarafında zehirlemiş olmalı," diye açıklıyor.

"Yapmazdı." Sesim titriyor. "Bunu yapmak için Astagnon'un bir kısmını da zehirlemesi gerekir. Kendi insanlarını öldürmesi gerekir."

Kalabalık spekülatif mırıltılarla patlar.

Generallerden biri Tati'ye "Kuvvetleri harekete geçti mi?" diye sorar.

"Henüz değil. Gördüğümüz kadarıyla değil." Boğazını temizliyor. "Kral Rian güçlerinin ordumuzla yüzleşecek kadar güçlü olmadığını biliyor olmalı. Tahmin etmem gerekirse, bunun Kravada ve Clarana krallıklarına gücünü kanıtlamak ve onların desteğini almak için yaptığı bir gösteri olduğunu söyleyebilirim."

"Generaller," dedi babam sertçe. "Benimle konsey odasında buluşun. Misilleme yapmamız gerekiyor ve bunun hızlı olması gerekiyor. Dramatik. Hemen bir mesaj gönderin. Kravada ve Clarana'nın yöneticileri, ardımızdan kaç ceset düştüğünü duyduklarında Kral Rian'ın yanında yer almak konusunda iki kez düşüneceklerdir." Ağır bakışlarını Basten'a çevirir. "Lord Basten, ben emir verdiğimde yola çıkmaya hazır olun. Astagnonian halkı bize ne kadar çabuk boyun eğerse, o kadar az can kaybederiz. Beneveto nerede? Biri onu afyon ininden çıkarsın ve *hemen* bir ata binip Eski Koros'a gitmesini söylesin."

Boğazımdaki safra yükseliyor ve bir elimi kaburgalarımın dibine bastırıyorum, diğer elim tırnaklarım avucumu kesecek kadar sıkı bir yumruk haline geliyor.

Rian'ı kendim öldüreceğim.

Öfkemin baskısından cildim kırılmadan önce ellerimi gevşetmeye zorluyorum.

Babam ve generaller hiç vakit kaybetmeden Tati ile birkaç dakika görüştüktan sonra salondan çıktılar.

"Ah, nerede şu lanet kemancı?" Iyre kaşlarını çatarak kalabalığa bakıyor. "Biraz müzik alamaz mıyız? Biraz daha şarap? Ve siz, siz, muhafızlar. Tüm kaleyi kokutmadan önce şu ölü canavarı buradan götürün."

Gözlerimi ona dikiyorum ama bir şey söyleyemeden sırtımda bir el hissediyorum.

"Gelin, Majesteleri." Artain ustalıkla beni kalabalığın arasından Basten'in durduğu yere doğru yönlendiriyor. Sonra Basten ve benim aramda eğilip dudaklarını hınzırca büküyor. "Görünüşe göre oynamak için bir şansımız var ölümlüler. Vale bütün gece ve yarın generalleriyle toplantı halinde olacak. Yarın şafak vakti, Yedinci Saat çanından önce buluşalım. Vallen Ormanı'na açılan güney kapısında. Oyunun geri kalan yönergelerini o zaman vereceğim."

Basten'e bakıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor ama gözleri Artain'e sabitlenmiş, çenesi sıkıca kenetlenmiş.

"Orada olacağız," diyor Basten içi boş bir sesle, kelimeler taş gibi düşüyor.

Artain'in gülümsemesi asla kaybolmaz. "Mükemmel. İyi bir avı dört gözle bekliyorum. Her halükarda, artık geri dönüş yok. Anlaşma yapıldı. Sonuna kadar gidilmeli. Bir bakıma, oyunun çoktan başladığını söyleyebiliriz."

Omurgamda bir ürperme beliriyor. Sözlerindeki tehdidi, tehlikenin sınırını hissedebiliyorum.

Basten ve ben bir kez daha bakışıyoruz ve benim çökmüş gözlerimin onunkilerdeki yansımasında, ikimizin de bu gece bir an bile uyumayacağını biliyorum.

BÖLÜM I

QASTEN

D bir balyozun tüm inceliğiyle kırılır. Yakıcı ışınlar gözlerimi yakmak için ufku kesiyor. Kendini beğenmiş Gün Tanrısı Samaur'un sırf beni kızdırmak için güneşi açtığına yemin edebilirim.

Aurora ve Hailstrom Kulesi kanatları arasında kalan güney kapısına doğru ilerleyerek merkezi merdiveni ikişer ikişer inmeden önce deri göğüs zırhımın kayışlarını son bir kez daha sıkıyorum.

Nefesim gıcırıyor. Endişeyle ellerimi büküyorum. Tanrılar biliyor, bu pazarlığın şartları üzerinde saatlerce kafa patlattım, herhangi bir fae hilesinin kokusunu almaya çalıştım. Rian'la geçirdiğim on yıllar hile sezgilerimi bir tazi burnu gibi keskinleştirdi ama burada ikinci sınıf hilelerle uğraşmıyorum.

Kendi akıl sağlığım için terimleri tekrar gözden geçiriyorum.

Şafaktan gün batımına kadar devam ediyor.

Yarışmacılar yaralanabilir ama kırılmaz, kanar ama ölmez.

Kazanan ödülü alır.

Gördün mü, bu şekilde ortaya koyduğumda, her şey güvenli geliyor. Kurallar bunu açıkça yasaklarken Sabine'in nasıl zarar görebileceğini anlayamıyorum.

O zaman neden bağırsaklarım patlayacakmış gibi hissediyorum?

Güney kapısının ağır çift kapılarından birini omuzlayarak açtığımda, kanturuncu güneş ışığı yüzümü yakıyor.

Önümde Vollen Ormanı'nın sonsuz gibi görünen genişliği uzanıyor. Bükülmüş çamlar bulutlara doğru uzanıyor. Uzakta, Ramvik Nehri'nin yukarısında kasvetli bir sırt. Fısıldayan bir rüzgar.

Yayvan bir meşenin dallarının kıvrımında altı fit yüksekliğinde inşa edilmiş küçük bir ağaç ev pavyonuna doğru ilerliyorum, tanrılar zaten insani cazibeleri içinde uzanıyorlar.

"Lord Basten. Bize katılmanız ne güzel. Gelmeyeceğinizden korkuyordum ve hükmen yenik sayılmak hiç eğlenceli değil," diyor Artain, pavyonun basamaklarının üzerinde, elinde Wicked Weed piposuyla altın güneş ışığının tadını çıkarırken.

İyre onun bir adım altında oturmuş, tırnaklarını yarısı koyu bir sıvıyla dolu yeşil cam şişeye geçiriyor.

Woudix ve Samaur, Hawk ile birlikte köşktedir ve orman ufkunu incelerken sessizce konuşurlar.

Artain, İyre'yi atlatarak merdivenlerden iniyor ve o kendini beğenmiş gülümsemesiyle beni süzüyor. "Hâlâ oynuyorsun, değil mi?"

Seçme şansım var mı?

"Eğlencenizi mahvetmeyi aklımdan bile geçirmem," diyorum. "Vale'in anlaşmamızdan haberdar olmadığından emin misin?"

Artain kollarını yarı açık göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve mükemmel bir tutam saçını cilveli bir şekilde alnına savuruyor. "Vale generallerle birlikte, birkaç bin köylüyü yakarak *senin* için tahta giden güzel ve düz bir yol açacak bir plan hazırlıyor."

Bu güzel piçin beni sinirlendirmesine izin vermemeliydim ama lanet olsun, yumruğumu o sırtışa batırmayı ne kadar isterdim.

geldim. "Sabine nerede?"

Tanrıların demir ve mür kokusunu kovan menekşelerin narin kokusu sabah havasına karıştığında, kelimeler dudaklarımdan daha yeni çıkmıştı. Güney kapısına varmadan çok önce yumuşak ayak seslerini duyuyorum ama şafak ışığına adımını attığında hâlâ hazır değilim.

Rahipler meleklerden bahsederken ondan bahsederler.

Uzun çizmeler ve üzerinde hâlâ Yüzbaşı Tatarin'in baldıran otu kokusu olan yün askeri pantolonlar giyiyor. Yüzbaşı Sabine'den birkaç beden küçük olduğu için pantolon Sabine'nin kıcını her kıvrımı ortaya çıkaracak şekilde sıkıyor

-Cennete giden lanet bir harita gibi.

Yüzünde makyaj yok. Çıplak. Doğal. Yutkunmakta zorlanıyorum. Bu haliyle bana kristal avizeler yerine yıldızların altında birlikte uyuduğumuz hayallerimi hatırlatıyor.

"Leydi Sabine." Artain kurt gibi gülümsüyor. "Oyunumuzun kilit oyuncusu. Sen olmasaydın, Lord Basten ve benim elimizde hiçbir şey kalmazdı.

avcılar olarak karşılaştırırız." Bana bir kez daha sırtıyor. "Elbette oklardan bahsediyorum."

Lanet olası pislik.

Sabine de aynı şekilde hiç eğlenmeden kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Sanki yıllarını fae haydutluklarına katlanarak geçirmiş gibi sakın görünüyor, ama nefeslerinin ne kadar sıkıştığını duyabiliyorum. Sinirlerini saklamak için ne kadar mücadele ettiğini.

Bir tutam saçını geriye atıyor, gözleri kısa bir süreliğine belirsizlikle bana dikiliyor. "Buradayız Lord Artain, bu yüzden bize oyun kurallarının geri kalanını verin."

Artain, kalenin çatısında görünen zangoç postasını işaret ediyor. "Zangoç Yedinci Saat'i işaret ettiğinde av başlayacak. Sen, benim küçük geyik yavrum, Vollen Ormanı sınırları içinde istediğin yerde koşuşturabilirsin. Bir saat önden başla. Sekizinci Saat'in çan sesiyle birlikte Lord Basten ve ben Aurora Kulesi ve Hailstrom Kulesi'nin en uzak noktalarından yola çıkacağız. Küçük güzel kuyruğunuzu yakalayan ve akşam karanlığında sizi bu pavyona geri getiren avcı kazanacak."

Sabine başını sallayarak pantolonunun paçasını düzeltiyor.

Ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırıyorum, yanağımın iç tarafındaki lanet olası deliği çiğniyorum.

Tişörtümün arkasından ter akıyor. Her esintide tenim karıncalanıyor. Bu lanet pazarlığı yaptığımdan beri beni rahatsız eden o tekinsiz hissi üzerimden atamıyorum: *Burada yanlış giden bir şeyler var.*

Beynim görmüyor olabilir ama duyularım görüyor.

"Ya ikiniz de beni alacakaranlıkta yakalayamazsanız?" Saçlarını gelişigüzel arkaya atıyor ama o da benim kadar terliyor. Avuç içleri. Boynunun arkası. Sadece benim fark edebileceğim yerlerde.

"Böyle beklenmedik bir durumda, oyun kaybedilir." Artain omuz silkiyor. "Beraberlik." Beraberliğin asla gerçekleşmeyeceğini biliyormuş gibi alaycı bir şekilde gülüyor.

O da aynı alaycılıkla karşılık veriyor: "Peki sonra ne olacak? Kazananı belirlemek için yazı tura mı atacağız?"

"Elbette, eğer istediğin buysa." Göz kırıyor.

Sabırsızca araya giriyorum, "Gün ışığını kaybediyoruz. Ormandaki her yer adil oyun mu?" Göz ucuyla, Sabine'i aramak için yüksek bir görüş noktası bulabileceğim, tırmanması kolay dalları olan en uzun ağaçları seçiyorum.

"Bu doğru Lord Basten. Güneybatıda şu yüksek sırt, doğuda Ramvik Nehri, kuzeydoğuda Norhelm yolu. Sınırlar bunlar."

Alnımdaki gergin teri siliyorum, saçımı geriye tarıyormuş gibi yapıyorum. Tamam, bu mu? Bununla başa çıkabilirim. Thrassos limanından Kravadan sınırına kadar tüm toprakları bana verebilirsin ve Sabine ile ben yine de birbirimizi buluruz.

"Dua et de Vale bunu öğrenmesin," diye sesleniyor Woudix pavyondan, piposundan uzun bir nefes çektikten sonra Samaur'a uzatıyor.

Artain savunmaya geçercesine, "Bunun bir önemi yok," diye tersliyor. Ellerini kalçalarına dayadı, açık deri yeleği kaslarından aşağı akan bir ter çizgisini ortaya çıkardı. "Bunu öğrendiğinde, kızını Volkany'de güvende tutmanın bir yolunu bulduğum için memnun olacaktır."

Burun delikleri açılıyor. Güneşe bakmak için gözlerini kapatır. "Yedinci Saat ne zaman vuracak, Samaur?"

"On dakika daha," diye yanıtlıyor Gün Tanrısı, piposunu dudaklarına götürerek. Derin bir nefes çekiyorum. Kokuları alarak başlangıç yapmaya çalışıyorum. İtiraf etmeliyim ki, Sabine'le oyun izlerine odaklanmak çok zor. acı verici bir şekilde yakın.

Kendi stratejisi için ormanı tararken eli benimkinden sadece üç santim uzakta duruyor. Elimin tersini onunkine değdirmemek için tüm öz disiplini kullanıyorum. Saçlarına pudra şekerinin hafif kokusu sinmiş ve o kadar sarhoş edici ki ormanı unuttuğum için suçlanamam.

Kendime güveniyorum. Artain'in binlerce yıllık avcılık tecrübesi var, elbette. Bir de büyü. Ama Sabine onu bulmamı *istiyor*. İkiye karşı bir.

Gerçekten, neredeyse adam için üzüleceğim.

Artain yayını kaldırır. "Yerlerimizi alma zamanı."

Kendi yayımı alıp sadağımla birlikte omzuma asıyorum. Sonra yavaşça Sabine'in çenesine dokunuyorum ve kısa bir an için her şey unutulup gidiyor. "Seni bir kez buldum, küçük menekşe. Seni yine bulacağım."

Başını avucuma yaslıyor. "Her mesafeden birbirimizi bulacağız."

Artain karanlık bir şekilde kıkırdar. "İkiniz de çok ciddisiniz, değil mi? Lütfen. Bu bir *oyun*."

Sırtımın ortasında bir yerde kaşıyamadığım bir kaşıntı hissediyorum. İçgüdülerim bunun bir oyun olmadığını fısıldıyor, her ne kadar kurallar ve bahislerle süsleseler de. Öğrendiğim bir şey varsa, o da bu dünyada hiçbir şeyin görüldüğü kadar basit olmadığıdır, özellikle de işin içinde fae'ler varsa.

Ama başka ne seçeneğimiz var ki?

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi Artain parmağını kaldırarak geri döndü. "Ah! Neredeyse unutuyordum." Dudaklarında hınzır bir kıvrılma.

"*Bir tane* daha var
bahsedilecek bir şey."

CHAPTER 2

\$ABINE

T *Şapkalı* güzel Fae *piçi*.

Gece Avı başlamak üzere. Her an çatıdaki zil Yedinci Saat' işaret edebilir.

Vallen Ormanı'na girip saklanacağım. Şimdiden ormandaki hayvanların beni çağırdığını, bana yardım etmek için hazır beklediğini hissediyorum. İhtiyacımı hissediyorlar.

Ama şimdi? Uzuvarımda bir ürperti dolaşıyor. Kollarımı sıkıca sararken Basten ile gergin bir bakış alışverişinde bulunuyorum.

"Artık kuralları değiştiremezsin Artain," diye tükürdüm.

"Hiçbir değişiklik yok." Artain tünğinden küçük yeşil bir solucan koparıyor. "Yaptığımız anlaşma bağlayıcıdır. Bu daha çok bir dipnot."

Midem sıkışıyor. Bunun için zamanım yok. Artain'den önce başlamak için sadece bir saatim var. Zil çaldığında *koşmam* gerek.

"Ne tür bir fae saçmalığı bu?" Basten talep ediyor, boynundaki kordonlar geriliyor.

Artain inç solucanını ışığa tutarak parmağında gezinmesini izliyor. "Lord Basten kazanırsa, onunla birlikte Drahallen Salonu'nu terk etmekte özgür olacaksınız Leydi Sabine. Şartlarımıza göre. Ancak o noktada oyunumuz sona erecek. Bağlayıcı kuralları da dahil. *O zaman* beni onun kafasına bir ok saplamaktan alıkoyacak hiçbir şey olmayacak." Solucanı havaya uçurmak için üflüyor. "Bu nasıl bir dipnot? Lord Basten kazanırsa, hemen ardından onu öldüreğim."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Bu hiç adil değil!"

Artain tuniğindeki bir kırıışıklığı düzeltir. "Bu adil. Anlaşmamıza uygun."

Yayının kirişini kapıp boynuna dolama dürtüsüyle savaşıırken öfke seline kapılıyorum. Her ne kadar güzel gözlerinin dışarı fırladığını görmek istesem de akıllı olmalıyım. Hızlı da düşünmeliyim. Çünkü o zil her an çalabilir. Ve Artain onunla tartışmam için parmaklarını oynatarak beklemeyecek.

"Seni lanet olası yalancı piç." Basten tek bir hareketle av bıçağını çekti. "Eğer birbirimizi oyun dışında öldürebiliyorsak, o zaman bu onuru şimdi, daha oyun başlamadan ben kazanacağım."

Artain'e doğru hamle yapar ama Artain yayını hazır tutmaktadır. *Bunu bekliyordu.* Basten'in bıçağı Artain'in yayını tam ortasından, tahtaya saplanacak kadar derinden yakalar. Artain boşdaki eliyle kendi av bıçağını çekerken soğuk bir gülümseme takınır.

"Denemekte serbestsiniz," diye tıslıyor Artain.

"Basten, yapma!" Bağırıyorum. "Bir tanrıya karşı göğüs göğüse çarpışmayı kazanamazsın!"

Ama Basten beni görmezden gelerek Artain'in etrafında dövüş pozisyonunda dönüyor. *Tanrım, kendini öldürtecek.*

"Bekle!" Artain'in kolunu tutmak için öne atıldım, kolunu geri çektim ve aceleyle dedim ki, "Oyunu şimdi bitir. Ya da zili bekle ve o zaman bitir. Sen kazandın, Artain. İstedğin bu, değil mi? Seninle bir gece geçireceğim!"

"Sabine, *hayır.*" Basten öfkeli bir homurtuyla bıçağını Artain'in yayından çekip çıkarır.

"Ya bu ya da hayatın!" Artain'in gömleğini daha sert çekiştiriyorum, pamuğu parmaklarımin arasında döndürerek onu kendime doğru çekiyorum. "Bu kolay bir seçim. Bir gece ve her şey biter."

Artain, bir tuzağa düşmüşüm gibi hissettiren hesaplı bir gülümsemeyle pazusundaki elime bakıyor.

"Kolay bir seçim mi? Hmm, belki de *o kadar* kolay değildir. Görüyorsun prenses, şartları belirlediğimizde bir gece demedim. Güneş battığında, tüm gece boyunca sana sahip olacağımı söyledim." Kılıcının kenarıyla oynuyor. "Ve güneş *her* gece batar."

Sanki yanıyormuş gibi elimi çekiyorum, her adımda artan korkuyla geri çekiliyorum. "Hayır, hayır, bu bir yalan. Her zaman benimle *bir* gece geçirmekle ilgili şakalar yaparsın. Bir gece."

Bir tırnağının altındaki kir lekesini temizlemek için bıçağın ağzını kullanıyor. "Bahse girdiğimde bunu kastettiğimi sanman senin hatan." Arsızca omuz silkiyor. "Leydi Sabine ile *her gece*. Vale ilk başta bundan hoşlanmayabilir ama yola gelecektir. Kıymetli kızı için bir tanrıdan daha iyi kim olabilir?"

Boğazım düğümlenip beni boğuyor ama Artain'e saf öfke kusamadan Basten araya giriyor.

"Başından beri bunu planlamıştın, değil mi?" Kasları seğiriyor ama öfkesini dizginliyor ve bıçağını Artain'in kafatası yerine bir ağaç gövdesine saplıyor. Sıkı bir sesle, "Silah yok. Güç yok. Oyun yok. Sadece sen ve ben, buna burada ve şimdi yumruklarımızla karar vereceğiz."

"Hayır." Avuçlarımı Basten'in geniş göğsüne koyarak onu Artain'den uzaklaştırıyorum. Ama o da bir örs olabilirdi. Zar zor kımıldıyor. Gözleri kızgın kömür gibi parlıyor, derisi ellerimin altında yanıyor. "Seni öldürecek!" diye bağırıyorum.

Dişlerini sıkarken boynundaki tendonlar dışarı fırlıyor. "Seni her gece *onun* kölesi olarak görmektense şu an ölmeyi tercih ederim."

Basten beni itip Artain'e ulaşmaya çalışırken kendimi desteklemek için topuklarımı yere vuruyorum. "Hey. Hey, bana bak! İsteddiği şey bu, bizi birbirimize düşürmek. Böylece oyunu kazanabilecek!"

"Bu artık bir oyun değil, Sabine! Bu senin hayatın! Her gece!"

Uzakta çan sesi Yedinci Saat'i işaret ediyor.

Oh, hayır.

Hayır, henüz değil.

Midem bulanıyor.

Çanın yankısı Basten'in göğsüne bastırdığım ayak parmaklarımdan parmak uçlarıma kadar yankılanıyor ve beni o lanet pirinç çanın kendisi kadar boş hissettiriyor.

Bir anda nefesim ciğerlerimden kayboluyor. Kabarmaya çalışıyorum ama kaburgalarım zil takırdayan bir tokmakla vurulmuş gibi içe doğru çöküyor, hava alamıyorum.

Gözlerim Basten'inkilere kilitlendi. Onu tanıdığım onca zaman boyunca gözbebeklerinin panikle parladığını hiç görmemiştim. Ama şimdi, bozuk para kadar büyükler.

Kısık sesle "Sabine" diye mırıldandığında zil henüz çalmayı bırakmamıştı.

Boğazımdan düzensiz bir çığlık kopuyor. "Basten, özür dilerim."

Tüm ağırlığımı öne vererek, avuç içlerimin topuğunu Everlast'ta yaralandığı sol alt göğüs kafesine saplıyorum. Hareketimi beni durduramayacak kadar yavaş algıladı.

İnleyerek iki büklüm olup yan tarafını tutuyor.

Hayali bir ağı göğüs kafesimi sıkıştırırken, kör bir telaşla geriye doğru sendeliyorum, ellerim köpekbalığı çalılarına takılıyor.

"Özür dilerim," diye boğuluyorum. "Seni öldürmesine izin veremem."

Basten başını yukarı kaldırır, saçları alına dökülürken çoktan terden sıırıslıklam olmuştur. "Sabine, kaçma!"

Ama yapmak zorundayım.

Görmüyor mu? Eğer kalırsam, o zaman ölür.

Dönüp, oynamam gereken korkmuş bir geyik yavrusu gibi köpek salyangozunu yırtarcasına ilerlerken onun bağırıları ancak sonradan duyuluyor.

Çevremde, Artain'in yanından geçip gittiğim kızılıcık yapraklarından birini kopardığını, avuçlarında ezdiğini ve kokumu ezberlemek için yüzünü avuçlarının içine gömdüğünü görüyorum.

Artain'in canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme. Benim için hazırladıkları güzel tuzağa düştüm, bal şarabı ve elbiselerle değil, özgürlük vaadiyle yemlenmişim.

Bir ailenin. Bir evin.

Bana *ait olduğumu* hissettirdiler.

Ama şu anda bunu düşünemem. Kaçtığım sadece Artain değil. Basten'le arama biraz mesafe koymak için de tam bir saatim var. Yapabilirse beni Artain'in kurtarmak için kendini öldürteceğinden zerre kadar şüphem yok.

Kendisi hakkında ne düşündüğünü biliyorum: Bir günahkar. Bir sokak faresi. Sadece yumrukları için iyi. Ama benim gördüğüm, çürüklerin altında bir kralın kalbi var; beni güvende tutmak için dünyanın öbür ucuna bile gidecek biri.

Ağaçların üzerindeki kale kulelerini artık göremeyecek kadar ormanın içine girdiğimde, bir çam ağacında duruyorum, kendimi sert kabuğa yaslıyorum, nefesimi bulmak için bir saniye ayırıyorum.

Tepemizde bir karga ötüyor.

Alnımı ağaç kabuğuna dayayarak yüksek sesle mırıldanıyorum: "Basten beni yakalamak için elinden geleni yapacaktır. Kaçmam gerek. Saklanmalıyım. Duygularını karıştırmak için."

Zihnim bir olasılık titreşimiyle kıpırdanıyor. Yavaşça başımı kaldırıyorum ve gözümü kısarak kargaya bakıyorum. Bana her zaman küçük simgeler getiriyorlar - meşe palamutları, parlak metal parçaları, güzel taşlar.

Dostum, bana özel bir şey getirebilir misin?

Başını eğiyor. ***Khat nesnesi mi, kuşla konuşan mı?***

Dudaklarımı yalıyorum, yakınlarda ne olabileceğini düşünüyorum. ***Bir kuvars taşı. Ve herhangi bir metal-demir ya da çelik.***

Tekrar ötüyor ve uçup gidiyor.

Beklerken, her saniye gergin bir kiriş gibi geriliyor ve paniğim sessizliği dolduruyor. Nefesim gıcırıyor. Nabzım gümbür gümbür atıyor. Buruşmak istiyorum. Sonbahar yaprakları gibi toprağın içinde kıvrılmak. Paramparça olup toza dönüşmek.

Ama *yapamam*. Basten'ı hayatta tutmanın tek yolu hareket etmeye devam etmek.

Karganın geri döndüğünü görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum. Ayaklarımın dibine iki nesne bırakıyor: Bir parça ham kuvars ve bir askerden araklamış olması gereken paslı bir çelik kemer tokası.

Hızlı hareket ederek bir avuç çam iğnesini dalların üzerine diziyorum. Ellerim titriyor ama kuvarsı metal tokaya birkaç kez vurduktan sonra bir kıvılcım çıkarmayı başarıyorum.

Sönüyor.

Eğilip konsantre oluyorum ve bir kıvılcım daha çıkarıyorum. Tutuşup tütmeğe başlayana kadar kıvılcımın üzerine oksijen üflüyorum. Ayağa kalkıyorum, dumanı havalandırıyorum, yayıldıkça öksürüyorum.

Bu onun kafasını karıştıracaktır.

Karga kanatlarını çırpıyor. ***Sola git, kuş konuşan. Nehre doğru. Su sesini gizleyecektir.***

Sola doğru yönelerek tekrar ilerlemeye başlıyorum. Kısa süre sonra, zemin Ramvik Nehri vadisine doğru keskin bir şekilde yokuş aşağı eğiliyor. Ağaçların arasından nehri seçemiyorum ama sessiz kükreyişini duyabiliyorum.

Basten'in kulaklarından beni gizleyecek kadar gürültülü olacak mı?

Yokuş aşağı koşmaya başlıyorum ama yaklaşık yirmi metre sonra botlarım nemli yapraklara takılıyor. Dengemi kaybedip sol kalçama çarpıyorum ve bir köke tutunana kadar yokuş aşağı birkaç metre kayıyorum. "*Kahretsin!*"

Nemli, balçıklı toprak pantolonumun arkasını lekeliyor, alt tarafımı nemli ve soğuk bırakıyor. Dikkatli bir şekilde ayağa kalkıp ellerimdeki toprağı fırçalıyorum ve kaşlarımı çatarak botlarımın geride bıraktığı izlere bakıyorum. Basten bu yamacın çeyrek mil yakınına gelirse, izlerimi göz açıp kapayıncaya kadar fark edecektir.

Yine de nehre giden tek yol aşağı.

Bu yüzden inerken denge için ormangülü dallarına tutunuyor, iz bırakmamak için kayadan kayaya atlamaya çalışıyorum. Acı verici derecede yavaş ilerliyor ve etkili olduğundan bile emin değilim. Botlarım tıpkı toprakta olduğu gibi kayalarda da nemli izler bırakıyor. Parlak kırmızı bir leke de çizebilirdim: BU YOLDAN GİTTİ.

Botlarımın bağcıklarını çözmek için çömeliyorum, sonra bağcıkları birbirine düğümlüyorum ve kuru çorap ayaklarımla yürüyebilmek için boynuma asıyorum.

Kayalık çıkıntının bir uçurumla son bulması uzun sürmüyor. On beş metre aşağıdaki Ramvik Nehri'ne bir göz atmaya cesaret ediyorum, beyaz su şelaleleri bir kanyondan aşağı akıyor.

Astagnon'da yavaş akan Innis Nehri olsaydı, atlama riskini göze alabilirdim. Akıntının beni aşağı taşımasına izin verebilirdim, umarım Basten takip etmeyi düşünmezdi.

Ama Ramvik Nehri bir canavardır. Kayalık şelalelerle dolu, bir çağlayanın üzerinden düşmeden ve pürüzlü kayalara çarpmadan önce yirmi metre bile gidemezdin.

Bu yüzden, nehri yukarı doğru takip ederken elimden geldiğince dengede durarak uçurumun kenarından geçiyorum. Daha fazla karışık orman gülü yolumu kapatıyor ve dalları arasına sıkışmak için kıvranmam gerekiyor. Kökler çoraplarıma takılıyor. Kaba ağaç kabukları kollarımı sıyrıyor. Sonunda gürültüyle akan nehrin kıyısına ulaşıyorum ve nehri yukarı doğru takip ediyorum.

Artık bir dereceye kadar korunabildiğime göre, bundan bir çıkış yolu bulmak için beynimi zorluyorum. Artain, Basten'i de beni de kazıkladı. Burada bir fae'yi pazarlık için kandıracak kadar zeki olduğumuzu sanıyorduk ama oyuna getirilenin *biz* olduğumuzu en başından beri bilmemiz gerekirdi.

Seçeneklerini gözden geçir, Sabine.

Basten beni yakalarsa, kafasına bir ok da ben saplayabilirim. Aksi için ne kadar yalvarsam da Artain'in tehdidini yerine getireceğinden bir an bile şüphe duymuyorum. Basten'de kral kanı var ama o hâlâ bir insan. Artain onun ölümlü hayatını yok etmek için iki kere düşünmez.

Geriye Artain'in beni yakalamasına izin vermek kalıyor. Bunu başarmak yeterince kolay olacaktır. Vallen Ormanı, Sekizinci Saat çaldığında beni Artain'in bulunduğu yere memnuniyetle götürecek yaratıklarla dolu.

Dizlerimin üzerine çöküp teslim olabilirdim.

Basten yaşayacaktı.

Ama bana ne olacak?

Geleceğimi Artain'in gece oyuncağı olarak hayal ettiğimde kemiklerime bir ürperti yerleşiyor. Sadece bir gece değil, *her* gece. Şimdiye kadar babamın çıkarları için davrandı. Sanki büyük bir gösterinin içinde yaşıyormuşum gibi, spot ışıklarının sadece fae'lerin görmemi istediği şeyleri gösterdiğinin farkında değildim: kanlarını sunan gülümseyen yardımcıları, hedonist partiler, düşkün bir baba.

Basten gelene kadar perdeyi aralayıp arka planda gizlenen gölgeleri görmeyi hiç düşünmemiştim.

Peki ya Artain kazanırsa?

Elimi boynuma götürüyorum, sanki Artain'in sivri kesici dişleri çoktan şahdamarıma yaklaşmış gibi dikenlerle çizilmiş derimi ovuyorum.

Bir dalın altına eğildim, Artain'le arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışırken ayaklarım toprağa çarpıyordu. Başlangıçta onu zararsız bir züppe olarak görmüştüm ama şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyorum.

Safrayı yutarken midem bulanıyor, zihnimi dolduran korkunç görüntülere karşı savaşıyorum. Onu kaç gece savuşturabilirim? On mu? Yirmi mi? Yüz mü? Eninde sonunda beni sırt üstü yatırıp istediğini alacak.

Hayır, bunun olmasına izin *vermeyeceğim*.

Yer çamurlaştıkça durup botlarımı giyiyorum ve bu durumdan nasıl kurtulacağımı düşünmeye çalışıyorum. Babam Artain'in her iki tehdidi de gerçekleştirmesine izin verir miydi? Ben onun kızıyım; beni bir tanrının oyuncağı haline getirmek istemezdi. Ve Artain'in Basten'i öldürmesine izin vermek, Fae'lerin Astagnon'u teslim etmesi için ona ihtiyacı varken politik bir intihar olur.

Öte yandan, babamın mantıklı olduğunu düşünüyorum. Adil. *İnsan*. Gerçekte, onun fae zihni muhtemelen Artain'inki kadar sinsidir.

Basten'in yüzüğünü çevirerek etrafımı gözden geçiriyorum. Kalenin güney kapısından yaklaşık iki mil uzaktayım. Belki daha az, çünkü çalılıklar arasında ilerlemek çok yavaş.

Bu yeterli bir mesafe değil-

Ağaçların arasından gelen uzak, zayıf bir çan sesi düşüncelerimi durduruyor. Midem bulanıyor.

"Oh, *kahretsin*."

Nasıl oldu da bir saat geçti? Hemen yükseliyor ve ormanda koşmaya geri dönene kadar azalan enerjimi körüklüyor. Basten ve Artain avda olduğuna göre, aklımı her zamankinden daha fazla başımda tutmam gerekiyor.

Arkadaşlar. Düşüncelerimi ağaçlara yansıtıyorum. **Yardımaınıza ihtiyacım var. Orada kimse var mı?**

Bir an için sadece sessizlik var, ama sonra kırmızı göğüslü bir kızılgerdan süzülüyor. Başını ilgiyle eğerek yanımda daldan dala uçuyor. **Ben buradayım.**

Dikenler kollarıma batıyor, gömleğimin kollarını parçalıyor ama onları itiyorum. **Robinleri toplayıp bu tarafa gelen iki avcının izini sürmelerini sağlamamı istiyorum. Biri Fae. Diğeri insan. Bunu yapabilir misin?**

! Ardiç kuşu gölgeliklere doğru uçup gidiyor.

Sol tarafımda yapraklar çıtırdıyor ve başımı çevirdiğimde yanımdan süzülen bir dişi geyik görüyorum; zarif adımları çalılıkların arasından fısıltı gibi geliyor.

Neden koşuyorsun, insan? Merakla soruyor.

Avlanıyorum. Devam etmeden önce devrilmiş bir ağaç gövdesine tırmanmak için duraklıyorum. **Saklanabileceğim bir yer var mı? İzlenmesi zor bir yer?**

Dişi geyik yanımdan geçerken yumuşak kahverengi burnu seğiriyor. **Durgun su göletinin yanındaki in. Ke geyiği orada avcılardan saklanıyor.**

Duruyor ve burnunu sağa, geldiğim yöne doğru çeviriyor. Durup ağaçların arasından geriye bakarken göğsüm kabarıyor. Dul bir kadının düşmüş olması gereken bir boşluk var ve Drahallen Salonu'nun üst kulelerinin engelsiz bir görüntüsünü veriyor.

Omurgamın arkasındaki tüyler diken diken oluyor. Gitmek istediğim son yön geriye doğru, ama başka ne seçeneğim var ki?

Başımı sallıyorum, nefesim kesiliyor. **Beni oraya götür.**

Saklanmak riskli bir stratejidir. Kendimi gönüllü olarak tuzağa düşürmek demek. Kolay bir av. Ama diğer seçenek kaçmaya devam etmek ve bu da ideal değil. Zaten nefes nefese kaldım. Kaslarım ağrıyor. Koşmanın ormana daha fazla iz yaymak anlamına geldiğinden bahsetmiyorum bile.

Dişi geyik, fark etmediğim bir patikasına daldı.

Onu koşarak takip ediyorum, kilometrelerce çalılıktan sonra temiz bir yol bulduğum için şükrediyorum. Kulaklarım yine akan suyun uğultusunu duyuyor ama ileride bir su yolu gördüğümde bunun azgın Ramvik olmadığını anlıyorum. Yaklaşık üç metre genişliğinde orta büyüklükte bir yan dere.

Geyik, ayaklarım yumuşak çamura batmadan önce nehir kıyısı boyunca yaklaşık çeyrek mil boyunca av izini takip ediyor. Ayağımı kaldırdığımda, su hemen çukuru dolduruyor.

Az ileride! Dişi geyik cesaret verici bir şekilde söylüyor.

Dereyi kaynağına kadar takip ediyoruz: nehir huş ağaçlarıyla çevrili büyük, bataklık bir gölet, bir ucunda bir kunduz yuvası var. İçeriden gelen gıcırtılı seslerini duyabiliyorum, su şırıltısı gibi. Gri bir balıkçıl suyun içinde durgun adımlarla ilerliyor ve diğer tarafta bir balık zıplıyor. Sazlıkların etrafında yusufçuklar vızıldıyor.

Duraksadım, çarpıldım.

Çok güzel bir manzara. Huzur verici. Bir saniyeliğine kalbim bu kısa sükûnet penceresine kilitleniyor.

Sonra kızılgerdan yanımdaki bir dala konuyor, telaşla zıplıyor ve sakın balonum patlıyor.

Onları buldun mu? Midem düğümlenerek soruyorum.

Kanatlarını açıyor, bu bir uyarı işareti. ***İnsan avcı nehrin yüksek uçurumunda.***

Boğazımdaki kuru yumruyu yutuyorum. Basten beni çoktan uçuruma kadar takip mi etti? Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyor? Sadece takip edebileceği kadar iz bırakmadığımı umabilirim ama onun yeteneğini biliyorum.

Peki ya Fae avcısı? Ellerimi yumruk yapıyorum.

İzini sürmek daha zor. Kızılgerdan başka bir dala atlıyor. ***Tilki hızıyla hareket ediyor.***

O-

İkinci bir kızılgerdan komşu ağaca konuyor ve çılgınca kanat çırpıyor.

Fae bu tarafa doğru geliyor!

Bir nefes çekiyorum. "Bu imkânsız. Fae'ler bile bu kadar hızlı hareket edemez."

Ama ikinci bir geyik nehir huş ağaçlarının arasından fırlıyor, beyaz kuyruğu koşarken uyarmak için yanıp sönüyor. ***Bir avcı! Bir fae avcısı geliyor!***

İlk geyik beni yanımdan sertçe dürttü. Beni diğer geyiği takip etmeye çağırıyor. Bir an donup kalıyorum, gözlerim Artain'in formuna bürünüp bürünmeyeceklerini görmek için her gölgeyi tarıyor. Ama sonra hislerim yerine geliyor ve koşuyorum.

Kollarımı pompalayarak geyiklere yetişiyorum. Yanıma koşan üçüncü bir geyik daha katıldı. Küçük bir tepeciğin üzerinden koşarak geçiyorlar ve sonra görünüşe göre doğrudan toprağa gömülerek gözden kayboluyorlar.

Bir fae kapısından yuvarlanmak üzere olduğumdan korkarak kollarımı savurarak patinaj yaparak duruyorum.

Ama burası sadece devasa ağaç köklerinin altındaki aşınmış bir alan. Altı geyiklik bir sürü, hangi uzuvların hangi bedenlere ait olduğunu anlayamayacağım kadar sıkışık bir şekilde içeride toplanıyor.

Geyikler bulutlar kadar sessiz, toprak duvarlar tarafından mükemmel bir şekilde kamufle edilmişler. İki adım öteden yürüyüp onları göremeyebilirim.

Çabuk. Genç geyik kulaklarını bana doğru sallıyor. ***Bizimle kal!***

Açıkta kalan köklerin arasındaki dar alanda başım önde ilerlemek zorundayım. İnin arkasına doğru çabalarken dizlerim birbirine dolanıyor ve boynuzlarım takırdıyor. Geyikler önümde ilerliyor, sıcak bedenleri beni gözden saklıyor. Yumuşak kürklerinin altında hızlı kalp atışlarını hissedebiliyorum.

Bir kızılgerdan yuvanın kenarına konuyor. ***Şimdi ses yok! Yaklaşıyor!***

Nefesimi kesmek için bir elimi ağzıma kapatıyorum. Artain, Basten'in tanrısal işitme duyusuna sahip değil ama o hâlâ Av Tanrısı. Binlerce yılını avının izini sürmek için duyularını geliştirerek geçirdi.

Genç bir geyik başını nazikçe koluma bastırıyor ve ancak o zaman titrediğimi fark ediyorum.

"Sabine!" Artain'in sesi ormanda gök gürültüsü gibi yankılanıyor. Olamaz. *Oh, tanrılar, hayır.*

Toprakta kaybolmayı dileyerek sığınağa daha da çalışırken kaslarım kasılıyor. Dokuzuncu Saat daha vurmadı bile ve o beni buldu mu?

Gün batımına kadar dayanabileceğimi nasıl düşünmüştüm?

"Burada olduğunu biliyorum!" diye sesleniyor. "Bir altın pençe kadar geniş bir iz bırakıyorsun prenses. Bir dahaki sefere sana bir tavsiye: Kendine ormandaki her toprak parçasını yakalamayan bir çift çizme al. Bana bir harita da çizebilirdin."

Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyor. Böyle bir şey olamaz. Bu kadar kolay kazanamaz. Hayatımın her gecesini onun emrinde ve çağrısında geçirmeyi, hayal edebileceği her türlü korkunç fae ihtiyacını karşılamayı reddediyorum.

Yakınlarda bir dal gürültüyle kırıldı - bu bir kaza olamaz. Onunla olmaz. bilmemi *istiyor*.

Ellerimi başımın üzerinde birleştirip geyiğe daha da yaklaşıyorum. Zihnim koşuşturuyor. Bir parçam buna bir son vermek istiyor. Bu korkunç işkenceye. Bu korkunç bekleyiş. En azından bu şekilde Basten'in yaşayacağını biliyorum.

Ama ne kadar süre için? Kafamın içinde bir ses uyarıyor. *Seni Artain'in oyncağı olmaktan kurtarmaya çalışırken kendini öldürteceğini biliyorsun.*

"Neredesin prenses?" Artain'in sesi şarkı söyler gibi kesiliyor. "Sen ciyaklayana kadar bıçağımı her eğreli otuna saplamam mı gerekiyor?"

Oyunun şartlarına göre bana zarar veremez, sadece yakalayabilir. Yine de, çok daha karanlık bir kaderin beklediği şu anda bu biraz güvence.

"Ah... bu nedir? Saçının bir teli bir dala mı takıldı? Geyik izleriyle işaretlenmiş bu tepenin yanında mı?"

Sesi çalışma odasının birkaç santim dışında yankılanırken korku beni sarsıyor. Avucumu dudaklarıma daha sert bastırıyorum ama cılız nefesimi gizleyemiyorum.

Korkunç bir sessizlik anı ve ardından botları sığınağın girişinde dururken bir sürtünme sesi duyulur.

Kapana kısıldım. Köşeye sıkıştım.

Bu lanet pantolona işeyeceğim diye çok korkuyorum.

Eğilmiş, köklerin arasından bakarken bir çakal gibi gülümsüyor. "Merhaba prenses."

O anda bir şeyler değişir. *Ben* .

Korkuyla uyandığımda, sanki farklı bir benlik beni ele geçiriyor. Derin bir enerji tenimde patlıyor.

Birden bedenimin dışına çıktım ve altı farklı parçaya bölündüm. Bu parçalar toplanmış geyiklerin her birine çarpıyor ve ben daha gözümü kırpamadan geyik sürüsü inden dışarı fırlıyor. Bir toynak kalçama çarpıyor ve kaslarımdan acı fişkırıyor. Genç dişi geyik inden çıkarken diğer bacağımı da deviriyor. Büyük geyiğin boynuzları şakağıma çarpıyor ama ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Çünkü artık kendi bedenimde değilim. *Onların bedenindeyim*.

Geyik sürüsünü saf içgüdü ve adrenaline kukla gibi oynatıyorum, ne yaptığının farkında bile değilim. Artain'i yere düşürmek için geyiklerin bedenlerini zorlarken parmaklarım seğiriyor.

İnden çıkan ilk iki geyik onu yandan sıyrarak dengesini kaybetmesine neden oluyor. Üçüncüsü arka ayaklarıyla sert bir tekme atarak onu sola doğru tökezletiyor.

Ama lanet piç hala ayakta.

Dişlerimi göstererek parmaklarımı havaya kaldırıp güçlü bir hamle yapıyorum. Koca geyik aynı güçlü hareketle ileri atıldı, başı eğikti. Devasa gövdesini, darbeden kaçmaya çalışan ama zamanında yetişemeyen Artain'e çarpıyor.

Bir boynuz sol omzuna saplanıyor.

Nefesim kesiliyor. *Ona zarar verebilirim, nasıl?*

Şartlar bana ya da zarar veremeyeceklerini söylüyordu... ama kimse *bana* yapamadım.

Elimi geri çekiyorum. Geyik boynuzunu çekerek benim hareketimi taklit etti. Onu *öldürebilir* miydim?

Yüzümü buruşturarak, bu kez Artain'i kalbinden bıçaklamak üzere atı yönlendirmek için elimi tekrar ileri doğru itmeye hazırlanıyorum, ama bunu yapamadan-

Artain insanüstü bir hızla hareket ederek yayını sallıyor. Bir ok çekip takıyor ve geyiğe nişan almak için ipi geri çekiyor.

Geyiğin bedeninden fırlatılıp kendi bedenime geri döndüğümde gerçeklik bana -ciğerlerime, kalbime- geri çarpıyor.

Geyikler üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmak için çabalıyorum, hareketlerini yönlendirmek için parmaklarımı örüyorum.

Git! Kafamın içinde çığlık atıyorum. *Koş!*

Ama geyikler ele geçirmemin etkisiyle halsizleştiler. Ayakları sallanıyor. Geyik kendini sallıyor, sağa doğru yalpalıyor. Artain'e saldırıyor, ama Artain ondan kaçmak için kolayca yuvarlanıyor.

Ayağa kalktığı anda, yayını tekrar çekmiş. En genç dişi geyiğe ateş ediyor ve onu kalbine isabet eden bir okla yere seriyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

Artain tekrar ok atıyor, bu sefer iki ok. Her ikisini de aynı anda nişan alıp ateşliyor ve köpek kovuğundan kaçan iki hayvanı daha yere seriyor.

Çırpınarak ilerliyorum, inden çıkmaya çalışıyorum.

Artain bir ok daha atmak için dönüp duruyor. Ben ona ulaşmadan, bir nehir huşuna çarpan anne geyiğe ateş ediyor. Küçük yavrusu meleyerek peşinden koşuyor ve Artain bir ok daha atarken gözlerini ona dikeyyor-

Mide bulandırıcı bir gıcırta duyunca başka tarafa bakıyorum.

Kalbim acıyor ama artık çok geç. *Bunu onlara ben yaptım. Ben bir canavarım. Geyik hariç hepsini öldürdüm.*

Hayır.

Hayır, burada canavar olan biri varsa o da oklu adamdır.

Bir savaş çılgılığıyla inden dışarı fırladım ve Artain altıncı okunu geyiğe doğrulturken kendimi üzerine attım.

Okunu yayından çekip alıyorum, oku dizimin üzerinden geçirirken kalçamı onun yanına .

Geyik ormana doğru kaçıyor, sürüsünün sonuncusu.

Nefes nefese, kendimi Artain'in yayına atıyorum ve onu elinden almaya çalışıyorum. İlk şaşkınlığı yerini yavaş bir kıkırdamaya bırakıyor.

"Küçük prenses, kavga mı istiyorsun, öyle mi?"

Dizimi kasıklarına doğru savurduğumda görüşüm kırmızıya dönüşüyor ama o beni aşağı doğru bir hamleyle engelliyor ve bu sırada kalçamı zarifçe kavlıyor. Vücudumu ona doğru çekerken parmakları kıcıma saplanıyor.

"Bu geceden başlayarak, sonraki her gece bir *sürü* kavga edeceğiz," diyor nefes nefese. Çırpınıyorum ama ayağımı altımdan çekip sırtımı nehir kıyısına çarpıyor.

Uzuvlarımı sabitlemek için üzerime tırmanıyor ve yüzümdeki karışık saçları zorla düzeltiyor. "İstersen erken başlayabiliriz." Gülüyor. "Ne de olsa gün batımına kadar uzun bir zamanımız var."

İğrenmem gerekirdi ama geyik sürüsünü kaybetmenin acısıyla hâlâ hiçbir şey hissedemeyecek kadar vahşileşmiş durumdayım. Hâlâ sıcak olan leşleri etrafımda kanlar içinde, kanları Artain'in beni kıştırdığı çukurun etrafından dereler halinde akıyor.

Başımı tutup en yakın geyik leşine doğru çeviriyor.

"Ne olduğunu görüyor musun?" diye mırıldanıyor kulağıma. "Gücünü bana karşı kullandığında?"

"Onların kanı senin ellerinde," diye tükürdüm, yanağım çamura yapışmıştı. "Ve bu ormanda nefes alan başka bir şeye zarar verme şansın olmadığından emin olacağım - ben de dahil."

Artain bir karşılık dizimi bacaklarının arasına götürüyorum.

Bu sefer onu gafıl avladım. Dudaklarından bir inilti dökülürken gözleri irileşiyor. Gardının düştüğü saniyede topuğumu yere vuruyorum ve kalçamı yukarı kaldırarak onu atıyorum.

Kendimi göletin kenarında ellerimin ve dizlerimin üzerine bastırıyorum.

"Sabine. Yakında bana direndiğine pişman olacaksın!" Kolunu bana doğru savurduğunda nefes nefese kaldım ve geriye doğru düştüm.

Suya daldım-

-her şeyin karanlık olduğu yerde-

-ve soğuk-

-ve ölümcül-

-Ta ki küçük, gıcırtilı ve su şırıltılı bir ses "***Bu taraftan!***" diye seslenene kadar.

QASTEN

A uzaktaki kaleden Dokuzuncu Saat'in çanları çalarken, bir av izinin yaa na çömelmiş, çiğnenmiş otları inceliyorum. Burada bir ayak izi yakalamak için çamur yok, ancak geyikten daha ağır bir şeyin bu yoldan geçtiği yeterince açık. Çimlerin kıvrımı, yaklaşık bir kilo ağırlığında bir insan olduğunu gösteriyor.

yüz yirmi pound ve kırk inçlik bir koşu adımıyla.

Nefes almak için burnumu çimlere doğru indiriyorum.

Şurada.

Sabine'in menekşe çiçeği kokusu içime bir adrenalin iğnesi gibi çarpıyor. Baş döndürücü. Sarhoş edici. Ama sonra yüzümü buruşturup toprağa tükürüyorum. Onun normal kokusu, korkusunun acı ısırtısıyla lekeleniyor. Onu düşünmek, korkmuş ve yalnız, midemi isyan ettiriyor.

"Eğer o fae piçi sana dokunduysa..." Sıkılmış azı dişlerimin arasından mırıldanıyorum. Düşmüş bir dalı kavrayıp öyle sert sıkıyorum ki kırılıyor. Artain'in tetik parmağı olduğunu hayal ederek gözlerimi kapatıyorum.

Onun oyunlarına kanacak kadar aptalsın, diye yüzüncü kez kendimi azarlıyorum. Hırlayarak, onun tatlı çocuk sırtışını düşündüğümde kaslarım kılanıyor. Bir şeye vurma dürtüsü ağır basıyor ve çeneme sağlam bir şaplak atmaya karar veriyorum.

Acı başıma vuruyor, ama sadece tekrar homurdanıyorum. *Yeterince* acıtmıyor.

Fiziksel acımın içimdeki acıyla eşleşmesini istiyorum. Bu sapkın oyunda kapana kısılmamız benim hatam. Bir Fae'yi alt edebileceğimi sanmıştım. Hala öyle,

Bu benim en büyük hatam bile değildi. Eğer her şeyi baştan yapabilseydim, Ölümsüz Vale'ye fae kıyafetleri içinde ilk kez bakar, Sabine'i omzuma atar ve ilk gün Drahallen Salonu'ndan defolup giderdim.

Şimdi, onu tehlikeye attım. Ve eğer onu Fae'nin dipsiz ahlaksızlık kuyusundan kurtarmanın tek yolu kazanmaksa, o zaman kazanacağım.

Kendimi mezara koymak anlamına gelse bile.

Gözlerimi açıyorum ve Sabine'in izini takip ederek ilerliyorum.

Onu takip etmek zor bir şey. *Zor* olduğunu kastetmiyorum. Aksine, bir kılavuz ipi takip etmekten daha kolay olmazdı. Yanından geçtiği her ağaca kokusu sinmiş. Bu yetmezmiş gibi, hayvanların tepkilerinden de bu yoldan geçtiği anlaşıyor. Kızılgerdanlar tepelerindeki dallarda kümelenmiş, onun koruyucuları gibi beni izliyorlar.

"Zor" dediysem, onu çok hızlı yakalamak istemediğim içindir.

Anladığım kadarıyla, bu oyun gün batımına kadar bitmeyecek. Yani onu şimdi yakalarsam, gün batımına kadar yedi saat daha elimde tutmam gerekecek. Bu da tüküren bir yaban kedisini kafese koymaya çalışırken sonsuzluk demek. Birlikte geçmişimizi hatırlamıyor olabilirim ama onun mücadele eden bir kadın olduğunu anlamak için tek bir bakış yeter.

Ya çılgınlıkları?

Artain'i doğrudan bize çekmek için yanan bir işaret ateşi de olabilir.

Bu yüzden onu koşturmak en iyisi, tabii ki tasmayla. Kokusu benden on dakika ileride olduğunu söylüyor. Ki bu mükemmel. Bu, casuslarının alarmı çalmak için uçmaması için yeterli alan, ama gerekirse onu çabucak yakalayabilirim.

Av izi ikiye ayrılıyor ve ben havayı kokluyorum. Sabine dişi bir geyiği takip ederek sola, dereye doğru döndü. Yanında bir kuş vardı - muhtemelen şu kızılgerdanlardan biri, tercih ettikleri atıştırmalık olan un kurtlarının hafif kokusuna bakılırsa. Diğer orman kokuları beklenen kokulardı: çürüyen mantarlar, tilki pisliği, çam reçinesi.

Artain'in yabani nane kokusundan hiçbir iz yok.

Nehir kıyısı boyunca soldaki patikadan gidiyorum. Rakibimden bir iz olmadığı için rahatlamış olmalıyım. Demek ki Artain henüz Sabine'in izini bulamamış, ki bu mantıklı, benim yüksek duyularımdan yoksun. Ama piç neredeyse tanrı öpücüğü kadar hızlı. Ve zeki.

Bu yüzden sürekli omzumun üzerinden bakıp gölgeleri tarıyorum. Eğer o kadar hızlıysa, neden şimdiye kadar ormanın içinden geçmedi?

Evet, bundan hoşlanmadım.

Bir virajı dönerken, ileriden gelen bir ses ayaklarımı aniden durduruyor. Bir insan sesi. Bir kadın sesi. Bir *çığlık*.

Bedenim sese doğru koşmam için bağıırken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Hareket etmem için. Ama kendimi zorluyorum.

Bu bir numara mı?

Başımı eğip kulaklarımı zorluyorum. Allah'ın belası derenin şırıltısı duyma mesafemi yarıya indiriyor. Normalde bir sincabın sesini yarım mil öteden duyabilirdim ama şimdi yakınlardaki bir yaprağın düşüşünü duymak için bile zorlanıyorum.

Sonra, tekrar duyuyorum, bu sefer net.

Bu Sabine'in çığlığı. Yanlışlık yok. Çeyrek mil ileride ve o mesafeye bir buçuk dakikada varabilirim.

Kaslarımdaki ağrıyı görmezden gelerek ormanı yırtıp geçiyorum. Sabine için, yere yığılana, yara bere içinde kalana ve toprakta bitkin düşene kadar koşardım. Hangisinin daha çok çalkalandığından emin değilim, kalbimin mi yoksa aklımın mı? Ona ulaşmak zorundayım. O fae piçinin pis ellerini ona yaklaştırmasına izin vermeden önce dünya yanacak.

Dere kıvrımını döner dönmez kokularını alıyorum:

Artain'in yabani nane kokusu, suyun üzerindeki yağ gibi havada dolaşıyor ve güven sızdırıyor. Sabine'in menekşe kokusu ise keskin bir korku tınısıyla doğrudan burnumu kesiyor. Dilimi kaplıyor ve beni daha da hızlı koşmaya itiyor.

Ormandan çıkıp bir göletin kenarındaki açıklığa düşüyorum. Kayarak durduğumda, durumu değerlendirmek için duyularımı dışarı atıyorum.

Artain suyun kenarında dizlerinin üzerinde.

Su, yakın zamanda bozulmuş olan kıyıya vuruyor.

Beş ölü geyik kanları içinde ezilmiş çimenlerin üzerinde yatıyor, altın uçlu oklar tanrısal bir hassasiyetle kalplerine saplanmış. Kanlarının kokusu havada asılı duruyor, ama onun altında Sabine'in gözyaşlarının tuzlu kokusu var.

Artain beni hemen yakaladı.

İnsanlık dışı bir hızla ayağa fırlıyor, bir çakıl taşını gelişigüzel havaya fırlatıyor ve yakalıyor. "Vay, vay. Lord Basten. Belki de o kadar da kötü bir avcı değilsinizdir ama yine de çok geç kaldınız."

Bir anda yayımı çektim, okumu göğsüne nişan aldım. "Nerede o?"

Talep ediyorum. "Kokusunu her yerinden alabiliyorum."

Gözlerinde yeni bir zalimlik var, gerçi gülümseyen yüzünün altında her zaman gizlendiğinden şüpheleniyorum. Çenesini sıvazlıyor ve rahatsız edici bir sakinlikle okuma bakıyor. "Şartlar birbirimizi öldüremeyeceğimizi belirtiyor."

"Kuralları boş ver, ben zaten ölüyüm, değil mi?"

Çakıl taşını tekrar fırlatır. "Devam et o zaman. "Ölümsüz" kelimesinin neresini anlamadın? O oku serbest bırak ve beni ne kadar yavaşlattığını gör."

Yayı çekili tutmak için zorlanırken öfke ön kolumu yakıyor. Tüm içgüdülerim okumu fırlatmam için bağılıyor. Belki o piçi öldürmeyecekti ama en azından bir dakikalığına o sırtışı silecekti.

"Tekrar soracağım," diye meydan okuyorum. "Nerede. Sabine nerede? Sabine nerede?"

Artain çakıl taşını dereye fırlatıyor ve taş iki kez sektikten sonra suya gömülüyor. Görüş alanımı batan çakıl taşına daralttığımda, yüzeyin altında hala rahatsız olan su bitkilerini seçebiliyorum, sanki büyük bir şey yakın zamanda içlerinden yüzmüş gibi. Patika, karşı kıyıdaki bir kunduz barajına doğru ilerliyor.

"Kunduzlar," diye fark ettim. "Ona yardım ettiler."

"Fark etmez." Tekrar yerine oturtmak için parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Şimdi sırlıslık olacak. İzini sürmek daha da kolay olacak. Başladığımız işi bitirmek için beş dakika içinde onu tekrar altıma alacağım."

Öfke görüşümü bulanıklaştırırken ok ucum titriyor. "Sen. Dokunma. *Dokunma*. O."

"Oh, her gece benim olduğunda bundan çok daha fazlasını yapacağım." Bileğinin yumuşak bir hareketiyle av bıçağını çekti. "Sadece önce seni mezara koymam gerek."

Birbirimizin etrafında dönmeye başlarız. Güneş ışığı kılıcından göz kırıyor. Okum çekildi ama aşağı doğru nişan aldım.

Önce o hamle yapıyor, ileriye doğru bir bıçak saplar gibi yapıyor ama son anda kafama doğru olağanüstü bir nişanla bir taş fırlatıyor.

Eğilerek vuruyorum. *Reflekslerimi test ediyor*.

Doğrulduğumda, yayımın ucunu orta kısmına doğru savurmak için momentumu kullanıyorum. Kaçıyor, sonra beni yandan yakalayıp dere kenarına çarpıyor. Çamurda boğuşuyoruz, botlar dökülüyor ve kayıyor. Bıçağı elinden almaya çalışıyorum.

"Ölümlü silahlar beni öldüremez," diye hatırlatıyor bana. "Ve eğer beni sakat bırakırsan ve şartları bozarsan, o zaman ben kazanırım."

"Sanırım akıllı olmam gerekecek. Bir fae gibi düşünmeliyim."

Bacağımı aramıza sıkıştırıyorum, botumu göğsüne dayıyorum ve onu üstümden atıyorum. O ayağa kalkmaya çalışırken ben de kendi bıçağımı çekip bacağına saplıyorum.

"Kanamaya izin var," diye . "Seni kurutabilirim. Seni yorabilirim."

Ona saldırıyorum, tekrar kesiyorum, bu sefer koluna. Üstten bir blokla beni savuşturuyor, bıçağını omzumdan kesiyor, sonra kabzasını solar pleksusuma saplıyor.

Soluk soluğa iki büklüm oluyorum, sonra omzumu ortasına doğru iterek doğruluyorum ve onu gölete geri fırlatıyorum.

Bir sıçramayla yere düştü. Peşinden koşuyorum, bıçağımı kınına sokuyorum, sonra yeleğinin yakasından tutup onu suyun altına itiyorum.

Nefes almak için çırpınıyor.

Kollarım yanıyor ama tüm ağırlığımı onu suyun altında tutmaya veriyorum. Çırpınan bacağı bileğime dolanmayı başarıyor ve beni de kendisiyle birlikte yere düşürüyor.

İkimiz de suya sıçradık, bıçağının peşinden gitmek için mücadele ettik. Beni yüzeyin altına sıkıştırmaya çalışıyor ama ben kıvrılarak kıyıya geri dönüyorum.

Yayımlı kaptım, ayağa kalkarken zor nefes alıyorum.

Sudan çıkar, elleri boştur. Gözleri kayalık bir yamacın dibindeki otların arasında yatan yayına takılıyor.

"Devam et," diye homurdandım. "Bak bakalım başarabilecek misin?"

Gözleri parlıyor, hesaplıyor. Bir hız patlamasıyla yayına doğru hamle yapıyor. Hemen kendiminkine bir ok yerleştiriyorum ama ona nişan almıyorum.

Bunun yerine, okumu yamacın yarısındaki toprak ve kaya yığınının tutan ince bir köke doğru sallıyorum.

Artain yayını kaparken okumu fırlatıyorum.

Kök ikiye ayrılır ve desteği olmadan bir toprak kayması başlar.

Artain yoldan yeterince hızlı çekilemiyor. Yamaçtan aşağı toprak yağıyor. Taşlar takip ediyor. Bazıları yumruğum büyüklüğünde. Birkaçı tahta bir sandık kadar büyük.

Ellerimi dizlerime koyarak geriye sıçrıyorum ve yamacı tarıyorum.

Toz nihayet çöktüğünde, Artain boğazına kadar gevşek kayalara gömülmüştür.

Topallayarak ilerledim, toprağa tükürdüm. "*Bundan* kurtulmaya çalış."

Kirin yüzünü kaplamadığı yerlerde kesikler ve çürükler var. Kayalara yaslanırken tükürüyor: "Zaferiniz aynı zamanda ölüm fermanınız, anlamıyor musunuz?"

"Sabine için neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin." Üst kolumu tutarak yayımı arkamda sabitliyorum, kınlı bıçağımı iki kez kontrol ettikten sonra kunduz barajına doğru sığ suya atlıyorum.

Durup kokluyorum.

Havada duman var.

Silik ama inkar edilemez. Batıdan esiyor, yaklaşık çeyrek mil ötede, ormanın pürüzlü Vallen Dağları'na dayandığı yerde.

Duman ateş demektir ve bir orman yangını her zaman yıldırımın keskin kokusuyla birlikte gelir. Ama şu anda şimşek kokusu almıyorum, sadece demir ve mineral kokusu alıyorum. Bu da demek oluyor ki bu orman yangını insan yapımı.

"Sabine," diye mırıldandım. "Ne yaptın sen?"

Her sarsıntıda omzuma vuran acıya karşı azı dişlerimi sıkarak koşmaya başlıyorum. Küçük menekşem yangını bilerek başlattıysa, duman duyularımı köreltmeden önce ona ulaşmalıyım.

Bir yandan etkilendim. Çok az taktik hem beni hem de Artain'i yavaşlatabilir ama duman bunlardan biri. Kokuyu ve tadı maskeliyor. Görüş mesafemi yarı yarıya azalttığından bahsetmiyorum bile. Ateşin gürültüsü sesleri de boğuyor.

Diğer taraftan mı? Artain serbest kalmadan önce onu yakalayamazsam boku yerim.

Suya balıklama dalıyorum ve barajın birkaç metre yakınına geldiğimde parlak kan kokusu beni uyuşturucu gibi etkiliyor. Taze. *Onun kanı.*

Öfkemi onun izini takip etmeye yönlendirdim. Artık kanaması olduğunu bildiğime göre, bu çocuk . Kokusundan, uzak kıyıya yüzmeden önce kunduz ailesiyle birlikte inin içinde saklanarak birkaç dakika geçirdiğini ve orada kumlu bir alana süründüğünü söyleyebilirim.

Burnuma götürmek için bir avuç kum alıyorum. *Menekşeler.* Ama en kötüsü kanla lekelenmiş.

Sürünerek geçtiği çimenler eğilmiş ve ayaklarım koşmaya başlıyor, sanki kayalara ok çizmiş gibi onun kokusunu takip ediyorum. İleride ağaçların arasında güneşin göz kırptığı bir aralık var.

Güneşin konumuna bakılırsa onuncu saati geçti.

Duman daha yoğun esiyor. Şimdi kuzeyden geliyor. *Yangın yayılıyor.*

Kayalık bir çıkıntıya vardığımda Sabine'in izleri kayboluyor ama kokusu hâlâ güçlü. Bir kan damlasına dokunmak için çömelmek üzere duraklıyorum. O kadar kötü yaralanmış olamaz, yoksa bir kan nehrini takip ediyor olurdu. Bu küçük bir teselli.

Onun kanını incelerken, yanına bir damla daha düşüyor - bu sefer benim kanım. Yüzümü buruşturarak elimi kanlı omzuma götürüyorum.

Sabine'in kokusu geyik izleriyle işaretlenmiş bir patıkaya doğru ilerliyor ve ben de o yöne doğru aceleyle, temkinli bir şekilde ilerliyorum. Kokusu burada, dumanın altında çok güçlü.

Yaklaştı.

Gözlerim yakındaki ağaçlara dalıp onun kanatlı casuslarını arıyor. Benim duyma yetime sahip değil, bu yüzden yaklaştığımı duymayacak, ama köleleri duyacak.

Dumandan öksürerek, bir grup huckleberry çalısını itiyorum ve ileride bir mağara görüyorum. Bu mağaraya daha önce ormanda tuzaklar kurarken rastlamıştım, bu yüzden arkadan çıkışı olmadığını biliyorum.

Kokusu dışarı taşıyor, o içeride.

Başımı gökyüzüne kaldırmak için bir anımı ayırıyorum, nadir bir rahatlama anında omuzlarım çöküyor. Ne kadar zeki olursa olsun, bir mağarada saklanmak pek akıllıca bir hareket değil. Belki de çaresizdir. Kokusu hâlâ üzerine sinmiş olan geyik sürüsünün acısı gözlerini kör etmiştir.

"Sabine!" Çalılardan arasından çıktım. "Her şey bitti."

Yumuşak, sık nefeslerinin mağaranın içinde yankılandığını duyabiliyorum.

Yaklaşık iki yüz metre kuzeyde, alevler çalılıkları yalıyor. Bir damla teri siliyorum.

"Dışarı çık, tatlım!" Ses tonumu nazik bir çağırmaya dönüştürüyorum. "İyi iş çıkardın. Ateşi yakmak. Kunduz ininde saklandın. Ama o piçin seni almasına izin vereceğim bir dünya yoktu. Sonu hep böyle olacaktı."

Giysilerinin sessiz hışırtısını dinliyorum. Yaklaşan ateşe bakıyorum

-Yüz elli metre ötede, hızla yaklaşıyor.

Ama hala dışarı çıkmıyor.

Çenemi sıkarak, "Şimdi birbirimizle kavga etmenin zamanı değil. Hoşuna gitse de de bu lanet oyunu kazanacağım. Bu krallıktan kuşlarından biri gibi özgürce çıkacaksın, bu kalbime bir bıçak saplanması anlamına gelse bile."

Hala bir şey yok.

Kendi kendime homurdanarak yaklaşımımı değiştirdim. Tamam. Benim küçük menekşem saklambaç oynamak istiyorsa, ben de oynarım.

"İçeri geliyorum," diye sesleniyorum sert bir tonda.

Mağaraya doğru iki adım atmıştım ki karanlıktan bir hareketlilik patlak verdi.

Yüzlerce yarasa ok gibi fırlıyor, sert küçük bedenleri bana çarparken yüzüme doğru kanat çırpıyor, dumanlı ağaçların arasına dağılmadan önce beni bir saman kuklası gibi savuruyor.

Siktir!

ritmini geri kazanmak için çabalarken, küçük şeytanlardan herhangi birinin saçıma dolanma ihtimaline karşı parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Nefesim kesilirken başımı yukarı kaldırıyorum- Bir canavarın bana doğru geldiğini görmek için.

Devasa boynuzlarını gövdemin altına indirmiş otuz puanlık bir geyiğin mağaradan gürleyerek çıkmasını algılamak için bir saniyem var. Sabine, efsanelerden fırlamış bir tanrıça gibi onun sırtına binmiş, boynuzlarının dibine tutunmuş, gözleri hançer gibi bana dikilmişken saçları arkasında dalgalanıyor.

Hay sikeyim.

Yani, teslim olmaya hazır *değil*, kadarıyla.

Şansımı hızlıca hesaplayarak yerimde duruyorum. Geyik kırk adım ötede, üç saniye içinde üzerimde olacak. Elim içgüdüsel olarak yayıma gidiyor. İki saniye içinde hayvanın kalbine bir ok saplayabilirim.

Oku yerleştirip ipi geri çekiyorum, nişan almak için bir gözümü kapatıyorum.

Ama görüşüm netleştikçe, ateş edemiyor gibi görünüyorum. Duman kokusunun altında, hava hala hafifçe Sabine'in gözyaşları kokuyor. Geyik sürüsü için duyduğu keder gerçek.

"Sadece yap," diye homurdanıyorum kendi kendime.

Parmaklarım titrese de nişanımı tekrar sabitliyorum. *Lanet* olsun. Ben bir avcıyım. Yüzlerce geyik öldürdüm ve hiç düşünmedim. Ama Sabine'i bulduğumdan beri farklı bir şeyler var. Geçmişimizi unutmuş olmamın bir önemi yok. Bir şekilde, onun acısı benim acım. Onun önemseydiği şeyleri ben de önemsiyorum. Wolf Bowborn'un bir hayvanın canını almakta tereddüt edeceğini milyon yıl düşünsem tahmin edemezdim ama o bana bunu yaptı.

Bana lanet bir kalp verdi.

"Kahretsin!" Geyik aramızdaki mesafeyi kapatırken yayımı yere fırlatıyorum. Bir saniye kaldı. Yarım saniye.

Boynuzları ileri doğru fırlarken kendimi yana atıyorum. Bir ucu sağ tarafıma saplanıyor ve kaburgalarımın bir acı patlıyor. Yuvarlandığım yerden kalkarken dişlerimi sıkıyorum ve terli saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum.

Hızlı düşün, Basten.

Geyiği öldürmek istemiyorum ama Sabine'in kaçmasına da izin veremem. Şu anda hızla geri çekiliyorlar. Duman onları başka bir yerde tamamen gizleyecek.

İkincisi.

Tuzaklarımı nereye kuracağımı hesaplayarak yakın ormanı tararken adrenalin kaslarımı geriyor. Bir taş alıp kaçan geyiğin sağına fırlatıyorum.

Hayvan sola, sağa, daha önce iki huş ağacının arasına sabitlediğim tuzak teline doğru ürküyor.

Geyik, Sabine hâlâ sırtındayken yere çarparken bir gümbürtü duyulur. Sabine yana doğru düşüp bir yaprak yığınının içine yuvarlanırken bir toz bulutu yükseliyor. Ciğerlerindeki havanın dışarı fırladığını duyuyorum.

İnliyor, geçici olarak sersemlemiş.

Geyik ayağa fırlar, kısa bir süre tökezledikten sonra kendine gelir ve yaklaşan dumanın içine dalar.

Sabine'in yanına koşup dizlerimin üzerine çöküyorum. "Küçük menekşe!"

Öksürürken onu sırt üstü yatırıyorum, gözleri odaklanmamış, duman bulutlarının arasından güneş ışığını sertçe kırıştırıyor. Şakağındaki kesikten kan sızıyor. Kol ve bacaklarında kırık olup olmadığına bakıyorum, sadece ayak bileğini burkmuş olması beni rahatlatıyor.

Onu nazikçe kaldırmak için başının arkasını tutuyorum. "Yavaş ol. Çok hızlı hareket etme."

Gözleri odaklanmaya başladığında tekrar öksürür.

Yüz metre ötede yayılan orman yangınına bakarak alnındaki ıslak saçları okşuyorum ve mırıldanıyorum: "Neredeyse bitti. Yakında artık savaşmak zorunda kalmayacaksın. Artık birlikteyiz. Tek yapmamız gereken gün batımına kadar ilerlemek. Artain'i etkisiz hale getirdim ama o piç er ya da geç kendini kurtarmanın bir yolunu bulacaktır."

Adını oluşturan yara izlerinin yırtık kolumdan dışarı çıktığı ön koluma yapışıyor. "Basten. The buck-"

"Onu ben vurmam."

Rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağlıyor. Yavaşça dirseklerine doğru itmeye çalışıyor ama kaburgası zedelendiği için yüzünü buruşturuyor.

Yalan söylemeyeceğim, burada en iyi konumda değiliz.

İkimiz de sıırıslıklamız, bariz bir iz bırakacak havuz suyu damlıyor. İkimizin de kanaması var. Orman yangını hızla yaklaşıyor. Bileği burkulmuşken koşamaz.

Peki ya güneş? Kahretsin, daha 11. saat bile değil. Alacakaranlık sekiz saat uzakta.

Onu buradan çıkarman gerek, aptal! diye kafamın arkasından bir ses anons ediyor.

Ama gözlerimi ondan alamıyorum.

Bu gece onun için öleceğim, mutlu bir şekilde ilmeği kendi boynuma geçireceğim, ama o ışık sonsuza dek kaybolmadan önce?

Çenesini kavrayıp, ağzını kendi ağzımla kapatıyorum.

İçime menekşe tadında bir sıcaklık doluyor. Göğsüm o kadar büyük bir aşkla sıkışıyor ki sanki uçup gidecekmişim gibi hissediyorum.

Geri çekiliyor ve çenemdeki kanı nazıkçe siliyor. "Basten."

Kalbim teneke bir çatıdaki yağmur gibi pıtırdamaya başladı. Bu mükemmel kadın adımı söylediğinde, kendimi kaybettim.

Bir öpücük daha almak için çenesini yukarı kaldırıyor, ben de seve seve kabul ediyorum. Kendini bir dirseğinin üzerine kaldırıyor, elini boynumun arkasına doğru kaydırıyor, parmakları ensemdeki saçlarda geziniyor.

Sert dudaklarımı onun kadife yumuşaklığındaki dudaklarına değdirirken tek düşünebildiğim, bu tek öpücüğün uğruna hayatımdan vazgeçmeye değer olduğu. Acı veren yumuşaklığı beni yeni bir şekilde nefessiz bırakıyor. Öyle ki ağzının kıvrımını keşfediyor, bu öpücüğü hafızama kazıyor ve birkaç saat sonra öldüğümde bu anla ilgili her şeyi hatırlıyor oluyorum.

Anılardan daha fazlasını yaşıyor.

Sığ nefes alıp alnımı onunkine yaslamak için geri çekiliyorum.

"Delilik olabilir ama seni seviyorum Sabine." Elimi koluna kilitliyorum, bırakmaya korkuyorum. "Geçmişin canı cehenneme. Geleceği de. Şu anda birlikteyiz, bu an ve tek istediğim bu."

Sağlam omzumu tutuyor, acı çekiyormuş gibi alt dudağını ısırtıyor. "Seni çok seviyorum Basten. Şimdi ve sonsuza dek."

Dişlerim alt dudağını kavururken yumuşak bir inilti çıkarıyor. Elini yırtık gömleğimin içine sokuyor, içgüdüsel olarak tutunuyor.

İşte hayatım buna yol açtı.

Onun ışığını sonsuza dek parlatmak için bir şans.

Orman ateşinin sıcaklığı sol yanıma yakıyor. Bu beni öldürse de öpüşmeyi kesiyorum ve kolumu yavaşça beline doluyorum. Bileği burkulduğu için onu omzumda taşımam yavaş olacak, bu yüzden burada daha fazla kalma riskini göze alamayız.

"Hadi, küçük menekşe," diye kandırıyorum onu oturmasına yardım ederken. "Seni güney kapısına kadar taşıyacağım-"

Koluma bir tokat atarak sözümü kesti. Gözleri şimdi berrak, güçlü ve sert. "Ne?" diye kekeliyor. "Hayır."

"Hayır mı? Sevgilim, bu oyunun bitmesinin tek bir yolu var, o da seni omzumun üzerinden bitiş çizgisine taşıyıp galibiyetimi ilan etmem."

Islak elbisesi göğsüne yapışmış halde kendini oturur pozisyona itiyor. "Artain boğazını kesebilirsin diye mi? Basten, bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Kaşlarım yukarı doğru kayıyor. Bu öpücüğün son öpücüğümüz olduğunu anladığımı sanıyordum.

Yüzündeki kararlılık o kadar sevimli ki, bunun başka bir şekilde sona erebileceğini düşünmesi fikrine gülerken buluyorum kendimi.

Ama kıkırdadığım anda yüzü kararıyor.

Ayağa kalkıyor, bana bakmıyor, yaklaşan orman yangınına bakıyor. Bileğini yokluyor, yüzünü buruşturuyor ve tek bir adım atıyor.

İşte zaman ciddi olduğunu anladım.

Onun yanında ayağa fırladım. "Cehennem gibi, değilsin."

Bana ters ters bakabilmek için nemli saçlarını yüzünden çekiştiriyor. "Kendini benim için feda etmene izin vermeyeceğim."

Acımasız olmak istemesem de yine gülüyorum. Sadece gerçekçiyim. "Sevgilim, başka seçeneğin yok."

Çenesi bükülür. Dudakları öfkeyle bükülüyor. Tanrım, gözlerinde parlayan o meydan okumayı görmeye bayılıyorum ama beni durdurmak için ne yapacağını sanıyor?

Elimle onu kendime doğru itiyorum. ", Sabine."

Bir adım geri , sanki kaçmaya hazırmış gibi omzunun üzerinden bakıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Tekrar birlikte olmak için cehennemden geçtikten sonra şehit olmak. Sen geçmişimizi hatırlamıyor olabilirsin ama ben hatırlıyorum. Her güzel günü hatırlıyorum. Bana sarıldığın her geceyi. Bana kahve yaptığın ve kendin içene kadar huysuzluğunu gizlediğin her sabahı. Gece yarılarını. Şafakları. Her saniyeyi hatırlıyorum ve eğer bunların bugün senin ölümünle sona ereceğini düşünüyorsan yanılıyorsun."

Uzaklardan gelen zil sesinin On Birinci Saat'i işaret ettiğini belli belirsiz duyuyorum. Öfkemi yatıştırmak için burnumun kenarını sıkıyorum.

"Geçmişimizi hatırlamıyor olabilirim," diye başlıyorum, "ama başka pek çok şey hatırlıyorum. Diğer çocukları kafataslarını çatlatacak kadar sert dövdüğümü hatırlıyorum. Geceleri Onno'nun ölürken çıkardığı iniltileri hâlâ duyuyorum. musun? Sabine, ben öldürdüm

masum adamlar. Tek suçları yanlış kişi hakkında dedikodu duymak olan işkence görmüş kadınlar. Senden önce hayatımın *hiçbir* anlamı yoktu dediğimde-"

Boğazım düğümleniyor.

Bir nefes aldıktan sonra daha ölçülü bir şekilde devam ediyorum: "Hayatım değersizden de değersizdi. Yolumun kesiştiği herkesin yüz karasıydım - ta ki seninle tanışana kadar. Geçmişimizi hatırlamak için her bedeli öderdim ama bu olmayacak. Anılar gitti. Ve umurumda değil, anlıyor musun? Çünkü sonunda hayatımda değerli bir şey yapmak için bir şansım var. Ve sonra tüm hatalarım buna değecek. Bu benim her şeyi telafî etme şansım. Çünkü *seni* kurtarabilirim."

Beni dikkatle, temkinli bir şekilde izliyor. Bir adım daha atıp ona doğru uzanıyorum ama o iki adım geri çekilip bir dalın altına giriyor ve dalı bir kalkan gibi ikimizin arasına koyuyor.

Başını sertçe sallıyor, gözleri parlıyor. "Yaşamak için bir nedenin gibi konuşma."

Sinirlerim tepeme . Ona asla kızgın olamam, ama benimle savaşmaya devam edeceği fikriyle paniklemeye başlıyorum.

"Bu krallıktan sadece birimiz ayrılıyor ve o da sen olmalısın." Göğüs zırhımın deri cebini yırtarak açıyorum ve Rian'ın Golath on sentini tutuyorum. "Hekkelveld Kalesi'ne gitmeli ve Rian Valvere'e sana ihanet edenlerin başına neler geldiğini göstermelisin."

Parayı uzattım ama almayı reddetti.

Bağırırken o lanet dalı aramızda tutuyor, "Astagnon'un gerçek kralı *sensin*. İnsanların o tahtta sana ihtiyacı var. Fae'lerin ne tür sapkın oyunlar oynayabileceğini artık biliyoruz. Babamın Artain'den farklı olduğunu mu düşünüyorsun? Sadece henüz gerçek yüzünü görmedik. Astagnon'u onlardan koruyabilecek biri varsa, o da sensin."

Burnumun kenarını çimdikleyerek güneşe bakıyorum. "Tanrılar kahretsın. Üzgünüm, küçük menekşe, ama bunun için zamanımız yok."

Öne atılıp kolundan tutuyorum ve onu dalın arkasından sürüklüyorum. Burkulan bileğine ağırlık verirken yüzünü buruşturuyor. Suçluluk duygusu kaburgalarımın arasına saplanıyor.

Ama yapmam gereken şey bu.

Onu kendime doğru çektiğimde, vahşi bir kedi gibi çırpınıyor. "Bırak beni!"

"Sabine, özgür kalacağını kafana sok, ben değil."

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim!" Bir elini kurtarmayı başardı ve yayımı yerden aldı. Sivri ucunu kanayan omzuma saplıyor. Acı üst tarafıma doğru yayılıyor ve kaslarımın gevşemesine neden oluyor.

Kavrayışından kurtulup elinde tuttuğu yayla ağacın gövdesine doğru geri çekildi. "Geri çekil Basten. Seni uyarıyorum."

Bir elimi omzuma bastırarak homurdandım, "Seni Rian'dan başka bir delinin eline düşesin diye kurtarmadım! Artain seni her gece kana bulayana kadar onun önünde diz çöktürecek. Sen lanet olası bir prensessin. Bir kraliçesin. Senin *birine* boyun eğdiğini görmeden ölürüm."

Yayımı bir kalkan gibi kavrarken boğazından bir hıçkırık yükseliyor. "Lütfen Basten. Sadece uzaklaş."

Kırmızıyı görüyorum ve öfkeli korkumu bastırmak için yumruğumu yüksek bir karaağaca çarpıyorum. Parmak eklemlerim patlıyor, kan . Ama acı iyi hissettiriyor. Topraklıyor. Motive edici.

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. ", küçük menekşe."

İlerlemeden önce bir kalp atışı kadar tereddüt ediyorum. Tanrım, keşke başka bir yolu olsaydı.

Ama tek şey bu. Bir kalp atışı. Bir fantezi. Son bir öpücük.

Sonra tekrar ona doğru ilerlemeye başlıyorum.

"Sana *ölmüyorsun* dedim!" Yayımı bana doğru fırlatıyor ve onu savuşturmakla dikkatimin dağıldığı o anlarda, çok geç olana kadar toynak seslerini duymuyorum.

Parmaklarını havada seğirtir.

Otuz puanlık geyik, koşamayacağım kadar yakın bir mesafeden çalıkların arasından fırlıyor. Hayvan göğsümü parçalamadan önce Rian'ın Golath on sentini zar zor cebime geri koyabiliyorum.

Ağacın gövdesine doğru savrulduğumda rüzgar beni dışarı atıyor.

Lanet olsun.

Yüzümü buruşturarak görüşüm yeniden odaklanıyor ve aşağıya baktığımda en az yarım düzine boynuzun bana saplandığını görüyorum.

Kırık bir kaburga hissedebiliyorum. Böbreklerimden birinde keskin bir ağrı. Yine de bunun bir uyarı saldırısı olduğu açık. Boynuzlar sadece yarım inç derinliğinde deldi. Sabine isteseydi geyik çok daha fazla zarar verebilirdi.

Geyiğin boynuzlarının dibini iki elimle kavrarken nefes nefese kalıyorum, sonra onları içimden çıkarmak için zorlanıyorum ve bu çabadan dolayı çığlık atıyorum.

"Basten, dur!" Sabine ağlıyor.

Gözleri kocaman. İnanılmaz. Onu kurtarmak için ne kadar uğraşacağımı hafife alıyor.

İnleyerek, kendimi boynuzlarından tamamen kurtarana kadar tüm ağırlığımı geyiğe doğru itiyorum. Sayabileceğimden çok daha fazla bıçak yarasından hemen kan akıyor ve bir an için dizlerim tekrar doğrulamadan önce yumuşuyor.

Sabine'in yanaklarından yaşlar süzülür.

"Dur!" "Durmayacağım..." diye mırıldandım.

Yüzünü buruşturarak parmaklarını seğirtir ve geyik tekrar ilerlemeye çalışır. Birlikte güreşirken bu bir irade savaşı.

"O zaman bunun için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm." Ellerini geyiğin boynuzlarıyla aynı pozisyonda havaya kaldırıyor. "Tekrar!" diye bağıyor.

Geyik toynaklarını toprağa gömüyor ve üç yüz kiloluk kas gücünü ortaya koyarak daha sert bir şekilde ileri atılıyor.

Onu tutmaya çalışıyorum. Zorluyorum. Yüzümü buruşturuyorum. Ama yapamıyorum. Boynuzları yine kaburgalarımın saplanıyor, bu sefer organlarıma tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Acı beni yutarken boğazımdan bir çığlık kopuyor.

Derinlere dalarak, canavarın boynuzlarını yenilenmiş bir kararlılıkla kavıyorum ve Sabine'e doğru bir adım daha atmak için onunla savaşılmaya hazırlanıyorum.

"Basten, lütfen!" Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. "Seni tekrar incitmek zorunda bırakma beni!"

"Durmayacağım, küçük menekşe." Hırıldıyorum. "Benden bunu istersen atan kalbimi söküp atacağıma söz verdiğimi söylemiştin. Ciddiydim. Şimdi de ciddiylim."

"Ama ben sormuyorum!" diye bağıyor.

"Fark etmez. Kalbim... senin. Her zaman senindi." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Çok kan kaybediyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor. Şimdiye kadar yaklaşan orman yangınının çatırtılarını net bir şekilde duyuyordum ama artık kendi nefesimi bile duymakta zorlanıyorum.

Son gücümü toplayıp Sabine'e doğru ilerliyorum. Hıçkırıklarının sesi çok uzakta, kısık bir sesle bir kez daha söylüyor,
"Tekrar."

Geyik son bir kez daha ileri atılıyor.

Kana bulanmış elimi Sabine'ye doğru uzattım ama sonra düştü.

Dünya kararırken, geyiğin boynuzlarının beni ağaca sabitlemesi üzerine öne doğru yığılıyorum.

CHAPTER 4

\$ABINE

G *Hayır!*

Basten'in yanına koşarken, çimenler ve gökyüzü arasındaki her şeye hayatta kalması için dua ediyorum. Ender bu savaşta her şeye dayanabilir.

Onun dışında yeşil dünya.

Enou4h! Buck'a söylüyorum. ***Geri çekil!***

Boynuzlarının Basten'ı ağaca sabitlediği yerden onu yönlendirmek için geyiğin omzuna bastırıyorum. Boynuzlar Basten'in gövdesinden kayarken mide bulandırıcı bir ses çıkıyor. Gömleğini kıpkırmızı boyamak için bir düzine delinme yarasından taze kan fışkırıyor.

Bilinci yerinde olmayan Basten, geyiğin sırtında öne doğru yığılır.

Kalbim küt küt atarken geyiğe, ***"Onu 4'lükten 4'lüğe indir."*** dedim.

Geyik başını eğiyor ve ben Basten'in yanına yığılıyorum, ellerim yaralarının üzerinde geziniyor, göğsüne dokunmaya korkuyorum. Daha da kötüleştireceğimden korkuyorum.

"Neden durmadın?" Çimleri sıkarak hıçkırıyorum. "Sana bunu yapmak istemedim!"

Tanrılar bana yardım etsin, şimdiden çok kan kaybetti. Parmaklarım kana bulanmış giysilerinin bir santim üzerinde titriyor. Sürünen bir panik boğazıma dolanmaya başlıyor.

Bunu sen yaptın. Onu sen öldürdün. Tıpkı geyik gibi.

Panik baş gösterince gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve parmaklarımı çimlere gömmek için arkamı dönüyorum. Topraklama gücüne ihtiyacım var. Toprağın serin yıkamasına.

Yavaş yavaş nefeslerim düzene girmeye başlıyor, tırnaklarımın altındaki toprak beni kendime bağlıyor.

Ancak o zaman gözlerimi açmaya cesaret edebilirim.

Kovaya soruyorum, *ikimizi de taşıyabilir misin?*

Basten'in ağırlığını test etmek için koluna sokuluyor ve cevap veriyor:

Evet. Ama uzak değil.

Ayağa kalkıyorum, Basten'i kaldırmak için zorlarken koltuk altlarından tutmaya çalışıyorum. ***Kaldırabildiğin kadar uzağa o zaman. Kaleye geri dön. Çabuk!***

Basten benim iki katım ağırlığında ve onu geyiğin kalçalarına yatırmak hem geyik hem de benim için zorlu bir görev. Tek seçeneğim Basten'i geyiğin sırtına karın üstü yatırmak, böylece bacakları bir tarafa, kolları diğer tarafa düşecek. Bu da delik yaralarının üzerine baskı uygulamak demek.

Bilinci yerinde olsaydı, tanrılar, lanet okuyor olurdu. Sadece acı içinde hırlayabilmek için kendine gelmemesine şaşırdım.

Ama hala tehlikeli derecede solgun.

Güneşi ölçmek için yukarı bakıyorum. Zamanı bu şekilde okumakta Basten kadar iyi değilim ama gün batımına saatler olduğu açık. Bu da Artain'in bizi bulması için uzun bir süre. Basten'in kan kaybından ölmesi için.

Yorgun bir bacağımı geyiğin sırtına doğru sallıyorum, Basten'in vücudunun önünde omuzlarına yakın bir yere oturuyorum. Geyiğin boynuzlarının dibini kavrayarak topuklarımla kaburgalarını dürtüyorum.

Git.

Ateşim arkamızdaki açıklığa yayılırken koşarak uzaklaşıyor.

Her itiş kakışta Basten için korkuyla irkiliyorum. Kanı geyiğin arka bacaklarından aşağı dökülüyor, ta ki arkamıza baktığımda çamurda kanlı toynak izleri belirene kadar. Duman ve orman yangını bizi gizlemeye yardımcı olacak ama yine de bu kan izi yerimizi Artain'e haykırabilir.

Bunun için endişelenme.

Geyik Drahallen Salonu'na giden yolu benden daha iyi biliyor, ben de tutunmaya odaklanıyorum. Ben gözyaşlarımı silerken ağaçlar yanımızdan uçup gidiyor. Rüzgâr dağınık saçlarımı savuruyor. Kızılgerdanlar daldan dala konarak yolumu takip ediyor.

Kuş-konuşan, diye fısıldıyorlar. ***Kuş-konuşan. Kuş-konuşan.***

Sanki adımı söylemek bir çeşit duaymış gibi. Sanki ben onlar için saçları dikenli çaresiz bir kız değil de bir tanrıymışım gibi.

Duman kokusu arkamızda kayboluyor ve şaşkın birkaç dakika boyunca hava yerini çam kokusuna bırakıyor. Sonra, sadece bir fae'nin yakınlarda olduğu anlamına gelebilecek, mürün o eşsiz, güçlü kokusunu alıyorum.

Kalbim serbest düşüşe geçti.

Güney 4ate'ye, acele edin! Buck'a söyledim.

Sonunda üstü kapalı pavyonun yanındaki ağaçların arasından çıkarken bitkin bir halde tökezliyor.

Bomboş. Woudix, Artain ya da Iyre'den iz yok.

Ancak toynak sesleriyle birlikte Hawk hırlayarak Ormanlık Bahçe'den dışarı fırlıyor. Woudix onun arkasında ilerliyor, ellerini açıp ölümcül gücünü hazırlarken başı sesimize doğru sallanıyor.

"Bekle," diye emrediyor Hawk'a. "Kim var orada? Sekiz saat daha güneş batmayacak."

Samaur onun arkasından kapıdan koşarak çıkıyor ve şaşkınlıkla bakıyor. Iyre tökezleyerek peşinden gidiyor, parmakları uzun kırmızı örgüsüne dolanıyor ve titreyen elleriyle örgüyü hızla .

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor örgüyü bağlarken. "Artain nerede?"

Attan inip kendini indirmesi için işaret verdiğimde yorgunluk kemiklerimi kemiriyor.

Iyre etrafımızda dar bir daire çizerek adımlıyor, yanakları kıpkırmızı, endişeyle ayak parmaklarına vuruyor, ama cevaplarını vermek umurumda bile değil.

Dikkatlice Basten'in bedenini geyiğin sırtından yuvarlayıp nabzına bakıyorum.

Hadi ama. Lütfen, Basten. Lütfen hala benimle ol.

İşte! Silik ama minik bir kıpırtı içimi umutla dolduruyor. Aceleyle gömleğimin kolunu yırtıp Basten'in göğsündeki en derin yaranın etrafına bandaj olarak bağlıyorum.

"Artain'in nerede olduğunu sordum, insan!" Iyre hayal kırıklığı içinde örgüsünü çekiştirerek bağırıyor.

"Ormanda!" Sesim içimden bir karga sürüsü gibi fırlıyor. Tükürürken yanan öfkemi yutamıyorum, "Nerede olduğunu sanıyorsun? O dışarıda. Bu lanet oyununu *kaybediyorsun!*"

Samaur Iyre'nin yanından iterek geçiyor, kınının kayışını sıkıca kavırıyor ve altın rengi gözlerini hızla kırıştırıyor. "Bekle. Bekle, insan avcı mı kazandı? Bu imkânsız."

Sesindeki yüksek inançsızlık notası, şafak vakti horoz sesi gibi geliyor.

Diğer ikisinin aksine, Woudix sakinliğini koruyor. Yavaşça çömeliyor ve sanki bir şey sezmiş gibi yere dokunuyor. "Hayır, o ölüyor. Hiçbir şey kazanmadı."

"Ölmek mi? Nasıl ölüyor? Artain'in onu öldürmesine izin verilmedi," diye homurdanıyor Samaur. "Bunu Artain yapmadı." Woudix ayağa kalkıyor ve başını yavaşça bana doğru eğiyor.

yön.
"Ha!" Iyre o kadar sert sırtıyor ki sol gözü seğiriyor. Etrafımızda volta atarken yerinde duramıyor gibi görünüyor. "Sevgilinizi mi öldürdünüz prenses? *İşte bu* bir şaşırtmaca!" Kıkırdıyor. "Yani, Artain varsayılan olarak kazandı."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Oyun henüz bitmedi."

Kana bulanmış parmaklarımı içe doğru kıvırıyorum, öfkemi dizginliyorum, o kadar sert sıkıyorum ki Basten'in kanı çimlere damlıyor.

Gît diyorum Buck'a. ***Teşekkür ederim.***

Topallaya topallaya ormana geri dönerken, yorgunluğunu hissedebiliyorum. Acısını. İsteyeceğim son şey, başka bir masum hayvanın daha bu çarpık tanrılar oyununa kapılması.

Iyre ağlıyor, "Tabii ki, bitti! Sadece bir yarışmacı kaldı!"

Kan lekeli ellerimi buruşuk boyumda gezdiriyorum. "İki rakip de beni yakalamadı. Buraya kendim geldim. Biri yakalamış olsa bile Gece Avı gün batımına kadar bitmez. O zamana kadar çok şey olabilir."

"Lord Basten gün batmadan çok önce ölecek," diye mırıldanıyor Woudix. "Daha birkaç dakikalık ömrü var."

Nabzım yükseliyor, beni baskısı altında ezmekle tehdit ediyor ama kendimi nefes almaya zorluyorum.

"Biliyorum." Samaur'la yüzleşmek için dönüyorum. "İşte bu yüzden alacakaranlığın erken gelmesini sağlayacaksınız."

Gün Tanrısı sanki ona tokat atmışım gibi geri çekiliyor, eli şaşkınlıkla kınından düşüyor. Şaşkınlıkla birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra yavaşça göbekli bir kıkırdamaya başladı.

"Tabii. Doğru." Woudix'in omzuna bir tokat atar. "Artık bir insandan emir alıyoruz, bunu biliyor muydun?"

"Ben ciddiylim." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kınının kayışını tutuyorum. Yüzünden bir santim uzakta tıslıyorum, "Yapabileceğini biliyorum. Basten Törr'u gündüz vakti kaleye getirdiğinde yaptın. Şimdi tekrar yap, yoksa Drahallen Salonu'nu enkaza çeviririm. Ve içindeki herkesi. Kanını emmeyi sevdiğin o güzel ikizler de dahil."

Göz Iyre'nin sırtışının düştüğünü, Woudix'in ise elini yanındaki bıçağa dayadığını görüyorum.

Samaur'un gözleri genişler. Yavaşça başını sallayan Iyre'ye kararsız bir bakış fırlatıyor.

Bir kahkaha daha atmaya zorluyor. "Peki bunu nasıl yapacaksın, küçük insan? Hmm? Bu kale üç bin yıldır ayakta. Bu krallıktaki her hayvana denemesini emretsen bile onu yıkamazsın."

"Her hayvana ihtiyacım yok," diyorum. "Sadece bir tanesine ihtiyacım var."

Yer ayaklarımın altında gürlemeye başlıyor. Önce hafifçe başlıyor. Eğer bunu beklemeseydim, hiçbir şey hissetmeyebilirdim. Duruşumu genişletirken tenimi bir ürperti kaplıyor. Kendimi dengeliyorum. Samaur'un kın kayışı hâlâ yumruğumda, kalenin Ormanlık Bahçesi'ni Vallen Ormanı'ndan ayıran yüksek taş duvardaki sabit bir noktaya bakıyorum.

Samaur dikkatimin değiştiğini hissedince kaşlarını çatıyor. "Kapı! Iyre, kapıyı kapat!"

Kızıl saçları güneş ışığında parlayarak kapıya doğru ilerliyor ama eli demir mandala değmeden bir patlama sesi duyuluyor.

Bir şok dalgası kaleyi yırtarak gökyüzüne doğru alevli bir patlama gönderir.

Iyre dengesini kaybederek geriye doğru tökezliyor.

Başımı eğip Samaur'un geniş omuzlarının arkasına sığınyorum. "Ne oluyor lan?" Samaur bağılıyor.

Kalenin içinde bir patlama daha olur, bu seferki daha yakındır. Yer ayakların altında sarsılıyor. Kulelerin içinden irkilmiş çığlıklar yükseliyor.

Bir anda Samaur insani cazibesini kaybetti. Ellerini bileklerime kenetlerken derisinde fey çizgileri beliriyor. "Ne yaptın sen-"

Üçüncü bir patlama güney kapısına çarptı. Odun ve taşlar yukarı doğru fırladı. Havada bir ısı duvarı patlar. Kıvılcımlar kor gibi yağıyor. Kalenin içinden daha fazla çığlık yükseliyor.

Kapıya en yakın olan Iyre on beş metre geriye savrulur, ahşap kirişler etrafına çarparken omurgası bir kütüğe çarpar.

Kollarımı başımın üzerinde kavrarken kırık taş parçaları yağıyor.

Samaur üst kollarımı öyle sert sıkıyor ki acıdan haykırıyorum. Güneşin aydınlattığı gözleri adrenalinden çılgına dönmüştü. "Ne *halt* ettin sen?"

Woudix ellerini uzatıyor, çürük siyah fey parmak uçlarında ölümün vaadiyle çatırdıyor, saldırmaya hazır - ama Samaur'u mu yoksa beni mi savunacak, emin değilim.

Samaur'un tutuşuna karşı güreşirken göğsüm kabarıyor. "Ben bir şey yapmadım, o yaptı."

Toz dumana karışırken Tòrr güney kapısındaki gedikten içeri adım atar.

Siyah yelesi ve kuyruğu güçlü kaslarının üzerinde dalgalanıyor ve postu taş tozuyla kaplanmış. Güneş ışığına tamamen maruz kalan tek boynuzlu boynuzu gökyüzüne doğru bir abalone kılıcı gibi saplanıyor.

Kalbim hızla çarparken, parmak uçlarımda gerinerek yıkılmış kapıdan bakıyor ve hem Hailstrom Kulesi'ni hem de Sunflare Kulesi'ni çevreleyen duvarlarda eşit büyüklükte iki delik daha görüyorum.

Nefesimi toplar toplamaz Tòrr'a alaycı *bir tavırla*, "***Biliyor musun, bunu tek bir patlamayla da yapabilirdin***" diyorum.

4reatness'ı sorgulama, küçük fae, diye karşılık veriyor Tòrr çenesini yukarı kaldırıp yelesini rüzgârda dalgalandırırken.

Egosunu dizginleyecek vaktim yok çünkü boynuzunu gökyüzüne kaldırdığı anda Samaur bileklerimi bırakıyor ve onun yerine ellerini monoceros'a doğru uzatıyor, parmak uçlarında altın-turuncu fey şimşekleri çakıyor.

"Onu durdurmaya çalışma," diye boğuluyorum. "Gün Tanrısı olabilirsin, ama Güneş'in gücünü kullanan kişi o."

Sağımda, Hawk boğazından kısık sesle hırlıyor ve ben de ona ve efendisine doğru dönüyorum.

"Aynı şey senin için de geçerli Ender," diyorum Woudix'e. "Sen daha iki ayağını bile açmadan, Tòrr seni küle çevirecek. Ölüm Tanrısı'nın bile bir solaryum darbesine karşı dayanıklı olduğundan şüpheliyim ama bunu test etmeye hazırım."

Molozlar soluma doğru kayıyor ve Iyre kendini kırık odun yığınının kurtarıyor. Saçlarından beyaz elbisesinin eteklerine kadar her yerini toz kaplıyor ve açıkta kalan derisi derin, kanayan yaralarla kaplı. Yine de yaraları hemen iyileşmeye başlıyor.

Gözlerini bana dikti ve mırıldandı: "Monoceros ahırına girilemez. Onu serbest bırakamazdın."

Ona göz kırpıyorum, tek cevabım arkamda duran Tòrr.

Boğazındaki bir sıyrığı ovuşturarak alay ediyor. "Nasıl? Çeki demirini açmak için on adam gerekir. Monoceros'un kendisi dışında hiçbir hayvan o kadar güçlü değildir. Ya da bir-" Üst dudağının kibirli kalkışı yavaşça iniyor. Kısık sesle, "Ya da bir altın pençe." diye mırıldanıyor.

Bir elimi Tòrr'un omuzlarına koyuyorum. "Altın pençelerin tek istediği bilmecelerini dinleyecek biri. Sabırlı bir dost için her şeyi yaparlar."

Iyre başını yırtıcı bir hayvan gibi aşağı doğru eğiyor, kirpiklerinin arasından bana bakarken gümüş rengi bir kan çizgisi ön kolundan aşağı doğru akıyor. "Vale'e bu maskaralığın işe yaramayacağını söylemiştim - seni karanlıkta tutarak. Sana en başından gerçeği söylemeliydik. Diğer seferlerde olduğu gibi. Ya yine direnirsen? Seni irademize boyun eğdirirdik."

Sözleri aklımı kurcalıyor. Beni karanlıkta mı bırakıyor? Fae olmalarıyla ilgili ne demek istedi?

Basten inleyerek dikkatimi çekiyor. Onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. "Basten? Basten!" Kanla ıslanmış şakağına şefkatli bir el vuruyorum.

"Hey, iyi olacaksın, sana yardım getireceğim."

Korku kaburgalarımın arasına dolanırken omzumun üzerinden Vallen Ormanı'na bir bakış fırlatıyorum. Bir kızılgerdan bir daldan diğerine uçuyor.

Aceleyle *sordum*, *Fae avcısı nerede?*

Ardıç kuşu cevap veriyor. *Hızla yaklaşıyor.*

Yutkunarak güneşe bakıyorum ve sonra parmaklarımı Basten'in kana bulanmış saçlarından geçiriyorum. "Samaur, yap şunu. Şimdi. Karanlığı erken getir. Tòrr başka bir patlama yapmadan önce ikizlerini kurtaracağım."

Samaur çizmesini kırık bir taş parçasına dayamış, altın gözleri parlayarak öne doğru eğilmiş. Şu ana kadar hiç bu kadar az insan gibi görünmemişti. "Devam et. Bu ikisinin geldiği yerde daha bir sürü yaltaklanan küçük insan var. İkizler *o kadar* da nadir değildir."

Soğukluk karnımın derinliklerine yerleşiyor. "Yardımcılarını bu kadar kolay bir kenara mı atacaksın?"

Soğuk yüzlerine bir kez bakınca -Samaur, Iyre, hatta Woudix- cevabın *evet olduğu* anlaşılıyor.

"Nasıl olsa yakında Thracia'ya sahip olacağım," diye alay ediyor. "O zaman akolitlere arkadaşlık için değil, sadece kan için ihtiyacım olacak ve bana damarlarını vermeleri için güzel olmaları da gerekmeyecek."

Kendimi hasta hissederek, fae'lerin zalimden başka her şey olabileceğini düşündüğüm için içimden kendimi azarlıyorum.

Basten'a dönüp fısıldıyorum, "Dayan. Sakın ölmeye kalkma."

Ayağa kalkıyorum ve bir elimi Tòrr'un ağzına koyuyorum. Burnunu avucuma bastırarak bu işte birlikte olduğumuz konusunda bana güven veriyor.

Sonra, Samaur'la yüzleşeceğim.

"Peki ya yardımcılarınızın hayatından daha değerli tuttuğunuz bir şey? Babam bana Fae eserleri odasını gezdirdi. Cloudveil Kulesi'nde barındırılan. O kadar çok nesne var ki

Kaybedecek çok şey var ama belki de hiçbiri özellikle sizin için Thracia'nın Gece Yarısı Vazosu kadar önemli değil."

Samaur hemen boynumu sıkacakmış gibi bana doğru adım atıyor. "Seni entrikacı fahişe, buna cüret edemezsin. Bu onun en değerli varlığı."

"Beni dene. *Onu* dene." Tòrr'un burnunu çimdikliyorum ve o da onaylarcasına başını sallıyor. "Yardımcıların umurunda olmayabilir ama kaderinde Thracia'yı sevmek var. Gündüz Tanrısı ve Gece Tanrıçası. Kendin söyledin, gece yarısı vazosuyla her dönüşünde onu kazanıyorsun. O olmadan, hâlâ onun iyiliğini kazanabileceğini düşünüyor musun? Bu riske değer mi?"

Öfkesi yüzeye çıkarken Samaur'un fey çizgileri daha parlak yanıyor. Güneşe bakıyor ve Iyre yanağına sert bir tokat atmak için adım atıyor.

"Sakın bunu düşünmeye kalkma! Bir biblo için değil."

"Bir biblo mu? O biblo bana her dönüşte Trakya'yı kazandırıyor," diye hırlıyor. "Yerini biliyoruz. Neredeyse parmaklarımın ucunda. Onunla tekrar birlikte olmak için bin yıl bekledim."

Aralarındaki gerilim kesilecek kadar kalın ve omzumun üzerinden kaleye bakarken ayak parmaklarımı kıvırıyorum. Kahretsin, bunun için zamanımız yok. Tartıştıkları her saniye Basten'in elimizden kaçabileceği bir saniye demek. Onu kaybetme korkusu boğazımda öyle bir düğümleniyor ki yutkunmakta zorlanıyorum.

Bir kızılgerdan önüme konuyor, sertçe kanat çırparak beni uyarıyor.

Fae avcısı-

Daha sözünü bitiremeden, altın uçlu bir ok kuşun göğsüne öyle bir şiddetle saplanır ki tüyleri patlar. Kızılgerdan bir moloz parçasının üzerine yuvarlanır, boynu imkansız bir açıyla sarkar.

Bir çığlık havayı deliyor, benim çığlığım.

Parmaklarım Tòrr'un yelesinin dibinde sıkışırken, bir kırbaç gibi dönüyorum, saldırmaya hazırım.

Ormanın kenarında Artain bir ok daha hazır tutuyor. "Merhaba prenses. Bu sefer, lanet sevgilinin kafasına doğru ateş edeceğim ve beynini şişte kızartacağım."

Ve çok fazla. Lanet. Çok.

Öfke azgın bir nehir gibi taşıyor, beni bir öfke selinde boğuyor. Boğazıma kadar yükselen safra, tüm sinirlerim tutuşana kadar beni acı bir öfkeyle boğuyor. Göğsümün derinliklerinden bir çığlığın yükseldiğini hissederken görüşüm bulanıklaşıyor, serbest kalmaya ve buna bir kez ve sonsuza dek son vermeye hazırım.

CHAPTER 5

QASTEN

M Düşüncelerim rüzgârda savrulan yapraklar gibi dağılıyor. Artık neyin gerçek neyin rüya olduğunu söyleyemiyorum. Ama eğer rüya görüyorsam, *bu olsun*.

Bırak onu hayal edeyim.

Gülümsemesi. Onun gücü. Bana kanlı eklemleri olan bir sokak çocuğundan daha fazlasıymışım gibi baktığında gözlerindeki o ateş. Belki geçmişimizi hatırlayamıyorum ama onu *hissedebiliyorum*. Kemiklerimde iliklerim kadar canlı, bana güç veriyor. Sanırım bir Fae masalı doğruymuş, değil mi Sabine? Biz yine Aron ve Aria'yız. Kader Aşıkları. Kaderimizde birbirimizi bulmak var.

Ama bundan daha fazlası var, değil mi? Bu seçimle ilgili - her seferinde, her yaşamda, maliyeti ne olursa olsun sizi seçmekle.

Tek bir anımızı bile kurtaramasam da umurumda değil. Yenilerini yapacağım. Sadece bu olsa bile. İşte. Şimdi. Son bir anı. Sesinizin gürültüsünü yakınlarda duymak, bir dere kadar sessiz ama dünyayı yeniden şekillendirebilecek kadar yetenekli.

Ve eğer son anım seni kurtarmak olursa? O zaman mutlu öleceğim.

Çünkü kanın gittiğini hissediyorum. Devrilmiş bir bardak gibi boşalıyor. Ve umurumda değil. Her şeye sahip istiyorum, her şeye, çünkü seni bulduğumu, gözlerine baktığımı ve bir erkeğin sorabileceği her sorunun cevabını gördüğümü bilmek her şeye değer.

Sabine, ölmekten
korkmuyorum. Senin içinse
korkmam.

CHAPTER 6

\$ABINE

ARtain oku ruhumu kıracağını bildiği tek hedefe, Basten'a doğrultuyor. Midemin çukurunda yanan ateş, dünyayı yırtıp geçmeye ve ardımda külden başka bir şey bırakmamaya hazır bir orman yangınının ta kendisiymişim gibi hissedene kadar tutuşup yayılıyor. Daha önce bu kadar öfkeli hissettiğim zamanlar, hayvanların zihinlerine girip onları emirlerimi yerine getirmeye zorladığım zamanlardı.

Peki ya şimdi? Kuşlar ve farelerle çalışmıyorum. Kaplanlarla bile.

Bir *monoceros*'um var ve dünyayı yakıp yıkabilir.

Elimi Tòrr'un boynunda gezdirirken görüşüm keskinleşiyor, onun güçlü nabzını hissederken benimki de ritmini değiştiriyor.

Ben yaparım.

Her şeyi yakacağım.

Tòrr ayağını yere vuruyor, burun deliklerinden bir buhar patlaması çıkarıyor. Bu kez zihnine ulaştığımda, diğer hayvanlar gibi direnmiyor. Bunun yerine, kırmızı-sıcak bir parıltıyla karşılaşıyorum - o da benim kadar kana susamış.

"Tòrr." Çok fazla güce sahip olan bu ismi söylüyorum.

Birbirimizi kontrolümüzü kaybetmeye zorlayacağız. Bunu hissedebiliyorum. Ben hazırım.

O hazır. hazır.

"Dur!" Samaur'un altın rengi gözleri cızırdarken ellerini iki yana açıyor, kasları o kadar gergin ki kollarındaki damarlar dışarı fırlıyor.

Kalbim boğazıma fırlıyor ve bir an için öfkem duraksıyor.
mı?

Bir alkış. Tek gereken bu.

"Dur," diye öfkelenildi, "Sana istediğini vereceğim."

"Cehennem gibi, yapacaksın!" Artain okunu bir santim indirir ama yayını çekili, ateşe hazır tutar. "Eğer günü karanlığa çevirirsen, oyunu kaybederim."

"Yani? Senin aptal oyunun için Thracia'yı kaybetmeyeceğim!" Samaur bağılıyor. "Ölümlülerle oynamak istiyorsan, tamam. Kendi boynunu riske at, bizimkini değil."

Başını, solaryum borusunu kullanmaya kalkarsa feylerini Tòrr'a doğrultmak üzere hazır bekleyen Woudix ve Iyre'ye doğru sallıyor.

Samaur Artain'e, "Zaten bütün mesele senin lanet egon," diye çıkışıyor. "Kızını senin oynucağın olması için kandırarak Vale'ye yapışmakla ilgili. Bozmak için hiçbir şey yapamayacağı bir fae pazarlığında. *Ona* karşı oynamak istiyorsun, değil mi? Bu insana değil. Onunla değil. Onları sadece Vale'ye ulaşmak için kullanıyorsun."

Artain'in çenesinin yan tarafında bir kas şişer. "Kazandığımda Vale bana teşekkür edecek ve Sabine Volkany'ye bağlı. Bana."

"Oh, kendine gel!" Samaur bağılıyor.

Avuçları birleşiyor. Bir gök gürültüsü gibi, el çırpışı yeri sarsan turuncu-altın bir fey patlamasıyla yankılanıyor.

Basten'in koluna sıkıca tutunarak alçalıyorum. Gökyüzü hemen kararıyor. Mor gölgeler dağlar boyunca uzanıyor. Sıcaklık düşüyor. Kuş sesleri kesiliyor. Şaşkın bir tavşan çalılarının arasından çıkıp inine giriyor. Güneş gökyüzünde kayan bir yıldız gibi süzülerek ufkun altına batar.

Batıda, güneş küresinin son parçası da dağların ardında kayboluyor.

"Dusk," diye fısıldıyorum

inanamayarak. Bu gerçek.

Gerçektir.

Şato yönünden daha fazla şaşkın bağıriş geliyor. Önce patlamalar oldu. Şimdi, alacakaranlık saatler öncesinden geldi. Saray mensupları ve hizmetkârlar dünyanın sonunun geldiğini düşünüyor olmalı.

Bir asker paramparça olmuş kapıya doğru koşuyor, geniş gözlerle manzarayı inceliyor ve ben sesleniyorum, "Tanrı'nın öptüğü bir şifacı getirin. Lord Basten'in yardıma ihtiyacı var!"

Fae'lerden hiçbiri asker kaleye doğru koşarken onu durdurmaya çalışmıyor. Hepsi bana odaklanmıştı, ayaklarının dibinde kanlar içinde yatan adama değil.

"Artık bitti." Ayağa kalkıyorum, Basten'in kanını gömleğime silerken Artain'e bakıyorum, bana meydan okuması için onu cesaretlendiriyorum. "Alacakaranlık. Oyun sona erdi."

"Daha bitmedi," diye .

"Şartları *sen* belirle." Ölçülü konuşuyorum çünkü bu üçkâğıtçı pisliklere yanlış bir kelime söylersem lafı çarpıtırlar. "Oyun alacakaranlıkta biter. Doğal alacakaranlık ya da değil, yine de alacakaranlık. Beni yakalayamadınız. Basten da yakalayamadı. Sonuna kadar ikinizden de kaçtım. Aramızda bozulmaz bir anlaşma var."

Artain yay kirişinin gevşemesine izin verse de kabzayı beyaz parmak eklemleriyle kavırıyor. Oku diğer eline alıyor, sapını o kadar sert sıkıyor ki parçalanmadığına inanamıyorum.

"Seni orada tutuyor kardeşim," diyor Woudix sessizce.

"İyi." Artain'in güzel yüz hatları artık çarpık, çirkin. "Yani berabere bitti. Bütün bunlar bunun için miydi? Lanet bir beraberlik mi? Sen ve fae canavarının istediği bu mu?"

Oku Törr'a doğru saplar ve monoceros da boynuzunu bir koçbaşı gibi indirerek karşılık verir. Şimdi, alacakaranlıktan sonra, boynuzunun solaryumunu kullanamaz, ama hiçbir fae'nin kalbinden bir monoceros boynuzundan kurtulamayacağına yüz sikke bahse girerim.

Artain beni sarsmak istiyor ama yapamıyor. Omuzlarımı dik tutarak devam ediyorum. "Oyun berabere biterse yazı tura atma konusunda anlaşmıştık."

Artain'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi olurken, inanılması güç kahkahalar atıyor, huzursuz ayaklarıyla molozların üzerinde volta atıyor. "Yazı tura...? Ne? Ama... şaka yapıyordun. *Ciddi* değildin!"

"Belki, ama artık ciddiyim."

Basten'in hayatı çimlere doğru kan kaybediyor ve ben hayatımda hiç bu kadar ölümcül bir ciddiyete sahip olmamıştım.

Artain sesimin tonu karşısında sessizleşiyor ve sanki ilk kez durup güzel elbiselerin altından *beni* görüyormuş gibi gözlerini kırıştıtararak bana bakıyor.

Her ne gördüyse bir korku düğümünü yutmasına neden olur. "İyi. Her neyse. Lord Basten ve ben kazananı belirlemek için yazı tura atacağız, sen sadece aynı oyunu uzatıyorsun. Bu anlamsız. Bilinci yerinde olmayan bir adama nasıl yazı tura attıracağınızı da bilmiyorum."

Terli saçlarımı yüzümden çekiyorum. "Pazarlığımız bu değildi. Sen ve Basten hakkında hiçbir şey söylemedim. Yazı tura *atacağımızı* söyledim."

Küçük nefesler alıp verirken dudaklarını büzüyor ve ellerini havada sallıyor. Ne fark edeceğini sormak üzereydi ki

farkına varması onu yıkar.

Yüzü soluklaşıyor. Karın kaslarından aşağı doğru inen feyizli çizgiler, sönmek üzere olan bir alev gibi titriyor. Kısık sesle, "Seni sinsi küçük şey." diyor.

Pantolonumun ve gömleğimin ceplerini yokluyorum, bozuk para arıyormuş gibi yapıyorum. "Yayınız artık size yardım edemez. Krallıktaki en iyi avcı olsan da fark etmez. Yazı tura atmanın bir becerisi yok. Artık her şey şansa bağlı. Kadere." Ceplerim boş çıkınca, Basten'in cebini karıştırmak için eğildim. "Al, atmana bile izin vereceğim."

Rian'ın Golath on sentini çıkarıp herhangi bir bozuk para gibi Artain'e fırlatıyorum.

Sanki bu oyunu daha önce hiç oynamamışım gibi.

Öfke ve kızgınlık karışımı bir duyguyla parayı yakalamak için öne doğru adım atıyor. Bir fae için tehlikeli bir kombinasyon. Özellikle de birkaç dakika öncesine kadar bu gece onun için diz çökeceğimi düşünen Artain gibi gururlu birinde.

Tanrım, onun yanıldığını kanıtlamak iyi hissettiriyor.

"Bu çok saçma!" Artain kapalı yumruğunu paranın etrafında kaldırır. "Daha şartları bile belirlemedik-"

"Evet, var. Aynı şartlar. Sen kazanırsan, gecelerimi seninle geçiririm. Ben kazanırsam, özgürlüğümü elde ederim. İstedğim zaman buradan çıkıp gidebilirim ve Basten'a *dokunamazsın*."

Artain'in gözlerindeki kararsızlığı görebiliyorum. Bu onun ilgi alanının dışında. Ölümsüz Popelin Şans Tanrısı, kumarbazların, günahkârların ve rakiplerin koruyucu tanrısı. Popelin, Rian'ın elindeki Golath on sentini tartacak olsa, bunun ağırlıklı bir para olduğunu anında fark ederdi.

Ama Popelin yeraltında her nerede uyuyorsa, artık Fae kardeşine yardım edemez. Ve bu krallığa ayak bastığımdan beri ilk kez Artain'in gözlerinde korku görüyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor, saçlarını kendine özgü saç tokasıyla geriye atıyor, gerçi şimdi daha da aptalca geliyor. "Hayır. Sözlerimi çarpıttın." Dikkati Iyre'nin üzerinde toplanıyor. "Iyre! Iyre, şartları duydun. O mükemmel hafızanı kullanarak bu *insana* söylenenleri hatırlat."

Iyre söyleyecek bir şey ararken dudakları hayal kırıklığıyla geriliyor. Bana karşı çıkamayacağı burun deliklerinin açılmasından belli. Sonunda tükürdü, "Sadece at şu lanet parayı. Sen lanet olası bir *tanrısın*. Kazanacaksın."

Artain sıradaki Woudix'e döner. "Bir şeyler yap. Kaybetmeyi kabul etmezse sevgilisine ölüm getirin - zaten neredeyse ölü sayılır!"

Woudix Hawk'ın başını okşar, yüzü duygusuzdur. "Bu senin oyunundu, benim değil. *Sen* oyna."

Artain, Samaur'a dönmeden önce bir küfür savurur. "Lanet ellerini çırp ve şafağı geri getir!"

Samaur gözlerini devirir. "Zamanda *geriye* gidemem."

"Siktir!" Artain havayı yumruklar, gözlerinde bir ışık parlayana kadar volta atar. "Kaptan Tatarin! Bizi bu sabaha geri götürebilir! Yapamaz mı? Tanrı öpücüğü nasıl çalışıyor bilmiyorum... Biri Kaptan Tatarin'i hemen buraya getirsin..."

"Hayır."

Kırılan kapının yönünden gelen derin, kusursuz bir törpü molozların üzerinde ilerliyor.

Ses, sanki bir mezarlıktan geçiyormuşum gibi tüylerimi diken diken ediyor.

Artain'in daha da solgunlaşan yüzüne bakılırsa o da aynı şeyi hissediyor.

Savaş Miğferi Tacı'ndan elmacık kemiklerinden yayılan fey çizgilerine kadar tam bir fae kıyafeti içindeki babam, güney kapısının enkazına bakarken korkunç bir sakinlikle parçalanmış bir tahta parçasının üzerinden geçiyor.

"Vale." Artain hızla toparlanıp saçlarını bir kez daha savuruyor. "Kardeşim. Ben

Burada olmana sevindim. Bu anlaşmazlığı çözebilirsiniz."

"Anlaşmazlık mı?" Vale kelimeyi bir yılan gibi tıslar.

Artain beyazlaşır. "Şey-"

Bir elini anatomik kalp broşunun üzerine koyarken Vale onun sözünü keser. "Önce yeryüzünün sallandığını hissediyorum. Kale duvarlarımda delikler açıldı. Sonra gece yarım gün erken geldi. Kulelerdeki çılgınlıklar o kadar yüksek ki, *savaş* planladığımız konsey odasını terk etmek zorunda kaldım."

Artain pantolonunu kirletmenin eşiğinde görünüyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, kendimi pek güvende hissetmiyorum. Bir diğerine geçiyorum. Babamın ne yapacağını bilmenin hiçbir yolu yok. Bir yandan, Artain bizi bu oyuna çekmek için arkasından iş çevirdi. Vale, baltalarından birini Artain'in o mükemmel kafasına indirmekte sonuna kadar haklı.

Ama Vale bir *Fae*. Beni bulmak için ne kadar uğraşmış olursa olsun, o her zaman bir Fae olacak. Kararsız. Aldatıcı. Ölümcül.

Bu da beni Tòrr ve Basten arasında bakışlar atarak hepimizi kurtarma şansımı hesaplamaya zorluyor.

"Şimdi de senin pisliğini mi temizleyeceğim Artain?" Düşmüş taşlardan oluşan mayın tarlasının etrafından dolanırken Vale'in sesi tehlikeli bir şekilde alçak çıkıyor. Dikkatimi tekrar ona veriyorum, korkuyla nefes alıp veriyorum, umut etmekten korkuyorum. "Her bin yılda bir, her şeyi berbat etmek için yeni yollar buluyorsun, değil mi?" diye devam ediyor.

Artain, "Sadece bir g-oyunuydu," diye mırıldanıyor.

Vale devam ediyor, "Bir oyun mu? Fae oyunlarının sonuçlarının ne kadar ölümcül olabileceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sabine'in az önce şartları anlattığını duydum. Bu yapabileceğin en aptalca kumardı ve şimdi blöfünü gördü." Kolu Artain'in güzel çenesini yakalamak için dışarı fırlıyor. Kekeleyen tanrıyı tehlikeli bir şekilde yüzüne yaklaştırıyor. "Yazı turayı at."

Artain'in kelimeleri ararken çenesi açık kalıyor. Buruşuk yanaklarının arasından, "Kazanırsa gidebilir," diye geveliyor.

"Başarısız olamayacağını varsaymak yerine bunu düşünmeliydin. *Aptal*." Artain'i çenesinden öyle bir iter ki Av Tanrısı devrilmiş bir kirişin üzerinden geriye doğru düşer ve dengesini zar zor sağlar. "Kendini bir Fae pazarlığına bağladın. Şimdi bunu sonuna kadar oynamaktan başka seçeneğin yok. Fırlat. Parayı. Parayı."

Artain çenesine masaj yapıyor, yontulmuş göğsü sertçe inip kalkarken eklemi test ediyor. Hiçbir fae kendisine haddinin bildirilmesinden hoşlanmaz ama Ölümsüz Vale ile tartışmaması gerektiğini de iyi bilir.

Öfkeli bir alaycılıkla yumruğunu parayla birlikte uzattı. Bana ateş etti, "Ara onu."

"Yılan."

Sesim zar zor duyuluyor. Basten'in yüzü hiç görmediğim kadar solgun. Neredeyse iki litre kan kaybetmiş olmalı. Derme çatma bandaj sıırsıklam. Nefes aldığında göğsü zar zor hareket ediyor - her an bir daha kalkmayabilir.

"Asa." Artain acı acı tükürür, parayı fırlatır, yakalar ve diğer elinin arkasına vurur.

Yanlış yaptığımdan korktuğum korkunç bir an var. Hangi tarafın her zaman yüzü yukarı baktığını hatırlamadığımdan. Ya da Artain bir şekilde paranın sahte olduğunu biliyor, benimle oynuyor.

Artain elini kaldırdığında hiçbir yaratık -fee, insan, hayvan- nefes almaz.

Yazı tura benim lehime sonuçlandığında, güneş ışığının buzu eritmesi gibi içime dolan rahatlamayla haykırıyorum. Kaslarım nihayet çözülene kadar bedenimi bir yay kirişi gibi gergin tuttuğumu fark etmedim. Kan akmaya başladı

kulaklarım sessizleşiyor. Ellerimi yanlarıma bastırıyorum, kendimi topraklamak için serin, hala nemli kumaşı hissediyorum.

"Ben kazandım," diye mırıldandım.

Artain keskin bir küfür savurarak arkasını döner.

Woudix'in yüzünde belli belirsiz bir memnuniyet ifadesi beliriyor, ancak galibiyetimden dolayı sevinç duyduğundan şüpheliyim - beni umursadığını hayal bile edemiyorum. O *hiçbir şeyi* umursamaz. Başka bir fae'nin yenildiğini görmenin verdiği acımasız zevk dışında.

Iyre ve Samaur sessiz, On Tanrı Bahçesi'ndeki heykelleri gibi hareketsizler. Eğer güçleri olsaydı, sanırım Vale'in baltalarıyla ulaşamayacağı bir yerde, arka planda kaybolmak isterlerdi.

Vale onlara bakmadığı için dilekleri kabul edilmiş de olabilir.

Sadece bana bakıyor.

"Karar verildi o zaman." Sesi garip bir şekilde uzak geliyor. Garip, inanılmaz derecede sakin. "Sabine özgürlüğünü kazanıyor."

İçimden bir ses bunun çok kolay olduğu konusunda beni uyarıyor. Babam yirmi iki yılını beni bulmaya çalışarak geçirdi. Beni geri getirmek için bir tanrıça ve yarım ordu gönderdi.

Gerçekten gitmeme izin verecek mi?

Güney kapısındaki hasarı inceleyen bir grup askere işaret eder. "Lord Basten'i revire götürmek için bir sedye gönderin. Tòrr'u monoceros ahırına geri götürmesi için ahır yöneticisini çağırın ve bir dahaki sefere altın pençeleri daha iyi kilitlemesini söyleyin."

Askerler, alacakaranlıkta molozların üzerinden geçerek kaleye doğru koşmaya başlamadan önce selam verirler.

"Woudix. Samaur. Iyre." Vale tersledi. "Ben cezasına karar verene kadar bu salağı zindana kilitleyin."

Artain bir elini kalçasına dayayarak itiraz etmeye çalışıyor, ama Blades ve Iyre arkadaşları onu öyle bir itip kakıyorlar ki sonunda teslim olmak için ellerini kaldırıyor. Onları kaleye doğru takip ediyor ve bana sahiplenici bir bakış fırlatıyor.

Uzakta, iki asker bir sedyeyle Woodland Garden'dan bize doğru koşuyor, ama hâlâ yarım dakika uzaktalar.

Bir an için Vale ile yalnız kaldım.

Babamın garip sakinliği kollarımdaki tüyleri sanki bir hayalet fısıldamış gibi kaldırıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup

Tüylerim diken diken oldu ve çenemi kaldırıp onun ruhani güzelliğiyle yüzleştim. "Gitmeme izin verecek misin?" diye soruyorum. "Öylece mi?"

Bir elini yavaşça karışık sakalında gezdiriyor. "Bir fae pazarlığında bağlanmıştın. Özgürlüğünü kazandın. Doğal olarak, onca yoldan sonra, burada kalmanı istiyorum. Ama ne hissettiğimin bir önemi yok. Seni zorlayamam."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum, kendimi dik tutmak için dizlerimi kilitliyorum. Tüm vücudum yorgunluktan ağırlaşmış durumda. Basten için endişelenmekten bitkin düşmüş hissediyorum. Babamın sözleri beni rahatlatmalıydı, öyleyse neden hâlâ huzursuz hissediyorum?

Bu da başka bir Fae numarası olabilir.

Yoksa... bu sadece paranoyanın konuşması mı? Vale'in mantığında bir hata bulamıyorum. Artain'i zekamla alt ettim. Tüm Fae kurallarına uydum. Fae Kralı bile burada durmuş bana özgür olduğumu söylüyor.

Tanrım, bilmiyorum. Ayakta duramayacak kadar bitkinim. Düzgün düşünemeyecek kadar yorgunum. Tek istediğim Basten'in güvende olduğunu bilmek ve sonra beni bir koza gibi saracak günlerce sürecek bir uykuya dalmak.

"Güzel," diye mırıldandım. "Tamam."

Sesim boş çıkıyor çünkü boşum. Tükenmişim. Askerler sedyeye geldiğinde ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve onu Aurora Kulesi'ne götürürlerken Basten'in baygın kulağına yumuşak teselliler mırıldanmak elimden gelen tek şey.

Ve sonra, bitti.

Biter.

Babam, gerçek düşüncelerini bilmeyi imkânsız kılan esrarengiz bir bakışla beni izliyor. Sonunda bacaklarım tutmuyor. En son ne zaman su içtim? Ya da yemek? Düzinelerce sıyrıktan kan akıyor, kollarım ve bacaklarım boyunca morluklar oluşuyor.

Tökezleyerek ilerliyorum.

-Ve kendimi Tòrr'un bana bir yardım eli gibi indirdiği boynuzuna yakaladım.

Beni bu lanet kaleden götür, dedim ona.

Kimse bir monoceros'a karşı çıkamaz, Fae Kralı bile.

Tòrr beni sırtına almak için ağzını kullanıyor ve beni ahıra, Myst'in ahırına taşıyor, orada yumuşak, temiz samanın içine yığılıyorum.

Dışarıda, Tòrr ahırının kapısında nöbet tutuyor.

Myst kıvrılıp yatıyor ve kadifemsi burnunu yaralarımına sokuyor.

Uykuya daldığımda -özgürüm, *Basten yaşıyor*- küçük pençelerin elbisemin üzerine tırmandığını hissediyorum. Ahırın fareleri üzerimde sıcak bir battaniye oluşturuyor. Bir yılan kolumdaki kanı yalamaya geliyor.

Ya örümcekler?

Örümcekler bana uyumam için şarkı söylüyor.

BÖLÜM 7

QASTEN

Fuck.

Her şey acıtıyor.

Göğsümü yırtan acı, kemiklerimin yavaş yavaş toz haline geldiğini hissettiriyor. Her nefes bir lanet ama aynı zamanda hayatta olduğumu hatırlatıyor.

Sabine yüzünden.

Beni kurtardı. Tabii ki kurtardı. İnatçı, güzel şey. Lanet kelekler kafasının etrafında canlı bir taç gibi uçuşurken bir tanrıyı alt edebilecek tek kişi. Yoksa kelekler sadece rüyalarımda mıydı? Eh. Uyanıkken. Uykuda. Fark etmez, onu aklımdan çıkaramıyorum. Belki de mesele budur. O hep oradaydı, değil mi? İyre'nin bile ulaşamayacağı bir yere gömülmüştü.

Beni

zorluyor.

Cesaretlendi

riyor.

Ringde dövüşen bir sokak çocuğunun hayal edebileceğinin ötesinde hayaller kurmam için beni teşvik etti.

Burada yarı ölü bir halde yatarken, tam olarak neyden kaçmaya çalışıyordum? Bir şeyleri değiştirmek için bir şans mı? Benim gibi terk edilmiş çocuklara yardım etmek için mi? Bunca yıldır ormanda ya da Rian'ın gölgesinde saklanıyor, aynada kendime bakmaya korkuyordum.

Ve kral olduğumu gör.

Sabine onu gördü. Kurtarılmaya değer bir şey. Beni ölümün kapısına götürüp geri getirmeye degecek bir şey.

Belki de gölgelerden çıkmanın zamanı

gelmiştir. Ve o lanet tacı takmanın.

Ama tanrılar adına, yanımda o olmadan bunu yapmayacağım.

CHAPTER 8

\$ABINE

DBasten iyileşirken aylar ve geceler dünyanın etrafındaki asırlık danslarına geri dönüyor. Her gün onu Aurora Kulesi'ndeki perdeli revir odasında ziyaret ediyorum, pencereyi sonuna kadar açmaya özen gösteriyorum ki

Ona evini hatırlatan güney esintisini hissediyor. Bilinci gidip geliyor, zayıf inlemelerden en sert hemşirenin bile yüzünü kızartacak kadar güçlü küfürlere doğru yavaşça ilerliyor.

Ne diyebilirim ki? Haydut gibi ağzı olan bir adama aşık oldum.

Babam kraliyet ordusundan, molozları etkili bir şekilde temizlemek ve kalenin kırık güney kapısını onarmak için iskele kurmak için güçlerini kullanan tanrı öpücüğü inşaatçıları çağırır. İmkânsız gibi geliyor ama Gece Avı'ndan sadece bir hafta sonra Drahallen Salonu'nda hayat rutinine dönüyor. Zindanda şarapsız, kadınsız ve Kötü Ot'suz geçen beş günün ardından Artain babam tarafından serbest bırakılır. Bana sorarsanız, kolay kurtuldu. Bu düşüncemi, beni dinleyen herkesle paylaşıyorum - sivri kulaklı ya da yuvarlak.

Bu sadece bir oyundu, herkes gülüp geçiyor.

Ama değildi. Oyun bile değildi. Oyun bir fantezidir. Gerçek hayatın bir pandomimi. Fae sarayının hayatlarımızın tahta satranç taşları gibi harcanabilir olduğuna inanması bana burası hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Onlar hakkında.

Şu anda bir ittifakımız var ama sonbahar yaprakları gibi sallantılı hissediyorum. Kendime bunun sürebileceğini, barışın mümkün olduğunu söylüyorum ama içimden bir ses er ya da geç kırılğan anlaşmamızın çökebileceğini söylüyor.

Eğer bu olursa? Oyunlarına kalıcı bir son vermek zorunda kalabilirim.
İlk ve son kez.

Son zamanlarda, eski anılar zihnimde yeniden canlanmaya başladı. Başhemşire White hakkında. Rahibeler hakkında. O zamanlar sadece bir kızdım, saf ve umutluydum. İşlerin ne kadar kötü olduğunu göremiyordum. Şimdi, o anılar farklı bir renk alıyor. Küçük bir kızken fark etmediğim şeyleri görüyorum. Etrafımdaki dünyanın şiddetini görüyorum -şiddetli fırtınalar, devrilen dallar- sanki doğa benim sessiz yardım çılgınlığıma cevap veriyormuş gibi.

Ve bir de Rian var.

Tati'ye onu kardeşim gibi gördüğünü söyledi. Şimdi, ağzı bağlanana kadar durmayacağım. Zincirlenene kadar. Sahibini ısırın ve bir daha asla gün ışığı görmeyecek bir av köpeği gibi kırılana kadar.

Basten ve ben buradan ayrıldığımızda, öylece çekip gitmeyeceğim. İntikamımı yanımda taşıyacağım. Bana haksızlık eden herkesi yok edeceğim, bana şiddet uygulayan her eli kıracağım.

Teker teker.

Hepsini mahvedeceğim.

Çünkü artık o saf kız değilim, gözlerim sonuna kadar açık.

CHAPTER 9

QASTEN

"L Şu haline bak, oturuyorsun ve her şeyi yapıyorsun!"
Revir odamın açık bölmesinde dumanı tüten iki kase geyik eti yahnisi tutan mutlak bir hayal duruyor.

Sabine sade, yumuşak adaçayı elbisesi içinde hiç bu kadar güzel görünmemişti, koridorun penceresinden arkadan aydınlatılmış altın rengi saçları parlıyordu ve çenesinde sevimli bir kül izi vardı. Ancak bu sefer, o sadece görüş alanımın sınırındaki bir hayal değil. O bir rüyadan daha fazlası. Kalbim, sonunda alevini yakalayan ve hikayesini anlatmak için yaşayan güve gibi sıkışıyor - ama dürüst olursam?

Beni *gerçekten* inleten ağız sulandıran güveç.

Karnım o kadar yüksek sesle gurulduyor ki koridordan geçen hemşirelerden biri şaşkınlıkla irkiliyor ve koridorda ilerlemeye devam ediyor.

Sabine yere bakıyor ve kıkırdıyor. "Gel buraya, sen," diye emrediyorum.

Güzel kıcını yatağımın kenarına yaslıyor ve bir kâseyi yan sehpayaya koyup tahta bir kaşıkla karıştırırken diğerine üflüyor. Ağızım tükürükle doluyor ve hangisine daha çok aç olduğumu bilemiyorum -Sabine'e mi yoksa akşam yemeğime mi?

"Yavaş yudumla. Çok sıcak." Ağızıma bir lokma atıyor ve biberiye ile etin tuzlu tatları dilimin üzerinde patlarken inliyorum.

Kaslarımın her biri ağrıyor ama yine de bir kaşığı tek başıma kaldırabilecek durumdayım. Yine de ağızımı kapalı tutuyorum, çünkü eğer istiyorsa

Bana hemşirelik yapar mısın? *Evet, lütfen.*

İşimi bitirip kâseyi yaladıktan sonra çıplak gövdem üzerindeki çarşafı uğraşıyor. Başparmağı göğsümdeki bir düzine yeni yara izini sıyrıyor.

Kaşları endişeyle aşağıya doğru iniyor. "Nasıl hissediyorsun?" "Ölmedim."

Gözlerini usulca deviriyor ve omzuma hafifçe vuruyor. "Bana gerçekten söyle."

Dudakları endişeyle büzülmüş ve çenesindeki o sevimli is izi hâlâ duruyor. Suçlu hissettiğini biliyorum. Ne de olsa otuz puanlık bir geyik beni ağaca yapıştırmıştı. Vale'in şifacısı Tanrı'yı öpmüş olsa da, yine de çok *acımıştı*. Ama kaslarımın acıya karşı nasıl kıldandığını gizleyerek daha dik otururken gülümsemeye zorluyorum.

"Ben iyiyim, Sabine. Öküz gibi sağlamım. Endişelenmeyi bırak." İsi silmek için çenesini çimdikliyorum, sonra başparmağımı kaldırıp soruyorum.

"Ah." Utanarak çenesini sildi. "Tati'nin goldenclaw'lar için patates kızartmasına yardım ediyordum."

"Altın pençeler sebze sever mi?"

Sırıtarak saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Altın pençeler ve salataları... Kim bilebilirdi ki?"

Avucunu göğsümün üzerinde yumuşatıyor, hala bakıcıyı oynuyor ve damarlarımda bir şey uyanıyor. Kesinlikle *tıbbi* olmayan bir şey. Artık midem dolu olduğu için farklı bir açlık kıpırdanıyor.

Elimi onunkinin üzerine koyup gövdem alt kısmına, çarşafın kalçalarım oturduğu göbeğime doğru yönlendiriyorum.

En lezzetli gül rengi yanaklarında çiçek açıyor. Omzunun üzerinden, hemşirelerin birkaç dakikada bir viziteye çıktığı koridora bakıyor.

"Basten, *burada* olmaz."

"Perdeyi kapat," diye bağıyorum.

"İyileşiyorsun! Neredeyse ölüyordun!"

Kulağına homurdanıyorum, "Kesinlikle. Neredeyse ölüyordum. Ve o anda ne düşündüm biliyor musun?" Nefesim kesildi. "Düşündüm ki... Iyre'nin çaldığı anılar umurumda değil. Kayıp bir geçmişin yasını tutmuyorum. Artık değil."

Kelimeler sanki ilk kez duyuyormuşum gibi alçak sesle çıkıyor. Giden şeye tutunmak için uzun süre savaşıyor yanımda şimdi sessizleşiyor.

Bekliyor, gözleri kocaman.

"Çünkü şimdi?" Duraksayarak devam ediyorum, göğsüm sıkışıyor, "Cehenneme gidip geldim ve tek düşünebildiğim seninle bir gelecekti."

Dilini bir nefes kesiyor. "Geçmişimiz olmadan bir geleceğimiz olabilir mi?" Soru aramızda asılı kalıyor ve bir an için buna izin veriyorum. Kalbim kaybettiklerim yüzünden hala acıyor ama artık daha yumuşak, daha az açık bir yara ve

daha çok başka bir savaş yarası.

Bir şeylerin farkına varmaya başladım.

"Birisi bana bir keresinde anılardan daha fazlasını yaşadığını söylemişti." Duraklıyorum. "Benim istediğim kadın bu, şu anda burada olan. İstedğim tek sen bu."

Gömleğimin yakasını buluyor ve kumaşı avucunun içinde sıkıyor. "Ciddi misin?" diye fısıldarken dudakları titriyor.

Ellerimi onunkilere doladım. "Küçük menekşe, bilinmeyene olan inancımı buldum. Senin yüzüne her baktığımda bunu buluyorum."

Ona olan sevgimin gözlerine yansıdığını gördükçe kalbimdeki acı azalıyor.

Yumuşak bir sesle devam ediyorum: "Bana yabancı değilsin, sen kalbimin diğer yarısısın. Aron'umun Aria'sı. Eğer beni kabul edersen, her gece bana ilk tanıştığımız zamanların nasıl olduğuna dair hikâyeler anlatmandan bir şey istemiyorum. İlk konuştuğumuz zaman. Huysuz bir pislik olsaydım. Tanrı öpücüğünü kullandığını ilk gördüğümde ne dediğimi." Sesimi alçaltıyorum, ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "İlk öpüşmemiz. İlk kez..."

Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken sesim kesiliyor. Elim oyalanıyor, sert başparmağım yanağını okşuyor. "Bana her şeyi anlatmanı, o lanet atlara yaptığın gibi bana kitap okumanı istiyorum, sonra? Sonra, yeni anılar yaratmak istiyorum. Seni tekrar ve tekrar ilk kez öpmek istiyorum. Tüm ilklerimizi tekrar istiyorum."

Her iki elini de göğsüme koyuyor, sanki bunun gerçek olduğuna dair ona güven vermek için kalp atışlarımın sabitliğini hissetmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi.

"Benim de tek istediğim bu. Yeni bir başlangıç. Seninle."

Rakishly sırtıyorum, dizimi kaldırıp onu daha yakına itiyorum. "Hemen şimdi başlayabiliriz prenses. Yeni anılar yaratmaya. Sana ne kadar iyileştigimi göstereyim."

Sabine'le küçük, sert bir hastane yatağında seks yapmanın canımı çok biliyorum ama siktir et. Onun kokusunu burnumdan atamıyorum. Günlerdir burada yatıyorum ve onun sıcak küçük ağzını vücudumun ağrımayan her yerinde hayal etmekten başka yapacak bir şeyim yok.

Hatta bunu yapanlar bile.

Memnuniyetle, itiraz etmiyor. *Benim küçük vahşi kediciğim de beni istiyor.* Ayağa kalkıp perdeyi kapatıyor, hemşirelerin aralıksız bakışlarından bizi saklıyor ve sonra geri gelip parmağını dudaklarıma koyuyor.

"Sessiz olmalıyız," diye fısıldıyor. "Perdelerin arasından bir tüyün yere indiğini duyabilirsin."

Yanıtım parmağını ağzıma almak, emmek ve ardından parmak eklemimi nazikçe ısırarak oluyorum.

Kanının damarlarında dolaştığını duyduğumda göz kapakları parlıyor.

Çıplak olduğum gerçeğini ortaya çıkarmak için çarşafı daha da aşağı itiyorum. Ereksiyonum ince kumaşı zorlayarak çarşafı yırtıyor. Sesimi alçak tutarak, "O güzel eteğini kaldır ve sikimin üzerine otur" diye emrediyorum.

Onu o kadar çok arzuluyorum ki kemiklerim ağrıyor. Derim geriliyor, zaten acıyan yaralarımı çekiştiriyor ama acı duygularımı daha da uyandırıyor.

Sabine tekrar perdeye bakıyor ama dikkatini üzerimde tutmak için çenesini tutuyorum. Vücudum beni protesto etmek için çılgılık atsa da, ona bu öpücükten başka her şeyi unutturmak için öne doğru eğiliyorum.

Dudaklarım kavurucu bir yanıkla onun dudaklarına yapışıyor ve o da kendi dudaklarını bana bastırıyor. Elini saçlarıma arkasından geçiriyor, tırnakları boğazımın derinliklerinden bir inilti çıkaracak şekilde kafa derimi tırmıklıyor.

Biberiye yahnisi, menekşeler ve bu dünyada güzel olan her şey gibi tadı var.

Ve doyamıyorum.

Alt dudağını ısırmadan önce ağzımı onunkinin üzerine daha sert yerleştirmek, tadına bakmak ve örnek almak için ileri doğru itiyorum. Ellerini göğsümün üzerinde gezdirirken dudaklarından bir iç çekiş süzülüyor, taze yara izlerinden kaçınmaya dikkat ediyor. Kalçaları yatağın kenarında sallanıyor, huzursuz.

Tanrım, onu bu kadar istekli görmek çok hoşuma gidiyor. "Üstüme çık," diye emrediyorum. "Şimdi."

Çarşafı kalkmış aletimin üzerine geri itiyorum ve yerini alması için onu yönlendirmek üzere kalçalarını kavırıyorum. Bir bacağını dikkatlice üzerimde sallıyor, tırmanırken yatağı çok fazla sallamamaya çalışarak telaşlanıyor.

Sabırsızca homurdandım, "Beni kıramayacaksın. Şimdi ciddiymişsin gibi üzerime otur."

Ereksiyonumu ipek külotuna sürtmek için kalçalarımı yukarı doğru itiyorum. Uzun, gırtlaktan gelen bir iniltiyle boğulurken göz bebekleri büyüyor. Elleriyle bastırıyor

Sanki tutunmaya ihtiyacı varmış gibi. Parmakları derime sertçe batıyor.

İşte bu acıttı.

Yüzümü buruşturduğumda, gözlerini kocaman açarak hemen geri çekiliyor. "Basten?" "Sakın durayım deme." Onu boğazından kavrayıp tekrar

Öpücük.

Dudaklarımız birbirine sürtünüyor, önce yavaşça, sonra daha hararetli. Dilimle dudaklarını ayırıyorum ve sonra ağzının tavanını yalamak için içeri kaydırıyorum.

Kalçaları içgüdüsel olarak kalçalarımın üzerinde geriliyor ve ben inliyorum. "Ben-" diye pantolonunu indiriyor. "Seni incitmek istemiyorum."

"Canımı yak. Lütfen. Canımı yak."

Kalçaları zorlanan sikime doğru yavaşça sallanıyor, endişeleri onu engellese bile vücudu onu almam için çoktan hazır. Nefes nefese inliyor, "Azgın olduğun için aptallık etme. Dikkatli olmalıyız."

Eteğini kışının üzerinden yukarı çekip sol yanağına sert bir tokat atıyorum. Şaşkınlıkla irkildi, gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra perdeye doğru bakarken bir eliyle ağzını kapattı.

"Bana tokat at," diye emrediyorum, yanağımı uzatarak.

Kalçalarımız birlikte sallanmaya başladı bile, aramızda bir bariyer oluşturan kumaş parçasına rağmen sabit bir ritim bulduk. Islanmaya başladığını hissedebiliyorum. Şimdiden beklentiyle fişkırdığını bilmek bana tehlikeli şeyler yapıyor.

Sinirli bir şekilde ofluyor. Perdeye baktı.

Sonra sol yanağıma *sert* bir tokat attı.

Keskin acı yüzüme öyle bir yayılıyor ki arzudan boğuluyorum. Çarpık, biliyorum. İnanın bana. Ama aklım orada.

"Tanrılar, Sabine. Bana ne yaptığını hissedebiliyor musun?" Kalçalarımı onunkilere sürtüyorum.

Nefesi sığlaşıyor, göğüslerinin gerilmesine ve kalkmasına neden oluyor. Avuç içlerimi yanlarından yukarı kaydırıp başparmaklarımı altlarında gezdiriyorum. Üst kısımlar, karşı koyamayana kadar yakasından beni kızdırıyor. Elbisesinin bir kolunu omzundan aşağı itip sağ göğsünü serbest bırakıyorum, sonra dişlerimin arasına alıyorum.

Bir inilti çıkarırken kalçaları benimkilere çarpıyor.

"İşte bu. İnle. Adımı haykır. Kaledeki bütün hemşireler duysa bile umurunda değil."

Dilimle meme ucunu okşarken elleri enseme kilitleniyor. Sırtını kamburlaştırıyor, hassas tomurcuğu daha derine götürmem için bana yalvarıyor. Bir düğme kadar sıkı olana kadar emiyorum ve yuvarlıyorum.

Onu belinden geriye doğru iterek tenindeki o güzel kızarıklığı izliyorum.

"Yüzüme otur," diye homurdanıyorum. "Seni tatmak istiyorum."

Tereddüt ediyor, başparmağı yaralarımından birine hafifçe dokunuyor.

Elini üzerimden çekiyorum, dudaklarımı hassas avucunun üzerinde hafifçe gezdirirken sessizce tehdit ediyorum, "Yüzüme otur, küçük menekşe, yoksa seni sırt üstü yatırıp öyle bir çığlık attırırım ki hemşireler öldüğünü sanır."

Kirpiklerini indirdi. "Sen bir canavarsın."

Dudaklarımın yarısı hınzır bir gülümsemeyle geri çekiliyor. Gövdemin üzerine tırmanıp eteğini kaldırarak üst yarımı örttüğünde yastığa yaslanıyorum. Dizlerini kulaklarıma dayayıp yatak başlığına tutunarak kendini yukarı kaldırıyor.

Nabızı gergin ama heyecanlı olduğunu söylüyor ve tanrım, bu beni çılgına çeviriyor.

Külotunu kenara itiyorum. Sonra derin derin nefes alıyorum, uyarılmışlığının tatlı kokusunu sonsuza dek içebileceğim bir şarap gibi içime çekiyorum. O kadar ıslak ki, aldığı sığ nefesten utandığını anlayabiliyorum ama benim küçük vahşi kedimin utanacak bir şeyi yok. Onun kayganlığı beni sadece ihtiyacıma doğru daha hızlı itiyor.

"Bütün gece senin tadına bakabilirim." Sonunda zonklayan ihtiyacıma boyun eğdim ve merkezi boyunca yaladım.

Yatak başlığı sıkı kavrayışının altında inlerken kalçalarını sallıyor. "Tanrılar, Basten. Durma!"

"böyle, küçük menekşe. Yüzüme gel."

Titreyen kasları nihayet doruğa pes ediyor ve boğazından, zamanında koluna karşı zar zor boğabildiği bir çığlık olarak patlıyor. İçindeki son seğirmeyi ve zonklamayı da sağlamak için klitorisini acımasızca emmeye devam ediyorum.

Tükendi, kalçaları gevşedi. Nefes nefese eteğini topluyor ve benden geriye doğru yatağın kenarına çöküyor.

Gözleri odaklanmamış. Dudakları parlıyor ve şişmiş. O kadar güzel ki bu bakışın yüzünü terk etmesini hiç istemiyorum.

"İşte," diye ikna ediyorum, kendi dizlerimi iterek yatağa uzanması için ona rehberlik ediyorum. "Uslu bir kız ol. Arkana yaslan."

Her hareket vücudumda acıya neden oluyor ama azı dişlerimi sıkıp görmezden geliyorum. Sikimi sol elime alıyorum, hafifçe okşuyorum, o kadar ihtiyaçla doluyum ki, önümüzdeki on saniye içinde içine girmezsem yanabilirim.

Onu rahatlatmak için bir elimle omuzlarına bastırıyorum.

Hâlâ doruk noktasından sersemlemiş bir halde, ağzı açık kalır. "Hayır, kendine *gerçekten* zarar vereceksin Basten. Yapmayacağını söylemiştin!"

"Yalan söyledim, sevgilim. Şimdi sırt üstü yat. Bu sefer boşalırken yüzünü izlemek istiyorum."

Bana tekrar surat asmadan önce, itirazlarını bir öpücükle susturuyorum. Teslim oluyor, kendi arzusuna teslim oluyor, küçük şiltede geriye doğru çökerken dudaklarımla savaşıyor. Dizimi kalçalarının arasına sıkıştırıyorum, bir elim külotunun sıırıslık kumaşını okşamaya gidiyor.

"Benim için hazır mısın?" Sormak için öpüşmeyi kestim.

Kalçaları kıpırdıyor, nefesi o kadar sık ki konuşmıyor.

Elbisesini yukarı kaldırıyorum ve saten külotunu bacaklarından aşağı kaydırmak için zaman ayırıyorum. Sonra bir an durup onun mükemmel amcığına bakıyorum, parlıyor ve ona tapmam için hazır.

Ben izlerken, ucumu kıvrımlarına sürüyorum, dokunuşumun onun nefes alışını o kadar sıklaştırmasının ve göğüslerinin zıplamasının keyfini çıkarıyorum. Bunu birçok kez hayal etmişim. Onu almayı. Onu benim yapmak. Ölümsüz Alessantha'nın birlikte olmamız için dünyayı yeniden düzenlediğine inanmam için neredeyse yeterli.

Ama o Fae sürtüğü uyanık bile değil. Nereden mi biliyorum? Çünkü durduracak güçleri olsaydı hiçbir fae bu kadar mutlu olmamıza izin vermezdi.

Hayır, kendi sihrimizi kendimiz yapmalıyız.

"İşte ben böyle istiyorum," diye mırıldanıyorum, şefkatle saçlarını yüzünden çekerken. "Her zaman bu kadar basit olmasını istiyorum. Sadece sen ve ben."

"Sen ve ben," diye , yumuşak gözleri beni bütünüyle yutuyor

Bu sefer onu yavaşça alıyorum. Dürüst olacağım, harap olmuş bedenimin bana fazla seçenek sunduğundan emin değilim. Şekerlemecideki ilk seksimiz vahşiceydi. Çaresiz. Şeker kaplı.

Daha doğrusu, *benim* için ilk kez. Bizi sayısız kez seks yaparken deneyimledi. Bana her cızırtılı, saç çekmeli, tere batmış boğuşmayı anlatmasını istiyorum. Ama bu sefer, havai fişek yok. Patlama yok. Sadece her yavaş itişte ona tapmamı sağlayan istikrarlı bir yanma.

Geldiğimizde birlikte olacağız.

Gözler kilitlendi.

İkimizin de avuçları bizi sessiz tutmak için birbirimizin ağzına bastırıyor. Bedenlerimiz titriyor ve sonra birbirine karışıyor, ben onu kollarımın arasına alırken uzuvlarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyuyor.

Göğsüme yaslanıp geyiğin boynuzlarından kalan dairesel yara izlerini nazikçe takip ediyor.

"Ayakta durabilir misin? Ata binebilir misin?" Artık seks seslerimizi bastırmaya çalışmıyor olsak da sesini zar zor bir fısıltı olarak tutuyor. Endişeyle perdeye bakarken nabızı hızlanıyor.

"Sen gitmeye hazır olduğunda, ben de hazır olacağım. Günü söyle." Ben de sesimi alçak tutuyorum, ancak ikimizin de içgüdüsel olarak fısıldaması beni kaşındırıyor.

Buna gerek yok. Vale bize birlikte gitmemiz için izin verdi. Peki neden havada hâlâ bir sorun varmış gibi bir ürperti var?

"Babanın seni durdurmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?" Düşüncelerimi dile getirmekte tereddüt ederek, duraksayarak soruyorum.

Saçlarını düşünceli bir şekilde bir parmağının etrafında döndürüyor. "Yapamaz. Bu krallıkta güvenilebilecek bir şey varsa, o da bağlayıcı bir anlaşmadır. Bunu kendisi bile söyledi. Burada kalmamı istediğini biliyorum ama beni buna zorlayamaz."

Başımı salladım.

İyi bir şey olması gereken bir konuda onu gergin görmek beni kahrediyor. Bu yüzden yanağını okşayıp gülümserken ikimize de biraz güven aşılama çalışıyorum. "Hey. Sen ve ben mi? Tanrıları yendik. Rian Valvere'i de yenebiliriz."

Gözlerine tam olarak ulaşmasa da bana gülümsüyor. "Şimdi dört gözle bekliyorum."

Yüzündeki şaka yavaşça siliniyor ve gözlerine garip bir mesafe yerleşiyor. Soğuk bir şekilde mırıldanıyor: "Bana yanlış yapan herkesi cezalandırmak için sabırsızlanıyorum."

Sesindeki tuhaf ton karşısında ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ama iyi ve sağlam bir intikamı hak eden biri varsa, o da odur. Ve eğer o isterse, seve seve onun yanında kılıç, bıçak ve ok olurum.

Tekrar şimdiki zamana dönüyor, elimi sıkarken gözlerinde yenilenmiş bir ışık var. "Yarın."

Başımı salladım. "O zaman yarın, küçük menekşe."

Dışarıda güneş batana kadar birbirimize sarılarak yatakta uzanıyoruz. Aynı sessiz umutlar ve korkularla boğuştuğumuzu düşünmeden edemiyorum. Ben gördüm

Bir gün ile bir sonraki gün arasında neler olabileceğini. Dünya kendi eksenini etrafında dönebilir.

Artık  zg r olduğumuzu düşünebiliriz ama tanrıların kollarında son bir numara olabilir.

BÖLÜM 4o

\$ABINE

F özgürlük tuhaf bir şeydir.

Manastırdarken, taş duvarların üzerinden uzaktaki dağlara bakmak için en yüksek porsuk ağacına tırmanırdım. Rüzgâr saçlarımın arasından eser, yanaklarıma çarparak beni özgürlük vaadiyle çağırırdı. O dallardan, günlerini geçiren kasaba halkını izlerdim. Sürüsünü dereye doğru güden yaşlı çoban.

Çocuklar

ve kiliseye ayaklarını sürüyerek giden kızlar. Kasap teslimatını yapıyor.

Her an içlerinden herhangi biri gidebilirdi.

Çoban değneklerini bırakıp bir daha geri dönmeyebilirlerdi. Okyanusu görmek için Salensa'ya bile gidebilirlerdi.

Ama hiç kimse bunu yapmadı, rüzgârın onlara da fısıldadığını bilmeme rağmen. Bedenleri taş duvarların ardında kilitli değildi ama zihinleri kilitliydi. Bu sadece insan doğası. Doğduğumuz yerde kalırız. Ailelerimizin izinden gideriz. Tanrılar ne derse onu yaparız.

Ama şimdi, Fırtına Gözetleme Kulesi'nin tepesindeki yatak odamda dururken, açık pencereden esen rüzgârla birlikte ona fısıldıyorum:

Bu sefer istediğim yere gideceğim.

"Hazır mısın?"

Kapı aralığındaki Basten'e doğru dönüyorum. Bir omzunda sırt çantası, diğer omzunda yayı ve sadakları var. Siyah seyahat kıyafetleri giyiyor ama bunlar eskiden giydiği pamuklu kıyafetlerden çok daha ince. Bunlar

Manşetlerinde ve yakalarında siyah işlemeler vardır ve geniş omuzlarına mükemmel bir şekilde uyacak şekilde dikilmiştir.

Saçları gevşek. Yeni yıkanmış. Aslında *tıraş* olmuş. Onu böyle görünce, gerçek bir krala baktığımı düşünmeden edemiyorum.

Kolumu pencere kenarına dayıyorum, böylece orman faresi kolumdan yukarı tırmanıp yakamın altına yerleşebiliyor. Tutunması için halkalar diktim - ne de olsa uzun bir yolculuk olacak.

Sonra, yatak odama son bir kez bakıyorum.

Kıvrılan, canlı sarmaşıklar artık bana garip gelmiyor. Dürüst olmak gerekirse, doğanın duvarların arasından fışkırmadığı bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum. Drahallen Hall çelişkilerle dolu bir yer: kırık ama güzel, eski ama yeni, unutulmaz ama sakın.

Elimi Basten'inkine koyuyorum. "Hazır."

Karmaşık oymaları bir daha ne zaman görebileceğimi merak ederken, orta merdivenlerden inmek için acele etmiyoruz. Hizmetçilerim merdivenlerin dibinde sırayla beni selamlamak için bekliyorlar. Sonuncusu omuzlarıma bir kürk örtü örtüyor.

"Sonbahar bu ormana acımasız bir ayaz getirebilir, Majesteleri. En iyisi sıcak kalmak."

Plume kuyruğunu sallayarak çalımı ısırarak için yukarı süzülüyor. Başındaki yumuşak saç tutamlarını gülümseyerek okşuyorum. ***Merak etme, küçük baş belası. Seni yanımda götüreceğim. Bir cloudfox yardımcısı Eski Koros'ta son derece faydalı olabilir.***

Fırıldak gibi dönüyor.

Myst'in Basten için Ranger adlı kestane rengi bir atla birlikte eyerlenmiş olduğu ahıra gidiyoruz; heybeleri, mutfağın yolculuğumuz için ısrarla hazırladığı sert peynirler ve ekmeklerle ağzına kadar dolu.

"Yakında, güzel kız." Huzursuz toynaklarını yere vururken başımı Myst'in alnına yaslıyorum. "Sadece birkaç veda daha."

Tòrr'un görkemli ahır kapısının sürgüsünü açmak için on asker gerekiyor. Geniş kılıçlı muhafızlar her iki yanımdan beni kuşatıyor ama gözlerimi deviriyorum ve serin karanlığa adım atarken onları el sallayarak uzaklaştırıyorum.

Tek, yuvarlak bir cam fener, Tòrr'un sevdiği gibi ay gibi yüksek bir kancadan sarkıyor.

Bir buhar patlaması yaşadı. ***Geç kaldın. Gelmeyeceğini sanıyordum.***

Ve şikayetinizi özlüyor musunuz? Hiç özlemedim. Alt dudağını miniciklarken biraz hüzünle gülümsüyorum.

Koca pabucu özleyeceğim ama en azından burada ona iyi bakıldığını biliyorum. Geldiğinden beri bir tank büyüklüğüne ulaştı, parlak siyah kürkü yeni ve sağlıklı bir parlaklık kazandı. Rian bir monoceros'a nasıl bakılacağını hiç anlamamıştı ama burada, fae sarayının merkezinde ona bir prens gibi davranılıyor.

Bu sonsuza kadar veda değil. Alnımı onunkine bastırıyorum. Babamla bir ittifakımız var. Basten Asta4nonian tahtına oturduğunda, babamı sana ihtiyacımız olduğuna ikna edeceğim.

Midemde gergin bir çarpıntı oluşuyor. Tòrr'a verdiğim tüm sözlere rağmen, burada öğrendiğim bir şey varsa, o da Fae'lerin ne kadar vefasız oldukları. Evet, bir ittifakımız var... ama ne kadar sürecek?

Tòrr saçlarımı karıştıran daha yumuşak bir homurtu çıkarıyor. ***En azından Myst'i benimle bırakabilirsin.***

Parmaklarımı uzun yelesinde gezdiriyorum. ***Yeni bir kız arkadaşına kur yapman gerekecek.***

Burnuna bir öpücük kondurduktan sonra son bir bilmece turu oynamak için altın pençe ahırında bir tur attıktan ve İki'nin boş tezgahında boğazım düğümlendikten sonra Basten ve ben babamla konuşmak için Drahallen Salonu'na geri dönüyoruz.

Vale Salonu gün ışığında tuhaf görünüyor, tüm perdeler ardına kadar açık, masalar geriye itilmiş. Hiç bu kadar aydınlık görmemiştim. Böyle boşken, neredeyse saygılı hissettiriyor.

Babamın Iyre, Samaur, Woudix ve solgun bakışlı Artain ile birlikte oturduğu baş masaya yaklaşıırken ayak seslerimiz yankılanıyor.

Ayaklarım durmak için sürükleniyor.

İlk kez, baş masanın uzunluğu boyunca on koltuk olduğunu fark ediyorum. Bir sarsıntıyla düşünüyorum: *Burası asla bir yemek masası olarak tasarlanmamıştı. Bu, tüm saray için bir sunak.*

Şimdi, on koltuktan sadece beşinin dolu olması yeterince zararsız bir sahne gibi görünüyor, ancak on koltuğun tamamı alındığında mahkemenin ne kadar güçlü olacağını düşünmek midemi bulandırıyor.

Babamı selamlıyorum, sonra Basten'in elini sıkarak onun da aynısını yapmasını istiyorum.

Ki öyle de yapıyor.

"Toparlandık," diyorum ayağa kalkarken, sesim geniş alanda tınlayarak yankılanıyor. "Eğer şimdi yola çıkarsak, Basten Çarşamba akşamı sınıra ulaşacağımızı söylüyor."

Beş fae de insan kılığına bürünmüş, ama babamda o haliyle bile öylesine uhrevi bir şeyler var ki midem sıkışıyor.

Acı verici bir yavaşlıkla sandalyesini geriye itiyor. Bacakları taş zeminde inliyor. Yavaş ve ölçülü adımlarla masanın etrafından dolaşarak önümüzde duruyor.

O bakarken zaman inanılmaz derecede yavaş akıyor.

Basten'in elini o kadar sert sıkıyorum ki ikimizin de parmak eklemlerinin beyazladığından eminim. "Keşke Yüzbaşı Tatarin ve askerlerini almayı bir kez daha düşünseniz,"

Babam sonunda geveliyor. "Güvenlik için."

Omuzlarım gevşiyor ve ancak o zaman onları ne kadar sıkı tuttuğumu fark ediyorum. Basten'e hızlı bir gülümsemeye bakıyorum. "Sadece biz olursak daha hızlı ve fark edilmeden seyahat edebiliriz."

Basten başını sallıyor ama gülümsememe karşılık vermiyor. Nabzının parmaklarında sabırsızlıkla attığını hissedebiliyorum ve bu duvarlardan kilometrelerce uzaklaşana kadar bir daha gülümsemeyeceğini biliyorum.

"Sanırım zamanı geldi." Şaşkınlıkla babam kollarını uzattı.

Sarılmak için mi?

İlk içgüdümün şüphe olmasından nefret ediyorum, ama kimse beni suçlayabilir mi?

İleri doğru adım atmaya başlıyorum ve Basten kıllanıyor, beni tutmak için elini sıkıyor.

"Sorun yok Basten," diye fısıldıyorum.

Dudakları tatsız bir şey çiğniyormuş gibi büzülüyor. Elini göğsündeki sadak kayışına koyarak bir gösteri yapıyor. Bu sefer, elimi onunkinden çektiğimde, isteksizce gitmeme izin veriyor.

Taş zemini geçip babama doğru ilerlerken ayak seslerim yankılanıyor ve bir süre durakladıktan sonra kollarımı babamın geniş göğsüne doluyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, sarılmanın göstermelik olmasını istemiştım. Konu baba kucaklaşması olduğunda, ne yazık ki eksiklerim var. Charlin Darrow küçük uzuvlarımı boynundan çeker ve ne zaman denesem bana küfredirdi.

Bu yüzden Vale kalın kollarıyla beni içtenlikle sardığında, sakalı yanağımı gıdıkladığında, bir duygu yumağını yutuyorum. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Babacan. Koruyucu. Vale insan değil, bu yüzden mantıklı olarak, işlevsel bir baba-kız ilişkimiz olacağına inanmaktan daha iyisini biliyorum.

Ama bu?

Bu, geçirdiğim onca yıl için ağlamak istememe neden oluyor. Ne için *olabilir*.

"Bunun bu şekilde olmaması gerekiyordu." Yumuşak bir sesle konuşuyor. "Beni zorladın."

Vale'nin omzunun arkasından bakarken, bakışlarım Artain'in üzerinde yoğunlaşıyor. Son bir hafta içinde yirmi kilo vermiş gibi görünüyor. Cildi zindanın düşük ışığından dolayı hastalıklı bir solgunluğa sahip. Belki de alaycı bakışlarının etrafında birkaç yeni kırışıklık. Ona karşı *kızgınlıktan* başka bir şey hissetmiyorum - Gece Avı'na zorlayan oydu, ben değil.

"Keşke her şey daha farklı olsaydı," diye itiraf ediyorum, alt dudağımı çiğneyerek. "Ama babam olduğun için sana minnettarım. Bir dahaki buluşmamızda, her şeye yeniden başlamak istiyorum. Bu sefer yalan yok. Eski Koros'a sağ salim varır varmaz, sana haber vermesi için bir haberci göndereceğim. Basten ve ben senin için Astagnonian halkını kazanacağız ve sonra sen geldiğinde bir aile olacağız."

"Evet." Babamın elleri çözülüyor ama hayaleti biraz daha tutunuyor.

Bir adım geri çekilip pelerinimi omuzlarımda düzeltiyorum. "Bu arada şu huysuz fae atına da iyi bak. Keşke altın pençelerle bilmece oynayabilecek biri olsaydı-"

Pelerinimin kıvrımlarını düzeltmek için başımı kaldırdığımda Vale'nin elinde bir bıçak gördüm.

Ve kalbim durdu.

O bıçağı biliyorum. Fae eserleri odasındaki Yılan Bıçağı. Altın Çocuk Kurbanı'nda kullanılan bıçak. Fae'leri tanrılara dönüştürmek için.

Zaman aniden garip bir şekilde ilerliyor. Çok hızlı. Çok yavaş. Sanki üzerimde asılı durmuş, yüzümdeki kanın çekilmesini izliyormuşum gibi hissediyorum.

"Sabine!" Basten ayak sesleri yerde hızla ilerlerken adımı haykırıyor.

Zaman yavaşlar.

Vale bileğimi tanrısal bir hızla yakaladı. Çekmeliyim. En azından *denemeliyim*. Ama olmak üzere olan şeyin ezici farkındalığından kurtulamıyorum.

Haklıydım, belli belirsiz düşünüyorum. Babam bana bu bıçağı ilk gösterdiğinde bir tedirginlik, bir önsezi hissettim.

"Altın Çocuk Masalı," diye mırıldanıyorum sessizce, neredeyse trans halinde. "Beni buraya... beni kurban etmek için getirdin. Getirmedin mi? Bunca zamandır plan buydu. Sunağında kanımı akıtmak için."

"İnsan kurban *edilmesi* gerekiyor." Vale'in hırıltılı sesi mide bulandırıcı derecede gerçekçi. Acımasız. Buz gibi soğuk.

Kanım kulaklarımın arasında öyle bir gürlüyor ki kafatasım yarılmak üzereymiş gibi hissediyorum. Kolumu çekmeye çalışıyorum ama o sıkıca tutuyor.

Başını öne eğiyor. "Ölümsüz bir ölüm."

"Sabine!" Basten tekrar bağırıyor, koşuyor, bu sefer o kadar yakın ki parmakları neredeyse koluma değecek.

Ama yeterince hızlı

değil. Bu sefer değil.

Beni çekip almadan bir saniye önce babam Yılan Bıçağı'nı kalbime sapladı.

Bu şiddetli, acımasız bir hareket. Bıçak kabzasına kadar saplanırken kaburgalarım çatırdıyor, acı göğsümde yakıcı dalgalar halinde patlıyor.

Vale bıçağı bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Ellerim işe yaramaz bir şekilde göğsümdeki bıçak kabzasını kavırıyor. Bir adım geriye doğru sendeledim. Dizlerim acıdan büküldü ve düştüm-

-fall-

-Basten bir dizinin üzerine çöküp beni kollarının alırken. Beni yakalıyor, her zaman yakaladığı gibi.

"Sabine!" yavaşça yere indiriyor ve sarsıyor. "Sabine! Hayır!

-"Kutsal olan her şey için, *hayır!*"

Gözleri dehşetten o kadar büyümüş ki her taraftaki akları görebiliyorum. Yüzüme bir ter damlası düşüyor - ya da belki de onun gözyaşları. Başı ileri geri sallanırken dudakları titriyor.

"B-Basten..." Kekeliyorum.

"Hayır!" Bana sarılıyor, dudakları şakağımı okşuyor, parmakları saçlarımı örüyor. "Sabine, beni bırakma. Bir daha bırakma. İlk seferinde neredeyse ölüyordum. Bir daha hayatta kalamam. Beni duyuyor musun?" Geri çekildi, gözleri korkuyla kararmıştı. "Seni seviyorum. Seni tanımadığım zamanlarda bile sevdim. Ve şimdi buradasın, kollarımda gerçek ve sıcaksın, gitmene izin veremem. Şimdi değil, asla. Lütfen, Sabine. Sensiz nasıl olacağımı bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum. Beni bırakma."

Karanlık çökerken görüşüm bulanıklaşıyor.

"*Basten*," diye fısıldıyorum.

Tekrar hissediyorum, ruhum serbest kalıyor. Basten'in yanağında hıçkırığa ağlayışını izlerken fiziksel bedenimin üzerinde geziniyor. Beni o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri beyazlıyor. Sığ bir nefesle gitmemem için yalvarıyor.

Aynı ay, ona anlatmaya çalışıyorum. Hep aynı ayı göreceğiz.
Ama bunu yapamadan karanlık beni tamamen yutuyor.

BÖLÜM 4I

QASTEN

T *Küçük menekşemi öldürdü.*

Bu gerçek olamaz. Kollarımdaki bu güzel kızın nabzı acı verici bir şekilde . Ciğerleri yükselip . Kimin yarı açık Gözler kırılmaz.

Kafatasımın içinde bir
kükreme oluşuyor. Bu *gerçek*
olamaz.

İçgüdüsel bir acı göğsüme çarpıyor. Çenem kilitleniyor. Kaslarım o kadar sıkılıyor ki kopacaklarından korkuyorum ama umurumda değil. Acıyı istiyorum. Ona ihtiyacım var. Acı, görüş alanımın kenarında esneyen dipsiz korku çukurunu bastırıyor. Hayatımda beni korkutan çok az şey var.

Sabine'i mi kaybediyorsun?

Bu hepsini uçurur.

İçimdeki çalkantılı öfke kaynamaya başladığında derim yanıyor, patlamaya ve Drahallen Salonu buharlı bir moloz yığınının başka bir şey olmayana kadar etrafımdaki dünyayı kavurmaya hazır. Fae'ler Tòrr'un burayı yerle bir etmesinden mi endişelendiler? Yapabileceğim her şeyi serbest bırakana kadar bekle. İnsan olabilirim ama kaybedecek bir şeyim yok.

Ve şimdi kazanmak istediğim tek şey?

İntikam.

Birisi bunun için ölecek. Benim küçük menekşemi öldürdüğü için. İntikam onu geri getirmeyecek, biliyorum, ama kalbimi parçalayan öfkeye cevap vereceği kesin.

Lanet olsun Fae'lere.

Lanet olası kale.

Kollarımdaki yürek parçalayıcı sessizlikteki kız dışında bu harap dünyadaki her şeye lanet olsun.

Tavana doğru ulurken dişlerimin arasından acı dolu bir çığlık kopuyor.

Acımın gideceği başka bir yer kalmadığında, Sabine'i yavaşça yere indiriyorum, solgun bedenini nazikçe yere bırakmaya özen gösteriyorum ve yanağından sıçrayan bir damla kanı siliyorum.

"Sana yemin ederim, küçük menekşe," diye yemin ediyorum, dudaklarım titreyerek. "Sana yaptıklarının bedelini ödeyecekler."

Yanağını son bir kez okşuyorum ve o dokunuşta şefkatimin son damlasını bırakıyorum. Fae mahkemesiyle yüzleşmek için ayağa kalktığımda, ruhumda merhametten eser kalmamıştı. Bedenim artık bir silahtan başka bir şey değil.

"Onu asla hak etmedin!" Bağırıyorum.

Vale'ye saldırıyorum. Fae Kralı. İki yumruğumdan başka bir şeyim yok, bu yüzden onların yeterli olmasını sağlayacağım. Adrenalin ve kalp kırıklığı aynı anda beni ileri iterken, bu parlayan piçlerin kafalarını koparabilirmişim gibi hissediyorum.

Vale ellerini avuç şeklinde açarak yere doğru mavi fey patlamaları bırakıyor. Bu sadece bir uyarı, ki bu onun hatası. Şansı varken beni vurup öldürmeliydi.

"Lanet olası *fae*." Ona birkaç adım yaklaştığımda, feyini bana doğrultmadan bir saniye önce gözlerinden biri seğiriyor. Bu seğirme, eğilip dizlerimin üzerinde kayarak sol yanından geçmem için yeterli bir işaret. Bileğimin bir hareketiyle savaş baltalarından birini sırtındaki kılıftan çıkarıyorum. Arkasından ayağa kalktığımda, kendi baltasını sallıyordu.

Duyularım, şaşırtıcı bir hızla ayağa kalkan diğer fae'lerin seslerini yakalıyor. Feylerini ateşlediklerinde hava yaklaşan bir fırtınanın kokusuyla çatırdıyor ama beni durduracak kadar hızlı değil.

"Bu Sabine için!" Baltayı boynuyla omzunun birleştiği yere doğru indiriyorum. Baltayı indirirken ciğerlerim tüm öfkemi, acımı ve kalp kırıklığımı haykırıyor.

Beş santim uzakta.

Üç.

Bir.

Ve bir şeyler olur. Bir şeyler yanlış. Kollarım kilitlendi. Bacaklarım da.

Sikeyim.

Tüm gücümle hareket etmeye çalışıyorum ama gözümü bile kırpamıyorum. Lanet olası yaşayan bir heykelim. Bir tek ben varım. Fae'ler hala bana doğru koşuyor.

"Durun, Lord Basten!" Kaptan Tatarin görüş alanıma giriyor, ellerini bir gelgiti durdurur gibi uzatmış, yüzü çaresizlikle çalkalanıyor. Büyüsü bitene kadar saniyeleri geri saymak için parmaklarını indirmeye başlıyor.

Sekiz saniye daha. *Yedi.*

"Bu şekilde olmaz!" diyor telaşla. "Ne yaptığınızı anlamıyorsunuz!" Vale'ye umutsuz bir bakış fırlatır. "Majesteleri, onunla konuşmama izin verin. Ona ihtiyacınız var, unuttunuz mu? Astagnon'u size o teslim edecek."

Altı saniye.

Nefes almak isteyip de ciğerlerim yanıyor. Ben çırpınırken Vale sakince baltamın yörüngesinden çıkıyor.

Yavaşça başını sallıyor.

Beş.

Masanın arkasından diğer dört tanrı yaklaşıyor, talihsizliğim karşısında gözleri soğuk bir eğlenceyle parlıyor.

Iyre, Artain, Woudix ve Samaur etrafımı sararken, Kaptan Tatarin nefes nefese devam ediyor, "Lord Basten, beni dinleyin. Sabine'in de gibi, insan kurban etmek fae'leri uyandırmanın anahtarıdır. Fae'ler kanımızla, nefesimizle ve dualarımızla beslenirler ama onları uyandırmak için tam bir insan canının alınması gerekir."

Dört saniye.

Gücümü topluyorum, özgür kaldığım anda serbest bırakmaya hazırım.

Kaptan Tatarin'in gözleri kısa bir süreliğine Vale'ye kayıyor, avuçlarından mavi bir şimşek gibi fışkıran fey şimşekleri beni öldürmeye hazır. Devam ediyor, "Ama yeraltı mezarlarında uyuduklarından bahsedene tüm o fae hikayeleri? Kâtipler yanlış anlamış. Mezarlar hiç olmadı. Fae'ler binlerce yıl uyurlar, evet, ama toprakta değil."

Üç saniye.

Açıkcası, Kaptan Tatarin'in Fae'leri savunmak için ne söyleyeceği umurumda değil. İlişkilendirildiği için suçlu. İblislerle isteyerek çalışan bir insan

onlarla aynı kaderi hak ediyor. Büyüsü bozulduğu anda yolumdan çekilse iyi olur, yoksa onun kanı da benim ellerime bulaşacak.

İki.

Çevresel görüşüm neredeyse 300 derece, bu da tam arkamda duran Woudix hariç tüm fae'leri görebildiğim anlamına geliyor.

Kaptan Tatarin'in elleri titremeye başlarken bir parmağını daha indirerek hızla, "Kral Rachillon'un vaftiz öpücüğünün fae'leri uyandırdığına dair söylentileri duydunuz mu? Bu doğru. Kral Rachillon -Lord Vale- bu yeteneğe sahip ama bunu yapabilmesi için-"

Bir.

Adrenalin ayaklarımın tabanından kulaklarımın ucuna kadar kıvılcımlar saçıyor, yer gümüş kanlarıyla parlayana kadar bu piçlerin üzerine cehennemi salmaya hazırım.

Neredeyse. Lanet olsun. Zaman.

Aceleyle, "-içindeki fae'yi uyandırmak için insanı öldürmeli-" diyor.

Şimdi.

Açıklamaları umurumda bile değil. Sabine'e yaptıklarından dolayı her birinin olabildiğince şiddetli bir şekilde ölmesini engelleyecek hiçbir şey söyleyemez. Havadaki tehlikenin çatırtısını tadabiliyorum. Dilime elektrik veriyor, boğazımı yakıyor.

Kaptan Tatarin son parmağını indirdiği ve büyüsü bozulduğu anda patlatıyorum.

Baltam Vale'nin durduğu boş alana inerken kaslarım derimin altında tuttukları tüm öfkeyi boşaltıyor. Sorunsuz bir şekilde, kendi etrafında döndürmeye devam ediyorum, momentumu güç kazanmak için kullanıyorum ve Vale'in gövdesine nişan alırken bir savaş çığlığı atıyorum.

"Lord Basten, yapmayın!" Kaptan Tatarin çığlık atıyor.

Vale'nin fey'i duyularımın algılayabileceğinden daha hızlı tutuşuyor. Bakır bıçağı elektrik akımını ileten baltaya doğru fırlıyor ve azı dişlerim bile vızıldayınca kadar kollarıma aktarıyor. Görüşüm kararıyor. Acı tüm bedenimde patlıyor.

Artain baltayı almak için hamle yapıyor. Zayıflamış olsa bile neredeyse benim iki katım güce sahip ve baltayı uyuşmuş ellerimden kolayca alıyor.

Yine de hızla toparlanıyorum ve elleri meşgulken yumruğumu yontulmuş çenesine doğru savuruyorum. Böyle bir darbe bir insan erkeğini kıkına gönderirdi, ama Artain'in çenesi zar zor geri çekiliyor.

Woudix beni arkamdan yakalıyor ve kollarımı kilitliyor. Bir hırıltıyla, onun soğuk tutuşuna karşı direniyorum.

"Üzerime ölüm mü yağdırmak istiyorsun?" Bağırıyorum. "Peki. Yap o zaman. Uğruna yaşayacak hiçbir şeyim yok. Siz piçler önemsediğim tek şeyi aldınız. Ama *henüz* değil."

Kafamı Woudix'in yüzüne çarpıyorum, bu da onu tutuşunu gevşetecek kadar şaşırtıyor. Çömeliorum ve orta kısmına bir eşek tekmesi atıyorum. Dengesini bozuyor ama rekor bir hızla duruşunu düzeltiyor.

Gözümün ucuyla Kaptan Tatarin'in zamanı bir kez daha dondurmak için ellerini kaldırdığını görüyorum ama Iyre kaptanın ellerini arkadan kenetliyor.

"Bir daha buna gerek yok Kaptan," diye mırıldanıyor Iyre. Gözleri faltaşı gibi açılmış olan Tatarin, fae'nin tutuşuna karşı mücadele ediyor.

Samaur ve Vale iki yanımdan üzerime geliyor, solumda turuncu-altın fey okları, sağımda ise mavi oklar parlıyor. Ortada kaldım, lanet bir barbekü olmak üzereyim. Vale'nin feyinin beni yakıp kül etmemesinin tek sebebi bana değil baltaya isabet etmesiydi.

Bu sefer amaçlarında hata yok.

Duruşumu genişletiyorum, bir hayvan gibi geriliyorum, acı kaburgalarımı kırıyor. Eğer bu benim sonumsa, öyle olsun. Sabine'e yeraltı dünyasında ya da bu fani hayattan sonra hangi dünya gelirse gelsin katılacağım. Çünkü onsuz bir hayat yok.

Geliyorum, küçük menekşe, sadece önce cehennemi serbest bırakmalıyım...

Woudix arkamdan yaklaşıp beni tekrar kafamdan yakalıyor. Dizine doğru bir tekme savuruyorum ama o darbeden sıyrılıp dizini böbreklerime indiriyor. Elimdeki tüm gücü kurtulmaya çalışırken darbeden irkiliyorum. Ama erkek mermer kadar güçlü.

Artain yerden Yılan Bıçağı'nı kapıyor ve boynuma dayıyor.

Hala gidiyorum.

Ölüm Tanrısı beni arkamdan kısırdı. Av Tanrısı boğazıma bıçak dayadı. Erdem Tanrıçası bana yardım edebilecek tek kişiyi geride tutuyor. Ve Gün Tanrısı ve Fae Kralı her iki taraftan da beni elektrikle öldürmeye hazır.

Sinirli bir hırıltı boğazımı yırtıyor.

"Kardeşim?" Samaur Valeye soruyor, gözleri beni bitirmek için izin beklerken parlıyor.

Vale gözlerini bana dikerken sıkıca sarılmış bir nefes veriyor. Benim onlar için Astagnon'un anahtarı olmam gerekiyordu. Tahtta ben olmadan,

savaşmak zorunda kalacaklar. Ama bildiğim kadarıyla Vale, savaşın ona ne kadara mal olacağını, beni bitirmenin tatminine tercih ediyor.

"Öldürün onu," diye Vale.

Midem bulanıyor. *Üzgünüm, Sabine. İntikamını alamadım. Denedim.*

Samaur dudaklarını acımasızca büzüyor, ama beni öldürmeden önce oda karanlığa gömülüyor.

Sanki biri perdeleri bir çekmiş gibi.

Fae'lerin de benim kadar şaşkın bir şekilde pencerelere doğru baktıkları bir anlık bir duraksama oluyor. Parlak gün ışığı aniden karardı. Kara fırtına bulutları şimdi güneşi söndürüyor, çatının üzerinde gök gürültüsü çtırdarken şiddetli bir rüzgarla çalkalanıyor.

Yağmur dış duvarları dövmeye başladığında Vadi Salonu gök gürültüsüyle sarsılır.

Samaur ellerini yarım santim kadar indirerek bir sonraki dünyayı sarsan gök gürültüsüne karşı hazırlanıyor.

Bu sefer, yer sallandığında, durmuyor. Bir sarsıntı, cilalı kakma taş karoların arasında çatlaklar açılana kadar zemin boyunca ilerliyor. Çatlaklar genişliyor ve fayansları bir karmaşaya sürüklüyor. Sarsıntı, avizenin kristalleri birbirine çarpana kadar şiddetlenir. Vale'nin baltası yerde takırdıyor ve dans ediyor.

"Bir deprem," diye mırıldanıyor Iyre, neredeyse korkuya benzeyen boş bir sesle.

Dışarıda yine gök gürlüyor, bu kez çakan şimşekler camda kanat çırpın düzinelerce kuşun dış hatlarını kısa süreliğine aydınlatıyor.

Hayır, bekle. *Yüzlerce* kuş. Kanatlarıyla camı dövüyorlar, ta ki camlar çatırdayana ve patlamakla tehdit edene kadar.

Kargalar. Güvercinler. Robins. Kartallar. Sayamayacağım kadar çok tür, camı gagalıyor ve tırmalıyor.

En yakın pencere aniden basınç altında patlayarak açılır ve sürü, kıyılarını aşan bir nehir gibi içeri akar.

"Tutun onu! Gitmesine izin verme!" Vale parmağıyla göğsüme vurarak emrediyor.

Woudix'in baş kilidi enseme sıkışıyor ama damarlarındaki kararsız nabızı hissedebiliyorum. Bu fırtınaya sebep olan her kimse, onlardan değil.

Zemindeki çatlaklardan biri Vadi Salonu'nun aşağısında sivri bir çizgi halinde genişler. Bir uçurum açıldığında iki yarı tehlikeli bir şekilde eğilir. Bir su dalgası yerçekimine meydan okuyarak yukarı doğru fışkırıyor, beraberinde düşen dalları ve nehir taşlarını getiriyor.

Lanet olsun, bu lanet Ramvik Nehri.

Bir alabalık Artain'in botuna çarpıyor ve Artain bir çılgılık atarak geri sıçırıyor.

Kuşlar başka bir pencereyi kırıp içeri girerek tepelerinde ürkütücü daireler çizirken gök gürültüsü daha da artar. Bir güvercin aşağı süzülerek Vale'in yüzünü pençeliyor ve o da gözünü kırpmadan bir fey şimşegi fırlatıyor.

Güvercin ölü olarak yere düşer.

Hiçbir uyarı olmadan, zemindeki yarıktan kıvrımlı bir ağaç kökü fırladı. Bir piton kadar kalın olan bu kök, kırık taşlar üzerinde zikzaklar çizerek Vale'in bileğine dolanıyor. Bir başka kök de Artain'i belinden sararak Yılan Bıçağı'ndan uzaklaştırmak için dışarı fırlıyor.

Salonun kapıları gök gürültüsü gibi gürültüyle açılır ve bir altın pençe dişlerini göstererek içeri dalar.

Samaur ayıya bir fey oku fırlatır ama ayı boynunu çevirir, böylece patlama sadece metalik kürkünü sıyrıp geçer. Yaratık, Samaur'un güzel yüzüne ayı tükürüğü fırlatan bir kükremeyle onu masaya sırt üstü yatırıyor.

Sersemlemiş bir halde, kaslarımı tanıdık bir dövüş pozuna sokan yılların askeri eğitimine minnettar bir şekilde sabit bir duruş sergilemek için mücadele ediyorum.

Fırtına, kararmış camlara yağmur yağdırıyor. Kuşlar

hareket eden her şeyi gagalamak için aşağıya dalıyor.

Deprem uçurumu genişledikçe ağaç kökleri zemine yayılıyor. Ya sonra?

Sabine Darrow'un ölü gözleri açıldı.

ÜÇÜNCÜ KİTABIN SONU

Daha fazlası için hazır mısınız? Sabine, Basten ve Rian, dördüncü kitap *Soğuk Yıldızlar Midni4ht Glow*'da aşk ve nefretin çarpışmasına doğru ilerliyor. Hemen sipariş verin!

Not: *Çelik Yürek Demir Pençeler*'de Basten'in Sabine'i hayal ettiği buharlı silinmiş sahneyi almak için [posta listeme katılın](#).

A NOTE FROM EVIE

Karanlık kalpli okurlarıma, Tanrı Öpücüğü Gelin macerasına devam ettiğiniz için teşekkür ederim! Sizlere *Soğuk Yıldızlar Gece Yarısı Işıltısı*'nı sunmak için sabırsızlanıyorum.

Eğer bu seriyi sevdiyseniz, bana bir iyilik yapar mısınız? Beş yıldızlı eleştiriler bir kitabı değiştirebilir ya da bozabilir - diğer okuyucular ne okuyacaklarına karar verirken **gerçekten sizin görüşlerinize güveniyor!**

[Puan Beyaz At Siyah Geceler](#)

Puan Gümüş Kanatlar Altın
Oyunlar Puan Çelik Yürek Demir
Pençeler

Bu kitap hepinizi bulduğu ve raflarınızda özel bir yere sahip olduğu için çok şanslıyım.

xo, Evie

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.